

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

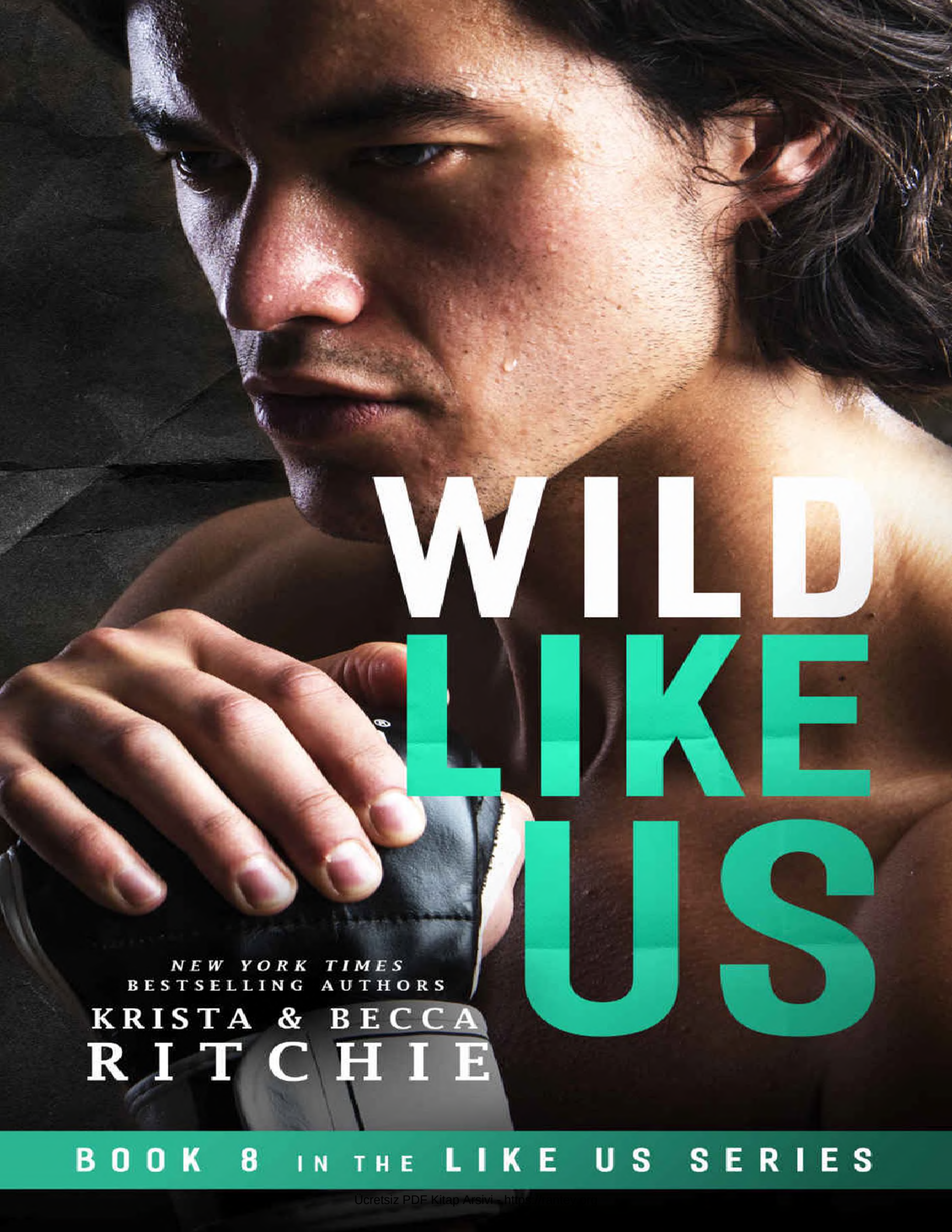
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



WILD LIKE US

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS

KRISTA & BECCA
RITCHIE

BOOK 8 IN THE LIKE US SERIES

İçindekiler

Başlık

Yazarlardan Bir Not Karakter

Listesi

1. SULLIVAN ÇAYIRLARI
2. SULLIVAN ÇAYIRLARI
3. SULLIVAN ÇAYIRLARI
4. SULLIVAN ÇAYIRLARI
5. BANKS MORETTI
6. AKARA KITSUWON
7. AKARA KITSUWON
8. SULLIVAN ÇAYIRLARI
9. BANKS MORETTI
10. SULLIVAN ÇAYIRLARI
11. SULLIVAN ÇAYIRLARI
12. BANKS MORETTI
13. AKARA KITSUWON
14. AKARA KITSUWON
15. SULLIVAN ÇAYIRLARI
16. AKARA KITSUWON
17. BANKS MORETTI
18. AKARA KITSUWON
19. SULLIVAN ÇAYIRLARI
20. BANKS MORETTI
21. AKARA KITSUWON
22. SULLIVAN ÇAYIRLARI
23. BANKS MORETTI
24. AKARA KITSUWON
25. SULLIVAN ÇAYIRLARI
26. SULLIVAN ÇAYIRLARI
27. BANKS MORETTI
28. AKARA KITSUWON
29. SULLIVAN ÇAYIRLARI
30. BANKS MORETTI
31. AKARA KITSUWON
32. SULLIVAN ÇAYIRLARI
33. BANKS MORETTI
34. AKARA KITSUWON

35. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
36. [AKARA KITSUWON](#)
37. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
38. [AKARA KITSUWON](#)
39. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
40. [BANKS MORETTI](#)
41. [AKARA KITSUWON](#)
42. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
43. [AKARA KITSUWON](#)
44. [BANKS MORETTI](#)
45. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
46. [AKARA KITSUWON](#)
47. [BANKS MORETTI](#)
48. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
49. [BANKS MORETTI](#)
50. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
51. [AKARA KITSUWON](#)
52. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
53. [BANKS MORETTI](#)
54. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)
55. [BANKS MORETTI](#)
56. [AKARA KITSUWON](#)
57. [SULLIVAN ÇAYIRLARI](#)

[Teşekkür ederim!](#)

[Banks Moretti - Krista &](#)

[Becca'dan da Kapıyı Tekmele](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

[Telaffuz Sözlüğü](#)

[Teşekkür](#)

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS

KRISTA & BECCA
R T C H

Wild Like Us Copyright © 2020 by K.B. Ritchie
Birinci Baskı - Dijital

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, inceleme amacıyla kısa alıntılar yapabilecek bir hakem dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler, karakterler, olaylara veya kişilere benzerlikler, yaşayan veya ölü, tesadüfidir ve yazarların hayal gücünden kaynaklanır ve kurgusal olarak kullanılır.

Kapak görseli © Shutterstock
Kitap kapağı tasarımı Twin Cove Designs
tarafından yapılmıştır www.kbritchie.com

Yazarlardan Bir Not

Bu kitapta kullanılan İtalyanca, İtalyan göçmenler tarafından geliştirilmiş bir İtalyan-Amerikan dilidir. Tamamlanmamış bir dildir ve İtalyanca, İngilizce veya her ikisini de kullanır. Farklı İtalyanlar belirli bölgelerde farklı lehçeler konuşmaktadır ve Bizim Gibi serisinde kullanılanlar Doğu Yakası'nda öne çıkmaktadır. Kelimeler farklı topluluklarda telaffuz ve yazım açısından değişiklik gösterebilir. Kitabın sonunda Wild Like Us için telaffuzları içeren bir sözlük yer almaktadır.

Bizim Gibi Vahşi, Bizim Gibi Serisi'nin sekizinci kitabı. Her ne kadar Seri boyunca POV'lar değişir, önceki romanlarda meydana gelen olayları anlamak için seri yayın sırasına göre okunmalıdır.

Wild Like Us, *Charming Like Us*'tan sonra okunmalıdır.

BİZİM GİBİ SERİSİ OKUMA SIRASI

1. [*Bizim Gibi Hasarlı*](#)
2. [*Bizim Gibi Aşıklar*](#)
3. [*Bizim Gibi Alfalar*](#)
4. [*Bizim Gibi Karışık*](#)

5. Bizim Gibi Günahkâr
6. Bizim Gibi Dik Başlı
7. Bizim Gibi Büyüleyici
8. Bizim Gibi Vahşi
9. Bizim Gibi Korkusuz
10. Infamous Like Us
11. Bizim Gibi Uyumsuzlar
12. Bizim Gibi Şanssızlar



Karakter Listesi

Bu listedeki tüm karakterler kitapta yer almayacak, ancak çoğundan bahsedilecektir.

Yaşlar, karakterin kitabın başındaki yaşını temsil eder. Bazı karakterler doğum günlerine bağlı olarak tanıtıldıklarında daha büyük olacaklardır.

MEADOWS

Ryke Meadows & Daisy Calloway

Sullivan - 21

Winona - 15

KOBALTLAR

Richard Connor Kobalt & Rose Calloway

Jane - 24

Charlie - 21

Beckett - 21

Eliot - 20

Tom - 19

Ben - 17

Audrey - 14

HALALAR

Loren Hale & Lily Calloway
Maximoff - 24
Luna - 19
Xander - 16
Kinney - 14

ABBEYLER

Garrison Abbey & Willow Hale
Vada - 15

GÜVENLİK EKİBİ

Bunlar Cobalt'ları, Hales'leri ve Meadows'ları koruyan korumalar.

Kitsuwon Menkul Değerler A.Ş.

Güvenlik Gücü Omega

Akara Kitsuwon (patron) -
27 Thatcher Moretti (baş) -
29 Banks Moretti - 29
Farrow Hale - 29
Quinn Oliveira - 22
Oscar Highland-Oliveira - 32
Paul Donnelly - 28

Price Kepler'in Üçlü Kalkan Hizmetleri

Güvenlik Gücü Epsilon

Jon Sinclair (lider) -
40'lar Greer Bell -
30'lar
...ve daha fazlası

Güvenlik Gücü Alfa

Price Kepler (lider) - 40s
Tony Ramella - 29
...ve daha fazlası

SULLIVAN ÇAYIRLARI

Bu durumu tanımlamanın en iyi yolu *komiklik* tir.

İşemem lazım.

Tuvalet bulamazsam altıma işeyecekmişim gibi ve tuvaletin yakınında bile değilim. Yanıp sönen ışıklarla, dev bir dönme dolapla, heyecan verici oyuncaklarla, pamuk şeker standlarıyla ve ne halt ettiğimi merak ederek beni takip eden çok sayıda boncuk gözle düzenlenmiş bir *alanın* ortasında yım.

Bu kadar çabuk nereye kaçıyorsun, Sullivan Minnie Meadows? Neden küçük kız kardeşinle ya da ailenle birlikte Karnaval Bağış Gecesi'nde değilsin? Neden onları Tilt-A-Whirl'de bıraktın?

Çünkü beş şişe portakal kremalı soda içtim. İyi bir amaç için: on beş yaşındaki kız kardeşimle geçirme yarışması. Bu da "Tilt-A-Whirl'e ilk kusmayan" yarışmasına dönüştü. Bücür ve ben, hayatın olması gerektiği gibi, galip geldik. Annemiz derdi ki, *kız kardeşlerin savaşı en üzücü maceradır.*

Neyse ki o kasvetli yolculuğa hiç çıkmadım. Winona kalbimi bir arada tutan tüm tendonlardır. Onsuz bir hayat beni mahveder.

Karnaval bu gece tıklım tıklım dolu ve ben uyluklarımı sıkarak tırıs tırıs yürümekten tam güçle yürümeye geçiyorum ve bir sosisli sandviç standını hızla atlıyorum. Durumumun gerçekliği birçok dedikodu blogunu hayal kırıklığına uğrattı.

Heyecan arayan Daisy ve Ryke Meadows'un en büyük kızının gizli bir erkek arkadaşıyla buluşmaya gitmediğini mi söylemek istiyorsunuz?

Hayır.

Yani daha önce hiç erkek arkadaşı olmadığını mı söylüyorsun?

Geçen yıla kadar bu doğrudu. İlk erkek arkadaş 20 yaşında. İlk öpücük 20 yaşında. İlk ayrılık 21 yaşında.

Doğru adam karşıma çıkmasaydı, o güzel ilkler için daha uzun süre bekleyebilirdim. Will Rochester Bay Sonsuza Kadar değildi. O zamanın Bay'ıydı. Bay Şimdilik İyi.

Büyürken, ilk aşkıma uğruna romantizm fikrini hep bir kenara bıraktım.

Yüzme.

Erkekler büyük dikkat dağıtıcı unsurlardı, pek çoğu dikkatimi dağıtmaya çalışmadı ama ilk aşkıma, kazanma güdümü aldatmayı reddettim. Kendimi. Ama yüzmeyi bıraktığımda, odak noktam Olimpiyat altınına ulaşmanın ötesine geçti. *Romantizme ayıracak vaktim yokken, aşık olmak için her zamanım vardı.*

Açıkçası romantizm konusunda kendime pek güvenmiyorum. Bu konuda çok fazla deneyimim yok ve flört oyunu için gerçekten antrenman yapamazsınız.

En azından güvendiğim insan havuzu *küçük* olduğunda. Fisher-Price plastik balıkçılık oyuncak seti gibi küçük.

Ama o gizli sevgili artık çoktan gitti. Will Rochester geçmişte kaldı ve ilişkimiz herkes için tamamen gizli değildi. Sadece halk için. Tanrıya şükür. İlk kez biriyle çıkarken milyonlarca gözün incelemesiyle uğraşmayı hayal bile edemezdin.

Su tabancaları yakındaki bir oyun standındaki palyaço hedeflerini fişkirtiyor ve duyduğum tek şey güçlü su sıçraması. İşeme ihtiyacım şiddetleniyor. "Son yudum sodanın canı cehenneme." Hızımı hafif bir koşuya çıkardım ve eğer kıçlarını kaldırmazlarsa önümdeki iki adamı geride bırakacağım.

Ellerimi sırtlarına koyuyorum ve aynı anda omuzlarının üzerinden bakıyorlar. Gözlerimle buluşmak için aşağıya doğru bakıyorlar ve ben gerçekten uzunum -özellikle yıpranmış deri botlarımla 1.80'in üzerindeyim- ama onlar daha uzun.

"Gidin, *gidin* amına koyayım," diyorum sertçe, onları tuvalete doğru iterek.

Adımlarını kolayca uzatırlar, ama göbekli kahkahaların eşliğindedirler.

Akara'nın kahverengi gözleri parıldıyor, 1.80 boyundaki İtalyan-Amerikan arkadaş Banks'e bakarken dudakları kalkıyor. "Akan suyu duyuyor musun?"

Banks bana gülümsüyor. "Bacaklarının arasındaki şelaleyi mi kastediyorsun?" Altımı ıslatmaktan bu kadar korkmasaydım muhtemelen gülerdim. "Hardy-har- har." Mesanemin dikkatini dağıtmak için uzun kahverengi saçlarımı dağınık bir topuz haline getiriyorum.

Ellerimi tekrar bellerine koyarak, karnaval katılımcıları arasında ustalıkla dolaşırken onları ileri doğru itiyorum.

Akara alay ediyor, "Hey, Sulli, şu anda şelalenin sesini duyuyorum." Bana dönüp bakıyor. "Sen de duyuyor musun? *Wooooosh* gibi bir şey."

Neredeyse çınlayacaktım. Tanrım. "A l t ı m a işeyip üstüne atladığımda buna pişman olacaksın."

Banks kıcıyla gülüyor.

Yan tarafına şakacı bir şekilde vuruyorum. "Neden gülüyorsun? Önce ben üzerine atlardım." Akara şimdi kahkahalara boğuldu.

Banks bir kürdan ısıırıyor, ağzı yukarı kıvrılmış. "Üzerime atlamak istiyorsan, sakın ıskalama. Vücudumdan yere kadar uzun bir yol var ve kıcını kırmanı istemem."

Buna çok gülüyorum ve hepimiz yürüyüşte gülümsüyoruz ve işeme dürtüsü aslında bir saniyeliğine geri çekiliyor.

Sonra uzun, dolambaçlı bir kek kuyruğunun yanından geçiyoruz. Gençler -kız kardeşimin yaşlarındaki oğlanlar ve kızlar- bana bakıyor ve başları ürkütücü bir uyum içinde kayıyor. *Black Mirror*'daki tuhaf bir şey gibi.

Düşündükçe irkiliyorum. Çünkü bu Beckett'ın en sevdiği dizi. Bale programının arasında tüm bölümleri birlikte izlerdik.

Şu anda pek konuşmadığımız için, en iyi arkadaşımı (eski en iyi arkadaşımı?) aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

"Sullivan Meadows mu o?" diye bağılıyor bir kız gençlerin arasından.

Aptalca bir şey yaptım ve baktım. *Hafif bir* göz teması kurduğumda, hepsi adımı bağırırmaya başladı.

"SULLIVAN!"

Durup sohbet edemem.

"SULLIVAN!"

"BİR SELFİE ÇEKEBİLİR MİYİZ?"

O fotoğrafa gerçekten altıma işeyeceğim.

Ve ben Jane ya da Moffy değilim - büyük kuzenlerim zamanlarını, kalplerini ve enerjilerini hayranları için feda etmeye çok istekliler. Yabancılar. "Kabul edilemez" gördükleri bir şey yaparsam bana bir saniyede düşman olabileceklerini bildiğim insanlara - anneme ve babama bir gözleme çevirir gibi kolayca düşman olduklarını gördüm. Ve güvenemediğim insanlarla havadan sudan konuşmakta iyi değilim. Sürekli kafamın içinde doğru mu yanlış mı söyledim diye düşünüyorum. Bir yanlış hareket, bir dil sürçmesi ve özel bilgileri dünyaya yayabilirler.

Ve tabii ki doğru olanı yapmak istiyorum. İyi olmak istiyorum.
Moffy olarak.

Ama babam iyi ve çok özverili biri ve medya hala onu "uygunsuz" ve "rezil" olarak adlandırıyor çünkü annemle henüz on sekiz yaşındayken çıkmış.

Çünkü bazı insanlar hâlâ onun Lily teyzemle bir ilişkisi olduğuna ve Moffy'nin aslında onun oğlu olduğuna inanıyor.

Bu doğru değil. Annemi aldatmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Bu yüzden kendim dışında kimseye bir şey kanıtlamaya çalışmak *umurumda değil*. Fotoğraf ve imza vermeyi reddettiğimde magazin basını bana mesafeli ve saygısız diyebilir. Ben sadece yürüyorum.

"SULLIVAN!" diye bağılıyor başka bir genç ve huni kek standından ayrılıp izlerimi takip etmeye başlıyorlar.

Akara Banks'e sessiz bir bakış atıyor ve sonra Banks arkama geçiyor.

Şaka yapıyorum, "Memeler ve kık kapsama alanı."

Banks bir kahkaha atar. "Görünüşe göre Akara'nın kıkını koruyorsun, denizkızı."

Denizkızı.

Dudaklarım kalkıyor ama arkamdan gülümsememi göremiyor. Akara önümde yürürken, gözlerim onun kıkına takılıyor.

Güzel bir kıkı var. Yuvarlak. Şımarık.

Pek çok güzel şeyi var. Keskin, kalp şeklinde bir çene hattı, yazın uzayan kalın siyah saçları, sahibi olduğu MMA spor salonu Studio 9'da geçirdiği uzun saatleri vurgulayan atletik bir yapı ve ayrıca öpülesi dudaklar (belli ki hiç öpmedim).

Öpüşme konusundaki *sınırlı* deneyimimle, dudaklarının bu işi çok iyi yapacağını düşünüyorum. Tıpkı Banks'in uzun dilinin kızları yemek için iyi görünmesi gibi.

Bazı şehvetli gözlemler bir yana, Akara'ya odaklanıyorum. "Kits," diye sesleniyorum ona. "Arkanı dönmeli ve Banks'in kıkını korumalısın. Sevgiyi yay."

Akara bana gülümsüyor. "Göğüslerin daha önemli, Sul."

"Amin," diye katılıyor Banks.

Gülüyorum ama ses yavaşça kayboluyor. Bir parçam, benimle kaba şakalar yapmak yerine gerçekten flört ediyor olmalarını diliyor.

Gençler hızlandıkça sessizleşiyorlar. Banks yaklaşıyor, göğsü neredeyse sırtıma degecek. Arada bir mesafe bırakıyor ve bana dokunmamaya özen gösteriyor.

Yardım edemem ama ona odaklanırım. Yakınlığına. Henüz olmayan dokunuşuna. Vücut ısısı tenimi karıncalandırıyor ve nabzım hızla atıyor.

Ateşli adamlar ağızlarını açtıkları anda çirkinleşebilir ve iğrenç şeyler ortaya çıkabilir. Bu yüzden yakışıklılığa pek önem vermem ama Banks Moretti ilk bakışta etine dolgun biri.

Dağınık bir çene ve heybetli bir boy ile güçlü bir kas çifti.

Onu tanıdıktan sonra, daha tatlı, daha kaslı bir biftek oldu. Gülmekten iki büklüm olmama neden olabiliyor ve bana karşı hep düşünceli ve nazik davrandı.

Banks ve Akara'nın tetikte bekleyen gözleri gençlerin üzerinde, sonra da varış noktamızın ilerisinde: çocuk tren vagonunun yanındaki bir sıra portatif tuvalet. Akara mikrofonuyla alçak sesle konuşuyor ve Banks kulaklığını ayarlıyor.

Kolay şakalaşmalarımızla, onların sadece iki arkadaş olmadığını unutuyorum. İki arkadaşım.

Onlar benim korumalarım.

Sullivan Meadows gibi *davranan* Akara Kitsuwon'un altına *işemek üzere* olması, kaykay üzerinde boktan bir numara yaparken asfalt yediğim geçen haftadan bu yana en komik saçmalık. Komik olan Akara'nın daha çok yirmi yedi yaşında bir profesyonel kaykaycı gibi görünmesi. Hatta bir çift yıpranmış Vans ve yağsız kaslarını gösteren siyah bir atlet giyiyor. Ama ollie denemesinde benden bile daha kötü.

Yetenekleri Muay Thai, snowboard, hızlı mesajlaşma ve belalı bir patron olmaktır.

Onun koca bir takımın lideri *olduğunu* düşünmek pek çok insanı şok eder. Sadece paten rampasına çıkmaya hazır görüldüğü için değil. Ama liderlik ettiği altı adamın beşinden daha genç olduğu için.

Hayatıma nasıl uyum sağladığına gelince... Orada olmadığı bir zamanı neredeyse hiç hatırlamıyorum. *On altı yaşındaki* olgun gençlik yıllarımdan beri benim daimi korumam oldu. Altın madalya kazanmaya kararlıydım.

Banks Moretti'yi ise yirmi yaşındaki olgun yetişkinliğimde daha kişisel olarak tanıdım. Annem ya da babam olmadan ilk uluslararası seyahatim, ilk öpücüğüm, ilk başarısız aşkım gibi yeni deneyimlere özgür ruhumla adım attım.

Omega'da her zaman benim detaylarıma doğru süzülen bir yüzücü ve Akara ile gerçekten iyi arkadaş.

Bunu bana hiç açıkça söylemediler ama pek çok farklı şekilde anlayabiliyorum.

Tek bir bakışla konuşmaları gibi. Birbirlerinin şakalarından nasıl beslendikleri gibi. Birbirlerinin damarına neyin basacağını nasıl bildikleri gibi.

-Dürüstlüğü takdir etmekle kalmayıp buna güveniyor gibi görünüyorlar.

Ailem dışında arkadaşlık kurmak genellikle kaygı dolu ve çok zor. Onlarınkini iş başında görmek bazen gerçek bir kıskançlığa neden oluyor. İçten içe kendimi bir metre boyunda yeşil bir cine dönmüş gibi hissediyorum ama onlar bu hisleri bastırmama yardımcı oluyorlar çünkü beni kendi gruplarının bir parçasıymışım gibi kendilerine çekiyorlar.

Dostlar.

Dostlar.

Arkadaşlar.

Hep istediğim şey buydu. Doğru ve gerçek, uzun süreli arkadaşlıklar, ama sanırım gezegendeki en ateşli iki adamla tam anlamıyla arkadaş oldum.

Ben lanet bir moronum.

Kendine karşı nazik ol, annemin tatlı sözlerini duyuyorum kafamın içinde. Bunları bana çok söyledi ve sanırım ilk kez birinci sınıfa giderken söylemiş olabilir.

"Gitmek zorunda mıyım?" Surat astım. "Seninle kalamaz mıyım?" Dağınık bir sanat ve el işi sabahından kalma renkli parmak boyaları yüzümüze bulaşmıştı.

Nemli bir bezle yanağımdaki boyayı sildi. "Eğlenceli olacak, Sulli. Birinci sınıfı *çok* büyük bir macera olarak düşün." Gülümsemesi ışıltı ışıltı, sanki hayatın en büyük yolculuğuna çıkmak üzereymişim gibi.

Kulağa cehennem manzarası gibi geliyordu. "Ama okulda berbatım."

Annem elimi sıktı. "Fıstık ezmeli çöreğim, sen berbat *değilsin*. Cesursun, harikasin, zekisin, güzelsin ve *her şeyi yapabilirsin*. Sen sadece bir acemisin. Hepimiz bir yerden başlarız." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Unutma, kendine karşı nazik ol."

Her zaman hatırlamaya çalışırım.

Sonunda uzun bir mavi portatif tuvalet sırasına geldiğimizde, patlayan mesanem beni bu kokuşmuş enayinin içine fırlatıyor.

Akara ya da Banks'e dönüp bakmadan mavi kapıyı kapattım.

Oh...*siktir*. Birisi siyah klozet kapağına işemiş ve güveler başımın üzerinde amaçsızca uçuyor, benimle birlikte bu gerçek bok çukurunun içine hapsolmuşlar.

İki parmağımla burnumu tıkıyorum ve diğer elimle pantolonumun fermuarını açıyorum. Bir kızın gitmesi gerektiğinde gitmesi gerekir, ama portatif tuvaletler Hades'in kış çatlağından yapılmış bir icattır. Ormanda çömelmeyi tercih ederim.

bu sıcak, pis kokulu, sıkışık yerde olmaktan daha iyidir. En azından ormanda, bir yabancıнын dışkısından beş santimetre uzakta değilsiniz.

Bunu düşünme.

Çömelip işiyorum.

Kilitli portatif tuvalet kapısına bakıyorum ve Akara ile Banks'i dışarıda, kullandığım tesisi korurken hayal ediyorum.

Bu durumla ilgili, "*Bana romantik davran*" diye bağırın hiçbir şey yok.

Çömelme pozisyonu alırken kalçalarım yanıyor ama koltuğa dokunmaya cesaret edemiyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet mesanemi boşaltıyorum, küçük bir tuvalet kağıdıyla siliyorum, külotumu ve kot pantolonumu yukarı çekiyorum ve fermuarımı çekerken kapıyı tekmeleyerek açıyorum.

Dışarıdayım.

The Breakfast Club'ın sonundaki gibi yumruğumu havaya kaldırabilirim. Yaşasın.

Gecenin serin havası tuvaletin pis kokusunu bastırıyor ve Akara'nın ortalıkta olmadığını hemen fark ediyorum. Sadece Banks beni tuvaletlerin yanında bekliyor.

"Nasıl geçti?" Yanına yaklaştığımda Banks soruyor.

"Tam bir rahatlama ve tamamen iğrenç." Arka cebimden seyahat boy bir el dezenfektanı çıkarıp avucuma biraz sıkıyorum.

Ağzının bir tarafı yukarı kıvrılıyor. Gülümsemeleri Akara'nınki gibi değil, neredeyse her zaman gözleri ışıltıyor. Banks'in gülümsemeleri daha koyu, neredeyse yarı gizli ve geçici.

Gözlemci bakışları kalabalık karnavalın üzerinde geziniyor ama başını bana doğru eğiyor. "Portatif tuvaletlerden nefret mi ediyorsun?"

Kutulu bok çukuruna verdiği isme gülümsüyorum. "Evet, başkasının pisliğine işemektense bir çalının arkasına gitmeyi ya da lanet bir çukur kazmayı tercih ederim."

Banks gülüyor. "Onları savunmayı planlıyordum ama haklısın." Güney Philly aksanı ikiz kardeşininkinden daha çok ortaya çıkıyor.

"Gerçekten portatif tuvaletleri seviyor musun?" Boyuna bakıyorum.

Bir omzunu hafifçe silkerek kaldırıyor. "İki görevden sonra portatif tuvaletler kilise gibi oldu. Bir anlık sessizlik için tek yer." Kürdanı dudaklarından çekip çıkarıyor. "Bir çukur kazarsınız ve bir puşt gelip on dakika boyunca başka bir müfrezeden duyduğu bir söylenti hakkında sizi rahatsız eder." Gözleri daha yumuşak bir vuruş için benimkilere yerleşiyor ve neredeyse flaşlı fotoğrafı unutuyorum.

Çocuklar yüz boyama için sırada beklerken benim fotoğraflarımı çekiyorlar.

Banks, "Sizi kendi tarafıma ve portatif tuvaletlerin güzelliğine çektim mi?" diye soruyor.

Nasıl iyi flört edebilirsin?

Bazen keşke bilseydim diyorum ama sırf onun ilgisini çekmek için olmadığım biri gibi davranmak istemiyorum.

Ben de sohbetimizin rahatlığına gömüldüm. "Ben hâlâ bok çukuru takımındayım." *Siktir, Sulli*. Bu hiç de sevimli değildi - düşüncem kahkahasıyla aniden kesildi.

"Öyle mi?" diyor kahkahalar arasında. "Metaforum ya da benzetmem ya da edebi şeyim seni etkilemedi mi?"

Gülümsüyorum ve yanına dirsek atıyorum. "Ne? Tuvaletin kilise gibi olduğunu mu?" "Lanet olası bir taht olarak adlandırılacak kadar tanrısız."

"Delik benim tahtım," diyorum kolumu uzatarak, bunun cinsel bir ima olduğunu çok iyi bilerek.

Banks başını sallıyor, kahkahası göğsünde daha da derinleşiyor. Çocuk trenine binenleri ve vagonda çocuklarına yardım eden aileleri inceliyor. "Sen sıçarken birileri gelip sana ateş etse bile mi?"

"Evet, neden olmasın? Zaten çoğu zaman yalnız olmaktan nefret ediyorum."

Kahverengi saçları ensesine kadar uzanıyor. Bir tutamını kulağının arkasına kıvrıyor. "Yüzmek daha yalnız değil mi?"

"Büyürken Moffy vardı. Yüzme yarışlarına birlikte giderdik; ağabeyime en yakın olan şey oydu. Onsuz her sporu yapabilirdim ama aynı şey olmazdı. Sanırım..." Çizmelerimi toprağa sürtüyorum ve uzaktaki adrenalin kulesi Thrill Drop'a bakıyorum. "Sanırım yalnız olurdum. O kadar çok kuzenim var ki, insanlarla aram o kadar iyi olmasa da insanların arasında olmaya alıştım."

Herkes bilir ki Jane gibi kelimelerle aram pek iyi değildir. O esprili bir prenses. Kendimi mavi okyanusa yelken açmış, eve çok çabuk dönen ağzı bozuk bir gezgin gibi hissediyorum. Herkesi çok özlerdim, hem de çok.

"Bana diyorsun ki," diyor boğuk bir sesle, "yirmi dokuz yaşındayım ve hiç yalnız kalmadım. Hiç yalnız yaşamadım. Gerçekten *yalnız* bir günden fazlasını hiç geçirmedi." Bakışlarımı yakalıyor ve bir omzunu daha kaldırıyor. "Belki de senin ve benim gibi insanlar bir avuç serseriyle birlikte olmak için yaratılmışızdır.

-ya da biz puştuz."

Koluna vuruyorum. "Muhtemelen ikincisi."

Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve dikkatimiz aynı noktayı buluyor. Aynı kişiyi. Akara minyatür tren vagonunun yanında yavaşça volta atıyor, kulağında bir telefon.

İş görüşmeleri.

Akara'nın aniden ve beklenmedik bir şekilde yanımdan ayrılmasına yavaş yavaş alışıyordum. Kendi güvenlik şirketini kurduğundan beri beni 7/24 koruyamayacak kadar meşgul. Büyük bir şey inşa ettiği için onunla gurur duyuyorum ve başarısız olmasının sebebi olmak istemiyorum.

Akara'yı izlerken Banks'e "Gerçekten stresli görünüyor," diyorum.

"Evet," diye başını sallıyor. "Bir gecede fazladan bir kırılganlığı daha oldu. Üçüncü ve dördüncünün hemen üstünde."

Homurdanarak gülüyorum.

Onun da dudağı kalkıyor ama endişemiz arttıkça mizahımız zayıflıyor.

Banks, Akara'nın dışarı çıkması gereken bu anlarda beni korumak için burada ve o da arkadaşını aynı derecede önemsiyor.

Bir saniye geçiyor ve lanet olası portatif tuvaletlerin etrafında beklediğimi fark ediyorum. *Ne için?*

Ne için?

Kimin için?

Gözlerim Banks'e kayıyor. "Sen yanımda olduğun için korumamı beklememe gerek olmadığından bahsetmeyecek misin?"

Başını bir kez sallar. "Onun senin için ne anlama geldiğini biliyorum." Bakışları etrafı tarıyor. "Ama istemiyorsan Akara'yı beklemek zorunda değilsin."

Midem sıkışıyor. *O benim korumam.* Nereye gidersem gideyim, Akara eninde sonunda bana yetişecektir. Ama karnavalda arkadaşça takılıyormuşuz gibi hissediyorum ve kısa süreliğine gitmiş olsa bile önümüzdeki birkaç dakikayı onunla geçirmek istiyorum.

Bekliyorum.

Banks seçimime gözünü bile kırpmadı.

Çok geçmeden Akara telefonunu cebine koyar ve koşarak geri döner. "Üzgünüm, Sul. *Vergilerle* ilgili çok önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu." İç çekiyor. "Çok sürükleyiciydi." Alaycılığı yüzünden okunuyor.

"Oh hey, en azından önemli aramalara cevap verecek kadar önemlisin." Karın kaslarına şaplak atıyorum.

Topuzumdan saç bağımı çaldı. Hay sikeyim! Uzun saçlarım düşüyor ve bir tutamını yüzüme fırlatıp geriye doğru yürüyor, tam ben saçımı çalmaya çalışırken

Arkadan bağla.

Başının üstüne kaldırır. "En azından çok önemli bir kişiyi koruyacak kadar önemliyim."

Saç bağını tekrar tutmaya çalışıyorum ama Akara onu arkasına saklıyor. Ona "Banks daha önemli olmalı, çünkü beni korumak için daha fazla mesai yapıyor" diyorum.

Banks güler ve Akara arkadaşının yüzündeki saç bağını koparır.

Hepimiz tekrar gülüyoruz ve Banks saç bağını bana geri veriyor. "Teşekkürler," diyorum saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaparken ve üzerinde *American Circus Funhouse* yazan parlak ampulleri görüyorum.

"Kontrol etmek ister misin?"

Onlara sordum. Zaten yolu gösteriyorlar.

Onları gıcırdayan metal merdivenlerden dar bir koridora kadar takip ediyorum. Aslında tuhaf bir şekilde *sessiz*. Dışarıdaki kahkaha sesleri ve eğlence araçlarından gelen müzik burada daha boğuk.

Banks kulaklığını karıştırıyor. "İletişim sıkışmış mı?"

"Servis yok," diyor Akara ona. "Sorun yok. Thatcher herkesi takip ediyor." *Thatcher Moretti*. SFO'nun lideri. Banks'in ikiz kardeşi aslında güvenlik hiyerarşisinde Banks'ten daha üstte.

Metal diskler koridorda sıralanıyor ve Akara bunlardan birine bastığında 360 derece dönüyor. Tam ve eksiksiz dengesini koruyor.

Tam bir baş belası gibi.

Banks trip atıyor. "Tanrım, *Mary*-"

Akara Banks'in bileğini yakalıyor ve onu ikinci dönen diskin üzerine çekiyor. Aynı metal plaka üzerinde kalmak için sarılıyorlar.

Yan korkulukları kavıyorum ve disklere dokunmamak için üst beden gücümü kullanıyorum. Sıçrayarak geçiyorum.

Akara elini ağzının üzerine kapatır. "Hile!"

"Hey, ben becerikli olmaya çalışıyorum. Yoksa neden buraya parmaklık koyayım?" "Banks gibiler için," diye takılıyor Akara, bir sonraki diske kolayca adım atarak.

Banks takip eder ve güler. "Toprağa alerjisi var, o yüzden ondan nasıl kaçınacağını bilir. Ben lanet bir ağacım. Aslında *ayakta durmayı* seviyorum."

Dönen disklerin geri kalanını geçerken Akara, "O bir denizkızı değil," diyor.

Banks biraz sinirli görünüyor. Hatta Akara'ya sinirli bir bakış atıyor.

Akara "*Ne?*" *der* gibi kaşlarını çatıyor.

Banks'e bakıyorum, nabzım hızlanıyor ve dudağımı ısırıyorum, bir gülümseme hissediyorum. Beni savunmaya geldi. Bir tür romantizm gibi geliyor ya da gerçekten kendimi kandırıyor olabilirim. Banks'in beni bir arkadaştan fazlası olarak görmesi ne kadar uzak bir ihtimal?

Bir hamle bile yapmadı.

Koruma kuralları olduğunu biliyorum. Yakın ama *çok* yakın değil, ama bazı kuzenlerim bu kuralları *yok etti*.

Maximoff.

Jane.

İmkansız başardıkları ve her şeyi yoluna koydukları için bir alkışı hak ediyorlar.

Çok daha büyük mavi bir odaya giriyoruz. Puantiye boyalı boks torbaları bir labirent gibi asılı. Banks'e dedim ki, "Kits'e aldırma. O deniz kızlarına inanmaz."

Banks başını Akara'ya doğru eğiyor. "Denizde yüzen güzel kadınlara inanmıyor musun?"

"Kuyruklu mu?" diye soruyor kuşkuyla. "Hayır dostum. O şey *Disney* için filmler. Her neyse, Sulli daha çok..." Bana bakıyor. "Çalı fasulyesi."

Ağzım açık kalıyor ve daha yakın olsaydı koluna vurabilirdim.

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Kas yok. Beş kiloluk bir ağırlığı bile kaldıramaz. Çok uzun. Kesinlikle bir çalı fasulyesi."

"Çok uzun" kısmına odaklanmamaya çalışarak bir boks torbasını kenara itiyorum. Ortalama bir kadından daha uzunum ama sözlerinin geri kalanı saçmalıktı. Çok fazla kasım ve uğruna çok çalıştığım bir *karın* kasım var.

Ayrıca, 150 kilodan fazla kaldırabilirim.

Yani, lanet olsun, *onu* kaldırabilirim. "Seni buradan taşıyayım da ne kadar fasulye olduğumu görelim."

Akara sadece gülüyor.

Banks bir boks torbasının tepesini kavırıyor ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda sanki içimi görebiliyor gibi hissediyorum. Isı boynumu yakıyor çünkü ne düşündüğünden tam olarak emin değilim. Ama tek bildiğim, keşke duyabilseydim.

Bir saniye etrafta dolanıyoruz. Renkli boks torbalarının arasında duruyoruz. Onlar Studio 9 spor salonunu puantiyeler ve çizgilerle yeniden dekore etmekle ilgili şakalaşırken ben de aralarına bakıyorum.

Banks'in ya da Akara'nın beni daha yakına çekmesini ister miydim? *Evet, isterdim*. Ama sadece şaka olsun diye değil. Sadece beni korumak için değil. Gerçek, gerçek bir *istekle*. Arzuyla. Lanet olsun.

Tutku.

Sadece seyirci olarak ve *Roswell* gibi TV programlarında gördüğüm şeyler (Luna'nın takıntısı sayesinde). Yine de bir uzaylıyla öpüşmek istemiyorum.

Ateşli bir *adam* tarafından yutulmak istiyorum. Güvendiğim, deneyimsizliğimde bile beni tamamen rahat ve kendinden emin hissettiren biri.

Erkekler konusunda seçiciyimdir. Fiziksel olarak herkesin *içeri girmesine* izin vermem. *Seni becermek istiyorum* çekiciliğiyle karıştırılırken o rahat, güven veren parçaları arzuluyorum.

Ama tam burada. Vurulabilir olmanın ötesindeler. Ve Banks'e güveniyorum.

Akara'ya güveniyorum.

Benden asla faydalanmazlardı. Beni asla incitmezler. Öncesinde, sırasında ve sonrasında benimle ilgileneceklerini biliyorum. Onlar tamamen farklı adamlar ve onlardan, korumalardan iki arkadaş edindiğim için şanslı olmalıyım.

Etkilendiğim iki arkadaş.

"Bu bakış da ne?" Akara bana şakacı bir tavırla soruyor. Yalan söylemeyeceğim. "İkiniz de çok ateşlisiniz."

Banks gülümser, o gölge gibi gülümsemelerden biriyle. Akara parlak bir şekilde güler.

Seksi olduklarını biliyorlar.

Bir kolumu boks torbasına doladım. "İkinizin yanında kendimi rahat ve güvende hissediyorum ve eğer hayatımda başka bir erkek arkadaşım olmazsa, bekaretimi ikinizden biriyle kaybedebileceğimi düşünüyorum."

Akara'nın yüzü düşer.

Düşüşler gibi.

Sanki bir iğne aldım ve lanet bir balonu patlattım.

Aman Tanrım.

Banks başının arkasını kaşıyor. Gözleri Akara'nın üzerinde.

Her zaman şaka yaparız! Bu o kadar da farklı değil, değil mi? Göğüsler, memeler, göt, penis, yarak... Bekaretimden bahsetmemin nesi farklı? Benim için şaka değil, ama en azından arkadaşmışız gibi cevap vermeliler, değil mi? Her şeyi gelişigüzel söyledim, değil mi?

DOĞRU MU?!

Kekeliyorum, "Yani... ben... şey, bana bir iyilik yapmış gibi olurum - yani, öyle değil. İyilik *değil*." Yüzüm yanıyor. "Senin de bunu isteyeceğini

umuyorum. Benimle sadece mecburiyetten yatma. *Siktir*, ne diyorum ben?" Kaynıyorum.

yukarı. "Sadece... İyi olmasını istiyorum ve ikinizin de gerçekten iyi olacağını düşünüyorum - deneyimlisiniz ve evet..." Ortadan kaybolmak istiyorum. "Bu... düşünülmesi gereken bir şey. Bekaretimi sizden biriyle kaybetmek...?"

Onlara bakamıyorum bile.

Sessizlik.

Sadece lanet bir sessizlik var.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

Söyleyecek söz *bulamamalarının* altında eziliyorum. Sadece bir saniye sürüyor olabilir ama benim utancım bu anı sonsuzluğa *taşıyor*.

Şimdi fark ediyorum ki ben onları arkadaş bölgesine almamışım. Onlar *benimle arkadaş olmuşlar*.

Ben çalınamaz olanım.

Ve o zaman bile, belki de düşündüğüm kadar arkadaş canlısı değilizdir. Arkadaşlar bana cevap verebilmeli!

"Ben, um..."

Toparlanamıyorum. Aniden sağa doğru fırladım.

Ağır torbaların arasından koşuyorum. Ben ilerlerken yanağıma çarpıyorlar. "Sulli!" Akara bağırıyor.

"Bekle!" Banks çağırıyor. "Bekle!"

Onları arkamda hissedebiliyorum ama ben daha hızlıyım. Ben her zaman daha hızlıyım.

Birkaç tane daha iterek üzerinde 3 *yazan* bir kapıya geldim. Üç tane kapı var. Tabii ki var. Önümdekini seçtim ve içeri daldım...

"Hayır," diye mırıldandım.

Aynalar.

Düzinelerce *ayna*.

Etrafım dehşete kapılmış, iri gözlü yüzümle çevrili. Her yerde yansımam bana bakıyor, bazıları kavisli ve bükülmüş cam tarafından şekilsizleştirilmiş ve çarpıtılmış. Nefes alışım hızlı ama yorgunluktan değil.

Sola doğru koşuyorum, bir duvarla karşılaşıyorum, sonra sağa. Başka bir çıkmaz

sokakla karşılaştım.

Çıkarın beni buradan!
Ellerimi alnıma koyuyorum.

Konsantre ol, Sulli.

Dudaklarıma dokunuyorum.

Düşünüyorum. "Sulli!"

Adımı çağırdıklarını duyuyorum ama sesleri uzak geliyor. Başka bir kapı seçmiş olmalılar. Eşyalarımı topladıktan sonra *koşmak yasaktır* yazan bir tabela görüyorum.

Çok komik.

Ve sonra yüzümü çarpıtan bir aynanın arkasına gizlenmiş başka bir kapı görüyorum, böylece paniklemiş gözlerim devasa görünüyor.

Kapıdan dışarı koşarak çıkıyorum, dönen sarı bir varilin içinden sürünerek geçiyorum, sonra dışarıya açılan bir *çıkış* kapısını iterek açıyorum. Gecenin serin havasını ciğerlerime çekerek ilerliyorum. Karnaval hiç ayrılmamışım gibi tüm hızıyla devam ediyor. Metal merdivenlerden yavaşlamadan iniyorum.

"Sulli!" Jane sesleniyor.

Başımı çevirdim ve Jane'in ellerini salladığını gördüm. Hiç düşünmeden ona doğru koştum. O benim ablam gibi, bu yüzden içgüdülerim *Jane'e gitmemi* söylüyor.

Ama o yalnız değil.

Lunaparkın dışında, çoğunluğu korumalardan oluşan daha büyük bir grup onu ve Charlie'yi çimlerin üzerinde çevreler.

Koşmaya

devam edin.

Devam et.

Durmak istemeyerek Jane'in koluna yapıştım ve nefesimin altında hızlıca, "Hadi buradan gidelim. Hemen şimdi." Gözlerim kameralı telefonlara kayıyor.

Ne kadar çok kameralı telefon var. Karnavala katılanlar bizi kaydediyor ama ailelerimiz her zaman ilgi odağı oldu. Korumalar seyircilerin bize fiziksel olarak ulaşmasını engelliyor. Böylece gözleri dışarı fırlayan Jane'e odaklanabiliyorum.

"Neden?" Sessiz konuşuyor.

Yanıyorum ve hızla dökülüyor, "Koca ağzımı açtım. İşte bu yüzden. Kits ve Banks'e gerçekten çok ateşli olduklarını, beni güvende ve rahat hissettirdiklerini ve hayatım boyunca başka bir erkek arkadaşım olmazsa bekaretimi onlardan biriyle kaybetmemin harika olacağını söyledim." Zorla başımı salladım. "Evet, ben de arkadaş gibi kabul edeceklerini düşünmüştüm. Ama çok sessizlerdi!" Elimi sallıyorum. "Ben de kaçtım, ama

sonra

aynaların içinde kayboldum ve beni arıyorlardı... ve aman Tanrım."
Lunapark.

Akara ve Banks lunaparktan koşarak çıkıyorlar.

Taziyelerini kabul etmeye hazır değilim. Sorun değil *Sulli. Sadece seni*
bu şekilde sevmiyoruz.

"Gidiyoruz," dedi Jane bana. "Hemen şimdi. Hadi gidelim. Charlie?"

Siktir, Charlie'nin nesi var? Thatcher onu dik tutuyor. Charlie bir süre
önce araba kazasında incittiği bacağını tutuyor gibi görünüyor.

"Ben Jack ve Oscar'la gideceğim," diyor Charlie. "Sen önden git."

"Emin misin?"

"Evet." Kendi başına ayakta duruyor.

Jane kardeşine sarılır. "Seninle hastanede buluşuruz."

Hastane mi?

Dikkatim yedi yüz farklı yöne çekildi. Charlie ve Jane'e. Akara ve
Banks'e. Jack ve Oscar'a. Karnaval katılımcılarına. Telefonlara. Yanıp
sönen ışıklara.

Heyecan araçlarından gelen

çığlıklar. Oyunların

pınlaması.

Çok yakın hissettiren kahkahalar. Sanki şaka konusu

benmişim gibi. Şaka benim.

Göğsüm ağır bir şekilde inip kalkıyor.

Koş.

Koş.

Thatcher bizi otoparka götürmeye başlarken Jane'e "Tam önünde
tatlım," diyor. Her şey bulanıklaşıyor.

Jane'in bebek mavisini Land Rover'ına gittim. Konuşamıyorum. Jane'i
Thatcher'la -şimdi nişanlı olduğu, korumadan dönme erkek arkadaşıyla-
görmek yüzüme bir turta daha yemek gibi.

Korumayla romantizm *bana göre* değil.

Bir korumayla arkadaşlık - *az önce sıçıp batırdım mı?*

Her şeyi mahvettim

mi? İşleri

garipleştirdim. *Hay*

sikeyim.

Hay

sikeyim.

Ve

koşuyoru

m.

Birden fazla kişiden ismimi duyuyorum ama durmuyorum. Bacaklarım altımda, ayaklarım ve gücüm beni çakıllı otoparka doğru taşıyor. Göğsümdeki düğümler çözülmeye çalışıyor. Hızlanıyorum.

Park için 5 dolar tabelasının yanından geçip karnaval girişinin ötesinde, Pennsylvania'da karanlık ve boş bir yola fırlıyorum. Saçlarım topuzundan dökülüyor. Daha hızlı gitmek için ittikçe etrafımda dağınık ve çılgınca uçuşuyor.

Daha uzağa.

Kaslar yanıyor.

Öfkeli, sinirli gözyaşlarım gözlerimden süzölüp rüzgâra karışıyor. Kendime kızgınım. Kendime kızgınım.

Ve sonra, ayak sesleri betonu dövüyor. Birisi bana doğru koşuyordu.

Arkama bakmıyorum çünkü hızlılar. Kolayca yanıma ulaşıyorlar. Benimle aynı hızda, aynı adımlarla ilerlediklerini hissedebiliyorum.

Ve babamı görmek için başımı çevirdim. Babam yanımda koşuyordu.

Bana asla yavaşlamamı söylemiyor. Bana asla durmamı söylemiyor. Gecenin bir yarısı ıssız Pennsylvania yolunda koşturuyor. Söz yok, soru sormak yok.

Birlikte koşuyoruz.

Daha çok zorlarız.

Hava ciğerlerimi dolduruyor. Tüm antrenmanlarımda, babamla yaptığım her sabah koşusunda, nefes alıp vermeyi *düşünmüyorum*. Sadece *yapıyorum*.

Uçuyormuşum gibi hissediyorum.

Saatte 150 mil.

Düğümler çözölüyor. Patlıyor. İçimde çalkalanan her ne varsa serbest kalıyor. En azından bir anlığına.

Ve sonunda yavaş bir koşuya, sonra da yürüyüşe geçtiğimde, nefesim kolay geliyor ve kaslarım esnemediği için ağrıyor. Acı içinde babama bakıyorum.

Kararmış, endişeli ifadesi "*İyi misin lan sen?*" diyor. Beni kucaklamaya başladı bile. Daha sıkı sarılıyorum.

"Ben lanet bir aptalım," diye mırıldandım.

"Hey," diye tersledi, gözlerimle buluşmak için beni geri çekti. "Kendin hakkında böyle konuşma. Annen derdi ki-"

"Kendine karşı nazik ol," diye başımı salladım. "Biliyorum. Biliyorum amına koyayım." Nefes veriyorum ve farların parlak ışığını fark ediyorum. Bir araba bize doğru geliyor ama mesafeyi koruyor.

Korumalar.

Belki de sadece babamın korumasıdır, ama bu gecenin gidişatına bakılırsa, muhtemelen Akara ve Banks'tir.

Tekrar babama odaklandım. "İşleri çok garipleştirdim." Yüzü sertleşiyor. "Nasıl?"

"Arkadaşlık konusunda kötüyüm baba." Kollarımı uzatıyorum, sonra ellerimi başımın üzerine koyuyorum. "Bir *korumayla* bile ilişkiyi berbat etmeden nasıl sürdüreceğimi bilmiyorum. Ve bu yerleşik bir arkadaş gibi. *Denememe* bile gerek kalmadı."

Bana sert bir bakış attı. "Kendine yeterince kredi vermiyorsun, Sulli." Zaten dağınık olan saçlarımı karıştırıyor.

Bu beni gülümsetiyor.

"Geri dönmeye hazır mısınız?"

İç çekiyorum. "Sonsuza kadar koşamaz mıyım?"

"Ayakların kanayacak."

"Ayak parmaklarımı bandajlayacağım."

"Kramp girecek."

"Topallayacağım."

"Yalnız olacaksın."

Yüzüm asıldı. "Orada olmayacak mısınız?"

Başını iki yana sallar. "Dizim kötü, Sulli. Sana sonsuza kadar ayak uyduramam."

O zaman Moffy yapacak, söylemek istiyorum.

Moffy sonsuza dek benimle olacak. Sümük damlayan burnumu siliyorum ama gözlerim artık kuru. Büyümek çok zor. Kameralar, spot ışıkları, şöhret olmasaydı bile - sanırım yine de mücadele ederdim.

Yine de sonsuza kadar koşmak isterdim.

Yön değiştirdiğimde, parlak farlara doğru yürüyoruz.

Babam bana, "Arkadaşlarınla kavga edeceksin. Olur böyle şeyler. Ben ve Connor amcan kaç kez birbirimizin kafasını koparmak istedik biliyor musun?"

Ama babamın Connor Amca'dan bekâretini almasını istediğinden şüpheliyim. Bu düşünce beni homurdanmaya itiyor ve babam kendimi daha iyi hissetmemi sağlamış gibi gülümsüyor.

Yaptı, ama tam olarak düşündüğü gibi değil.

Görünüşe göre araba bir güvenlik aracı değilmiş. Ama arkasındaki üç SUV öyleymiş.

Yeşil Subaru'ya yolcu tarafından yaklaşıyoruz ve cam açılıyor. Annem ortaya çıkıyor, sarışın bir bomba. Gülümsemesi yanağındaki uzun, eski bir yara izini ortaya çıkarıyor. "Herkes binsin," diye sesleniyor ve arabanın kilidini açıyor.

"Hey, tatlım." Babam pencereden annemi öpüyor.

Arka koltuğa tırmandım. Genç bir Golden Retriever bagajdan mutlu bir miyavlama sesi çıkarıyor. Annemin TSSB için hizmet köpeği neredeyse gittiği her yere gidiyor ve ben de Goldilocks'un kulaklarının arkasını kaşıyorum.

Winona bana iyice bakabilmek için direksiyonun arkasından dönüyor. Uçuşan kirli sarı saçları, arkadaşlık bileklikleri, yeleği ve kargo şortuyla on beş yaşındaki kız kardeşim Patagonia ya da Wolf Scouts reklamlarına benziyor. Tam bir açık hava paketi. "Akara bu sefer ne yaptı?" Gözleri alev alev yanıyor.

Akara'yla ettiğimiz kavgaların sayısını bir elin parmaklarını geçmez. Çok fazla değil, ama hepsi Winona'nın daha korumacı hale gelmesine neden olacak kadar yakın zamanda oldu.

Koruyucu olan *ben olmalıyım*. Ben altı yaş büyüğüm ama o çok daha havalı. Acemi ehliyetiyle araba kullanırken bile, bir şekilde her şeyi yapabilecekmiş gibi görünüyor. Her dağa tırmanabilir, her okyanusta yüzebilir.

Bunları yapabiliyorum ama aynı zahmetsiz *havayı* yayamıyorum.

"Sessizdi," diyorum irkilerek.

"Ne?"

"Aptalcaydı." Kendi utancımdan ikinci el utanç duymadan olayı yeniden anlatamıyorum bile.

Gözleri yumuşar.

Babam annemle yer değiştirdi. Yanımda oturuyor ve ben ona doğru eğildiğimde sevgiyle başımın yan tarafını okşuyor.

"Her şey yoluna girecek," diye

fısıldıyor. Nefes alıyorum.

Evet.

Her şey yoluna girecek.

Yarın onlarla nasıl yüzleşeceğim? Onlar benim korumalarım. Kaçınılmaz.

Annem acılı yüzümü okumuş gibi, "Seni çatı katına bırakmamızı ister misin yoksa bizimle kalmayı mı tercih edersin?" diye sordu.

"Geceyi bizimle geçir," diyor Winona hızlıca. "Seni çok özledim, kardeşim."

Biraz daha doğrudum. "Ben de seni çok özledim, Nona." Ailemle geçireceğim bir geceyi seve seve kabul ederim. Kaçınmak ruh için bu kadar kötü olamaz. Hele ki kız kardeşim, annem ve babamla birlikteyken. "Hadi eve gidelim."

"Harika," diye gülümsüyor Winona, gaza basıyor.

Pencereler açık, rüzgâr arabanın içinden geçiyor ve çocukluk evime *evim* dememin garip olup olmadığını merak ediyorum. Birkaç yıldır orada yaşamıyorum ama yine de evim gibi hissediyorum.

En güvende olduğum yer. Ama hayattan daha fazlasını deneyimlemek istiyorsam, yuvadan ne kadar yükseğe uçmam gerekiyor?

Telefonumu çıkarıp bir mesaj yazıyorum.

Geceyi ailemle yazlıkta geçireceğim.

Bir başparmak emoji ekleyip Akara'ya gönderiyorum. Telefonum bir saniye içinde çalıyor.

K. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da gidersen beni ara. -

Kits Çok resmi.

Emojiler yok. Gif yok.

Arkadaşlıklarına ne olduğunu söyleyemem ama değişiyorlar. Bir şekilde değişmelerini istiyordum ama bu şekilde değil. Yıkacak çok fazla şeyim kalmadı ama hepsi etrafımda patlıyor.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

ON GÜN SONRA

Sabahın köründen önce uyanıyorum.

Uyku ve ben can düşmanıyız. Dürüst olmak gerekirse, *uyku* siktir olup gidebilir. O uyku saatlerinde yapabileceğim o kadar çok şey var ki. Başarabileceğim çok şey. Ama zamanım çalınıyor ve uykunun tam kapasiteyle çalışmak için bir gereklilik olmasından nefret ediyorum.

Sabahın erken saatlerinde her uyandığımda düşündüğüm şey bu. Bugün saat sabahın 3'ü. Yatağımdan kalkarken retro çalar saatim soluk mavi bir ışıkla parlıyor.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor.

Bazen güneş doğmadan önce her uyandığımda *Uyku'ya* orta parmağımı gösteriyormuşum gibi hissediyorum. *Siktir et uykuyu. Kışından sikeyim.* Yumuşak, sessiz bir kahkaha attım.

Ortaokuldayken, kaba mizahım ve çiçekli dilim yüzünden birden fazla kez müdürün odasına gönderildim. Çoğu zaman diğer çocuklar beni ispiyonladı. "Sullivan az önce sınıfa balık am dudaklı dedi!" muhtemelen beni otobüsün altına atmanın en yüksek sesli ve en bariz eylemiydi. Sırtımda hala o lastik izleri var.

Kendimi savunmam gerekirse, o japon balığının kocaman am dudakları vardı ve eğer öğretmenin vücudunda komik bir kemik olsaydı, bir parça kıkırdardı.

Annem en azından beni ofisten aldığımda güldü.

Sanırım umursamamak üzere yetiştirildim. Her şeyi siktir et demek için. Küfür. Kaba mizah. Tüm küfürlü şeyler bana hiç küfürlü gelmedi. Hâlâ da değiller.

Çok fazla ses çıkarmamaya dikkat ederek ayaklarım yere düşüyor. Alışkanlık aslında. Küçük şehir evinde Luna ile kaldığım zamandan beri.

Şimdi Philly'de canavar büyüklüğünde bir çatı katında, canavar büyüklüğünde bir yatak odasıyla baş başa olduğum için sessiz olmak için daha az nedenim var. Ama yine de parmak uçlarımda şifonyerime gidiyor ve özenle katlanmış şortlar ve üstler arasında boğuşuyorum.

Normalde Akara'yı sabah 3'te uyandırırđım. Koşuya çıkmak için garip saatlerde uyandırmama alışkındır. Ama vermem gereken önemli bir haber var ve bunu uygun bir saatte vermeyi tercih ederim.

Sabah 4 daha uygun görünüyor.

Korumamla etkileşime geçmek için zaman kolladığım diğler nedeni düşünmemeye çalışıyorum.

Eğlence evi.

Midem bulanıyor. Akara ya da Banks'le o gece hakkında konuşmadım. Gerçekten, Karnaval Bağış Toplantısından beri ciddi bir konuşma yapmadık.

Onlar sadece koruma işlerini yaptılar ve ben de o gece hiç yaşanmamış gibi davranmaktan mutluluk duydum.

Siktir, bu bir yalan.

Boktan bir yalancı olduğumu söylemiş miydim? Kendi kafamda bile bir tane oluşturmıyorum.

Açık konuşmak gerekirse, ikisinin de yüzüne bakıp "Benden hoşlanıyor musun?" diye sorabilmeyi çok isterdim. Bazen... çoğu zaman... sanki hiç kimse öyle değilmiş gibi geliyor.

Ben her erkeğin
arkadaşıyım. En iyi
dostum.

Kız arkadaş.

Sevişecek biri değil ama ateş edecek biri. Eskiden beni bu kadar rahatsız etmezdi. Çünkü bana değerimi erkeklerin benim hakkımda ne düşündüklerine bağlamamayı öğreten bir anne tarafından yetiştirildim. Ama eski bir mankenin kızı olmak, bir *seks* sembolünün kızı olmak ve onun güzelliğinin küçük bir parçasını bile miras almamışım gibi hissetmemek çok zor. Cazibesi.

Ben
cazibesizim.

Sadece

kabayım.

Burnumdan sıcak nefes üflüyorum.

Ne yazık ki ben de çok inatçıyım ve kimse için daha az kaba olmayacağım. Saate bir kez daha bakıyorum. Öldürmek için bir saatim varken, hızlıca bir spor sütyeni, gri kas tişörtü ve turkuaz naylon şort giyiyorum. Odamın uzak köşesine bir ağırlık sehpası yerleştirdim ve her iki ucundaki plakaları kaydırmaya başladım.

Akara'yla yüzleşmeden önce sağlam bir antrenman yapabilirim.

Yüzleşin.

Yanlış kelime seçimi. Bankta oturuyorum.

Konuş.

Daha iyi.

Çubuğu başımın üzerinde tutuyorum ve parmaklarım metalin üzerinde kıvrılır kıvrılmaz tüm düşüncelerin kafamdan uçup gitmesine izin veriyorum. Olimpiyatlar için yıllarca antrenman yaptıktan sonra nasıl odaklanacağımı öğrendim. İstilacı düşünceleri boşaltarak şimdi ve burada olmanın yolunu açmak.

Her tekrarda kafamdan sayıyorum.

Kaslarımdaki ağırı beni devam etmeye itiyor ve tenimde ter birikiyor. Yarı yolda nefesim ağırlaşıyor ve aynı hareketleri yapmak daha fazla enerji gerektiriyor.

Kollarım jöle gibi titremeye başladığında, barı rafına geri koyuyorum. Sınırlarımı zorlamayı seviyor olabilirim ama bir gözcüm yok. Ve sakatlık daha kötü bir sonuç.

Alnımdaki teri kolumla siliyorum ve gözlerim saate kayıyor.

Saat 3:45.

Yeterince yakın. Akara'yla konuşmayı ne kadar uzatırsam o kadar korkup geri çekileceğim. Vazgeçemem.

Dün gece kararımı verdim. Ve bu kadar.

Komodinden su şişemi alarak odamdan hızlıca çıkıyorum. Koridordan geçip ön kapıdan çıkıyorum ve asansörlü bir fuayeye giriyorum.

Akara, çatı katının üç kat altında iki yatak odalı bir dairede diğer Güvenlik Gücü Omega korumalarından bazılarıyla birlikte yaşıyor.

Oda arkadaşları: Banks Moretti, Paul Donnelly, ve Quinn Oliveira.

Asansör beni indirdiğinde, 30. katın koridorunda yürüyordum.th

Akara'ya hızlıca bir mesaj yazıyorum. *Kapıda. Konuşabilir miyiz?*

Gönder tuşuna basmadan önce fazla düşünmüyorum ve sonra cep telefonumu şortumun cebine atıyorum.

Cevap beklerken su şişemin kapağını açıyorum. Bu erken saatte koridorun boş ve sessiz olması şaşırtıcı değil. Su boğazımdan aşağı akıyor.

Kapı aniden açılır-

Banks Moretti üstsüz bir şekilde daireden çıkıyor.

Hızlıca nefes alıyorum ve şaşkınlıktan boğuluyorum.

"İyi misin?" Banks endişeyle fısıldar ve dairenin kapısını usulca arkasından kapatır. *Bu çok garip.* Ama dirseğime doğru öksürürken onun hareketlerine odaklanmak zor.

Kuvvetle başımı sallıyorum. "Sadece" -boğazımı gösteriyorum- "yanlış yöne gitti." *Çünkü başka birini bekliyordum. Seni değil.*

Ve yarı çıplak bir sen değil.

Gri büzgülü pantolonu, koridorda beni karşılamak için çabucak giymiş gibi aşağı sarkıyor. Köpek künyeleri tıraşsız göğsünde duruyor. Daha fazla kıl, yontulmuş vücudundan aşağıya, paketine doğru bir iz bırakıyor.

Kahretsin, kasıklarına bakıyorum.

Bakışlarımı kaldırıyorum ve onun gölgeli gülümsemesini yakalıyorum. Kapalı kapının yanındaki duvara yaslanmış, kaslı kollarını gevşekçe dolaştırıyor. "Su yutmaya alışkın mısın?"

Havuz suyu, evet. Doğal makyajım muhtemelen şimdiye kadar yarı klorlu olmuştur. Ama su şişemden bir yudum aldığımda bu tepki uçup gidiyor, sonra "Muhtemelen kızları boğmaya alışkın olduğun kadar değil" diye cevap veriyorum. Zayıf bir kahkaha atıyorum çünkü hâlâ kanka olup olmadığımızı anlayamıyorum. Belki de hiç olmadık...

Kafam çok karıştı.

Banks tek gözünü kapatır. "Şaşıracaksın." Diğer gözü, sanki floresanlar aniden ona ışınlanıyormuş gibi geriliyor. Ama koridorun aydınlatması en iyi ihtimalle loş.

Şaşırdır mıydım? "Oral seks şakasıydı" dedim, anlamadığını düşünerek.

o.

"Biliyorum." Şakağını ovuşturuyor. "Sakso çekmeyi diğerleri kadar sevmiyorum şeyler." Uzun uzun göz kırparken burnu parlıyor.

"Hey, iyi misin?" Bir adım öne çıkıyorum.

"Evet." Ağır bir nefes aldı. "Hayır... aslında bir şey almam lazım." Duvardan kalkıyor ama daireye geri dönmekte tereddüt ediyor.

Ve o zaman fark ettim ki, "Seni Akara mı gönderdi?"

Banks başını sallıyor. "Sadece beş dakikaya ihtiyacı var, sonra konuşabilir." Beş dakika mı?

Ne yapıyorsun?

"Tuvaletini falan mı yapıyor?" Ben soruyorum.

Banks neredeyse gülecek. Ses göğsünde sıkışıyor. "Ya da başka bir şey." Bir gözünü daha kapatıyor. Acı mı çekiyor?

Kaşlarımı çatıyorum, endişem karla dolu bir çığ gibi büyüyor. "Seni tutmama izin verme. Git işini yap."

Banks koridorun her iki tarafına da bakıyor. *Ben ünlüyüm.* Saat neredeyse sabahın dördü olduğunda ve hayalet bir kasabanın koridorunda durduğumda bunu unutmak kolay.

Tamamen güvenli.

Ama o yokken biri bana gizlice yaklaşırsa kendini nasıl sorumlu hissedeceğini anlayabiliyorum.

"Benimle gelir misin?" Banks soruyor. "Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum."

Başımı sallıyorum. "Büyük kötü bir kurdun beni yemesinden mi korkuyorsun?"

Kapı kolunu çevirir ve başını sallar. "Seni kurtlar büyüttü. Eğer bir şey olursa, bir gün zavallı bir piçi yiyip bitireceksin."

Gözlerimi ondan alamıyorum. Banks'in beni gerçekte nasıl gördüğünü bilmek için neler vermezdim. En üzücü düşünce: Muhtemelen *asla* öğrenemeyeceğim.

Kapıyı açıp bana şöyle dedi: "Yalnız kalmaktan nefret ettiğini biliyorum. Burada tek başına onu beklemen fikri hoşuma gitmiyor."

Bu kelimelerin kafamda buharlaşmasına neden oluyor. Geriye saf duygular kalıyor. Boğazımda, göğsümde bir şeyler kabarıyor ve kalp atışlarım hızlanırken Banks'in arkasında şaşkınca yürüyorum.

Beni yalnız bırakmadığın için teşekkürler, demek istiyorum.

Kelimeler havada kalıyor, onun yerine nereye gittiğine odaklanıyorum. Ayak izlerini takip ederek karanlık oturma odasına (bolca kahverengi deri mobilya), oradan da yakındaki küçük mutfığa geçiyorum.

Mikrodalga fırın ve fırının ışığı tezgahların üzerinde yumuşak bir parıltı yaratıyor. Banks birkaç çekmeceyi açıyor. Sessizce kapatıyor.

"Ne arıyorsun?" Fısıldamaya çalışıyorum.

"Bu." Bir şişe Tylenol kapıyor, sonra çocuk korumalı kapağı çevirmeye çalışıyor. "Sadece küçük bir baş ağrısı."

O kadar da küçük görünmüyor. Çene kasları dişlerini gıcırdatıyormuş gibi titriyor. Şişeyi açmaya çabalarken sinirli bir nefes çıkarıyor. Baş ağrısı şakağında bir rock konseri gibi olmalı.

Yaklaşıp elinden Tylenol'u alıyorum. Bana izin verdi ve ben de kolayca kapağını açtım. "Kaç tane?"

"Üç."

Avucuna üç hap attım.

Onları geri atıyor ve ben de ona su şişemi uzatıyorum.

Banks kısa bir baş sallama ve teşekkürle bir yudum alır, sonra ağrı kesicileri yıklar. Elinin tersiyle ağzını siler. "Bir şeyler yemek ister misin?" Tezgâha yaslanıyor. "Akara kapıya bakmamı istemeden önce kızarmış ekmek yapıyordum."

Ekmek kızartma makinesinin yanındaki ekmek torbasını fark ettim. "Rigott'?" Ekşi kremaya benzeyen kutuyu elime alarak soruyorum.

"*Ricotta*," diye telaffuz ediyor.

"Tostun üzerinde ricotta peyniri mi yiyorsun?"

Bana bakmak için elinden geleni yapıyor, ama baş ağrısı gergin bakışlarını azaltıyor. "Kardeşim iyi bir aşçıdır. Elimdeki en iyisi bu."

"Kahvaltı için garip bir karışım gibi görünüyor."

"Bunu waffle üzerine jelibon yiyen kız söylüyor."

"Bunu sadece iki kez yaptım." Ekmek poşetini açıyorum. "Jelibonlar kaşıktaki çikolata şurubuyla daha güzel oluyor."

"Sana bunun iğrenç olduğunu söyleyen oldu mu?" Saçlarını önce sol, sonra sağ kulağının altına sıkıştırıyor.

İki dilim çıkardım. "Her zaman. Deneyene kadar eleştirme o."

"Ben de öyle," diyerek ricotta'yı işaret ediyor. "Büyükannem rigott' ve tost yer her sabah." Elimden ekmeği alıyor ve dilimleri tost makinesine atıyor.

"Kendini pek iyi hissetmediğin için kahvaltını bitirebilirim."

"Sadece baş ağrısı, koma değil." Yine de gözlerini ovuşturuyor ve bana vermeye çalıştığı gülümseme kısa ve zayıf.

Yine de ricotta için bir bıçak aldım. "Thatcher senin için bir şeyler yaptığında şikayet ettiğini hiç görmedim."

"O benim ikizim. Doğuştan benim için bir şeyler yapmakla yükümlü." Ricotta'nın kapağını açmamı izliyor. "Bak, ben o kadar da gobbadost değilim - sadece burada öldüğümü düşünmeni istemiyorum."

O İtalyan-Amerikan kelimesini daha önce de söylemişti. *Gobbadost'*. Hayatım boyunca, ne anlama geldiğini hatırlayamadım. Sanırım, "O kadar da aptal değilsin."

Banks neredeyse gülüyor. "Sert kafa."

"Kahretsin, yakın değildim." Tost fırlar. "Ve senin öleceğini düşünmüyorum, o yüzden yapabilir miyim?" Sıcak ekmeğe uzandım.

Başını sallıyor ve tostun üzerine ricotta sürmeme izin veriyor.

"Deneyecek misin?" "Sadece bir ısırık." Sürmeye devam ederken yüzümü buruşturuyorum. "İğrenç görünüyor, süzme peynir gibi peynir." *Ekşi krema kıvamında.*

"Yemeğin iyi olması için güzel görünmesi gerekmez."

Bıçağı lavaboya bırakıyorum. "Benim durumumda, üzerine tek boynuzlu at osurmuş gibi görünen yiyecekler en iyi yiyeceklerdir." Kağıt tabaktaki tatsız bitmiş ürüne bakıyorum. Belki birkaç saniye sonra daha iştah açıcı görünecekmiş gibi.

Banks tostı alır. "Gözlerini kapat."

Onun yakınlığına odaklanıyorum. Nefesim kesiliyor çünkü gözleri yüz hatlarımda öyle bir geziniyor ki, neredeyse güzel olduğumu düşündüğüne inanacağım. O üzerimde yükselirken, ki bu başlı başına bir başarı, gözlerimi yavaşça kapatıyorum. Bir an için beni öpmek üzereymiş gibi davranıyorum.

Nazik bir öpücük de değil. Yüzünü kavrayıp, seni tezgaha doğru itip, nefessiz bırakan bir *öpücük* gibi.

"Bir ısırık al."

Kesinlikle öpmek üzere değilim. Ama tost kapalı dudaklarıma değince gülümsüyorum. Küçük bir ısırık alıyorum. Çoğunlukla *sadelik* tadıyorum. Sonra daha büyük bir tane alıyorum ve ricotta sadece...

Gözlerim açılıyor, yüzüm buruşuyor. Yavaşça çiğniyorum. *Ugh.*

Banks gülüyor, sonra ayağıyla çöp kutusuna giden sürgülü çekmeceyi açıyor. Yarı ezilmiş tost lokmasını tükürdüm.

"Bunun süzme peynir ailesinden olmadığına emin misin?" Su şişemden bir yudum alıyorum.

"Bu..." Yatak odalarına doğru ayak sesleri duyduğumuzda sözünü kesiyor. Gürültü kesiliyor.

Gözlerim dairelerinin genişliğini tarıyor. Buraya çok sık gelmiyorum, eğer hiç gelmediysem. Genellikle çatı katında takılırlar. Burada kalan dört adam için temiz, ama güvenliğin konağı da bu kadar temizdi. Etrafta ezilmiş, boş bira kutuları, külot ya da sütyen yok. Daha çok profesyonel bir uyku alanına benziyor.

Belki de Akara sabahın dördünde bir iş görüşmesi yapıyordur?

Kapı gıcırdayarak açıldı. Tam bir yudum su içerken, üstsüz bir Akara Kitsuwon mutfığa doğru ilerliyor.

Yine boğuluyorum.

"İyi misin Sul?" Akara çatık kaşlarla soruyor. Beni ve Banks'i ondan ayıran bar tezgahının yanına geliyor.

Omzunu. Göğsünü.

Gözlerimi kocaman açarak dudaklarımdaki salyaları siliyorum ve yeni dövmeye odaklanıyorum. Renkli mürekkep omzunu, pazusunun üst kısmını ve göğsünün üst kısmını bir zırh gibi kaplıyor. Tasarım büyüleyici: tomurcuklanan kırmızı güllerin ve bir tür sarı çiçeğin etrafında dolanan bir yılan. Pulları zengin bir yeşil.

Yeni dövmesinin ötesinde, çıplak göğsünde ve karın kaslarında ter parlak bir parlaklık oluşturuyor. Siyah saçları -kulaklarının arkasına kıvrılacak kadar uzamış- biraz nemli.

Yüzüm yavaş yavaş düşmeye başladı.

Duş almış gibi ıslak değil. *Terden* dolayı nemli.

Oh lanet olsun...

Beş dakika.

Yine de umutla soruyorum, "Dövme mi yaptırıyordun?"

"Ne?" diye kaşlarını çatıyor ve taze mürekkebine bakıyor. "Hayır, birkaç gün önce yaptırdım." Dövme yaptırmaktan bahsediyordu, yani *o kadar da* şaşırmamalıydım. Ama sanırım hep orada olacağımı düşünmüştüm. Beni orada *isteyeceğini*. Donnelly'nin işi olup olmadığını sormadan önce şöyle açıklıyor: "Old City civarındaydım ve bir dövme dükkânının önünden geçtim. Anlık bir şeydi."

Sadece başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Banks benim ısırdığım tostı ısırdı. "Ne

var ne yok?" Akara bana soruyor.

Konuşmak için mesaj attım. Ama ne kadar gergin görüldüğünden kurtulamıyorum.

Omzunun üzerinden kontrol ediyor. "Sohbet etmek için koridora çıkabilir miyiz?"

Odasında biri var. Benim yaptığım gibi halterden terlemiyorum.

Seks.

Yüzde yüz seks yapıyordu. Bu gerçek garip bir nedenle mideme ağır bir şekilde yerleşiyor. Şu anda Akara'yı sikişirken mi görüyorum? Yoksa bu onun sevişme sonrası kafası mı?

Düşüncelerim bunu daha iyi hale getirmiyor. İçimde bir düğüm var.

"Um..." Bir karara varmadan önce bir an sendeliyorum. "Biliyor musun, bekleyebilir. Bone Town'a geri dön. Güçlü bitir."

Aslında bu sözleri ona daha önce de söylemiştim ama bugün, lunaparktan *sonra*, biraz daha farklı hissediyorum. Kapıya doğru hızla gidiyorum.

Neredeyse varmak üzereyken Akara uzanıp bileğimi tutuyor. "Bekle-" diye başladı. "Akara?" diye seslendi bir kadın.

Akara ve ben bir elektrik şoku gibi birbirimizden ayrıldık.

Mavi gözlü, kumral saçlı bir güzel yatak odasından çıktı. Benden daha yaşlı görünüyor. Muhtemelen onun yaşına daha yakın. Yirmili yaşların sonunda. Kızarmış yanaklarına çiller sıçramış ve kıvrımlı, çıplak vücudunun etrafına bir çarşaf sarılmış. Yarı çıplak yağlıboya bir portre için modellik yapıyor gibi.

Birdenbire ter lekeli gri tişörtüm, dağınık at kuyruğum ve eski püskü koşu şortum dikkatimi çekiyor. Bu sabah duş almamış olmam *o kadar da* üzücü olmamalı ama bacaklarımdaki koyu renkli tüyler her zamanki dikenli tabakadan daha uzun.

Bacak kıllarım beynime alarm sinyalleri gönderecek şekilde belirgin.

Kocaayak Sulli.

Güvensizliğin canı
cehenneme. Bence,

W.W.F.M.J.

Luna ve ben bu kısaltmayı geçen yıl bulduk. *Maximoff ve Jane'den Bilge Sözler*. Onlardan her zaman tavsiye alırım ve şu anda Jane bana kendimi kimseyle kıyaslamamamı söylüyor. *Ben kendimim*. O da *kendisi*. Ve ikimiz de kendi yöntemlerimizle harika olabiliriz.

Ben sadece kıllı olanım.

Hay sikeyim. Güven dolu bir fiçıda yıkanmak istiyorum. Orada olduğunu biliyorum. İçimde. Sadece bir saniyeliğine yıkandı.

Akara bileğimi bıraktı, gözleri onun üzerindeydi. "Bana bir saniye ver, Jenny." *Jenny.*

Yavaşça mutfağa doğru geri
gidiyorum. Jenny, Jennifer'ın
kısaltması mı?

Bu kızla zaten bir takma ad ilişkisi mi var? Eğer sıradan bir ilişkiden fazlasıysa, neden onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum? Eğer biriyle çıkıyorsa bana söylerdi. Öyle değil mi? Arkadaş olmamız gerekiyordu.

Jenny gözlerini üzerime dikti. Neyse ki, destansı bir seks gecesi olacağına bahse girdiğim şeyi böldüğüm için bana ölümcül bir bakış atmıyor. Sikilmenin nasıl bir his olduğunu bildiğimden değil. Ama

Akara'dan 5 yıldız alacağına eminim. Kesinti yok.

Acılık ağzıma yükseliyor. Rahatsızlık her yerimi kavuruyor. Dondurucuyu açıyorum. Soğuk hava sıcak tenime çarpıyor, yapacak bir şey olarak bir torba donmuş brokoli alıyorum.

Jenny dostça gülümsüyor. "Sen Sullivan olmalısın. Hakkınızda çok şey duydum."

Ne? Akara'ya kaşlarımı çatıyorum.

Başını sallıyor. "Benden değil, Sul."

Jenny hafifçe güler. "Doğru, kesinlikle olmaz. Bana koruma-müşteri gizliliği diye bir şey olduğunu söyledi. Kesinlikle anlıyorum. Ama internetten çok şey biliyorum. Küçük kız kardeşim yüzme yarışlarına yeni başladı, o yüzden seni çok örnek alıyor."

Tek bir baş sallamayla "Oh, harika," diyorum. Jenny iyi birine benziyor. Gerçekten iyi. Bunun beni neden daha da sinirlendirdiğini bilmiyorum. Özellikle de onun da benim gibi küçük bir kız kardeşi varken.

Ağırlık mideme daha da batıyor.

Jenny dikkatini Akara'ya verir. "Bekliyor olacağım, Kits." Yatak odasına geri dönmeden önce çapkınca göz kırpmıyor.

Midem beş kez bulandı.

Kitle

r mi?

Kitle

r!

Ona KITS dedi!

Ne. Ne. *Hassiktir!*

Benden başka kimsenin ona böyle seslendiğini duymadım. Ağzım kuruyor ve omzumda bir el hissediyorum. "Nefes al, denizkızı," diye fısıldıyor Banks kulağımın dibinde. Donmuş brokoliyi sıkıca tuttuğum elimden çekip alıyor. Elim pembe ve uyuşmuş.

Akara, avucunu sert omzuna köklemeden önce parmaklarını siyah saçlarında binlerce kez gezdiriyor. Sanki kasları çok gerginmiş gibi. En azından bakışları benim üzerimde. Benden kaçmıyor. Ama sonra elini bırakıp "Neye ihtiyacın var Sul?" diye soruyor.

Olamaz.

"Hayır," diyorum aslında. "Onun hakkında konuşmayacak mıyız?" Ne kadar yüksek sesle konuştuğumu fark ediyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Gözlerim koridordaki diğer yatak odalarına kayıyor. "Bağırarak istememiştim." Sabahın dördünde buraya gelmeye karar verdiğimde uyuyan Donnelly ve Quinn'i rahatsız etmek gündemimde yoktu.

İyi düşünülmüş bir plan değildi.

Çok belli.

Akara yaklaşıyor. "O bir arkadaşımın arkadaşı. Sadece öylesine."

"Ama sana *Kits mi dedi?*" Derin derin kaşlarını çatmış.

Banks donmuş brokoliyi arkamdaki rafa yerleştiriyor.

Akara yüzünü buruşturur. "Olur böyle şeyler. Bazı insanlar *We Are Calloway'i izledi-* ve bu lakabı canlı yayında kullandığınız zamanlar oldu."

Dürüst olmak gerekirse, belgesel diziye katıldığımdan beri yayınlanan bölümlerin çoğunu izlemedim. Kendimi televizyonda izlemek çok garip.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bu mantıklı." Ama diri diri yanıyorum, dondurucuya girip kapıyı kapatmama bir kalp atışı kaldı.

Çünkü Akara'ya ne kadar sahip çıkarsam kendimi o kadar kötü hissediyorum. O benim değil.

Biz çıkmıyoruz. Şu anda *arkadaş* bile sayılmayız. Her ne idiysek, ucuz bir arkadaşlık bileziği ipiyle bir uçurumda sallanıyoruz. Sıcak bir yazdan sonra yıpranan türden.

Su şişemi kolumun altına sıkıştırıyorum. Dondurucudan uzaklaşıyorum. Ve burada kalanları kurtarmaya çalışıyorum. Kolunu dürttüm. "Umarım ona orgazm yaşatmışsındır. Dünyasını salladın. Klitorisini okşamışsındır. Tüm o iyi şeyler."

Banks başını öne eğerek, yumuşak bir gülümsemeyle gözlerini yere diker.

Akara yüz hatlarını okumaya çalışıyor. Belki de samimi olup olmadığını anlamak için. Gözleri soruyor, *iyi misin? Daha iyi miyiz?*

Banks başını kaldırır. "Evet, Akara." Sesine mizah karıştırıyor. "Klitorisini okşuyor musun?"

Akara gülümsüyor, Banks'i tersliyor, sonra bana dönüyor. Ağzını açtı. Sonra kapattı. Tekrar düşünüyor. "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, onu dört kez boşalttım. Yani bu konuda endişelenmeyi bırakabilirsin."

Bu konuda gerçekten endişelenmiyorum.

Sadece arkadaşlığımızın bileziğini yeniden düğümlemeye çalışıyorum.

Biraz geç kalmış gibi hissediyorum.

"Evet, artık endişelenmeyeceğim,"

diyorum ona. Kaşlarını çatmış. "İyi miyiz?"

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Sen söyle,

Kits." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Ne yapabilirim ki?"

"Hiçbir şey yapmadım. Sen yanlış bir şey yapmadın. Bir kız arkadaşın olmasına izin var-"

"O benim kız arkadaşım değil-"

"Dostça bir randevu, her neyse."

Akara iç geçiriyor, bulunduğumuz bu yerden nefret ediyor, ancak birkaç kez kavga ettiğimizde veya garip bir bölgeye girdiğimizde, her zaman hasarı onarmak için elinden geleni yaptı. Bu benim için çok şey ifade ediyor. Çünkü en azından beni tamamen kaybetmek istemediğini biliyorum.

Belki de bu yüzden eğlence evinden sonraki sessizliği çok farklı hissettirdi. Ben genelde kaçan taraf olurum, o ise karmaşanın içinden çıkmakta ısrar eden taraf.

"Baştan başlayabilir miyiz?" Ona sordum.

Ellerine masaj yapıyor ama gözleri beni hiç bırakmıyor. "Ne kadar geriye? Kendimi sana yeniden tanıtmam gerekiyor mu?" Yüzünde çekici bir gülümseme beliriyor. "Merhaba, ben Akara." Elini uzatıyor. "Kuzeybatı Philadelphia'da doğup büyüdüm, dördüncü nesil Taylandlıyım, bir komisyoncunun ve eski bir Muay Thai dövüşçüsünün oğluyum. Kaldırımlarda çok yavaş yürüyen insanlardan nefret ederim ve rekabetçi bir çalı fasulyesini koruma şerefine nail oldum."

Bu beni gülümsetiyor.

Ve elini sıkıca kavriyorum. "Sulli." "Sadece Sulli mi?"

"Beni internetten araştırabilirsin." "Ah."

Kalbine dokunuyor.

Terli omzunu okşadım. "Sana internette bulamayacağın bir şey söylemek zorundayım." Etrafta Banks'i arıyorum. Elindeki kâğıt tabağı çöpe atıyor, gitmek üzere. "Bekle Banks," diyorum hızlıca. "Muhtemelen bunu sen de duymalısın."

Kalçasını sobaya yaslıyor.

Akara daha da ciddileşir. "Bana bu yüzden mi mesaj attın?"

"Evet," diye başımı salladım. "Bugün dağlara doğru yola çıkmak istiyorum. Ne kadar erken, o kadar iyi. Aileme de söyleyemezsin."

Batıya doğru gizli bir yolculuk olacak. Akara ile. Ve büyük ihtimalle Banks'le.

Bundan kaçış yok.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

BABAM sayamayacağım kadar çok kez *National Geographic*'in kapağında yer aldı. Bunun aptalca bir başarı olduğunu, asıl çabalanması gerekenin kişisel hedefler olduğunu ilk o söyleyecektir.

Şahsen, ona yeni hedefimi söylediğimde bu kadar zorlanmayacağını düşünmüştüm. Onun eski rotalarına serbest solo tırmanmak istediğimi.

Ben daha okumayı öğrenmeden bana tırmanmayı öğretti. Plastik çapalar ve dayanaklar çocukluğumun yatak odasının duvarını sanki bir orman jimnastiğinin içinde yaşar ve nefes almışım gibi sarardı. Zorluğu, meydan okumayı ve zirveye ulaştığımda hissettiğim coşkuyu seviyordum.

Babam beni kollarına alırdı ve birlikte tezahürat yapardık.

Yeterince büyür büyümez gerçek kayalara tutunup tırmandım. Onlu yaşlarımda yüzme eğitimi alırken, karada kondisyon kazanmanın bir yolu olarak tırmandım.

Kaya tırmanışı her zaman, *her zaman* hayatımın bir parçası olmuştur. Yüzmek benim ilk aşkım ama tırmanmak bambaşka bir şey. Eğer aileler her gece *Survivor* ya da *The Amazing Race* izlemek için televizyonun etrafında toplanıyorsa, benim ailem de uçurumların etrafında toplanırdı. Bu bizi yakınlaştırdı. Bizi birbirimize bağladı.

Ben ve Winona için tırmanış DNA'mızın bir parçası haline geldi. Babamız bize önceden yerleştirilmiş cıvataları kullanarak nasıl spor tırmanış yapacağımızı öğretti.

Bize nasıl tırmanacağımızı öğretti, yükselirken kendi güvenlik ekipmanlarımızı yerleştirdi.

Öğrenmek istediğimizde bize nasıl serbest-solo yapılacağını öğretti. İp yok, koşum yok. Güvenlik ekipmanı yok. Sadece vücudunuz, kaya ve bir çuval tebeşir.

Babam -Ryke Meadows- dünyanın en iyi serbest tırmanışçısı olarak kabul edilir. *Bunun doğru olmadığını* ilk o söyleyecektir. Başkalarının daha iyi olduğunu. O sadece en tanınmış olanı. Medyaya yüzünü gösteren kişi.

Ancak kızlarının başka birinden serbest solo öğrenmesi düşüncesiyle, bizim istek ve özlemlerimize boyun eğdi. Bize *en güvenli* yolu öğretti. Kendimizi asla görevi başaramayacağımız bir duruma sokmamayı.

Çünkü serbest dolaşmada başarısız olursanız, ya ağır yaralanırsınız... ya da ölürsünüz.

Yüksek riskler nedeniyle, sadece daha küçük yüzlerde serbest tırmanış yapmayı denedim. Çoğunlukla, son birkaç ayın büyük bir kısmını hızlı tırmanış yaparak geçirdim. Yeni kişisel rekorlar kırarak. Daha hızlı ve daha hızlı süreler yaptım. Ta ki cazibesi yavaş yavaş sönene, meydan okuma tamamlanana ve başka bir hedef belirlemem gerekene kadar.

Karnavaldan birkaç gün sonra -babamın ellinci doğum gününde- ona "Eski rotalarının hepsine serbest-solo tırmanmak istiyorum" dedim.

Sözcükler ağzımdan çıktıktan sonra uzun bir süre bana baktı ve sonra "Siktir et, hayır" dedi.

Babamın ağzı bozuk, agresif bir adam olarak tanınmasına rağmen, aslında özünde yumuşak bir oyuncak ayıdır. Bana kaç kez *hayır* dediğini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim.

O gün boğazım düğümlendi. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiym. *Tüm* rotalarım tırmanmayacaksın." "Zaman ayıracağım ve daha gelişmiş olanlara kadar çalışacağım."

"Sulli, böyle bir şey olmayacak." Kanepeden fırladı, kahverengi gözleri ateşle parlıyordu.

"Baba-"

"Adını kimden aldığının farkında mısın?" Sesi yükseldi ve burnundan nefes almak için hızlıca durakladı.

Onun sessizliğinde damarlarım buz tuttu. "Adam Sully."

Onun adını söyledim. Adaşımın.

Babamın gözlerinin cam gibi olmasını izledim. Kelimeleri formüle etmesi tam bir dakika sürdü. "Seni de dağa kaptırmayacağım."

Çatlamış dudaklarıma dokundum. "Düşmeyeceğim. Ben zekiyim. Hesaplıyım. Benim hakkımda bunu biliyorsun. Tamamlayamayacağım bir riski *asla* almam." Büyürken yaralanmalar benim için ölüm çanlarıydı. Dikkatli olmak

Meadows'un pek bilinmediği bir Şey ama ben bu kalıbı uzun zaman önce kırdım.

"Ultra maratonu Moffy olmadan yapmazdın ama bunu mu yapmak istiyorsun?"

Ultra maratonu tamamlamak istiyordum çünkü babam da aynı koŕuyu baŕarmıŕtı. Şili'deki Atacama Geiŕi. Belki de kendime kanıtlamam gereken bir Şey vardı. Benim yaŕımdayken onun kadar güçlü olduğumu. Belki de duygusalım ve babamla aramda bir bağ var ve hayattaki bu anlar mantığın çok ötesinde.

Kalbin, cesaretin ve zihinsel metanetin her zerresini gerektiren bir Şeyi baŕarmanın manevi hissi, her hedefte bunu istiyorum. Ve *bu duyguyu* anladığımı bilmek - bunu *onunla* paylaŕtıđımı bilmek - beni bir zamanlar onun yaptığı Şeylerin peŕinden gitmeye itiyor.

Dizinden rahatsız olduğu için ultra maratonda benimle koŕamadı. Tek baŕıma koŕmamın çok tehlikeli olacağını dŕndm. Hiçbir koruma bana ayak uyduramazdı.

Sadece Moffy yapabilirdi.

"Serbest solo, ultra'dan farklıdır," dedim ona. "Bir Şey olursa korumalar uçurum bölgesinde olabilir ama *olmaz*. Rotayı önce teçhizatla tırmanacağım. Tekrar ve tekrar." Güvenlik ekipmanlarıyla pratik yapmadan asla serbest dalıŕ yapmazdım.

Baŕını sallamaya devam etti. "Hayır. Bunu yapmayacaksın. Lanet olası hikayenin sonu."

"Beni yapmamaya zorlayamazsın," dedim inatla. "Ben yirmi lanet olası bir yaŕındayım."

Beti benzi attı. "Sen hâlâ benim *ocuğumsun*."

"Ve sen beni herkesten daha iyi tanıyorsun," dedim. "Birisi '*yapamazsın*' dediğinde bunu biliyorsun. Onların yanıldığını kanıtlayacağım."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve sonra yanına bıraktı. "Nevada'ya, Kaliforniya'ya, Montana'ya ayak basarsan" -parmaklarıyla eyaletleri sıraladı -"Wyoming, Colorado, Utah, Arizona... Kıınızı toplamaya geliyorum."

Geriye daha küçük kaya yüzeyleri kaldı. Daha kolay tırmanıŕlar. Daha az hazırlık ve antrenman. Birkaç saat içinde yapabileceklerim.

Kaŕlarımı daha da atmıŕtım. "Bana her zaman inandın. Hiç anlamıyorum."

Yüzü bir anlığına paramparça oldu. "Sana hâlâ inanıyorum. Ama Sulli... onun lanet *cipini* kullanıyorsun." Kapıyı iŕaret etti. "Sende onun lanet

isim."

İkimizin de bildiği başka bir gerçeği eklemesini bekledim. Kalbime bir bıçak saplayacak olan gerçeği. *Doğumum neredeyse annemi öldürüyordu.* Ve ondan önce bile, hamile kalmam *cehennemden daha zordu.* Dünyaya gelmem için çok şey gerekti, bu yüzden hayatımı dikkatsizlikle ellerimde tutmuyorum. Beni buraya getirmenin ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Annemin doğurganlık sorunları yüzünden benden sonra bir daha hamile kalamadı. Winona biyolojik olarak annem ve babamın kızı, ama Rose teyzemiz tarafından dünyaya getirilmiş.

Babamın bu sözleri söylemesini bekledim. *Sulli, doğumun neredeyse anneni öldürüyordu.*

Ama hiç gelmediler. Havada bir sessizlik vardı ve babam ne kadar kızgın olursa olsun, beni asla bu kadar incitemeyeceğini fark ettim.

Sertçe nefes aldım. "Yani ben Winona olsaydım, senin için sorun olmaz mıydı?" Hiçbir şey söylemedi.

Yankılanan bir *evetti.*

Eğer adım Sullivan olmasaydı.

Eğer bana Adam Sully'nin cipini vermezse.

Eğer en yakın arkadaşının ölümüne bu kadar takılıp kalmasaydım, belki de babam bana onay verirdi.

Bunun yerine, saat sabahın yedisini ve ben şu anda bebeğim gibi davrandığım o eski yeşil Jeep'e biniyorum.

Ve Montana'ya gidiyorum. Yellowstone Country'ye. Babam ve annemin hiçbir fikri yok.

Bu beni öldürüyor.

Onlara hiç yalan söylediğimi sanmıyorum. Büyürken onlar benim en iyi arkadaşlarımdı ve "asi" olmak boğucu derecede dar bir mayo gibi hissettiriyor. Göğüs kafesimi eziyor. Kan dolaşımımı kesiyor.

İçimi kemiren suçluluk duygusundan kurtulmak için malzemeleri yeniden kontrol etmek ve ilk birkaç tırmanışın haritasını çıkarmakla meşgulüm. Kış yaklaşırken, kötü hava koşulları yapabileceklerimi engellemeden önce Yellowstone'daki birkaç büyük tırmanışı tamamlamam gerekiyor.

Tablet kucağımda, bazı popüler tırmanma forumlarında geziniyorum ve güney Montana (diğer adıyla Yellowstone Country), Wyoming, muhtemelen Grand Teton dahil olmak üzere Yellowstone bölgesi çevresindeki çeşitli alanlara odaklanıyorum.

Bu geziyi babama anlatsam, sanırım en azından en zor tırmanışa ilk ben çıkmadığım için sevinirdi. Kaliforniya-Yosemite Ulusal Parkı-

Bu pit stop sonuncu. Muhtemelen radarımdan bile *çıktı*. Yosemite Triple Crown, üç uçurum yüzü, babamın serbest solo yaptığı en zor tırmanışlardı ve bu devlere güvenlik teçhizatı olmadan tırmanmayı hayal edemiyorum.

Bana pratik yapmam için verilen zamanda neler yapabileceğimi biliyorum. Yosemite, o kaya duvarlarında ustalaşmak için *yıllara* ihtiyacım var. Araştırma tırmanışların büyük bir parçasıdır ve ben bu işe gözü kapalı girmeyeceğim.

Ayrıca Montana'ya yalnız gitmeyeceğim.

Banks direksiyona geçip kürdan çığnerken, Akara yolcu koltuğundaki havalandırma delikleriyle uğraşiyor. Yine bozulmuşlar. Jeep eski ve normalde camları açardım ama paparazziler hâlâ peşimizde.

Kışları ısıtmalı kapalı havuzlarda yaşadığım bunaltıcı ve aşırı sıcak hissine alışkınım ama Banks ve Akara fark edilir derecede terliyor.

"Hey, Kits," diye seslendim ona. "Yemin ederim, gösterge panelini ovalar ve havalandırmaya fısıldarsan, *bir bok parçası değilsin*, üç kez, serin hava çıkacak."

Akara arkasına bakar. "Benimle taşak mı geçiyorsun?" Banks neredeyse gülümsüyor.

"Bana yasal geliyor."

"Neredeyse her seferinde işe yaradı," diye teminat veriyorum.

Akara, "Neredeyse *her zaman* seninleydim ve bunu yaptığını hiç görmedim," diye karşı çıkıyor.

"Özel bir şeydi," diyorum. "Utangaçtır."

"Ona ne isim verdin?" Banks bana sordu. Hep birlikte cipe ilk kez binmiyoruz ama son zamanlarda aile dedikoduları kadar ilgi görmüyor.

Akara Banks'e ukala bir gülümsemeyle "Bekle," diyor. Kız kardeşimle ben bu lakabı bulduğumuzda Kits de oradaydı. Ayrıca, benim kullandığımı da duymuştu.

"Adını *Booger koydum*," diye ekliyorum hemen, ikisi de yeşil Booger Bebeğime kahkahalarla gülerken.

Fırlatabileceğim en yakın şeyi, bir çift eski kirli yürüyüş çorabı buluyorum ve birini Banks'e, diğerini Akara'ya fırlatıyorum.

Daha çok gülüyorlar.

"Onunla dalga geçmeye devam edersen yıkılacak," diye belirtiyorum.

Banks direksiyonu okşuyor. "Onu çok iyi tamir edeceğim." Booger'a bana dokunduğundan daha fazla dokunuyor. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Siktir et, arabam benden daha çekici *değil*. Ama Booger eski ve seksi bir metal.

Akara havalandırmaya yaklaşıyor. "Sen bir bok parçası değilsin." Kahkahasını bastırmaya çalışarak gösterge panelini ovuşturuyor. "Sen bir bok parçası değilsin. Sen bir bok parçası değilsin."

Sessizce bekliyoruz.

Ve sonra soğuk hava dışarı üflenir.

Gülümsüyorum. "Sana söylemiştim. Sadece biraz güven tazelemeye ihtiyacı var." Tırmanış araştırmalarım geri dönmek üzereydim ki Akara rahatsız olmuş görünüyor.

"Bu nasıl oldu?" diye sorar Banks'e, muhtemelen Banks yetenekli bir tamirci olduğu ve arabalardan anladığı için.

Banks bir omzunu kaldırdı. "Belki gösterge paneline baskı yapmanla ilgili bir şeydir." Sanki bu saçmalıkmiş gibi yüzünü buruşturuyor. "Ya da Tanrı."

Akara arkasına yaslanır. "Ölülerle uğraşmayı sevmiyorum."

Çünkü cip vefat eden birine aitti.

"Amin," diyor Banks.

Orta konsola doğru ilerliyorum. "İkiniz de aşırı tepki veriyorsunuz. Adam Sully'nin ruhu bu arabanın içinde yaşamıyor. O lanet olası gökyüzünde ve huzur içinde, bu yüzden ikiniz de çıldırmayı bırakabilirsiniz."

Aslında batıl inançlarım var, bu yüzden onların tedirginliği *beni de* tedirgin ediyor. Ve bu yeşil Booger'ı çok seviyorum. Babamın en iyi arkadaşının ruhu olsa olsa beni korumak isterdi.

Banks rahatça sürüyor. "Korkmuyorum." Akara başını sallıyor ama mesajlaşmakla meşgul.

Ya Jenny'ye mesaj atıyorsa? Sadece sorabilirdim... bir arkadaş olarak bir arkadaş. Koltuklarının arasındaki orta konsola yakın durarak, "Jenny ile nasıl ayrıldınız?" diye sordum.

Akara hafifçe dönüyor, koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

Yanlışlıkla telefona baktım.

İkiyle ikiye bir araya getirdi bile. "Jenny'ye mesaj atmayacağım."

"Sadece onu buralarda görmeyi bekleyip beklememem gerektiğini bilmek istedim. Yani, görürsem sorun değil-"

"Yapmayacaksın," diyor hemen. "O bir kız arkadaş değil."

Karnım zonkluyor. Tam olarak ne hissettiğimden emin değilim, sadece gerçeği söylüyorum: "Kendine zaman ayırmana sevindim, Kits." Banks'e doğru biraz daha eğiliyorum ve kafalığının arkasına dokunuyorum. "Banks, umarım sen de sevişmek için zaman buluyorsundur."

Sıradan görünüyordu, değil mi?

Araba ayıldı ama. Kahkaha yok, sırtıtmak yok. Jeep'in içinde garip bir gerilim dolaşıyor. Hayatımın bu bölümüne: Tüm Arkadaşlıkların Ölümü mü?

Daha da geriye çekiliyorum.

Banks kürdanını dişleriyle oynatıyor. "Ben iyiyim." Dikiz aynasından bana bakıyor. "Üçümüz arasında endişelenmemiz gereken kişi sensin."

Dizimi göğsüme doğru çekiyorum. "Bakire olduğum için mi?"

"Bana ve Akara'ya söylediklerin yüzünden. Bekaretini bizden biriyle kaybetmek istediğini."

Göğsüm şokla çöküyor ve gülümsemem gidip geliyor çünkü düşünüyorum, *lanet olsun evet! Sonunda lunapark hakkında konuşuyoruz!* Ve sonra *aman Tanrım, lunapark hakkında konuşmak üzereyiz.*

Ama Akara aniden Banks'e sert bir bakış attı. İkisinden ağzı sıkı olanı buldum.

Banks sessizleşiyor. Bir yolu dönmek için sıradan bir elini kullanır. Booger bir çukura çarpıyor. Ve sessizlik sinirlerimi yırtıyor.

Yüzme platformundaymışım ve sürekli yanlış başlangıçlar yapıyormuşum gibi hissediyorum. Sadece geri sarmak istiyorum.

Geri dön.

Arkaya

.

Lütfen.

"Bekâret teklifimi geri çekiyorum," diyorum aniden. "İkinizin de V-kartım konusunda endişelenmenize gerek yok. Eğer tekrar bir erkek arkadaşım olmazsa, bekaretim bozulmadan ölebilirim."

Banks şimdi Akara'ya ters ters bakıyor.

Akara bana döndü. "Neden başka bir erkek arkadaşın olmayacağını düşünüyorsun?"

"İnsanlara o kadar kolay güvenmiyorum," diyorum çenemi dizime dayayarak. Ama gerçekten, diye düşünüyorum, *belki de hoşlandığım erkekler beni istemeyenlerdir.*

"Birine tekrar yeterince güveneceksin," diye cesaretlendiriyor Akara, ama adem elması sallanıyor ve acaba güvenmeyeceğimi mi umuyor diye merak ediyorum. Onunla çıkmaya başladığımda Will Rochester'ı sevmediğini hissetmişim ama hiçbir zaman ondan ayrılmamı da söylememişti.

İçim burkuldu. "Bekâret meselesiyle bunu mahvetmektense ikinizle arkadaş olmayı tercih ederim."

Akara gergin bir
şekilde başını
sallar. Banks zar
zor tepki verir.

Her iki yanıtı da hasarın tamamlandığı şeklinde algılıyorum. Rubicon'u geçtik ve artık geri dönüş yok. Akara'nın "el sıkışma, yeniden tanıştırma numarası" bile bunu gerçekten değiştiremez.

Hayranlık uyandırıcı.

Montana'ya gidiyorum ve bu bitmek bilmeyen araba yolculuğunun beşte dördü silemeyeceğim *garip bir* gerilimle dolu olacak.

Bir paparazzi aracı bize çok yaklaşırken Akara yola bakıyor.

Emniyet kemerimi bağlıyorum ve tabletimi tekrar elime alıyorum.

Akara Banks'e, "Bir sonraki sağdan dön ve etraftan dolaş," diyor.

"Sonuncuyu kaybedeceğiz ve sonra otoyola atlayabilirsin."

"Tamamdır." Banks bir sonraki dönüşü
yakalamak için direksiyonu kırdı. Güvenlik
konuşmalarını duymuyorum.

Akara bir iki dakika sonra "Kahretsin, yine sıcak üflüyor," diyor ama havalandırma delikleriyle oynamıyor. Hepimiz rahatsız edici bir bunaltının içinde oturuyoruz, ki bu tamamen Booger Bebeğimin suçu değil.

Sessizliği ben bozarım. "Hâlâ REI'ye mi
gidiyoruz?" "Evet," diyor Banks.

"Tamam, güzel." Kontrol listesine odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerinin sık sık bana dikildiğini hissedebiliyorum. Boynum yanıyor. Yüzüm yanıyor.

Bütün vücudum yanıyor.

Konsantre ol, Sulli.

Doğru, Montana'ya doğru resmi yola çıkmadan önce daha fazla malzeme almamız gerekiyor. Geçen hafta ailemin evinden aldığım tırmanış malzemelerinin çoğuna sahibim ama kamp malzemelerini almak istemedim. Annem sorular soracaktı ve ben de her ayrıntıyı anlatacaktım. Kahretsin, o sormadan bile dökmek istiyorum.

Akara saçlarını iki eliyle geriye doğru itip tekrar havalandırmaya uzanırken "Sikeyim bu sığağı," diye yakınıyor. Bence *bu cipi sikeyim* demeyerek kibarlık yapıyor.

Zar zor başımı kaldırıyorum. "Montana'ya vardığımızda onu bir dükkâna götürebilirim." Banks bana, "Ona bir bakacağım," diyor ve

gözlerimi yakalıyor
dikiz aynasında. "Annem tamircidir. Gençliğimi onunla birlikte atölyede
çalışarak geçirdim."

Yetenekleri olduğunu biliyordum ama nasıl kazandığını bilmiyordum. "Bunu annenle yapmış olman çok hoş."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Evet, yaşlanana kadar böyle görmüyordum. O zamanlar başka seçeneğim yoktu. Paraya ihtiyacım vardı ve kardeşim gibi komi olarak çalışmak istemiyordum."

Kardeşi kuzenimle evlenecek.

Bu gerçek ara sıra aklıma geliyor. Bazen bunun Banks'le aramızdaki ilişkiyi zorlaştırıp zorlaştırmayacağını merak ediyorum. Şimdiye kadar etmedi, ama sanırım biz zaten pek bir şey değiliz.

"Sen cankurtaran değil miydin?" Banks bana sordu.

"On dört yaşındayken," diyorum. "Yerel bir halk havuzundaydı ama çocuklar sahte boğulmalar yaşıyordu, ben de onları kurtarıyordum."

"Onları suçlayamam," diyor Banks.

"Neden? Siz de mi ünlü Sullivan Minnie Meadows tarafından kurtarılmak istiyorsunuz?"

"Ünlü olduğun için değil, denizkızı."

O...o flört mü ediyor? Nabzım atıyor. *Yok artık.* Kaşlarım çatılıyor ve Akara rahatsız bir şekilde koltuğunda kayıyor. Klimanın düğmesini çeviriyor.

Şansımız yok.

Akara arkasına bakar. "Belki de o çocuklar senin yüzgeç ve kuyruk çıkarıp çıkarmayacağını görmeye çalışıyorlardı." Ona fırlattığım kirli çorabı bana geri fırlatıyor. "Şaka yapıyorlar çünkü bir hafta sonra bıraktım."

Tekrar fırlattım.

"Ben de senin deniz kızlarına inanmadığını sanıyordum."

"Bilmiyorum." Öne, benden uzağa bakmakta zorlanıyor.

Tam konuşacakken telefonuma bir mesaj geliyor.

Günaydın, fıstık ezmeli kekim. Umarım harika bir gün geçirirsin! Tahmin et ne oldu? Bahsettiğin yeni çörek dükkanı yarın Superheroes & Scones'un sokağının aşağısında açılıyor. Bir dahaki sefere boş olduğunda gitmeliyiz. Seni çok seviyorum xoxo - Anne

Midem yer yarıldı içine girdi.

"Sul?" Akara'nın endişesi sesinden sızıyor.

"Sadece annem."

"Her şey yolunda mı?" Banks soruyor.

Sertçe yutkunuyorum ve telefonumu ellerimin arasına alıyorum. "Evet, her şey normal. Sanırım sorun da bu. Ben sadece..." Daha derin bir kaş çatarak nefes veriyorum. "Bunu ailemden saklamak hoşuma gitmiyor. Yanlış geliyor." Bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum.

Banks alnındaki teri siler. "Eğer içini kemiriyorsa, onları ara."

"Kesinlikle," diye ekliyor Akara, nemli görünen gömleğini silkeleyerek. "Ya babam gelir ve beni geri vermeni isterse?"

Banks neredeyse gülümsüyor.

Akara başını sallar. "Seni biz kaçırmadık Sulli. Onu dinlemeyeceğiz."

Kaşlarım kalktı. "Ryke Meadows'u dinlemeyecek misin?"

Akara yüzünü bana dönmek için daha fazla dönüyor. Her küçük hareketinden güven fışkırıyor. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Ryke Meadows'u dinlemeyeceğim."

Daha fazla sıcaklık beni yıkıyor. Şüphencilik de öyle. "Red Rocks'ta tek başıma uzun bir patıkaya çıkmak istediğimi hatırlıyorsun. Sensiz bile. Babam da o gün olmaz demişti, çünkü sabah yüzmüştüm zaten. Sen de onunla aynı fikirdeydin."

Zar zor göz kırpmıyor. "On yedi yaşındaydın." "Yani?"

"Artık yirmi bir yaşındasın." Başını eğiyor, saçları alnına dökülüyor. "Bir yetişkin."

Her zaman onun bu sözleri söylediğini duymak istemişimdir.

Artık bir yetişkinsin.

Annemle babamın güzel bir arkadaşlık olarak başlayan destansı, ruh eşi gibi bir aşkları vardı ve annem babamla on beş yaşındayken tanıştı. Babam yirmi bir yaşındaydı. Ve annemin on sekizinci doğum gününden aylar sonrasına kadar onu bu şekilde sevmesine asla izin vermemiş.

On altı yaşındayken, Akara'nın ben büyüdüğümde bana bu sözleri söylediğini hayal ederdim. *Artık bir yetişkinsin.*

On yedi yaşındayken bu hayali gerçekleştirdim.

On sekiz yaşına geldiğimde bu hayali çöpe attım.

Asla dizlerinin üzerine çöküp bana olan aşkını ilan etmedi. Hiçbir zaman büyük bir jest yapıp korumam olmak yerine beni seçmedi. Benden büyük ve *yetişkin olduğum için* birlikte olabileceğimizi hiç söylemedi. Bana hiç bakmadı ya da çekici olduğumu düşündüğüne dair bir işaret bile vermedi. Kadınlara *bebek* dediğini duydum.

O tam bir bebek.

Ne bebek ama.

Ama asla bana değil. Asla benimle ilgili değil.

Onun gözünde, muhtemelen tüylü küçük bir trtl kadar seksiyim.

O zamandan beri, ne olduğumuzu kabullendiğimi dğnyorum. O benim için sadece Kits. Ama son zamanlarda, son zamanlarda, sanırım suları test etmek istedim. On altı yaşımda bir fanteziye tutunmuş değilim, ama iki arkadaşın bir parça romantizm bulabileceğine dair biraz umudum vardı.

Sadece tek bir gece için olsa bile.

Akara sessizliğimi kararsızlık olarak okumuş olmalı ki ekliyor: "Baban seni eve dönmeye zorlayamaz Sul. O bunu biliyor. Sadece korkuyor."

Babam hiçbir şeyden korkmaz, diyeceğim neredeyse. Kendimi durduruyorum çünkü onu korkutacak bir şey olsa bunun beni, Winona'yı ya da annemi kaybetmek olacağını biliyorum.

Telefonumdaki rehberimi açtım. Hâlâ yuvaya çok mu yakın uuyorum? Nerede olduğumu ispiyonlamak için *gerçekten* ailemi aramalı mıyım? Ama bu konuda yalan söylemeyi midem kaldırmıyor. Bin mil daha değil, *on* mil bile değil.

Babamın numarasını çeviriyorum.

Bu yalanın ağırlığını taşımtansa onun öfkesiyle yüzleşmeyi tercih ederim.

BANKS MORETTI

KIZ BULMAK benim için kolay. Altı-yedi yaşımdayım, bir tanrı gibi yapıyım ve derin sesim güneşi bile eritebilir. Ama kolay olan sıkıcıdır. Bir kadını boşaltmanın yollarını keşfetmeye çalışırken, sikimin etrafında bir çift dudak olmasından daha çok eğlendim. Orgazma giden yol ne kadar uzun olursa o kadar iyi. Ama yatakta kaç kez gerçekten zorlandığımı sayabilirim.

Sıfır.

Koca bir hiçlik topu.

Ve sorunun benden kaynaklanmadığını düşünecek kadar da kibirli değilim. Eğer seks beni sıkıyorsa, bu en azından yüzde elli *benimle ilgili bir* sorun olmalı. Sorunlarımı ilk sevişmenin ötesinde gerçek ilişkiler geliştirmek için yeterli zamanım olmamasına bağladım ama Akara da aynı zaman emici işe sahip. Ve randevulara çıkarken gayet iyi. Ben bir geceden sonra her şeyi bırakan biriyim.

Ama Akara'nın Jenny'den ayrılmasına o kadar da şaşırmadım. Ertesi sabah bir şeyleri bitirmekten nefret eden bir adam ama *Sulli Jenny'yi* gördü.

Ve Akara Kitsuwon, Sullivan Meadows'a aşık. Sadece gözünün önündeki şeyi henüz tam olarak kabullenemedi.

Son birkaç aydır, kendi kendime düşündüm: *Banks Roscoe Moretti, seni yaşlı aptal, neden aşk tanrısı rolünü oynayıp bu iki mankeni bir araya getirmiyorsun?* İlk müşterim olan genç Xander Hale'e Kaz Ana'yı oynadım - benim küçük bülbülüm.

Aşk tanrısını oynamak o kadar da zor olamaz.

Ama Akara sadece topuklarını kazmadı. Ayak bileklerini dünyanın çekirdeğine çimentoladı. Onu çıkarmaya çalıştıkça, daha çok

Bu güçlü iradeli kadın tanrıçaya bir bakın. Athena ve Afrodit'le aynı ligde. Neşeli, komik, çivi gibi sert Sullivan Meadows. Ve ben ne halt ettiğimi merak ediyorum.

Kimse Aşk Tanrısı'nı kazara kendini okla vurması konusunda uyarmadı. Zaten yayla arası hiç iyi olmamıştı. Bu karmaşanın geleceğini görmeliydim.

Çünkü Akara'yı seviyorum.

Onu asla beceremeyecek kadar çok seviyorum.

Ve Sulli, ayaklarının yerden kesilmesini hak ediyor. Muhtemelen Akara tarafından. O da onun gibi azimli. Parası var. Bir işi var.

Ona benden daha fazlasını sunabilir.

Verecek tek şeyim sevgi ve Akara'nın kafasını kışından çıkarırsa bunu *verebileceğini* görünce, at yarışında yetersiz kalacağım.

Bunu biliyorum.

Bunu biliyorum.

Daha derin bir nefes alarak, durumdan hoşnut olmaya çalışıyorum. *Semper Gumby*. Her zaman esnek. Rüzgar beni nereye sürüklerse oraya giderim. Bana en çok ihtiyaç duyulan yere.

Bugün bir REI'de.

Akara ve ben bir alışveriş reyonunun sonunda duruyoruz. İkimizin de gözleri, plastik kamp tabaklarının bulunduğu bir kutuyu karıştıran Sulli'nin üzerinde. Müşterimizin duyamayacağı bir yerde Akara bana fısıldıyor: "Jeep'te neden onunla flört ediyordun?" Eğer arkadaş olmasaydık, şimdiye kadar beni çoktan şişlemişti. Ve ben o kadar da masum değilim. Ara sıra Akara'nın taşaklarını patlatmaktan zevk alıyorum.

"Daha iyi bir soru, cipte onunla neden flört ettiğin."

Kulaklığını ayarlıyor. "Flört etmiyordum."

"Bu saçmalık," diye fısıldıyorum, gözlerimiz Sulli'den hiç ayrılmıyor. "Ona kirli bir çorap fırlattın."

"Sahte boğulma numarası yapacak kadar ateşli olduğunu ima ettin."

"Öyle," diyorum. "Bana on dört yaşındaki Akara'nın dibe dalıp kıcını kurtaracağını umarak derin uçta sahte parlama yapmayacağını söyle?"

"Yapmazdım. Çünkü ben on dört yaşındayken o *sekiz* yaşındaydı."

Yüzümü buruşturdum. "Tamam, t a m a m , oraya gitmiyordum, dostum. O Şimdi *yirmi bir*."

Fısıldayarak, "Ve onu *on altı* yaşından beri tanıyorum, Banks. Kız kardeşim gibidir. Bunu sana söylemiştim. Senin için farklı, her zaman farklı olacak."

Evet, yıllardır onun koruması değilim. Gerçekten istediği kişi ben değilim. Deniz Piyadesi olduktan hemen sonra güvenliğe katıldım ve Xander Hale'in koruması oldum. Sulli'yi 22 yaşımdan beri *görüyordum* ama onu tanımıyordum. Onunla vakit geçirmedim. Akara gibi değil.

Hayal kırıklığıyla başımın arkasını kaşıyorum ve bir kolumu tenekte kutuların olduğu rafa yaşıyorum. "Belki de gidip bir ayna bulmalı ve düşünmelisin."

Gözleri bana kayıyor. "Belki de gidip biraz pamuklu çubuk bulmalı ve kulaklarını temizlemelisin, böylece aynı boku milyarlarca kez tekrarlamak zorunda kalmam."

Başımı salladım. "Kim ona bundan sonra Bed, Bath ve Beyond'a gideceğimizi söylemek ister?"

Akara gülümsüyor.

Bakışlarımız Sulli'ye dönmeden önce ben de gülümsüyorum.

"O Oscar Mike," diyorum, ona askeri dilde *hareket halinde* olduğunu söylüyorum. Bizi duymuyor ama plastik kamp tabaklarını alışveriş arabasına atıp bir sonraki reyona doğru ilerliyor.

Yürürken, yumuşak bir gümbürtü şakağıma çarpıyor. Tanrım, şu anda bir sigara içebilirim. Birkaç dakika geçiyor ve uyku tulumlarının olduğu rafın yanında sessizleşiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Akara sessizliğime daha çok şaşırarak soruyor.

"Her zamanki gibi." Dişlerimin arasına bir kürdan koyup ısıırıyorum. "En iyi arkadaşımın duygularını itiraf etmesini bekliyorum."

"Hey, beklerken gidip bir matara, biraz su ve birkaç düzine yıl yetecek yemek takımları almalısın - çünkü bu çok uzun bir süre olacak."

Omuzumu sert bir omuz silkmeye kaldırıyorum.

"Sonsuza kadar var." Başka bir gülümsemeyle gülüyor. "Komik, benim de öyle."

Ağzım yukarı kıvrılıyor. "Neredeyse kardeşim kadar inatçısın." "Bu mümkün değil."

Thatcher en azından Jane'e olan ilgisini kabul etti. Akara, Sulli'nin güzel olduğunu kendine bile itiraf etmiyor. Hiçbir koruma-müşteri sınırı onun bir hamle yapmasını yasaklamıyor. O lanet olası bir patron ve kadın onu kovmayacak.

İnkâr - o kadar *inkâr ediyor* ki, bunun boş bir çaba olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Belki de Akara onu kız kardeşi gibi görüyordur ve benim aptalım yanlış yöne çok fazla enerji harcıyordur.

Bir vızıltı cebimi titretiyor. Telefonumu çıkardım. "O yakışıklı şeytandan bahsetmişken." Mesajı kontrol ederken çenem geriliyor.

*Joe amca Tony'yi bekarlığa veda partisine davet etmemi istiyor.
Onu da listeye ekle. - Sindirella*

Evet, Donnelly kışına dövme yaptırdığından beri telefonumda *Külkedisi* olarak Thatcher var. *O* mesajı okuduktan sonra zar zor güldüm.

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve Akara'ya mesajı gösteriyorum. Tony Ramella'nın kardeşimin düğününe davet edilmesi yeterince kötüydü, şimdi de o şerefsiz *partiye* gidiyor.

Akara da sinirli görünüyor. "Muhtemelen daveti reddedecektir. Değil mi?"

"Thatcher'ın onu davet etmek zorunda kalmasıyla aynı nedenden dolayı davet etmeyecek. Bu bir aile yükümlülüğü. Joe Amca Capulet ve Montague durumu olmasın diye herkesi birbirine yapıştırmaya çalışıyor."

Ramellalar, Morettiller ve Piscitellilerle evli. Tony aileden.

Thatcher kadar aileden biri olmasından nefret ediyorum. Çünkü ailem için her şeyi yaparım, ama Tony... kardeşim yangında kışını kurtardıktan sonra... o hala öfkeli bir pislik.

Kardeşim ya da ben onun umurunda bile değildik.

Ama ailem arasında savaş çıkaracak kişi ben olmayacağım. Annem Nicola Ramella ile evli ve Ramellalar arasındaki anlaşmazlık onu doğrudan etkileyecektir. Hayatında yeterince zorluk yaşadı zaten. Ona daha fazlasını yaşatmayacağım.

Bir mesaj yazıyorum. *Rah.*

Bu

kadar.

Rah.

Oorah'ın kısaltması.

Kardeşim bu üç harfte sinirlendiğimi kesinlikle hissedebiliyor.

Telefonumu cebime sokuyorum. "Sanki bu partiyi planlamak yeterince zor değilmiş gibi."

Akara bana bakıyor. "Yardım edebileceğimi biliyorsun-"

"Hayır," diye sözünü kestim. "Senin yeterince işin var *patron.*"

Akara'nın bana ihtiyacı var. Zaten bu yüzden buradayım, müvekkiline göz kulak oluyorum.

"Sana zaman ayıramayacağım kadar değil," diyor Akara. "Teklif buharlaşıp gitmiyor."

"Anlaşıldı." *Kabul etmiyorum.* Onun iyiliği için.

Gerçek: Thatcher'ın bekarlığa veda partisini düzenlemenin zor olacağını hiç düşünmemiştim. Çocuk oynacağı olacağını düşünmüştüm. Ve evet, bir gün kardeşimin sağdıçı olacağımı hep biliyordum.

O benim ikizim, ben *hayatın* ne olduğunu bilmeden önce hayatımın bir parçasıydı. Onun benim için anlamı havadan, sudan daha büyük. Bu yılki yangında onu neredeyse kaybediyordum... Bu şimdiye kadar hissettiğim en büyük acıydı.

Diri diri yanmayı tercih ederim. Sağdıç olmak kolay.

Bekarlığa veda partisi düzenlemek kolay. Biraz içki al. Biraz kanat ve pizza. Muhtemelen Joe Amca'nın sıra evine gideriz, ailemiz arasında bize hiçbir maliyeti olmayacak en büyük yer.

Ucuza yap.

Thatcher için çok para harcamak istemediğimden değil. Bu hiç mantıklı değil. Bu bir parti. Biz pratik şeyler için para biriktirerek büyüdük. Giysiler, dış macunu, kaza yaptığınız ya da su ısıtıcınızın bozulduğu kötü şans günleri.

Ama Thatcher büyükannemizin tanıştırdığı İtalyan-Amerikalı bir kızla evlenmiyor. 1 Kasım'dast -iki aydan kısa bir süre sonra- bir Cobalt ile evlenmiş olacak.

Amerikan kraliyet ailesindenim ve şimdi *Cobalt kardeşlerin de* davetli listesinde olduğu bir bekarlığa veda partisi düzenlemem gerekiyor.

Thatcher bana, "Joe Amca'nın sıra evinde yapmayalım." dedi.

Hadi oradan.

Kardeşim için her şeyi yaparım. Ama zenginlik benim anlayabileceğim bir şey değil. Bir altın tuğlanın başka bir altın tuğlayı sıkması gibi, bana hiç mantıklı gelmiyor. Bir şekilde şapkadan tavşan çıkarmalıyım ki bu parti krallar için yapılmış gibi görünsün.

Akara ve ben Sulli'nin telefonu çalarken ona odaklanıyoruz.

Kimsenin görmediğinden ya da duymadığından emin olmak için hızlıca 360 derece dönüyor. Gözleri önce beni, sonra da kısa bir süre için Akara'yı taradıktan sonra telefonuna cevap veriyor.

Çömelen Sulli, dağ bisikletlerinin sergilendiği bir vitrinin arkasına saklanıyor, telefonu

Kulak.

Bunu bazen toplum içinde de yapıyor. Çömeliyor konuşuyor.

Bacaklarını açarak çömeldiği için bildiğinden daha sıcak.

Ona odaklanabilmek için tüm kutsal enerjimi ona bakmamak için harcıyorum.

AO. Ve şu anki *operasyon alanı* bir musluktan damlayan su kadar sürükleyici.

Dükkan neredeyse boş.

Çok kolay.

Hedef yok, bok kafalı yok, tehdit yok.

Akara'nın gözleri Sulli'nin üzerinde. Onun amına bakıp bakmadığını anlayamıyorum ve bunu anlamak için tenis maçı gibi üç kez kontrol edecek değilim. Aramasını duyamayacağımız kadar sessiz konuşuyor. REI'ye giderken arabada yaşadığım gerilim kötü bir anı gibi üzerime çöküyor.

Boğucu sıcak, biz küçük bir kiliseyken bekaretini alma teklifini *geri çevirmesi*

fareler, olabildiğince sessiz.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve Akara'ya ters ters bakıyorum.

"Ne?" diye soruyor sakın ve sessizce nefesinin altında.

"Pisliğin teki olduğunu biliyorsun." Sesim derin ve kısık.

Uzandığı raftan parlak neon sarısı bir bisiklet kaskı alıyor ve sonra kafama takmak için uzanıyor. "Nasıl yani?" Saat dört yönüne bakıp reyonu tararken bile biraz gülümsüyor.

Kayışlar çenemden sarkıyor. "Lunaparktaki açıklamasına ya da sorusuna -her neyse- cevap vermememi emrettin. Ve sen de onu görmezden geliyorsun. Şimdi teklifini geri çekiyor - ve fikrini değiştirmeye hakkı var," diye hızlıca ekliyorum, "ama bunun ne kadarı sessiz kalarak onu rahatsız ettiğimiz için?"

İfadesi samimi bir kırılganlık anıydı. Bizimle rahat olduğunu söyledi.

Bize güvendi.

Ve onu bombaladık.

Bir inilti boğazında düğümleniyor ve kapalı yumruğunu yanındaki rafa yerleştiriyor. Gözleri hâlâ Sulli'de. "Elimizdekileri mahvetmeden buna cevap vermenin iyi bir yolu yok."

Göğsüne vuruyorum. "Hangisi?"

"Biz arkadaşız." Dudaklarını yalıyor, siyah saçlarını geriye itiyor. "Ama *sen* ve *ben* gibi değil. İkimizin yaşı daha yakın. İkimiz de erkeğiz. Seninle daha uzun süredir arkadaşız. O şimdi daha yaşlı... ama bu..." Kafası karışmış bir şekilde iç geçiriyor, sonra başını sallıyor. "İfadesi varsayımsaldı zaten. Bekaretini alacak bir erkek arkadaş olacak. Her kimse, lanet olası Horoz olmadığı için şükredelim."

Evet. Eski erkek arkadaşı Will Rochester tam bir sik.

Erkek arkadaşının kod adını telsizden öğrendiğinde Sulli ile aramızda geçen konuşmayı hatırlayarak neredeyse gülümseyeceğim.

"*O bir sik değil!*" Akara'nın omzuna vurdu. Ben güldüm, o da benimkine vurdu.

"*Onun siki muhtemelen seninkinden on kat daha büyüktür,*" dedi meydan okurcasına.

"*Hayatta olmaz,*" dedim ona.

Kasıklarımıza baktı. Utanmadan, yüzüsüzce.

Bu neredeyse bir yıl önceydi. Akara ona şaka konusu olmadığına dair güvence verdi, ama şimdi öyle olduğunu düşündüğünü hissediyorum. Dışlanmış. Ve bazen buna engel olamıyoruz. Dediği gibi, Akara ve ben daha yaşıyız. Aramıza katıldığı zamankinden farklı bir arkadaşlığımız var.

Daha iyi ya da daha kötü değil, sadece *farklı*.

REI'de Akara bana sessizce "Bunu yapmak için bana ya da sana ihtiyacı yok" dedi. *Bekaretini almak için.*

"O zaman bunu ona söyle," diyorum. "Ona bir şey söyle." Başını sallıyor. "Evet dememi istiyor." "O zaman *evet* de."

Sessizleşiyor.

"Meryem Ana," diye inledim. "O zaman evet diyeceğim."

Bana *hayır yapmayacaksın* gibi bir bakış attı. Ve en başa döndük.

Lunaparka döndüğümde, Sulli'ye "*Eğer istediğin buysa, sana hizmet edebilirim*" demeye çok yaklaşımıştım. Ama daha iyi bir yargıya karşı, Akara'ya döndüm. Bana o klasik kapa çeneni *Banks* bakışlarından birini attı. Ben de kapattım.

Sulli lunaparktan kaçana kadar Akara bana ona cevap vermememi söyledi. Asla. İfadesinin yok olana kadar çürümesine izin vermemi.

Ben korkak değilim. O da değil.

Ama bu çok korkakça. Sulli'yle olan ilişkisini değiştirmekten çok korkuyor. Geçmişe tutunuyor ve kalıntıları geri getirmeye çalışıyor ama geçmiş çoktan gitmiş.

Muhtemelen daha iyisi için. O artık eskiden koruduğu genç kız değil.

Sulli ayağa kalkıyor ve cep telefonunu cebine koyuyor. O yaklaştıkça sessizleşiyoruz.

"Ailem aradı," diye açıklıyor. "On dakika içinde burada olacaklar." Kendi kendine çokça başını sallıyor, belki de gergin bir şekilde.

Ailesinden korkmuyoruz. Akara ve ben daha önce reşit olmayanların korumalığını yaptık, bu yüzden yıllar boyunca aileleriyle uğraşmak zorunda kaldık. Sadece Meadows konusunda benden daha tecrübeli.

Sulli el arabasını yaklaştırır. "Alışverişi bitirmeliyiz." Kaskıma bakıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Bunun senin rengin olduğunu sanmıyorum."

Tokaları takıyorum, sonra Akara'ya bakıyorum. "Alışveriş becerilerinize hakaret ediyor."

"Onunki de daha iyi değil." Sulli'nin kafasına parlak pembe bir kask yerleştiriyor. "Bunu korumalıyım." Hafif bir yumrukla kaska vurur.

Mağazanın ortasına doğru yürürken Akara'ya "Dikkatli ol," diyorum. "Kırarsan, satın almış olursun."

Sulli sessiz kalarak arabayı itiyor. Hatta pembe miğferini çıkarıp fenerlerin bulunduğu rafa yerleştiriyor. Kırmızı lekeler yanaklarını kızartıyor.

Nabzım düşüyor. Akara'ya şaka yapmak yerine onunla flört etmeliydim. *Lanet olsun.* Sanki ona karşı ikimiz varmışız da üçümüz şakalaşmıyormuşuz gibi daha bilinçli görünüyor.

Boynu kızarıyor ve bizi geçmeye çalışıyor. Arabanın tekerlekleri gıcırıyor ve biz de önden gitmesine izin veriyoruz.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Akara ve beyzbol şapkasını ters takıyor. Durmak için yuvarlanıyoruz.

Sulli çadırlardan oluşan bir serginin önünde durdu. İki parmağını dudaklarına götürerek ikonik *konsantrasyon yüz ifadesini* takınıyor. Spor dergilerinin kapaklarını süsleyen bir ifade.

Omzuna dökülen kahverengi saçlarıyla Akara ve bana dönüyor. "Çadır ne kadar büyük olmalı? İki taneye ihtiyacım var mı?"

"Protokol bir tanedir," diye hatırlatıyor Akara ona. "Ama eğer daha rahat edeceksen-"

"Bir tane iyi," diye sözünü kesiyor, sesi gergin. "Sadece lanet olası iyi." Fısıldamaya çalışıyor ama bu konuda çok kötü.

Gülümseyerek başımı eğiyorum.

Akara da gülümseyerek bakışlarımı karşılıyor. Sinirli haliyle bile çok sevimli.

"Hey, çalı fasulyesi," diye sesleniyor Akara Sulli'ye. "Belki bu seferki çadırı dört kişilik yapabilirsin." Omzumu sıkıyor.

Tekrar gülümseyip kürdanı ısıırıyorum.

Ayaklarımdan başlayarak beni ölçüp biçiyor. Hayır, gerçekten. Önce ayaklarıma, sonra ellerime, sonra da sikime bakıyor. "Evet, Jane kardeşinin ayakkabı numarasının büyük olduğunu söyledi." Havayı geriyor. "Yani, senin numaranın da aynı olduğunu tahmin ediyorum."

"Ayakkabı numarası, evet, ama aynı değiliz." "Oh hey, biliyorum."

Başımı daha fazla sallıyorum. *Tanrım*, beni Thatcher'ın karbon kopyası gibi görebileceğini varsaydığım için kendimi ahmak gibi hissediyorum. Aynı kişiymişiz gibi davranılmasından nefret ediyorum.

Bireysel düşünceleri ve arzuları olan iki ayrı insanız ve çoğu zaman birbirimize benzediğimizi bile unutuyorum.

Deniz mavisini dört kişilik bir çadırı gösteriyorum. "Bu iyi görünüyor." "Bu mu?" diye işaret ediyor ve onay bekliyor.

Başımı salladım.

Ayrıntılar için etiketi okuyor.

Telsizler kulaklığında çıtırdıyor ve Alfa'nın liderliğini duyuyorum. "Price'tan Akara ve Banks'e, mağazaya giriyoruz."

Akara mikrofonunu tıklar. "Görüşürüz."

Odaklanmış bakışlarım girişe yöneliyor. İki koruma, elli yaşındaki Ryke Meadows ve kırk üç yaşındaki şen şakrak karısına eşlik ediyor. Her zamanki gibi ayak parmaklarının üzerinde zıplamıyor. Daisy Calloway sağda solda kızını arıyor. Endişesi gözlerinden okunuyordu.

"Ca-caw!" Daisy sesleniyor.

Sulli ellerini ağzının üzerine kapatır. "Ca-caw!"

Daisy yanlış yöne doğru dönüyor.

Altı-yedi yaşında olduğum için rafların üstünü görebilen tek kişi benim. Sulli'nin annesi beni fark edene kadar elimi sallıyorum. Yüzü aydınlanıyor, Ryke'la konuşuyor ve ikisi de çadırlara doğru koşuyor.

Xander'ın korumasıyken, Ryke'in üvey kardeşiyle uğraştım: Loren Hale. Xander özel bir müşteriymiş ve çoğunlukla Lo bana ve Thatcher'a minnettardı.

Ryke farklı. Sulli'den dört hokey sopası uzakta dururken bana "*Çok yaklaşıma amına koyayım*" dedi.

Etrafımda Akara'dan daha fazla koruması var.

Çünkü A.) iki koruma müşteriyle *yattı*. Biri benim kardeşim. Ve B.) Ryke beni Akara'yı tanıdığı gibi tanımıyor.

Yani yine dezavantajlı bir şekilde geliyorum.

Kısa kesiyorum.

Normalde bu kadar sinirlenmezdim. Güvenlik için, takım için, insanlar için, Sulli için faydalıyım. *Bana ihtiyaçları var.* Ama kendimi her zamankinden daha ikinci sınıf hissetmeye başladım.

RYKE benimle ve Akara ile yalnız konuşmak istiyor.

Kızı batıya doğru gizli bir yolculuğa çıkmak ve emniyet kemeri olmadan kaya tırmanışı yapmak üzereydi. Çoğu ebeveyn çocuklarını toplayıp eve geri göndermek isterdi.

Korkusunu anlıyorum.

Ama tırmanırken Sulli'nin ekibindeydim ve çok dikkatliydi. Batıda durum farklı mı? Bilmiyorum. Daha yüksek uçurumlar, daha büyük bir tırmanış, daha kötü bir düşüş

-Ama tehlike kimsenin fikir almak için bana başvurması gereken bir şey değil.

Deniz Piyadeleri'nde görev yaptım. Çatışmalara girdim ve NVG'lerim bozulduğunda öfkeyle bağırdım ve birden fazla gece bir arkadaşımı kaybedeceğimi düşündüm. Tehlike sürekli ve canlı bir şeydi ve bunu azaltmanın tek yolu eve dönmektir.

Ryke, Akara ve ben tuvalete giderken Sulli annesi ve Alfa korumalarıyla birlikte çadırlarda kalıyor.

Akara ve ben hızlıca tuvalet kabinlerini kontrol ediyoruz - hepsi temiz - ve sonra Sulli'nin korkutucu babasıyla yüzleşiyoruz. Onu tarif etmenin başka bir yolu yok.

Bakışları tarih ve kederle sertleşmiş. Bana biraz ikiz kardeşimi hatırlatıyor. Metanetli, taş yüzlü, cehennem uzmanı ama cennet aşığı.

Ryke omzundaki Patagonia sırt çantasını düzeltiyor. "Bunu olabildiğince kısa ve tatlı bir şekilde yapacağım çünkü başka nasıl yapacağımı bilmiyorum." Bir an için burnu alevleniyor ve çenesini sıkıyor. "Onu bırakmak zorundayım."

Bu sözler yüzünden fiziksel olarak acı çekiyor gibi görünüyor.

Kendi babamın bunları söylediğini hayal ediyorum. *Gitmene izin vermeliyim.*

Ama acı yok. Kalp kırıklığı yok. Babam ben on iki yaşındayken çekip gitti ve geri dönmek için bir köprü kuracak kadar umursamadı.

Ryke iyi bir baba, saygı duyduğum biri.

Akara'nın saygı duyduğu biri. Güvenlikteki herkesin *saygı duyduğu biri.*

Nefes alıyor. "Kendime lanet bir söz verdim..." Duraksıyor, kelimeler boğazında düğümleniyor, sanki normalde bunları yüksek sesle, bize söylemeyecekmiş gibi, ama kendini konuşmaya zorluyor. "Daisy'nin annesinin ona asla vermediği şeyi kızlarıma vereceğime söz verdim. Onları asla kontrol etmeyeceğime." Eliyle ağzını kapatıyor. "*Sully-Adam* Sully bundan nefret ederdi..." Başını kendine doğru sallıyor. "*Kahretsin*, onun ölümünden sonra tırmanmayı bıraksam nefret ederdi ve onun yüzünden kızlarımı tırmanmaktan alıkoysam *nefret ederdi*." Öfkeyle gözlerini siliyor. "Biz tırmanış için yaşıyoruz ve Sully'nin buna ihtiyacı varsa, benim onayımı alır." Gözleri Akara'dan çok benim üzerimde kararıyor. "Ama şunu acı bir şekilde açıklığa kavuşturmalıyım ki en iyi arkadaşım öldüğünde ben de o dağdaydım. Serbest bir solo değildi. Bağlanmıştık. *Birbirimize bağlıydık*." Sesi acıyla geriliyor. "Ölürken onu kollarımda tuttum. O yüzden anla ki dünyanın en iyi tırmanıcısı olabilir ama gitme vakti geldiğinde gidecek. Tıpkı onun gibi. Tıpkı benim gibi."

Acı dolu bir nefes alır.

Göğsüm ağrıyor. Yanıyor. Sevdiğim çoğu insan ölmeye ya da ölümün kıyısında oturmaya devam ediyor, bu yüzden onun açıklaması vücudumda yedi ton kurşun gibi.

Sadece ona aşık olma. Belki o zaman ölmez.

Ne aptalca bir düşünce.

Thatcher'ı hayal edip duruyorum. Ryke'ın anlattığına benzer bir şey yaşamıştı. İkiz kardeşim en büyük kardeşimizin cesedini tuttu. Hayat sonsuz değil. Bunu çocukluğumdan beri hissediyorum ve Tanrı'ya neden Skylar'ı almak zorunda olduğunu sordum.

Ben orada değildim.

Öldüğünde orada değildim.

Bir parçam Thatcher'ın bu anıları tek başına taşımak zorunda kalmasından nefret ediyor. Biz ikiziz. Ağırlığın yarısını benim taşımam gerekiyor. Yükün yarısını. Ama o hepsini omuzluyor.

Akara öne çıkar. "Ryke, ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz." "O lanet olası dağda olacak, Akara. Yapamazsın

Bana onun güvenliğini sağlayacağına söz ver. Bu yüzden buradayım." Başını benden en iyi arkadaşıma doğru çeviriyor. "Siz onunlayken onu kaybedersen, ikinize her baktığımda bana kaybettiğim kızımı hatırlatacaksınız - bu yüzden bundan sonra ikinizle *hiçbir şey* yapmak istemiyorum. Bir daha yüzünüzü görmek istemiyorum. Benim için ölü olacaksınız."

Ryke Meadows için öldü.

Bunların hiçbirinin önemi yok çünkü Sulli bizim gözetimimizde ölürse... bu beni öldürür. Benim görevim onu korumak ve ben... ben asla güvenliğe geri dönmem.

Yapamadım.

İşim biterdi.

İçine kapanık bir münzevi, geçimini Hondaları tamir ederek sağlıyor.

Akara başını zorlukla dik tutabiliyor; gözleri kan çanağına dönmüş. Göğsü çöküyor ama bakışlarını babasına sabitliyor.

Ryke Akara'ya bakar. "Seni oğlum gibi seviyorum ama onu daha çok seviyorum." Duraklar. "İşte sana fırsat. Bu yolculuk için ona iki koruma daha verebilirsin."

Risk benim için her zaman açık olmuştur.

Akara'ya da. Güçlü bir şekilde, "Bunu başkasına vermeyeceğim, Ryke." diyor.

Babası bana döndü.

"Saygılarımla efendim, Sulli için orada olmayı tercih ederim."

Hepimiz ölümün kıyısında yaşıyoruz. Ve Ryke kızıyla birlikte gittiğimiz yolu kabullenerek başını sallıyor.

Keşke eğlence evini bilseydi. Beynim bir espri yapmaya çalışıyor ve lanet bir krepten daha düz düşüyor.

AKARA KITSUWON

Seni oğlum gibi seviyorum ama onu daha çok seviyorum.

Bir eyaletten çıkıp diğerine girerken Ryke'ın sözleri benimle kalıyor. REI'den, Philly'den kilometrelerce uzakta, hala kafamın içinde oturuyorlar. Ohio'da, Orta Batı kırsalında bir benzin istasyonunda durduğumuzda bile.

Babalar.

Eskiden bir tane vardı. Benimle birlikte sabah çizgi filmlerini izleyen bir babaydı. Lucky Charms'ın içindeki tüm yulaf parçalarını ayıklar, bana bir kase dolusu renkli şekerleme bırakırdı. Onu sabahları erken saatlerde okuldan önce ve akşamları geç saatlerde ofisinde uzun saatler geçirdikten sonra görürdüm.

Çok az vakti olmasına rağmen bana araba kullanmayı öğretmeyi talep eden bir *babaydı*. Ben de gecenin köründe öğrendim, o da yanımdaydı. İlk denememde Mercedes'i bir çöp tenekesine çarptım. Güldü.

Ölümünden sonra akrabalarım yanıma gelip şanslı olduğumu söylerlerdi. Ben on yedi yaşındayken vefat etti. Onunla *sonsuz dek* hatırlayacağım anılar biriktirdim. Ama hepsi saçmalıktı. Bu anılarda o soluklaştı. Tam olarak seçemediğim bulanık bir görüntü gibi.

Resmin tamamını göremedikten sonra hatırlamanın ne anlamı var? Artık yirmi yedi yaşındayım.

Kimse babamın yerini tutamaz.

Ama Ryke'ın sözlerinin beni ne kadar etkilediğini inkâr edemem. Yirmi iki yaşımdan beri Sulli'nin emrindeyim. Meadows ailesiyle dünyayı dolaştım. Cobalt'lar gibi lejyonlarca çocukları yok.

Hales'ler gibi Philly'ye bağılı değiller. Meadows'ta görev yapan en genç korumaydım.

Hiç.

Bir bakıma *kendimi* hep ailenin bir parçası gibi *hissettim*. Ryke beni Sulli'nin ağabeyi olarak gördüğünü tekrar *tekrar* söylerdi. Onun hayatındaki koruyucusu olduğumu.

Ama bugüne kadar bu sözleri söylediğini hiç duymamıştım. *Seni oğlum gibi seviyorum*.

Sulli'nin cipinin benzin kapağını çıkardığım sırada arka cebimdeki telefonum çalıyor.

Sulli arka koltuktan atlar ve şöyle der.

Bu gezide *telefon yok*."

Hey, telefonum ve işkolik doğamla ilgili her türlü iğnelemeyi kabul ederim, özellikle de araba yolculuğunun yarısı dayanılmaz derecede sıcak bir sessizlik içinde geçtiğinden beri. Katlanmakta zorlandığım garip bir durumdu. Bekâret açıklaması ilk kez içtenlikle nasıl cevap vereceğimi bilemediğim bir açıklamaydı. Yani sessizlik benim suçum.

Buradaki yolculuğun diğer yarısı daha tanıdık bir şeyle geçti. Kolay, dostça şakalaşmalar, ama her saat başı etkisini kaybediyordu. Sanki sürekli bir son kullanma tarihi varmış gibi.

Onunla dalga geçmeyi tercih ediyorum çünkü Sulli ve ben bir *şeyleri* yeniden inşa etme yolunda ilerliyormuşuz gibi geliyor. Ama eskisi gibi olmasını istemek çok fazla olabilir. Eğlence evinden öncesine.

Her şeyi idare etmekte iyiyimdir. Zaman yönetiminde. Bir lider, bir arkadaş ve birinin kısa süreli randevusu, neredeyse erkek arkadaşı olmak arasında bölünmüş durumdayım ama Sulli ile aramızdaki her şeyin ne *zaman* değiştiğini tam olarak kestiremiyorum.

Geçen hafta öncesinden beri aramızdaki bir şeyi hızla sarmaya çalışıyorum. İskoçya'dan bile önce, bir erkek arkadaşı vardı. Belki de Yunanistan civarındaydı.

Birbirimiz için ne olduğumuzu sorguladığında ve arkadaşlığımıza yaptığım vurgu ve güvence hiçbir zaman yeterli gelmediğinde.

Yanımda, Banks sürücü tarafındaki kapıyı kapattı. Kollarını başının üzerine uzatarak Sulli'ye "Yeni politikayı patrona götür" diyor.

Sulli Timberland botunu bağıyor. Ben fiskiyeyi depoya yerleştirirken yeşil gözleri benimkilere dikiliyor. "Çok fazla çalışıyorsun." diyor.

Artık eskisinden daha fazla çalışıyorum ve Sulli farkı ilk fark eden kişi oldu. Ama kendimin ötesinde bir şey inşa ediyorum ve bu zaman alıyor.

Enerji.

Gülümsemeye başladım. "Çok fazla küfrediyorsun."

Ayağa kalkıyor ve çenesini bana doğru sallıyor. "Dudaklarını çok fazla yalıyorsun." *Bunu bilmiyordum.*

"Çok fazla endişeleniyorsun," diye karşı çıkıyorum.

Banks buna hafifçe gülümser ve kot pantolonundan bir paket sigara çıkarır.

Hemen kartonu çalıyorum. "Çok fazla sigara içiyorsun." Benzin pompalarının yanındaki çöpe attım.

Gergin bir elini cipin üzerine koydu. "Hepimizin kötü alışkanlıkları var; seninkini çöpe attığımı görmüyorsun." Bakışları çalan cep telefonuma takılıyor.

"Benimki beni öldürmüyor," diyorum dostça bir ses tonuyla.

Sulli cüzdanını alır. "Bildiğimiz kadarıyla." Sesi bana daha buz gibi geliyor ve ben bu kutup fırtınasını hak ediyorum. Bir yanım onun buz gibi olmasını *seviyor* çünkü hiç yoktan iyidir.

İlgisizlik yerine öfkesini
istiyorum. Bu kötü bir şey
mi?

Evet, öyle. Çünkü Sulli'yi kızdırmak
istememeliyim. Kahretsin, ben bir pisliğim.

Banks haklı.

"Beni öldürmüyor," diyorum tekrar. "Cevap vermeden de rahatlıkla gidebilirim." Banks ve Sulli telefonun üç saniye içinde çalmasına izin vermemi izliyorlar. "Gördünüz mü?" Yine de, içgüdüsel olarak, hangi aramayı cevapladığımı görmek için telefonu çıkardım.

özledim.

Sikeyim.

Onları geri aramam lazım. Şimdi olduğu gibi. Kafamı kaldırdığımda ikisi de yüz ifademi çok iyi okuyabiliyor.

Banks neredeyse kahkaha atıyor.

"Ne diyordun?" Sulli gülümseyerek şaka yapıyor.

Gülümsüyorum, sonra Banks'e bakıp gülüyorum. Kolunu itiyorum. Telefonumu yakalayıp çöpe atmaya çalışıyor. Yan kol güreşi yapıyoruz, daha fazla itişip kakışıyoruz, homurdanıyoruz ve sonra bir elimi göğsüne koyarak telefonu arkamda tutuyorum.

"Seni seviyorum Banks, ama bunu çöpe atarsan ölürsün."

Bakışlarıma hafifçe gülüyor. Erkekleri *bir* bakışımla şişleyebilirim, ama Banks-Banks bunları asla ciddiye almaz. Bu beni kızdırmalı ama genellikle sonunda gülümserim. En kötü günleri bile bir şekilde hayat dolu hale

getirebiliyor ve ben onu bu yüzden seviyorum.

"Canın cehenneme," diyorum gülüşüne.

"Hey, hey, hey, sigaralarımı dışarı atan sendin. İşyerine şikayette bulunmalıyım." Saçmalıyor.

Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. "İnsan Kaynakları'yla görüşün." "Kim?"

"Kardeşin."

Sızlanarak gözlerini deviriyor çünkü sigaralarını benden başka çöpe atacak biri varsa o da Thatcher olurdu.

Sulli'yi arıyorum.

Bizi izliyor ve gülümsemesi tamamen kayboldu. Sanki onu alışverişimizin dışında bırakmışız gibi. Onu unutmuşuz. *Mümkün değil.*

"Hey, çalı fasulyesi-"

"Atıştırmalık bir şeyler alacağım," diyerek sözümü kesti ve başparmağını benzin istasyonuna doğru uzattı. Topuklarının üzerinde dönerek bizden uzaklaşıyor.

Banks'e *onu korur* gibi bir bakış atıyorum. Talimata ihtiyacı yok - zaten onun izinden gidiyor - ama talimat vermek her zaman daha iyi hissettiriyor.

Banks geçerken bana başıyla selam veriyor, sonra Sulli'ye yetişiyor. Müşterimiz için kapıyı açıyor. Onu mağazaya götürüyor. Bu yolculukta böyle zamanlar için ikinci bir korumaya ihtiyacım vardı ve herhangi birini seçebilirdim. Geçici birini bile. Hatta tıp geçmişi olduğu için Farrow'u seçmek daha mantıklı olabilirdi. Ama Farrow'la saatlerce arabada kalma fikri bana pek de cazip gelmedi. En çok Banks'in arkadaşlığından hoşlanıyorum ve onu koruması için ona güveniyorum.

Kolay bir karardı. Muhtemelen geri dönmek üzere olduğum telefon görüşmesinden daha kolay.

Daha da gerilerek, kötü asfaltlanmış yolun kenarına doğru yürüyorum. Serin rüzgâr uzun ot saplarını savuruyor ve telefonumun yattığı yerde yumruğumu açıyorum. Cevapsız çağrı bana bakıyor.

Michael Moretti.

Babalar.

Bu Banks'in.

Yarın Philly'ye uçuşu gerekiyordu ve beklenmedik bir telefonla beni ekmesinden korkuyorum. Michael'a Kitsuwon Menkul Kıymetler'de bir iş teklif eden bendim. Sonunda kabul ettiğinde *rahatlamıştım.*

Michael, yeni kurduğum güvenlik şirketinde geçici korumaları *eğitmeme* yardım etmek için Coronado'da Donanma SEAL erlerini eğitmeyi bıraktı. Banks, babasının özel güvenlik için rahat askeri işini asla bırakmayacağını düşünüyordu.

Şimdiden borçlu hissediyorum.

Michael Moretti'nin iş teklifini kabul etmesinin ana nedeninin maaş olduğunu bilsem bile. Coronado'da kazandığını iki katına çıkardım ve bu zam onu sıçrama yapmaya yetecek kadar motive etti.

Ya daha başlamadan bırakıyorsa? Banks bana babasının burada batı yakasından daha fazla husumeti olduğunu söyleyip durdu. Ailesiyle arasındaki tüm köprüleri yakmış ve onu kalıcı olarak buraya geri çekmek için "*kutsal olmayan bir çaba filosu*" gerekecek. En azından bunlar Banks'in sözleriydi.

Eğer Michael yarın gerçekten Philly'ye uçar ve şirketime katılırsa, bu iki ucu keskin bir kılıç olacak. Olumlu: Artık geçici elemanları eğitecek en iyi adama sahibim. Artık tam zamanlı elemanlarımı o saatlerde çalıştırmak için müşterilerinden ayırmak yok.

Olumsuz: Banks'in yanıldığını kanıtlamış olacağım.

Babasının Jane ve Thatcher'ın nişan partisinden daha fazlası için geri döndüğünü. Kalıcı olarak Philly'de olacaktı. Çünkü ben istedim. Çünkü ona bir ton para ödedim. Ve bunun arkadaşımı yaralayacağını biliyorum. Şirketimi dostluklarıma tercih etmekten hoşlanmam, özellikle de Thatcher ve Banks ile olanları. Ama bu farklı.

Kitsuwon Securities'i kurduğum andan beri bir köşeye itildim ve Price Kepler'in Üçlü Kalkanı'nın beş adım gerisindeymişim gibi hissetmeyi bırakmam gerekiyor. Kendimi bir şansım varmış gibi hissetmeye başlamalıyım ve kırık bir bacakla ve elim arkadan bağlı bir şekilde dövüş giren bir mazlum değilim.

Michael'ın numarasını tekrar arıyorum ve ikinci çalışta açıyor. "Kitsuwon, bazı kötü haberlerim var," diyor gerçekçi bir sesle.

Parmaklarım hücrenin etrafında daha sıkı kenetleniyor. "Bunu yapamazsın."

"Yarınki uçakta yok. Bir işim çıktı. Ama bu hafta sonu orada olacağım. Buna güvenebilirsiniz."

İyi değil. Korkunç değil.

"Pekala, bilgilendirme için teşekkürler Michael."

Kuru kuru gülüyor. "Buna alışmak zorunda kalacağım." "Neye alışmak?"

"*Michael diye çağrılmak*. Buradaki herkes bana Moretti der."

Ona böyle hitap edemem. "Eminim alışsın," diyorum. "Uçuş bilgilerini aldığında bana gönder. Seni havaalanından alması için birini göndereceğim." *Muhtemelen Thatcher'dır*.

Babasına karşı daha az kızgınlık besliyor.

Michael hızlıca teşekkür ediyor ve görüşmeyi sonlandırıyoruz.

Cipe geri dönüyorum ve bakışlarım benzin istasyonuna kayıyor. Cam pencereden Banks'in kolunda plastik bir torba görüyorum, sanki çıkış yapmışlar gibi. Ama Sulli bir çöreğin üzerine sakızlı solucan dizerken onlar içeride oyalanıyor.

Konuşuyorlar ama ne dediklerini duyamıyorum; birden fazla kez gülüyor. Sulli'nin sakızlı kurtlu çöreği dudaklarına götürmesini izliyorum. Başını biraz eğiyor. Sanırım ona gözlerini kapatmasını söylüyor.

Onları kapatıyor.

Sulli onu çörekle besliyor - *bunu neden izliyorsun, Nine?*

Göğsüm düşüyor.

Başımı çeviriyorum ama tekrar bakıyorum. Cezaya aç biriyim. Acı için, çünkü bir cipin yanında tek başıma duruyorum, benzin bitmiş ve iki arkadaşımın *flörtünü* izliyorum.

Sorun değil.

Sorun değil.

Kendime hayatımın değiştiğini hatırlatmaya çalışıyorum. Kendi güvenlik şirketimi kurmak için evrakları imzaladığım anda değişti. Avukatlarımın hepsi bana aynı şeyi söyledi: *Tam zamanlı korumalığı bırakmalısın.* Akıl hocam Connor Cobalt bile dikkatli olmazsam kendimi fazla yoracağımı söyledi.

Bu konuşma zor bir konuşmaydı.

Connor, detaylarına katıldığımdan beri bana iş tavsiyeleri verdi.

On dokuz yaşındaydım. Hırslıydım. Güvenlik alanındaki ilk müşterimdi - tam zamanlı koruma olduğum ve yeni spor salonumu ayakta tutmak için mücadele ettiğim bir dönemde. Babamın hayat sigortası parasını salona yatırmıştım ve eğer başarısız olursa, onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissedecektim.

Her şeyin yoluna girmesine ihtiyacım vardı. Herhangi bir yerden herhangi bir tavsiye alabilirdim, ancak öyle oldu ki, hayatı boyunca

Forbes'u birden fazla kez onurlandıran bir Fortune 500 Şirketinin CEO'suna erişimim vardı. Bazen Connor Cobalt Üniversitesi'nden İşletme

Yüksek Lisansı ile mezun olduğum konusunda şaka yapıyorum. Bana güvendiğim, ihtiyaç duyduğum insanlara nasıl güveneceğimi öğretti. *En iyiler* en iyileri işe alır ve *en iyiler* en iyilere liderlik eder.

her şeyi kendim yaparım.

Connor'ı iki yıl koruduktan sonra, en büyük oğlunun detaylarına transfer edildim. Charlie'yi korumayı beceremediğim gerçeği egomu zedeledi. Çünkü kendimi kanıtladığımı sanmıştım.

Bu yüzden daha iyi olmak için daha çok mücadele ettim.

Bir buçuk yıl boyunca Tom Cobalt'ın korumalığını yaptım ve *daha sonra güvenliğin geri kalanına burada olmak için yeterince iyi olduğumu* söyleyen pozisyona transfer edildim.

Güvenlik ekibi için bu her zaman bir Meadows detayıdır.

Benim için bu her zaman Sulli'nin olacaktı. Olimpiyatlara katılacak olan kız. Dünyayı ateşe verecek kadar azimli ve tutkulu olan.

O benim istediğim

şeydi. O benim

sahip olduğum şey.

Ama ona sonsuza kadar sahip olamayacağımı biliyordum, sadece zamanımın bu kadar kısa kesileceğini düşünmemiştim. Connor bana, "Spor salonun ve güvenlik firman büyümeye devam ettiği sürece, bir gün bir karar vermek zorunda kalacaksın. Ve o gün çok yakında, Akara. Ya tam zamanlı bir koruma olacaksın ya da bir iş adamı. Büyük ihtimalle ikisini birden yapamayacaksın."

Her zaman iş hayatında olmak istemişimdir.

Babam öldüğünde bana bıraktıklarıyla imparatorluğumu kurmak. Şirketlerim büyüdükçe onu daha çok onurlandırıyorum.

Ancak bir yanım *iş dünyasına* doğru dev bir adım atmaya direniyor. Spor salonumun bayiliğini alma fırsatı kapımı çaldığında bunu reddettim. Çok fazla iş. Güvenlikten uzak çok büyük bir proje.

O zaman Sulli'den ayrılmak istemedim.

Ve şimdi, hiç de kolay değil. Onun koruması olduğum *her* anı çok sevdim ve ondan ayrılmayı düşündüğümde içimi kemiren, acı tatlı bir his beni ele geçiriyor. Bu hayatımın büyük bir bölümünün sonu.

Onunla bir dönemin sonu geldi ve ben nasıl veda edeceğim?

Bu yüzden Banks'in yavaş yavaş yerime geçmesinin geçişi kolaylaştıracağını düşündüm ama hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor. Hâlâ açık bir yaraya tuz basmak gibi geliyor.

Jeep'e dönüp benzin fişini yırtıyorum. Ve içgüdüsel olarak, Sulli için dükkana geri bakıyorum. Adam onu ileri doğru hareket ettirirken o gülüyordu. Sonra da çöreğin geri kalanını Banks'in ağzına tıkıyor, gülümseyerek. Adam neredeyse kahkaha atıyor ve boğulmamaya çalışıyor.

Banks onu seviyor.

Bunu ilk kez *görmüyorum*. İlk kez düşünmüyorum.
Banks ve Sulli'nin birlikte olması fikrini *çok düşündüm*.

Romantik olarak.

Bu kelimeyi duyunca çenem gerildi. Ama en azından bakışlarım park yerindeki çimentoda elli delik açmıyor. Hay *sikeyim*. Banks başka bir adam olsaydı -onu bu kadar iyi tanımıyor olsaydım- benzin istasyonuna koşar ve onu kendime doğru döndürürdüm. Onu dünyanın piçlerinden korumak için.

Kız kardeşim gibi. Booger'a yaslanıyorum. Evet, *kız kardeş* gibi.

Ama Banks, kız kardeşimle gözümü kırpmadan eşleştirebileceğim türden bir adam. Düşünceli, onurlu, özverili - kadınlara ölümlü erkekler arasında tanrılarımı gibi davranıyor. Ona tapardı.

Onun için dünyanın öbür ucuna bile koşarım.

Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum. Bunun ne önemi var ki? Banks, Will Rochester değil. Eski erkek arkadaşı gibi pislik ya da hıyar değil. Eğer ondan hoşlanıyorsa, onunla birlikte *olmalı*.

Ama ilk buluşmalarını hayal etmeye çalışmak bile beynimi kilitliyor. Boşluğa düşünüyorum ve kendimi dışarı atıyorum.

Kıskanmıyorum.

Göğsüm daralıyor. Kıskanç olamam.

Daha çok, Sulli'nin yanında hiçbir zaman gerçek bir üçüncü tekerlek olmadım. Will'le bile, onun yerine benimle takılmayı seçti. Sürekli bana dönerdi.

Konuş benimle.

Benimle oyna, nazikçe, *arkadaşça*.

Üçüncü tekerlek olmak benim için yeni bir şey. Alışık olmadığım bir şey. Beni garip hissettiriyor. Bu olmalı.

Banks, Sulli'yi dükkândan dışarı çıkarıyor, onun elinde de bir plastik torba var. Sul'a başımı salladım, "Hasar nedir?"

Kısa ve geçici bir bakışla beni geçiştiriyor. "Donut, Ho Hos ve jelibon." Ve sonra arka koltuğa tırmanıyor.

Banks, Ziff spor içeceğini yudumlarken bana surat yapıyor. Sulli'nin ağzına tıktığı çöreği yıkıyor.

Acı mı çekiyorum?

Boğazımın arkasında bir şey yükseliyor.

Ben benzin kapağını takarken Banks çantasından bir Ziff daha çıkardı. "Buzdağı Sulli'yle bir yüz mil daha geçirmek istemiyorsan, gidip şunu sökmek isteyeceksin."

"Ben zaten oradayım." Ziff'ten güçlü bir yudum alıp arka koltuğun camına yöneliyorum. Thatcher ve Banks ne zaman "*unfuck*" deseler, *gözümün önüne* bir amdan çıkan bir sik geliyor.

Ben de bunu hayal ediyorum. Sikimi. Amından çıkarken.

Bu saçmalığı kafamdan atmak için gözlerimi kırptırıyorum. Pencereye doğru yürüyüp yumruğumu cama vuruyorum.

Sulli onu aşağı yuvarlıyor ve ben de kolumu pervaza dayayıp yeni aldığı atıştırma poşetine bakıyorum. Hepsi tatlı. Beslenme alışkanlıkları sadece besin piramidinin tepesinde yer alıyor. Elinin yarısı sakız poşetinin içindeyken, "Hey." diyor.

"Selam," diye gülümsüyorum, tekrar onun gözüne girmeye çalışıyorum. Bir sakız ısırıyor. "Ne istiyorsun, Kits?"

"Sadece konuşmak, *merhaba* demek için."

Yüzünde belli belirsiz bir hayal kırıklığı ifadesi görmeden edemiyorum. Sanki ona yeterince vermiyormuşum gibi, ama olamam... olamayız...

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor ve nefesimi verip yediği sakızlı solucana başımı sallıyorum. "Bu ne aromalı?"

"Kiraz."

Onu bir yatakta hayal ediyorum. Bir anlığına. Sulli'yi lanet bir yatakta hayal ediyorum.

Yatakta. Bacaklar açık. *Onun kirazı* sadece benim beynim. Hiçbir anlamı yok. "Tadı güzel mi?" Merak ediyorum.

Omuz silkiyor. "Yeşil olanlar daha iyi." Dişleriyle bir tanesini yırtıyor. Sulli yufka yürekli ama tek bir tırtıklı dilimle onu inciten herkesi hayatından çıkarır. Eski erkek arkadaşını hiç düşünmeden kesip attı.

En iyi arkadaşı Beckett'ı çıkardı.

Ama beni henüz kesmedi.

"Yeşil olanların tadı misket limonu gibi mi?" Merak ediyorum. "Evet."

Pencereye doğru biraz daha eğildim. Alaycı bir şekilde gülümsüyorum, "Sakızlı solucanım nerede?"

Dişleriyle bir parça daha koparıyor. "Bacaklarının arasından."

Banks sertçe güler ve sürücü koltuğuna tırmanır.

Ona bir orta parmak attım.

Sulli sakızı çeviriyor. "Bu solucanın tadını sadece tamamen ateşli *bebekler* bilir."

"Yalan nerede?" Alay ediyorum, sonra sinsice ve hızlıca pencereden jelibonlara uzanıp çantayı çalıyorum.

Sulli gülümsüyor, "Kitler!" Çantayı elimden çekip alıyor. Jelibonlar uçuşuyor ama ben havadan birkaç tanesini kapıyorum.

"Bunlar için teşekkürler." Yolcu koltuğuna kaydım.

"Pislik!" diye bağılıyor, koltuğumun arkasını tekmeliyor.

D ö n ü p ona bakıyorum, bir yandan da yeşil bir j e l i b o n yapıyorum. "Mmmhh."

Gülümsememek için kendini zor tutuyor. "Siktir git."

Havadaki *sikik seni* yakalayıp yutuyormuş gibi yapıyorum.

Esprileri oldukça hızlı kayboluyor. Çok hızlı ve etkileşimimiz yerine pencereden dışarıdaki manzaraya odaklanmasını **i z l i y o r u m .**

Bu beş saniye sürdü. Harika.

Banks benzin istasyonundan çıkarken ben önüme bakıyorum. "Bir sonraki durakta ben kullanacağım," diyorum ona.

Başını sallıyor. "Daha önce kim aradı?" Geriye yaslandım, daha da gerildim.

Patron olduğum için güvenlikteki herkesle her şeyi paylaşmıyorum. Donnelly, Oscar ve Farrow'u (Yale'deki çocuklar) kolayca dışarıda bırakabilir ve *endişelenmeniz gereken bir şey olmadığını* söyleyebilirdim. Anlarlardı. Ama Moretti kardeşler farklı. Onlara her zaman güvenmişimdir.

Banks'i 20 yaşımdan beri tanıyorum.

Yirmi iki yaşındaydı, ordudan yeni ayrılmıştı, güvenlik işinde yeniydi ve ben Banks ve Thatcher ile çok iyi anlaşıyordum. O zamanlar ekipte bizim yaşlarımızda pek kimse yoktu. Görev dışında takılırdık. Birbirimize güvenirdik.

Thatcher Moretti benim en iyi arkadaşım oldu. Sonunda ikimiz de başroldeydik. Sorunlarımız aynıydı ve birbirimizi anlıyorduk. Banks... Banks, Thatcher ve benim karşılaştığımız boktan durumlara *gerekli neşeyi katan arkadaşım*dı.

Onsuz çoğu gün cehenneme dönerdi.

Banks'e yalan söylemeyeceğim. Biz aynı taraftayız. Her zaman. "Baban aradı," dedim ona.

Banks bir eliyle direksiyonu daha sıkı kavrar. Sulli arka koltukta sertleşir.

Ve böylece, iyi bir ruh halinin tüm kalıntılarını sifonladım. Ben buna alışkınım. Sık sık değiş tokuş yaparım. Bir an hepimiz eğlence ve oyun içindeyiz.

Bir sonraki, ciddi.

"Öyle mi?" Banks kaşlarını çatıyor. "Şimdiden seni terk mi etti?" "Hayır. Sadece birkaç gün geç geliyor."

Banks birkaç kez sertçe göz kırpmıyor, bakışları yolda. "Umutlarını ve hayallerini buna bağlama, Akara. O adam sadece hayal kırıklığı yaratır." Gözleri bana kayıyor, yumuşuyor.

Benim için endişeleniyor, farkındayım. Babasının gelmeyeceğinden ve bu süreçte beni mahvedeceğinden endişeleniyor.

Onun için endişeleniyorum.

Babası ortaya çıkacak ve oğluna daha kötü bir şey kanıtlayacak.

Onu buraya para getirdi. Ailesine, oğullarına olan sevgisi değil.

Sulli koltuklarımızın arasına giriyor. "Baban gerçekten o kadar kötü mü?" Bizim için içecek konsoluna bir paket elektrikli çörek bırakıyor.

Açıyorum.

"Evet." Banks önce ona, sonra yola bakıyor. "Gitmeden önce bana söylediği son şey '*Sen vazgeçilebilir birisin*' oldu." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor ama ben her şey olduğunu biliyorum. "Ben ikinci doğan ikizim. Vazgeçilebilir olan." Dişlerini sıkıyor. "Gidip kendini becerebilir."

AKARA KITSUWON

SULLI, haritada işaretlediğimiz üçüncü kamp alanından geri geri çıkarken pazılarına doğru esniyor. İki tanesini önceden aramıştık ama biz gelene kadar dolmuşlardı. İlk gelene ilk hizmet bu gece bizim tarafımızda değil.

"Kamp alanları için *rezervasyon yaptırmak* zorunda kalmaktan nefret ediyorum," diye homurdanıyor Sulli. "Kamp yapmak yarı doğallıktır ve rezervasyon yaptırmanın vahşi ve özgür bir tarafı yok." Cipini çekmeden önce ilan panosundaki *Kapasite* tabelasını kapatıyor.

"Tanrım, *Mary*," Banks keskin bir dönüşle irkilerek uyandı. Arka koltukta yatıyordu, beyzbol şapkam gözlerini kapatmıştı ve kafalığını tutarak kendini yukarı çekti. "Bu da neydi böyle?"

"İsa ya da Meryem değil," diyorum gülümseyerek.

"Tanrı'ya şükür." Biraz daha doğrulup yorgun gözlerini ovuşturdu. "Altı ayak altına düşene kadar onları görmeyi beklemiyorum." Arka camdan dışarı bakıyor. Lastiklerimizin ilan panosuna toprak attığı yere. "Kamp alanı yine dolu mu?"

"Evet," diye esniyor Sulli.

Yolcu koltuğundan ona "Kenara çek," dedim. "Ben sürerim."

"Sen daha yeni sürdün, Kits. Sıra bende." Direksiyondaki tutuşunu yeniden ayarlıyor. Banks uyurken, konuştuk... çok değil.

Harikaydı.

Gerçekten,

gerçekten

harikaydı.

Kamp alanlarından bahsetmek dışında, en son McDonalds'ın arabaya servis bölümünde konuştuk ve ona Oreo McFlurries'in tadının beton macunu gibi olduğunu söyledim.

McFlurry'yi kucağına düşürene kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra "Cumbuckets" diye mırıldandı ve bana "Bunu beton yapıştırabilir mi?" diye baktı. Bütün kucağı dondurmayla ıslanmıştı. Deniz mavisini koşturmuştu. Ona bir rulo kâğıt havlu uzattım ve bacağından aşağı akan dondurmayı silmesine yardım ettim.

Gerildi.

Kâğıt havluyu biraz geri çektim.

Eskiden ona yardım etmeme hep izin verirdi ama şimdi çok garip. Yaşandığı için mi? Biriyle çıktığı ya da çıkmaya istekli olduğu için mi? Keşke bilseydim. Her şey kavrayabileceğimden bile daha garip. Sıcaklık beni boğdu ve ona sadece başımı salladım.

Sulli bir *teşekkür* mırıldandı ve dondurmanın geri kalanını daha sert, sinirli bir güçle temizledi.

Banks, "Ben sürebilirim," diyor.

Sulli ve ben hep bir ağızdan "Hayır," diyoruz ama ben ekliyorum: "Direksiyon başında en çok saat geçiren sensin."

"Daha uzun süre uyanık kalmakta daha iyiyim," diye hatırlatıyor Banks.

Haksız değil. Sulli ve benim kaotik bir uyku programımız var. Garip saatlerde kalkıyor. Her zaman bol bol uyuruz ama Banks'i bugün sanki Skittles'miş gibi Tylenol içerken yakaladım. Ona sorduğumda, "Sadece başım ağrıyor. Önemli bir şey değil." dedi.

Onun da dinlenmeye *ihtiyacı var*. Arkadaşım olmanın ötesinde, o benim adamlarımdan biri. Uykusunu emerek onun sağlığını bozmayacağım.

"Sul, bir sonraki çıkıştan çık," diyorum, emir verir gibi.

Şerit değiştiriyor. "Başka bir kamp alanı görüyor musun?"

"Bir motel tabelası gördüm." Ve bu bir süre için sonuncusu olabilir. "Biraz uyuyacağız. *Hepimiz*."

"Ve bu bir emirdir," diye şaka yapıyor Banks gönülsüzce.

Gülümsüyorum ama Wisconsin'deki motele vardığımızda yüzüm yavaşça buruşuyor.

"Ne boktan bir yer," diye mırıldanıyor Sulli, külüstür bir kamyonun yanına park ederken.

Neon *boş yer* tabelasının yarısı patlamış. Sadece *V* ve *C* harfleri parlıyor. Tek katlı motel kirli ve yıkık dökük görünüyor: boyası dökülmüş, çöp kutuları taşmış, 3 ve 5 numaralı odaların birkaç camı kırık. Kesinlikle güvenlik tehlikesi var, ama ben ve Banks onun korumasındayken, her yönden korunmuş olacak. Gece nerede kalırsak kalalım.

Hepimiz cipten inerken Banks, "Suyu aktığı sürece benim için sorun yok," diyor.

Bagajı açıyorum. "Standartlarını yükseltmek için biraz yardıma ihtiyacın var, Banks." "En azından benim standartlarım Donnelly'ninkilerden daha yüksek." "En azından benim standartlarım Sırt çantasını arkadan çıkardı. "Kayıp eşya odasında yatmazdım."

"Ne?" Sulli Patagonia sırt çantasını omuzlarına atarak soruyor. REI'den ayrılmadan önce babasının ona verdiği sırt çantası.

"Kayıp eşya odası," diyor Banks. "Eskiden güvenliğin Hell's Kitchen'daki dairesinde misafir yatak odasıydı. Bayat bira ve sidik gibi kokuyordu."

"Korumalar New York'ta geceleyecekleri zaman orada kalırlardı." diye açıkladım.

Sulli şaşırılmış görünüyor. "Ve Donnelly orada uyumak mı istedi?"

"İstekli olduğumu duydum," diyor Banks. "Orada uyumadan önce ailemin yanına giderdim." Sessizleşiyor, bakışları düşüyor.

Kasvetli değişimi anlıyorum. Sulli de öyle.

Donnelly'nin kaçacak bir evi yok. Moretti kardeşler gibi değil, Güney Philly'de emrinde bir ordu amcası var. Bugünlerde benim de artık bir evim yok.

Gitti.

Gitmedi, Nine.

Annem New York'ta yaşadığı için bazen öyle hissediyorum. Bu düşünceleri bir kenara itip, kırmızı spor çantamı aldım.

Sulli, gecenin karanlığında bile Philly beyzbol şapkasını takıyor. "Lise yeniden başladığı için kız kardeşimin gelemediğini biliyorum ama sence kuzenlerimi Montana'ya davet etmeli miydin? Moffy, Jane ya da Luna gibi mi?"

Cevap vermek üzereydim ama döndüğümde Banks'i sorduğunu fark ettim. Midem bulandı.

Bir omzunu kaldırıyor. "Onları burada mı istiyorsun?"

Gözlerini yanıp sönen boş yer tabelasına dikeyyor. "FanCon turu, hepimiz bir aradayken yaşadığım en harika maceralardan biriydi. Ama Beckett da oradaydı ve Charlie..." Kaşlarını çattı. "Sanırım hepimizin ne kadar yakın olduğunu özlüyorum. Her neyse, eğer onlara sorsaydım, sanırım sadece *üzgünüz, yapamayız derlerdi.*"

"Bundan şüpheliyim, Sul." diye ekliyorum.

Sulli ellerini başının üzerine koyar. "Öyle diyebilirsin Kit, ama arkadaşlıklarda hiçbir şey aynı kalmaz. Herkes büyüyor ve gelişiyor

ayrı." Sözleri acı verici. "Kimsenin Yellowstone'a gidip kuzeninin kayalıklarda serbest dalış yapmasını izleyecek vakti yok." Rüzgâr çakıllı park yerinin üstündeki toprağı kaldırıyor. "Ve anlıyorum. Herkesin kendine göre bir işi olduğunu anlıyorum. Luna daha fazla online üniversite dersi alıyor. Moffy'nin lanet bir *bebeği var*. Ve Jane evleniyor. *Evleniyor*." Sanki gerçek değilmiş gibi gülüyor. "Kardeşinle." Banks'i işaret ediyor. "Ve daha dün gibi, hepimiz çocuktuk, göl evinde bir kanoya doluşmuştuk. Devrilmemeye çalışıyorduk." Sulli güçlü bir nefes veriyor, sonra yere bakıp sırt çantasının kayışını düzeltiyor. "Belki de burada olmamaları iyidir. Yuvadadan daha yükseğe uçuyorlar, değil mi? Bunu tek başıma yapmalıyım - tabii ki siz ikinizle birlikte."

Banks ve ben az çok tarafsız olmaya çalışarak başımızı sallıyoruz. Ama kuzenleriyle birlikte korumaları da geldi. Omega. Benim adamlarım. Elbette burada olmalarını isteriz ama Sullivan haklı.

Sadece üçümüzün olması daha iyi.

Şu anda SFO'nun Sulli ile olan ilişkim hakkında benimle dalga geçmesine ihtiyacım yok.

Her on dakikada bir elektrik çarparken değil. "Peki şimdi ne olacak?" Sulli bana ve Banks'e soruyor.

Hey, beni de dahil etti. Bu iyi işaretleri seviyorum.

Onları geçiyorum. "Boş odaları var mı diye kontrol edeceğim." Geriye doğru yürüyorum ve diyorum ki, "İhtiyacın olanı al. Kıçını koru, Banks."

"Üzerinde," diyor.

Ben uzaklaşırken Sulli'nin ona "Bu gece senin kıçından kim sorumlu olacak...?" diye sorduğunu duyuyorum. Ayakkabılarım çakıl taşlarını gıcırdatırken sesi kesiliyor.

Daha hızlı
yürüyorum.

Ve daha hızlı.

Nedense Banks'in cevabını duymak istemiyorum.

İstilacı düşüncelere göz kırpiyorum.

Kirazlar.

Bir

yatak.

Vücudu.

Göz

kırpıyoru

m.

Sulli.

Bacaklarını

aç.

Bekaret.

Göz kırpıyorum, göz kırpıyorum. Rüzgâr siyah
saçlarımı savuruyor. Çarşafı.

Uzun kumral saçları.

Yeşilin en yeşili
gözler. Hiç
bitmeyen bacaklar.
Göz kırpıyorum.
Sırtını
kamburlaştırdı.
Derin nefes al.
Kahretsin.
Kah
retsi
n.
Kah
retsi
n.

Suçluluk duygusuyla midem bulanıyor. Onu bu şekilde görmemeliydim. O bile bekaretini almamı *istedi*. Dünya yanıyor olsa bile.

O benim küçük kız kardeşim gibi. Ryke kendisi söyledi! *Bunu bana o söyledi.* Sürekli söyledi:
"O senin kız kardeşin, biliyor musun? Onu koru."
"Sen onun ağabeyisin."
"Ona ağabeylik yaptığın için teşekkürler."
Yıllarca babasından bunu duydum. Eğer bir şey yapsaydık çok berbat olurdu.

Bir elimi saçlarımda gezdirip bu düşüncelerden sıyrılıyorum ve etrafı inceliyorum. Rastgele bir motel durağı için şaşırtıcı sayıda araba buraya park etmiş.

Umarım *boş* tabelası yanlış değildir.

Ofis hizmetlerine girdiğimde, aşırı güçlü bir lavanta kokusuyla karşılaşıyorum. Sanki biri çiçeği ateşe vermiş ve odayı parfüm bombardımanına tutmuş gibi. Boş masaya yaklaştığımda koku gözlerimi yakıyor.

Zile basıyorum ve beklerken telefonum çalıyor. Cep telefonumu çıkarıp mesajı kontrol ediyorum.

Tırmanmaya başladığında bana tarih ve saatleri bildirin.
Ekipmanlarımı toplayıp Jesse'yi de yanımda getireceğim. - Jack.

Sulli'nin kuzenleri burada olmayabilir, ancak Jack Highland-Oliveira'nın bir noktada gelmesi planlanıyor-genç kardeşi Jesse Highland da katılacak gibi görünüyor.

Jack'e ilk başta pek güvenmemiştim. *Çok sevimli* biri. Ve aileler hakkında ortaya dökebileceği çok fazla sırrı var. Bu beni hep geriyordu. Tedbirli olmak bir korumanın işidir.

Ama bir şekilde, bir şekilde arkadaş olduk. Beni tanıştırdığı kızlarla çifte randevuya bile çıktık. O sonsuz bir kaynağı var

Tanıdıklar, bağlantılar, birlikte dışarı çıktığımızda her zaman ortaya çıkan her kimse, *merhaba* demek için hızlıca bir kahve içmek için bile olsa.

Jack'i buraya davet eden ben bile değilim. Sulli, serbest solo tırmanışlarının *We Are Calloway için* filme alınmasını kabul etti ve belgesel dizisi için onun bölümlerinden o sorumlu.

Bir kamera Sulli'nin üzerinde olacak. Tek düşünebildiğim, ölümünün tüm dünyanın görmesi için filme çekilebileceği.

O ölmeyecek.

Buna inanmıştım.

Babasının doğum gününde serbest kalma planını açıkladığında tepkiler oldukça karıştı. Ebeveynlerine göre, şeytanın yumurtasına hamile olduğunu açıklamış da olabilirdi.

Dehşete düşmüşlerdi.

Ama ben "bırak yapsın" kampındaydım. Hâlâ oradayım. Olmak *zorundayım*. Sulli onu durdurmak için çok kararlı ve ben onu her zaman altın peşinde koşan bir kız olarak tanıdım.

Hızlı bir mesaj gönderdim: *Elbette, seni haberdar edeceğim. Yellowstone Country'ye gidiyoruz. En azından birkaç gün gelmene gerek kalmayacak. Serbest tırmanışa geçmeden önce koşum takımı ve iple tırmanış alıştırmaları yapması gerekiyor.*

Kafamı kaldırır kaldırmaz, yaşlı beyaz bir adam ofisin arka tarafından ayaklarını sürüyerek çıkıyor. Boynundaki kırıksıklıklar sarkmış, ince burnundaki okuma gözlüğünü düzeltiyor. "Bir odaya ihtiyacınız var mı?" diye mırıldanıyor.

"İki tane. Eğer varsa bitişik."

"Sadece bir tane var" diyor. "Gecelik mi yoksa saatlik mi istersiniz?"

Saat başı.

Bu bana Banks'i hatırlattı.

Lisedeyken bana, randevusu için "her şeyi yapacak" parası varsa motellerde seviştiğini söylemişti. Saatlik ödeme yapar, ona çiçek alır, Dolar Mağazası mumları yakardı.

Seks yapacak yer bulmakta hiç sorun yaşamadım.

Babamın kazançlı işi sayesinde varlıklı büyümenin avantajları. Güzel bir havuz evi olan devasa bir malikane büyüklüğünde bir evde tek çocuktum. Lisedeki kız arkadaşım ile yalnız kaldığım geceler için mükemmeldi.

Banks çocukluğunun çoğunda çekyatta yattı. Pek çok açıdan farklı olduğumuzu ama Sulli'yi korumak için gerekenler açısından benzer olduğumuzu fark ettim.

Yaşlı adama, "Gece için, saat için değil." dedim.

"Kırk. Sadece nakit."

Cüzdanımdan birkaç banknot çıkarıp uzatıyorum. Kaç yatak olduğunu soramadan bana bir anahtar uzatıyor. Sanırım bunun bir önemi yok. Tek oda bu.

Ama lanet olsun, ya sadece *bir* yatak varsa?

Cipe doğru her adım atışımda bu senaryo dönüp duruyor. Banks ve Sulli, Booger'ın arkasında görünmüyorlar ama ben yaklaştıkça daha fazlasını duyuyorum.

"Yirmi tane yapabileceğime bahse girerim," diyor Sulli rekabetçi bir şekilde.

"Kaç kiloyum biliyor musun, denizkızı? Sen sınav çekerken üzerine otursam, sen *beşi* tamamlayamadan belini kırarım. Sonra da Akara beni paramparça eder."

"O burada değil, Banks."

Ben buradayım.

Gerçekten, aslında hala 30 küsur metre uzaktayım. Sulli çok gürültücü. Onu duymak için çok zorlanmaya gerek yok.

Nabzım hızla atarken, daha hızlı yürümek arasında gidip geliyorum. Onları durdurmak için. Ve yavaşlamak... sadece ne olacağını görmek için.

Banks, Sulli'ye "Bak ne diyeceğim, bin sırtıma" diye cevap verir. "Sen üzerimdeyken kırk sınav çekemiyorsam, o zaman ne istersen yaparım."

"Anlaştık."

Daha hızlı hareket ediyorum.

Cipe ulaştığımda tamponu dönüyorum ve Sulli'nin Banks'in sırtına bindiğini, mükemmel askeri sınav çekerken avuçlarının çakıllara gömüldüğünü görüyorum.

Beni fark edince bir an donup kaldılar.

"Hey," diye araya girdim, sıradan görünmeye çalışarak. "Bir odamız var." Anahtarı salladım.

Banks ayağa kalkar ve kusursuz bir manevrayla Sulli'nin kalçalarının arkasından kavrar ve ayağa kalkarken onu sırtında daha yükseğe kaldırır.

Dudakları baş döndürücü bir nefesle ayrılıyor. Kolu içgüdüsel olarak adamın yakasına dolanıyor. Bacakları kaslı belinin etrafında sıkışıyor.

Banks, Sulli'yi sırtında taşıyor.

Ve kalbim kan pompalamayı durdurdu. Çünkü ona nasıl baktığını *anlayamıyorum*. Gözleri Banks'in üzerinde dolaşarak, sanki adam onunla bir motelin otoparkında *sevişmiş* gibi.

Boğazıma bir düğüm oturdu.

Banks onun yüzünü göremiyor. Yüz ifadesini bile göremiyor. Ya da bacaklarının çıplak etini kavrayan ellerini nasıl içtiğini. Sadece bana bakıyor ve yavaşça kızın ayaklarını yere koyuyor.

Benim hatırım için.

Banks neden bu kadar iyi bir adam olmak zorunda? Keşke tam bir *piç* olsaydı da onları ayırmak için bir sebebim olsaydı. Onu korumak için.

Ben sadece onları ayrı tutan bir pisliğim. "Sadece bir anahtar mı var?"

Banks soruyor.

"Sadece bir tane," diye başımı sallıyorum. Sulli'nin yanına gelip kafasındaki Philly beyzbol şapkasını çalıyorum ve benimkine takmaya çalışıyorum ama dar geliyor.

Biraz gülümsüyor ve ben de ona "Banks ve ben söz alacağız" diyorum.

Sulli beni ve Banks'i geçtikten sonra bagajdan birkaç uyku tulumu alıyor. "Yatak yeterince büyükse, hepimiz uyku tulumlarıyla şiltenin üzerinde kamp kurabiliriz."

Banks'in sıcak bakışları üzerimde. Bir karar vermemi bekliyor. Ben liderim ve şu anda bunu büyütme istemiyorum.

Sessizliğimde duraklıyor. "Eğer bu senin için sorun değilse?"

Kiraz patlatma ve *Sulli* hakkındaki tüm düşüncelerimi silip atıyorum.

"Evet, benim için sorun yok." Uyku tulumlarını ondan aldım. "Bunlara zaten ihtiyacımız olacak. Kim bilir çarşafların içinde ne yaşıyor?"

Yüzünü buruşturuyor. "İşte bu yüzden kamp yapmak çok üstün bir şey."

"Motelleri sevmiyor musun?" Banks ona soruyor ve bana sırt çantamı fırlatıyor. Sırtıma geçirdim.

"Çadırlar daha iyi," diye yanıtlıyor.

"Beş yıldızlı tatil otelleri daha *da* iyi," diye ekliyorum.

Banks başını eğiyor. "Üçümüzün arasında en kabadayısı sensin."

"Aynı fikirde değilim," diyorum kolayca, gülümsemek istiyorum. Ama Sulli'nin Banks'e bakışı gözümün önünden gitmiyor.

Geceden kalan eşyalarımızı toplarken o da yanımda kalıyor. Booger'ı kilitliyorum ve 4 numaralı odaya doğru kısa bir yürüyüş yapıyoruz.

Kapıyı açtığımda karar verilmişti. Bir yatak.

Dolu.

Lanet olası bir kraliçe yatak bile gelip bu durumu kurtaramazdı.

Sulli Patagonia sırt çantasını yere bırakırken Banks ve ben lambaların ve çekmecelerin içindeki kayıt cihazlarını bulmak için odayı hızla tarıyoruz.

Banyodan çıkarken battanileri yırttığını, çarşafların ve yatağın durumunu incelediğini görüyorum. "Um...lanet olsun, bu da ne?" Yüzünü buruşturarak bir lekeyi inceliyor, sonra bakışlarımı yakalıyor. "Hey, sakıncası yoksa Kits, sanırım ben yere yatacağım."

"O kadar kötü mü?" Ben soruyorum.

"Bu iğrenç ötesi bir şey." Odayı değerlendiriyor. "Sanırım hepimizin yere yatması için yeterli alan var. Jeep'ten uyku pedlerini getirebilirim."

"Ben yaparım," diyor Banks. "Duş almak istediğini söylemiştin." Bunu ona ben anahtarı alırken söylemiş olmalı.

Gülümsüyor, yanakları ve boynu kızarıyor. Dalgın bir şekilde parmaklarını saçlarında gezdiriyor ama bir tutamı çekiştiriyor. "Evet, teşekkürler... Bu dağınıklığı şampuanlamam gerek."

"Bana güzel görünüyor."

"Oldukça kirli."

"Bunda yanlış bir şey yok, denizkızı," diyor Banks gitmeden önce.

Uzaklara, kapalı motel kapısına, onun gölgesine bakıyor. Ve bana döner dönmez gülümsemesi bozuluyor. "Ne...?"

Nasıl bir ifade kullanıyorum ki? Korku mu? Endişe mi? Kıskançlık mı? İçimi kasıp kavuran bilinmeyen bir duygu mu? Midem sıkı bir yumruğa dönüştü.

Tek söyleyebileceğim, "Ondan hoşlanıyorsun."

Bana her zamankinden daha çok çarpıyor.

Banks Moretti'den gerçekten hoşlanıyor.

Arkadaşım.

Bu iyi bir şey, Nine.

Sulli, içinde bozuk bir dijital saat bulunan tozlu komodinin yanında duran çantasına doğru eğiliyor. "Evet, ona bekâretimi almasının iyi olacağını söylediğimde bunun gayet açık olduğunu düşünmüştüm."

Hava nedir?

Zar zor nefes alıyorum.

Ama Sulli'ye yaklaşıyorum. "Ondan bir arkadaştan daha fazlası olarak hoşlandığını kastetmiştim."

Kaşları çatılmış, rengi solmuş halıya bakıyor. Sonra bir tuvalet çantası çıkarıyor. Ayağa kalkıp bana bakıyor ve şapkasını geri alıp başımdan çıkarıyor. "Yaparsam ne olur?" Beyzbol şapkasını takıyor. "Beni arkadaştan öte sevmiyor ki."

Kaşlarımı çattım.

Banks'in ondan hoşlanmadığını mı düşünüyor?

Gerçekten mi?

Ağırlığımı değiştiriyorum. Sulli onunla *açıkça* flört ettiğini fark etmedi. Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir? O kadar bariz ki, her gün yüzüme çarpıyor.

Yüzümdeki berbat ifadeyi okumaya çalışıyor. "Ne?"

Ona gerçeği söylemeliyim.

Banks'in onu ateşli, çekici, dünyayı ateşe veren güneş gibi bulduğunu söyle. Ama dudaklarım bu kelimeleri oluşturamıyor.

Yavaşça *başımı sallıyorum*.

Birkaç kez başını sallıyor, başı öne eğik. "Ben gidiyorum..."

Başparmağıyla tuvaleti işaret ediyor, sonra da tek kelime etmeden oraya gidiyor.

Sikeyim.

Kategorik olarak doğru olmadığını bildiğim bir şeye inanmasına izin verdiğim için kendimi hemen bok gibi hissediyorum.

Şu anda bir pislikten daha kötüyüm. Bu beni parçalıyor. Ve gevşeyemiyorum.

Banks bir kucak dolusu uyku matıyla motele döndüğünde gözlerimiz birbirine çarpıyor ve *suçluluk duygusu* her yanıma kaplıyor. Bunu hiçbir şekilde temizleyemem.

Gergin bir şekilde, lekeli yatağın kenarına oturdum.

Banks uyku matlarını küçük bombalarmış gibi yavaşça yere indiriyor. Duşun açıldığı çatlak banyo kapısına bakıyor. Su akıyor.

Ve sonra bana odaklanıyor. "Sen ve Sulli kavga mı ettiniz?"

Başımı sallıyorum, ellerime masaj yapıyorum. Başparmağımı avuç içimdeki nasırların üzerinde gezdiriyorum. Annemin de aynı şekilde ellerini yoğurma alışkanlığı var. Muay Thai'yi paylaştığımız için bu özelliği paylaştığımızı sanıyordum. Onun profesyonel dövüş günleri ellerini hassas ve ağırlı bırakmıştı. Ama *ben* hiçbir zaman onun gibi profesyonel olmadım ve ikimiz de yarışmayı yavaşlattığımızda, ben ergenlik *çağındayken*, o on yaşına girdikten sonra, ikimiz de bu tuhaflığı sürdürdük.

Banks kalçasını duvara dayamış, kollarını kavuşturmuş. Silahı belinde kılıfında, dudaklarının arasında bir kürdan, *kovboy* olmak için tek ihtiyacı olan şapka. Bir keresinde Thatcher ve benim aramda şaka yapmıştı.

Beni inceliyor. "Biri sana önümüzdeki yirmi dört saat boyunca onunla konuşmana izin verilmediğini söylemiş gibi görünüyorsun."

Kurumuş dudaklarımı yalıyorum, gözlerim uyku minderlerine iniyor. "Şunları açmana yardım edeyim."

Yataktan kalkıp bir adım ilerledikten sonra Banks araya giriyor ve elini göğsüme koyuyor. "Önce bana neler olduğunu anlat." Kahverengi gözlerine endişe çöküyor.

Kendimi lağım gibi hissettiriyor. Sadece bok dolu küçük bir kese kağıdı değil. Bir şehrin altındaki bütün bir bok sistemi.

"Onunla flört ettiğini bilmiyor." diye tükürdüm. Söylemem gereken şey bu değildi ama bu da bir başlangıçtı.

Duştan gelen su sesi kısa süreli sessizliği kesiyor.

Banks'in alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "Bunun bir vahiy olduğunu mu düşünüyorsun, Akara?"

Şimdi kaşlarımı çatıyorum. "Bekle." Sesimi alçaltarak elimi kaldırıyorum. "Sen flört ettiğinizi düşünmediğini *biliyor* muydunuz?"

"Akara, bunu kaç kere daha anlatmam gerekiyor?" Ellerini omuzlarıma yerleştiriyor. Beş santim daha uzun ama bir şekilde aynı boydaymışız gibi hissediyoruz. Gözleri benimkilerle birleşiyor. "Onunla flört *ediyorsun*. Yıllardır onunla flört ediyorsun ve ona *sadece arkadaş olduğunuzu* söyleyip duruyorsun. Peki benim gibi bir adam gelip onunla *gerçekten flört ettiğinde* ne düşüneceğini sanıyorsun?"

Ellerini omuzlarımdan ittim. *Ne düşündüğümü bilmiyorum*. Tek bildiğim şu... "Onunla flört etmedim."

Banks parmaklarını dudaklarına götürüyor ama gözleri daha derinlerime dalıyor. Neredeyse nüfuz ediyormuş gibi hissediyorum. Kazıyor. Onun bakışları altında savunmasızım ve bunun sebebinin yavaş yavaş kendi anlayışına varması olduğunu fark ediyorum. "Akara," diye fısıldıyor.

"O benim küçük kız kardeşim gibi," diyorum hızlıca, ama bu sefer kendimi ikna etmeye çalışıyormuşum gibi geliyor. Babası kafamın içine ne kadar sızmıştı? Tam bir *Inception* mıydı? Kaç yıl boyunca? *O senin küçük kız kardeşin gibi, Akara. Onu koru*.

Kahretsin.

Banks neredeyse öfkeyle başını tekrar tekrar sallar.

O öfkeyi içimde hissediyorum. Kendime. Bunu gereksiz yere karmaşık hale getirdiğim için kendime çok kızgınım. Sonunda "Ne?" diye bağırdım.

"Ne?" Yere bakıp homurdanıyor: "Onu *seviyorsun*." "Bir arkadaş olarak," diye mücadele ediyorum.

"Bir arkadaş mı?" Sesi kısık ama benimki gibi bastırılmış bir kızgınlıkla sıcak. "Hiç kız arkadaşım olmadı ve onlarla senin onunla *dalga geçtiğin* gibi dalga geçmedim-"

"Erkeklerin kız olan platonik arkadaşları olabilir, Banks. Böyle bir şey *var*." Kollarımı açtım.

Kendini çaprazlıyor. "Üzgünüm, burada biraz kayboldum. Önce o senin kız kardeşin. Şimdi de arkadaşın. Yarın kuzenin mi olacak? Kuzen-öpücü şakalarına başlamalı mıyım-"

"Siktir git," diyorum açıkça.

"Hayır, siktir git," diye fısıldıyor yüzüme yaklaşarak. "*Seni sarsmak* istiyorum, Akara. Sadece basit gerçeği kabul et. Kabul edersen bu seni öldürmez."

Yaparsam beni öldürmez.

Sözleri bir şekilde beni geriye doğru yumrukluyor.

Yatağa uzandım ve başımı ellerimin arasına aldım. *Sulli ile flört mü ediyordum?* Otoparkta Banks'le açıkça bir an yaşadıktan hemen sonra beyzbol şapkasını nasıl çaldığımı düşünüyorum.

Kahretsin.

Kahretsin.

Sulli ile flört ediyordum. Ne zaman başka bir erkekle ilgilense, araya giriyordum... ve onunla dalga geçiyor, saçını karıştırıyor ve şakacı bir şekilde onu itiyordum.

Onunla flört ettim.

Eski erkek arkadaşı Will Rochester bana *flört etmeyi* bırakmamı söyledi ve ben de ilk ilişkisini mahvetmek istemediğim için onunla olan etkileşimlerimi geri çektim. Ona neden soğuk davrandığımı söyleyemedim ve bunu öğrendiğinde neredeyse Sulli ile arkadaşlığımıza mal oluyordu.

Onun yerine ondan ayrıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandım yüksek sesle.

Bunu fark etmem neden bu kadar uzun sürdü? Beynim... Flört ediyor *olabileceğim* ihtimalini kapatmıştım. Belki de durmak istemediğim için, ama şimdi durmak zorundaymışım gibi geliyor.

SFO bana inkar ettiğimi söyledi ve Banks'in bana bağırması sonunda inkar ettiğimi görmemi sağladı.

Banks yanımdaki yatağa uzandı.

Kızarmış gözlerle bakıyorum. "Hepsi benim hatam. Bir erkekten avans almanın nasıl bir şey olduğunu bilmeli. Onunla bunu berbat ettim."

Rahatlamak için omzumu sıkıyor. "Sen kötü kalpli bir cadı değilsin, Akara. Zalimlikten değildi."

"Kıskançlık daha mı iyi?" Ona soruyorum. Banks omuz silkiyor.

"Anlayacaktır."

"Belki de yapmamalı," diye mırıldandım. "Daha iyi bir arkadaşı, daha iyi bir korumayı hak ediyor-"

Banks beni itti. Kelimenin tam anlamıyla beni yataktan itti. Kıçım yere çarptı ve ona deliymiş gibi baktım.

O aptal çarpık gülümsüyor. Ve ben gülmeye başladım. "Yine siktir git."

"Üç kere sikeyim seni." Kürdanı ısırtıyor. "Bir daha kendini hırpalamaya kalkarsan, seni daha sert iterim."

Yerde kalıyorum, kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. "Sensiz ben ne yapardım, dostum?"

"Birincisi, sen yerde olmazdın."

Bir kahkaha daha attım. Ve parmak eklemlerime masaj yaparak nefes veriyorum. *Ne yapacaksın, Nine?* Ben bir liderim ve nereye gitmem gerektiğine dair *hiçbir* cevabım yok. Ya da ne hissettiğime...

Hepsi kafa karışıklığı.

Sessizce dedim ki, "Demek ki teklifleri tanımıyor."

"En azından o kadar saf değil," diyor Banks. Göğsümü işaret ederek ekliyor: "Eğer yanlış adam onu çıkarırsa bir aleti ısırıp koparır." Kurguladığı bu imge karşısında gülümsemesi yükseliyor. Onunla ilgili her şeyi sevdiğini bana hatırlatıyor.

Evet. Gergin bir şekilde başımı salladım. "Sen doğru adamsın Banks." Kaslarım gerildi. "Senden hoşlanıyor, bana söyledi."

O kadar da şaşırılmış görünmüyor. Sadece endişeli. *Benim için.*

"Peki sen ne dedin?" diye merak ediyor.

İşte başlıyoruz.

Ben yerde, o yatakta, bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. "Gerçekten hiçbir şey söylemedim. Onu bir arkadaştan öte sevmediğini düşündüğünü söyledikten sonra bile."

Banks ifadesiz bir şekilde bana bakıyor.

Ben de ekledim, "Ondan hoşlanmadığına inanmasına izin verdim."

Göz kırptıyor. "Peki sence bu neden böyle, Akara?" Sesindeki gerginliği duyuyorum.

"Çünkü ben bir pisliğim."

Banks elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdiriyor. "Çünkü sen de onu seviyorsun."

Kaşlarım havaya kalktı. "Sen de mi? Sul-'u seviyor musun?"

"*Sevmek*," diye düzeltiyor hızla, gözleri halının üzerinde geziniyor. "Sadece ondan hoşlanıyorum. Bunu biliyorsun." Tekrar bana bakıyor.

"Evet," diyorum gelişigüzel.

"Ondan hoşlanıyorum," diyor Banks, "ve sen onu seviyorsun."

Düşünmeden başımı sallıyorum. "Bu romantik bir aşk değil..." *Öyle olmadı*. On altı yaşından beri onun korumalığını yapıyorum.

Sulli'yi seviyorum - Sullivan Meadows'u her zaman seveceğim - ama o çizgiyi asla geçmedim. Asla geçmem. Asla geçemezdim. Belki şimdi farklı olabilir.

Olabilir mi?

Banyo kapısına bakıyorum. Çatlaktan buhar fışkırıyor. O daha yaşlı.

Çok daha yaşlı.

Eğer onu gerçekten olduğu gibi görmeye başlarsam, belki o zaman...

"Pekala." Banks yataktan kalkıyor. "Seni şu ya da bu şekilde zorlamak istemiyorum. Şu andan itibaren bu konuda çenemi kapatıyorum."

Kısa bir kahkaha attım. "Gerçekten mi?" Gülümsemem kayboldu. Uzun zamandır Banks'in bu konuda çenesini kapatmasını sağlamaya çalışıyordum. Mideme aniden kramplar giriyor, bu yolu sevmiyorum.

"Gerçekten," diyor ciddi bir şekilde. "Bir yolunu bulursun."

Saçlarımı geriye itiyorum ama teller alnıma düşüyor. *Ama yardımına ihtiyacım var*. Bu kelimelerle mücadele ediyorum. Bunca zamandır Banks'in Sulli'yle ilişkim konusunda beni bilerek rahatsız ettiğini düşünüyordum. SFO'nun geri kalanı gibi baş belası olmak. Bir espri ve kahkahayla dokunabileceklerini bildikleri tek hassas nokta bu.

Şimdi bana yardım ettiğini düşünüyorum. Çünkü beni çok iyi tanıyor ve Sulli ile olan arkadaşlığımı o olmadan çözmem.

Arkadaşıma başımla selam veriyorum, benim için yaptığı onca şey için ona minnettarım.

Banks elini uzatıyor.

Tutup ayağa kalkıyorum ve gözlerimiz dürtüsel olarak banyoya gidiyor. Aralık kapıdan gölgeler geçiyor ve duş perdesinde vücudunun dış hatlarını neredeyse görebiliyorum. Bir anlık bakış, sonra kayboluş.

Kalp atışlarım hızlandı.

"Kapıyı onun için kapatacağım," diyorum ona.
Başını sallıyor, uyku minderlerini açıyor.
Ve tuvalete gidiyorum. Her adım nabzımı hızlandırıyor.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

"HEY, SULLI," diye sesleniyor Akara motel banyosunun dışından. Ayak sesleri kapının yanında durur.

Eklemelerim sertleşiyor, tek kullanımlık tıraş bıçağı elimde donuyor. Kirli duş perdesi beni ondan gizliyor. Buhar beni koza gibi sarıyor, ayaklarımın dibindeki küvete çarpan kaynar su tabakalarından kaıyorum. Beş dakika boyunca sıcaklığı ayarlamaya çalıştım ama başarılı olamadım.

Hala çok *sıcak*.

şimdi her şey aniden felaket derecede daha sıcak hissettiriyor. "Evet?" Geri aradım.

"Sadece bu kapıyı
kapatıyorum." Karnım zil
alıyor.

Ne bekliyordun, Sullivan?

Daha ateşli bir şey, çok açık.

"K," diyorum ve başımı duş perdesinden dışarı çıkarıyorum. Ama yüz ifadesini yakalamak için çok geç kalmıştım. Kapıyı kapattı. Beni yle bir mahremiyete hapsediyor ki şaşırıp kalıyorum.

Mahremiyetimi seviyorum.

Ama son zamanlarda biraz
yalnızım. Düşüncelerimi
silkeleyip atıyorum.

Tıraş olmaya dönelim. Yeni bir tıraş bıçağı almayı unuttum ve tuvalet antamda bıraktığım da körelmiş ve berbat. Vücudumdaki tüyler her gün yeniden çıkıyor, özellikle bacaklarımda ve koltuk altlarımda, ama bazen *siktir et* diyorum ve her gün tıraş olmuyorum.

Her zaman kaygısız bir yol izlemedim.

Ama sanırım büyüdükçe insanların hakkımda ne düşündüğünü daha az önemsiyorum. Bazen yedinci sınıfa geri dönüp kendime şöyle diyebilmeyi diliyorum: "Kolların kıllı olduğu için dalga geçilirse üzülme. Bu sadece kıl ve çocuklar çok acımasız."

Usturayı baldırımda bir kez kaydırıdıktan sonra avucumu derimin üzerinde gezdiriyorum.

Bacaklarım hâlâ diken diken.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum ve tıraş bıçağını atıyorum. Onu vücut yıkayıcımın yanına attığım sırada omzumun yanındaki fayanslarda bir böceğin gezindiğini fark ediyorum.

Sikey

im.

Sikey

im.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım ve kaynar suyun içinde sarsıldım. "*Cum-fuck.*" Yakıcı sıcaktan irkilip geriye doğru çekiliyorum ama iri gözlerim bir *akrebin* siyah kıvrılmış kuyruğuna takılıyor.

Akreplerden nefret ederim.

Ancak küçük kız kardeşim onları çok seviyor. Winona yaşayan, nefes alan *her canlıya*, özellikle de amfibilere bayılır. Kurbağa yavruları onun favorisi. Bu bir kurbağa olmasa da, kardeş sevgim içgüdülerimi aşıyor. Bu yüzden bir akrebi küvetin giderinde yıkamıyorum.

Sen bir olimpiyatçısın, Sullivan.

Küçük çirkin bir akrebi kurtarabilirsin.

Saçlarım köprücük kemiklerimin üzerinde ıslanırken duş perdesini kırbaçla açıyorum. Değerlendiriyorum. Tamam, lavabonun üstünde ince bir pencere hafif aralık. Akrebin özgürlük ve doğayla buluşması için yeterince büyük. Onu şampuan şişesiyle oraya götürebilirim!

Şampuanımı kaptığım gibi küvetin kenarında duruyorum ve bu minik, zehirli *yaratıkla* aramda iyi bir bedensel mesafe yaratıyorum. Bir motel banyosunun harika olanaklarını tercih etmese iyi olur. Sarı lekeli fayanslar ve havalandırma deliklerinden çıkan bir tür küfle dolu.

Akrebin trafik kontrolünü sağlamaya çalışıyorum, onu fayans duvar boyunca hafifçe dürtüyorum. "Haydi, küçük adam. Bu taraftan."

Atlıyor!

Ne oluyor lan? Geriye doğru sarsılıyorum ve denge için duş perdesi çubuğuna tutunuyorum.

Metal çubuk neredeyse hiç güç harcamadan kırılır.

Hızlıca bırakıyorum, dengemi bir duruşta yakalıyorum, ama çubuk ve perde en gürültülü, en uçucu çarpışmayla lanet olası yere yuvarlanıyor.

"Sulli?!" Akara'nın panikle attığı çığlık vücudumda şok dalgaları yaratıyor - gerçekten ama *gerçekten* çıplak vücudumda. Aynı hızla ayak sesleri duyuluyor ve banyo kapısı hızla açılıyor.

Katılışıyorum. Küvetin kenarında dimdik ve hâlâ çıplak duruyorum. Akara kayarak durdu, gözlerini önce benim gözlerime, sonra pencereye dikti.

Banks arkasından banyoya giriyor, kısa bir bakışla doğum günü kıyafetimin içinde olduğumu fark ediyor ve sonra da pencereye bakıyor. "İyi misin?" diye soruyor ama ikisinin de endişeli olduklarını anlayamıyorum.

Korumalar.

Onlar benim korumalarım ve tabii ki cam için endişelendiler. Profesyonelce davranıyorlar, bu *kadar* hayal kırıklığına uğramamalıyım, ama *lanet olsun, vay canına, işte bir bebek* gibi nefes bile almadılar.

Kendimi onların gözünde küçük çirkin bir canavar gibi hissetmeye başladım.

"Evet, ben iyiyim." Küvetten çıkmadan havlumu kapalı tuvalet kapağından alıp göğsüme doğru tutuyorum. "Güvenli. Kimse beni kaçırmaya çalışmadı."

Banks çubuğu ve perdeyi alır, ikisini de köşeye koyar. Akara pencereyi tekrar kontrol ediyor.

"Az önce bir örümcek davetsiz misafirle uğraşıyordum. Buralarda bir yerde bir akrep var." Ayağım kaygan fayansın üzerinde kaydı.

Duş hala açıkken, spreyi engelleyecek bir perde olmadan buğu zemini ıslatıyor ve ben aşağı iniyorum.

"*Sulli.*" Akara uzandı ve beni küvetten daha uzağa çekti. Böylece başım kenarla buluşmayacaktı.

Ama ayakları da altından kayıyor.

Şimdi ikimiz de yere düştük. Kırım yere sertçe çarptı. Popo kemiği yanıyor ve acı iki farkındalıkla köreliyor.

Havlumu düşürdüm.

Ve Akara üstüme düştü.

Elleri kollarımın iki yanında düz bir şekilde uzanıyor. Pazuları esnemiş, dövmesi siyah tankından görünüyor -gerçekten de çıplak bedenime hiç *bu kadar* yakın olmamıştı. Göğüslerime. Bacaklarım neredeyse onun etrafına yayılmış. Onun için açık.

Oh...

Siktir

Yanaklarım kızarıyor ama utançtan değil. Vücudu sert kaslardan oluşuyor ve üzerimdeki ağırlığı başımı döndürüyor. Nabzım bacaklarımın

arasına düşüyor.

Gözleri benimkileri arıyor. "Yaralandın mı?" Tahrik olmaktan çok endişeli. Kahretsin, *hepsi* endişeli. Uyarılma *yok*.

Biz sadece arkadaşız.

Onun için yerdeki akrep kadar çekici olduğum acı verici bir şekilde açık, ya da fayans ya da her nereye fırladıysa.

"Ben iyiyim," diyorum tekrar. "Sadece kığım zedelendi." *Ve ego*.

Kığımından bahsetmesi ifadesini değiştirmiyor. Dudaklarıma bile bakmıyor. Öpülesi dudaklarına şu ana kadar en az üç kez baktım.

Birden keskin bir ağrı ayağımı sıkıştırıyor. "*Ah, kahretsin,*" diye irkiliyorum dişlerimin arasından ve sarsılıyorum. "Akrep." O küçük pislik hâlâ buralarda dolaşıyor.

Akara hızla ayağa kalkıyor ve tüm bu süre boyunca bana bakmaktan kaçınıyor. Duvara bakmak için yoğun bir çaba sarf ediyor.

Bunu *çoktan* aştım.

Havluyu siktir et. Ayağa kalkarken onu arkamda bırakıyorum. Bir tanesi batmadan dolayı zonkluyor.

Banks'in botu fayansa sertçe indi, sırtı bana dönüktü. "Yakaladım onları."

"Bundan kaçınmaya çalışıyordum," diyorum omuz silkerek. "Küçük kız kardeşim senden daha zayıf olan şeyleri öldürmenin zalimlik olduğunu söylüyor."

"O zaman benden nefret ederdi," diyor Banks, sonra bana bakıyor. "Siktir-" Hızla arkasını döndü. "Sen-"

"Çıplak." Ellerimi kalçalarıma koyuyorum, kaçmayı bitiriyorum ve yemin ederim, Banks başını eğmeden hemen önce, yükselen gülümsemesini görüyorum.

Akara kaçınma konusunda A+ bir iş çıkarıyor. "Yeni bir havluya ihtiyacın var mı, Sul?"

"Hayır." Omuz silkıyorum. "Biz arkadaşız, değil mi? Dost arkadaş. Eminim ikiniz de bir noktada birbirinizin sikini görmüşsünüzdür."

Bir bakış paylaşıyorlar.

Akara önce, "Var," diye yanıtlıyor.

"Sizin yanınızda çıplak olmamın ne önemi var ki?" Herkesin önünde cırılçıplak soyunmam. Beni çekici bulmasalar bile onlara her zaman güveneceğim ve artık kenar mahallelerdeki küçük kız gibi hissetmekten bıktım.

Büyüklerle oynayabilirim.

Ben yirmi bir yaşındayım.

Gözlerinde kısa, sessiz bir değiş tokuş daha yaptıktan sonra tamamen dönüp bana bakıyorlar. Akara'nın bakışları bedenimden aşağı süzülüyor ama yüz ifadesini okuyamıyorum.

"Sadece arkadaşız, değil mi fasulye?" Akara göğsü daha sık inip kalkarak soruyor.

"Doğru."

Duş suyu hâlâ üzerime sıçırıyor ama içim dışım sıcak. Banks'e bakıyorum.

Parmak eklemlerini dudaklarına götürmüş. *Gülümsüyor mu?* "Nerenden soktu?" "Ayağımı-"

Akara'nın cep telefonu sözümü kesti. Yatak odasından geliyor. "Buna bakmam gerek. Banks, Farrow'a akrep sokmasıyla ilgili mesaj at." Can simidi atılmış gibi dışarı fırlıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Çabukluğu o kadar da acıtmamalı, ama kığım lavaboya çarpana kadar sersemlemiş bir halde geri geri yürüyorum.

Banks birkaç adım ötede duruyor ve kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıyor. Göz göze geldiğimizde ciddiyetle soruyorum:

"Çıplaklığım seni rahatsız ediyor mu?" "Hayır." Ağzı yukarı kıvrılıyor, gülümsemesinin gölgesi geri geliyor. "Ben tam olarak bir Bakire Meryem-"

"Bakire şakaları," diye zayıf bir kahkaha attım.

"Öyle demek istemedim," diyor Banks yumuşak bir sesle. "Ne olursa olsun, çok da rahatsız değilim. Gözümü kırpmadan soyunup burada çıplak durabilirim."

Altı-yedi bedenine göz gezdiriyorum. "O zaman sen neden yapmıyorsun?" Meydan okur gibi söylüyorum. "Bizler vahşi doğada yaşayan bir grup hayvanız. Kıyafetler şu anda hayatta kalmamız için gerekli değil, o zaman neden giyelim ki? Değil mi?"

Başını eğiyor, gülümsemesi gittikçe daha çekici hale geliyor. Yumuşak, neredeyse... kışkırtıcı. "Emin misin, denizkızı?"

Aramızda buharlar uçuşuyor, nefesim gerçek bir istekle sendeliyor ve başımı sallıyorum, "Eminim ama, lanet olsun, sadece gerçekten istiyorsan. Sana baskı yapmak istemiyorum ya da..."

Gömleğinin arkasını tutmaya başladı bile. Beyaz tişörtü başının üzerine çekiyor. Köpek künyeleri sert göğsünde düz duruyor. Ve parmakları kot pantolonunun düğmelerini açıyor. Lacivert boxer-şortunu kolayca bırakıyor ve lastiğini aşağı doğru kıvrıyor. Boyunu serbest bırakıyor.

Boxer-şortunu çıkarırken, onun çıplak hali hakkında rahat olmaya çalışıyorum.

Benim hakkımda olduğu gibi.

Ve daha önce hiç görmediğim bir dövme odaklanıyorum. Kalçasının üst kısmındaki mürekkep kanayan bir keçeli kalem gibi görünüyor, o kadar şişmiş ki Roma rakamlarının şeklini zar zor seçebiliyorum.

Gözlerim teninde geziniyor. Belinde, bacaklarında ve göğsünde küçük yara izleri var. Daha önce ellerinde gördüğüm küçük yaralar gibi. Hepsinin şekli ve boyutu farklı görünüyor, muhtemelen hayatının farklı yerlerinden ve zamanlarından.

Onun rahat bakışlarını üzerimde hissediyorum.

Ve ben gergin, utangaç ya da çekingen değilim. Eğer bedenler kalplerimize... ruhlarımıza giden haritalarsa, birinin benimkine doğru yolculuk etmesini bekliyordum.

Ama lanet olsun, sanırım her şeyi yanlış anlamış olabilirim.

Moffy gibi felsefe öğrencisi ya da Jane gibi zeki değilim. Bedenler sadece anılarımızın taşıyıcıları olabilir. Harita değil.

Sonra ne olacak?

Yine de beni keşfetmesini isterdim.

İçime çekiyorum.

Göğsü yükseliyor. Uzaktan birbirimize nefes verirken tenim ısınıyor. Vücudumun tepki verdiği bir adam o. Sanki feromonlar buharla birlikte etrafımızda keskin bir şekilde dolaşıyor.

Daha önce hiç sahip olmadığım bir şey için içim zonkluyor. *Sertlik*. Beni dolduruyor. *Tamam, yavaşla, Sullivan*. Sonra sikine iyice bakıyorum ve dudaklarım baş döndürücü bir nefesle ayrılıyor.

Tahrik oldu.

Hiç yakından ve kişisel olarak ereksiyon görmedim, ama adil payımı porno izledim. Şaftı dimdik duruyor ve uzun, *büyük*. Zihnimin tasarladığından bile *daha büyük*.

Baktığımı fark edince gözlerimi onunkilere dikiyorum.

Söylediği gibi, hiç rahatsız olmuyor. Yine de ereksiyonundan gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Ve sertliği gözümün önünde büyüyor. Yüzü resmen "*evet, senden hoşlanıyorum*" diyor.

"Güzel alet," diye nefes alıyorum.

Yaklaşıyor. "Güzel memeler." Bakışları yavaşça göğüslerime iniyor, meme uçları dikleşiyor. Gözler tekrar birbirimizde, canlandırıcı bir şeyin arasında bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

Kafam iyi.

Buhar değil.

Aslında çıplak olmak bile değil.

Çıplak olan o.

Şu anda bana nasıl hissettirdiğini. Banks bana bir kadınmışım gibi bakıyor. Kaslı, güçlü, kuvvetli ve seksi bir *kadın*.

Hâlâ lavaboya yaslanmış, yumruğunu açışını izliyorum. *Telefonunu*. Telefonunu tutuyordu. "Farrow'a mesaj atacağım. Ne kadar acıyor?"

Acı.

Unutmuşum. "O kadar da kötü değil."

Bir an için Farrow'a mesaj atmak için ayrılmak üzere olduğunu düşündüm. *Lütfen beni bırakma*.

Kalbim küt küt atıyor.

BANKS MORETTI

SULLI PANIKLEMIŞ GÖRÜNÜYOR. Sanki onu savunmasız bir anında terk etmek üzereymişim gibi. Akara kendi güvenlik şirketini kurduğundan beri onu birden fazla kez terk etmek zorunda kaldı ama onu asla gerçekten terk etmedi.

Sadece onun korkusu olmalı. Yalnız kalmakla el ele.

Ama şu anda onu asla terk etmem. İkimiz de bir motel banyosunda çırpılıpız. Duş almak için değil. Sevişmek için değil. Bir kadınla yaşadığım en garip, en çekici an.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona
usulca. Başını sallıyor, gevşiyor.

Farrow'a mesaj atıyorum: *Akrep sokmasını nasıl tedavi edebilirim?*
Mesajla birlikte, ezilmiş orospu çocuğunun fotoğrafını çekiyorum.

Sulli bir eliyle lavabo tezgâhının kenarını kavırıyor, gözleri hâlâ sertleşmiş sikimde.

Kaslarım tepki olarak esniyor. Güneye doğru daha fazla kan birikiyor.
Tanrım, bakışlarımla Sulli'nin portresini çizmek istiyorum ama önce yarasına odaklanmalıyım.

Ondan yaklaşık bir metre uzaktayım ve geçmemem gereken bir çizgideyim. Akara'nın hatırı için. Yine de ne diye oyalanıyorum ki? Sulli'yi asla benim gördüğüm gibi görmeme ihtimali çok yüksek.

Yaklaşarak Sulli'ye bir havlu fırlatıyorum. "Böylece ilk yardıma konsantre olabilirim."

Havluyu vücuduna sararken dudakları yükseliyor. İki ucunu göğüslerinde bir arada tutuyor.

Bir santim ötede, Sulli'nin üzerinde yükseliyorum.

Beni içine çekiyor ve ben de yavaşça önce bir dizime, sonra diğer dizime iniyorum. "Ayağını görebilir miyim?"

"Ha?" Nefesi sığlaştı.

"Ayağın, denizkızı," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle. "O sivri bok çuvalı tarafından sokuldun."

Gülümsüyor. "Bok torbası" -ayağını benim için kaldırıyor- "bu iyi bir tane." Tabanını elime alıyorum.

Havlusunu düzleştirmeye çalışmıyor. Kumaş gittikçe daha fazla açılıyor. Pozisyonlarımızda sıırsıklam olduğundan, havlusunu kenara itmek ve bacaklarının arasını öpmek için mükemmel bir yükseklikte olduğumu biliyor.

O havlunun altında yatan şey benim felaketim.

Bilmiyor muyum?

Günlerce süren bacaklar, tıraşsız amına giden yol, tüm kasları uzuvlarında - küçük göğüslere ve geniş omuzlara kadar uzanan ince kalçalarında... Görüntüye göz kırpmıyorum bile. Her santimi beni çıldırtıyor.

Kaslarım yanıyor ve ayağındaki ize odaklanıyorum. İğnenin etrafındaki deri biraz şişmiş.

"Gerçekten acımıyor mu?" Ben soruyorum.

"Şimdi olmaz." Onun hırıltılı yanıtı içimde daha fazla özlem uyandırıyor. Sadece onu öpmek için bile değil. Hayatın anlık zevklerini iyi bilirim. Sadece bir anın peşinde değilim ve hayatımda bir kez olsun daha fazlasına sahip olamaz mıyım?

Tanrım, bugünlerde sigaradan başka bir şeye *özlem duyuyorum*
-Bu bile tek başına bir mucize.

Ayağını nazikçe indirdim. Aramızda buhar dönerken, Sullivan Meadows'un önünde dizlerimin üzerindeyim.

Hâlâ boyuma bakıyor.

Onun ayağına konsantre olmak için her şeyimi harcıyorum. Telefonum çalıyor.

Şişliği buz veya soğuk bir bezle tedavi edin. Başka belirtiler ortaya çıkarsa hastaneye götürün. - Farrow

Başka bir belirti var mı? Umarım zehirli bir bok çuvalı değildir.

"Karar nedir?" Sulli merak ediyor.

"Ayağının gitmesi lazım." Ayağa kalktım. "İyi ki denizkızı kuyruğu uzatabiliyorsun, yoksa eminim ayak parmaklarını özlerdin."

Sulli tamamen hareketsiz kalıyor, ben elinin yanındaki beze uzanırken gözlerimiz birbirinin içine dalıyor.

Kısa bir nefes alıyor. "Akara her zaman deniz kızlarına inanmadığını söyler, ama bir keresinde bana, eğer var *olsalardı*, *denizde* insanları yiyen o çirkin yaratıklar olacaklarını söylemişti."

Akara lanet Kitsuwon.

Bilinçsizce beni engelliyor. Yetişkin hayatı boyunca Sulli'ye ilgi duyan erkeklere bunu yaptı.

Acı dolu bir iniltiye dönüşen yarım yamalak bir kahkaha attım. "Öyle derdi." Arkasındaki musluğu açarak el bezinin üzerinden soğuk su akmasına izin verdim. "Ama şunu açıklığa kavuşturalım Sulli, benim dünyamda deniz kızları muhteşemdir, bu dünyanın dışındadır."

Sertçe nefes alıyor, sonra neredeyse inanamıyormuş gibi başını bir kez sallıyor.

El bezini lavaboya bırakıyorum ve atletik vücudunun iki yanındaki porseleni kavriyorum. "Bence sen harikasin Sulli." Yüzünü kavramak istiyorum. Bu kelimeleri dudaklarının arasından sonsuz bir hava gibi solumak istiyorum. "Bir güzellik. Bir duman gösterisi. Buradan doğan güneşe kadar en sıcak şey."

"Harikayım," diyor, "ama sevişecek kadar ateşli değilim. Değil mi?"

Bedenimi onunkinden sadece bir parça boşluk ayırıyor. Etrafımızda buhar dönüyor, duş hâlâ akıyor, fayanslar çıplak ayaklarımın altında ılık ve ıslak. Gözlerimi ona dikiyorum. "Sevişmek için yeterince sıcaksın."

Onun yeşil, yeşil gözleri.

Arzuyla onun beline doğrulttuğum ereksiyonuma düşüyorlar. Onun için sertleştim. Lanet duş perdesi için değil.

Gözlerini bana dikti. "Kanıtla."

Kısa mesafeyi sıcak bir mermi gibi kestim. Güçlü bir elimle yanağını kavrarırken, diğer avucumu havlusunun altından kaydırarak çıplak kığını kavradım.

Boğazında acılı bir ses düğümleniyor. Eğildiğim anda ağzıma çarpıyor. Öpüşmemizin gücü ruhuma çarpıyor. İleriye doğru çağırıyorum ve onun hevesi, yumuşatılmış kil gibi içimde erimesi kadar şaşırtıcı.

Dillerimiz keşfediyor, duyum uzun, baştan çıkarıcı bir vuruş. Parmaklarım kıcının etini yoğuruyor. Daha önce bir erkeğin parmaklarını içine alıp almadığını bile bilmiyorum. İlk olmak cazip geliyor. Tanrı biliyor ya, onu tamamen doldurmak istiyorum. İçine girmek ve çıkardığı sesleri duymak.

Elleri göğsümün üzerinde zikzaklar çiziyor. Ani bir uyarılma patlamasıyla hem onu hem de beni sular altında bırakıyor. Avuç içleri yumuşaktan ziyade kaba -muhtemelen yıllarca havuzda kalmaktan ve ağırlık kaldırmaktan- ve bununla ilgili bir şey sadece bir gülümseme çekiyor.

Tanrım, çok güzel bir kız.

Avuç içleri karın kaslarımda geziniyor, yukarı çıkıyor, sonra yana kayıyor ve bir süre kıcıma yerleşiyor. Dokunuş duyularımı elektrikleştiriyor.

Hatırladığım kadarıyla *tecrübesizdi*. Eski erkek arkadaşını bile kaç kez öptü? Onu çok hızlı bir şekilde çok uzağa itmek beni neredeyse durma noktasına getiren bir korku.

Ama öpüşmemizi yavaşlattığımda bile kolları belime dolanıyor, "*Lütfen hemen durma Banks*" der gibi. Bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum ve öpüşmenin ortasında yere uzanıyorum. Hızlıca boxer-şortumu kapıp, kumaşı sikime tutuyorum.

Kendimi örtüyorum ki onu dürtmeyeyim ya da amına sürtünmeyeyim.

Fark ediyor, ama anı yeniden canlandırıyorum ve kare şeklindeki çenesini kavriyorum. Dudakları onunkilerle buluşuyor, onu bir adım geriye itiyorum, yeni bir yöne çeviriyorum. Sanki küçük bir banyoda öpüşüp dans ediyormuşuz gibi.

Sonunda onu duvara yaslayana kadar. Kızarmış dudaklarından tahrik edici bir nefes çıkıyor.

"Hoşuna gitti mi?" Ben soruyorum.

Güçlü bir şekilde başını sallıyor, yeşil gözleri beni yiyip bitiriyor. Onu tekrar öpüyorum. Kabaca. Derinden. Sanki ciğerlerindeki havayı çekebilirmişim gibi. Sanki o da bu kucaklaşmayı özlemiş gibi aynı şekilde karşılık veriyor.

Elim ıslak saçlarına dolanıyor. Dudağının altını emiyorum. Aramızdaki sıcaklık artarken Sulli'yi duvara sabitliyorum. Sonra serbest elimle kıcını avuçluyorum. Hâlâ sikimi kumaşla örtmeye dikkat ediyorum. Bellerimiz arasında boşluk bırakmaya daha da dikkat ediyorum. Sanki Katolik lisesindeki kıyafet kurallarına geri dönmüşüm, mezuniyet balosunda bir kol boyu ötede dans ediyormuşum gibi.

Onunla bir motelde sevişmeyeceğim.

Onun ilk seferi benimkinden daha iyi olmalı.

Sulli gözlerime bakıyor, başka bir şeye değil. Yanağını tuttuğumda, ensesine, yakasına ve dudaklarına sıcak öpücükler kondurduğumda bile bana Mona Lisa'dan daha değerliymişim gibi bakmayı asla bırakmıyor.

Hiç bu kadar zengin hissetmemiştim.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

YANIYORUM AMINA KOYAYIM.

İçten dışa aydınlatılmış.

Banks beni öpüyor. Benimle öpüşüyor. Ve vücudu çok yakın. *Çok yakın.* Onun tenini tenimde hissedebilmek için havluyu kaydırmak istiyorum. Ama o anın içinde boğuluyorum - yüzümü ne kadar güçlü kavradığını. Beni ne kadar sert öpüyor. Onu izliyorum ve ileriye doğru iterken bana olan açlığını hissediyorum. İstemsiz bir ses aniden dudaklarımdan uçup gidiyor.

Aman Tanrım.

Neredeyse sızlanacaktım.

Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Asla.

Kendime bile dokunmadan. Sırılsıklamım ve bu anla ilgili her şey zihnimde endorfin salgılanmasına neden oluyor. Öpüşleri daha önce yaşadıklarıma *hiç benzemiyor.* Gerçi, sanırım bunu karşılaştırabileceğim çok fazla şey yaşamadım.

-Ama çok daha fazlası.

Daha baş döndürücü.

Daha fazla kalp çarpıntısı.

Dudaklarının dudaklarıma değdiği her saniyede kendimden geçiyorum. Ellerim Banks'in *her yerine* dokunmak için can atıyor. Heykel gibi vücudunda büyük bir yolculuğa çıkmak için... Ellerim hararetle, neredeyse çok hızlı, çok heyecanlı bir şekilde dolaşıyor.

Her bir parçanın tadını çıkarmak istiyorum ama elime geçecek tek şeyin bu olmasından korkuyorum.

İri eli havlunun altından kıcımda, çıplak bedenimi kavırıyor ama parmakları gittikçe amıma yaklaşıyor. Ne kadar ıslak olduğumu ve

yaydığım sıcaklığı hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Hepsinden önemlisi, gözlerinden asla ayrılmak istemiyorum. Banks'in bana bakışı - sanki kontrolünü kaybetmesine neden olan tek şey benmişim gibi - çok sarhoş edici. Sahip olduğumu düşünmediğim bir güç bu. Beni mahvetmesini istiyorum. Havlumu yırtıp atmasını. Dişlerini tenime geçirmesini.

Banks ensemi emiyor. Hâlâ beni kısıtıyor, nefesim her baş döndürücü saniyede kayboluyor.

Devam et.

Durmak yok.

Bir rüyanın içindeyim.

Hayır, inanmıyorum. Gözlerim hala Banks'in üzerinde ve gerçekliğime inanmamaktan nefret ediyorum çünkü tek istediğim lanet olasıca şeyi tutmak ve asla bırakmamak.

Dudakları tekrar benimkine yaklaştığında durdu. Gerçekten hareketsiz kaldı. Sadece göğsü nefesiyle hareket ediyor. Ve ağzıma doğru fısıldıyor, "Burada olmaz."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

Eli, eli dikkatlice, yavaşça kıcımdan düşüyor. Bir metre boyunda olmama rağmen gözleriyle buluşmak için başımı kaldırmam gerekiyor. Nadiren yapmam gereken garip bir şey. Yüzündeki ifade olmasaydı Banks'in frene basması beni daha çok üzebilirdi.

Sıkışmış ve yıpranmış görünüyor. Sanki burada bitirmek doğru bir şey ama vücudunun istediği bu değil. Hâlâ boxer külotunu paketine doğru tutarak, "Bekâretini bir motel tuvaletinde almayacağım. Bekâretini *bir motel tuvaletinde* kaybetmiş biri olarak, bunun övgüye değer olmadığını söyleyebilirim."

İki yeni olaya takıldım. Banks bekaretini bir motelde kaybetmiş.

Görünüşe göre berbatmış.

"İlk seferin o kadar iyi değil miydi?" Havluyu göğsümün etrafında yeniden sıkarak açıkça soruyorum.

"İlklerimin hiçbirisi öyle değildi. Birçok kutunun üstünü çok erken çizdim ve geriye dönüp baktığımda, keşke bana kendimi iyi hissettirecek kişiyi bekleseydim..." Bir omzunu kaldırıyor. "*Daha fazla.*" Saçlarını yavaşça iki kulağının arkasına sıkıştırıyor. Sağa. Sonra sola. Onu hep kendine yaparken gördüğüm gibi. "Hazır olduğunu bilene kadar bekleyecek kadar cesursun Sullivan Minnie Meadows. Ve senden çok hoşlanıyorum. İstemiyorsan beni beklemek zorunda değilsin ama umarım bekleyebilirsin."

Daha iyi bir anı beklemek için mi?

Daha romantik bir yer
mi? Onun için mi?

Benden çok hoşlanıyor.

"Yapabilirim," diye tekrar tekrar başımı sallıyorum, ciğerlerim toplayabileceğimden daha fazla duyguyla şişiyor. "Kesinlikle yapabilirim." Heykel gibi, *çıplak* bedenine bakıyorum. Vay canına... Hâlâ sertleşmiş. "Yine de boşalman gerekiyor mu? Dağınıklık istemiyorsan benim havlumu kullanabilirsin." Havluyu vücuduma koymak üzereydim ki elime dokunarak beni durdurdu.

Vücudumu tepeden tırnağa tararken dudakları neredeyse gülümsüyor. Bakışları parmak uçları gibi çıplak bedenimde geziniyor. Dudaklarım aralanıyor, içimden bir ürperti geçiyor. Karıncalanıyorum.

Siktir, hala boşalmam lazım. Vücudum daha önce kendime verdiğim rahatlatma için yalvarıyor.

Gözlerimdeki arzuyu fark etmiş olmalı. "Duşunu al, denizkızı. Ben burada karada olacağım." Kırık çubuğu ve düşmüş duş perdesini kaptı bile.

"Su çok sıcak," dedim ona. "Ayarlayamadım."

Banks duş çubuğunu kolayca sabitliyor, sonra parmaklarını suyun içinde gezdiriyor. "Şimdi daha soğuk. Bir süredir açık."

Yükselen bir gülümsemeyi bastıramıyorum. Sıcak suyun soğumasına izin verdiğimiz son birkaç dakikayı hatırlıyorum. *Beni duvara yapıştırdı. Çıplak kıcımlı avuçladı. Beni öptü.* Güçlü, şefkatli ellerini ve dudaklarını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Bunların hepsini dosyalıyorum: Yumruğumu Havaya Kaldırıyorum, Sullivan Zaferi. "Sen soğuk duşu al," diyorum ona. "Ben burada olacağım."

"Emin misin?"

"Evet. Arazi o kadar da kötü değil."

Başını sallıyor. Küvete girmeden önce gözlerimiz şehvetli bir ritim için kilitli kalıyor. Perdeyi kapatmadan önce boxer-brief'ini fayansların üzerine bırakarak ikimize de mahremiyet sağlıyor.

Gülümsemem yüzümü acıtıyor. Banks gerçekten de ilk seferimin daha yıldızlı ve romantik olmasını istiyor. Ama onun ilklerinin umduğu gibi olmadığını hatırlayarak kaşlarımı çatmaya başlıyorum.

Duvara yaslanıp bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum ve elimi havlunun altından geçirip kalçalarımın arasına sokuyorum. Düşündüğümünden bile daha şiş ve ıslak. Parmağımı hassas sinir demetinin üzerinde kaydırırken tüm vücudum sarsılıyor, ürperiyorum.

Sikeyim.

Gözlerimi kapatıyorum ve Banks'i yanımda hayal ediyorum. Duş perdesinin arkasında kendini okşuyor. Belki de *beni* hayal ediyordu.

Bana karşı duyduğu tahrik, kan dolaşıma sızan sıvı bir uyuşturucu gibi. Lanet bulutlardan daha yüksekteyim.

Sırtım dikleşiyor, kalçalarım onun ellerini istiyor. Hayal etmek uzuvlarımı titretmeye yetiyor ve bir orgazmın içine dalgalanıyorum. Ses boğazımda düğümleniyor.

Homurtusu da bastırıldı. Belki de benim burada olduğumu bildiği içindir.

Aşağı indiğimde ellerimi yıkıyorum ve kıyafetlerimi giyiyorum: temiz iç çamaşırı, turkuaz boxer pijama altı ve uzun kollu sarı bir üst. Banks duşu kapatarak dışarı çıkıyor. Havluyla kurulandıktan sonra o da giyiniyor. Kot pantolon ve beyaz tişörtü.

Hava rahat.

Islak saçlarımı sıkıyorum. Birbirimize gülümsüyoruz ve sonra nerede olduğumuzun gerçekliği - Yellowstone bölgesine giderken bir motel durağı, böylece serbest dolaşabiliyorum - bir kapının gıcirtısını duyduğumuzda geri dönüyor.

Motelin kapısı.

Ön kapı.

"Akara geri mi döndü?" Banks'e sordum.

"Öyle olmalı," diyor Banks, telefonunu cebine atarken. SFO telsizlerin belli bir mesafeden sonra menzilin kaybettiğinden bahsetmişti ve Wisconsin'de tek ben olduğum için telsiz takmıyor. Telsizle konuşabileceği tek kişi Akara ve o kadar da ayrı kalmadılar.

Banks sanki diğer taraftaki arkadaşını görebiliyormuş gibi kapalı banyo kapısına bakıyor.

Az önce Akara'nın arkadaşını öptüm. *Korumamın lanet olası arkadaşını.*

Banks de az önce arkadaşının müşterisini öptü. Ayrıca Banks'ten sekiz yaş küçüğüm. Kits'in bunu nasıl karşılayacağından emin değilim. Will Rochester'ın daha *yaşlı olmasını* sevmediğini düşünürsek. O kadar yaşlı bile değildi!

"Cumbuckets," diyorum
şaşkınlıkla. "Ne?" Banks bana
baktı.

"Kitler öpüştüğümüzü umursayacak," diye fark ediyorum. "Sen farklısın, sen onun *arkadaşısın*. Çok kızacak... ya da daha kötüsü, *hayal kırıklığına uğrayacak*... sanki yanlış bir şey yapmışım gibi-"

Banks bana "Biz yanlış bir şey yapmadık," diyor.

"Evet," diye başımı salladım, buna ben de inanıyordum. "Akara ile evli değilim ki."

Banks aniden perişan görünüyor.

"Biz evli değiliz," diye savunuyorum. "Evli olsaydık, beni çoktan binlerce kez aldatmış olurdu-"

"Bin değil," Banks Akara'yı savunuyor. Belki de bunu yapması beni incitmeli ama Kit'lere benim verdiğim değeri vermesi gözlerimi yakıyor. Kalbimi ve ciğerlerimi şişiriyor. Banks'i daha da çok sevmemi sağlıyor.

"Birkaç kez," diye düzeltiyorum usulca, "ama bu durumu daha iyi yapmıyor. Aldatmak aldatmaktır ve biz zaten hiç evlenmedik. Onun Jenny, Jessica ya da güzeller güzeli Patricia ile olabildiği kadar ben de herkesle öpüşebilirim."

Banks gülümser. "Güzel Patricia'yı hiç görmedim. Neye benziyordu?"

"Hayali, sanırım." "Onu ben uydurdum."

diye ekliyorum. Başını salladı. "Anladım."

Gülümsemek istiyorum ama gücümü hızla kaybediyorum. "Kahretsin, ne yapacağız? Ona zarar vermek istemiyorum. Bunu düşünmek canımı acıtıyor."

"Bu konuda aynı cephedeyiz." Ensesini kaşıyor. "Ama birlikte koca bir yolculuğumuz var. Bunu ondan saklama fikri hiç hoşuma gitmiyor."

Düşünceli bir şekilde dudaklarıma dokunuyorum. "Evet, ona hemen söylesek daha iyi olur." Yolculuğun geri kalanı ne kadar *garip geçecek*? Üçüncü tekerlek olmak berbat bir şey. Akara ve Banks "biz en iyi arkadaşız ve erkeğiz ve sen bunu anlamazsın" rutinini yaparken ben o koltuktayım.

Akara'nın bu duruma düşmesini istemem.

"Benim halletmemi ister misin?" Banks soruyor.

"Bence bunu birlikte yapmalıyız."

Başını sallar. "Pekâlâ. Şimdi yapalım. Cehennemde oturmaktan iyidir." Beni geçip kapı kolunu çeviriyor ve *bir adım atarak* odaya girip duruyor.

Yanına geldim. Sik

beni.

Akara değil.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

Motelin yatak odasının penceresinden bakan üç tanıdık yüz aynı anda arkalarını dönerler. Sanki *We Are Calloway* tanıtımı için bu destansı girişin provasını yapmışlar.

Maximoff

Hale. Jane

Cobalt.

Charlie Cobalt.

Üç büyük kuzenim. Ağabeylerime en yakın olanlar ve bir de ablam var.

Şaşkınlık hissettiklerimi karşılamıyor bile. Hayranlar Maximoff, Jane ve Charlie'ye saygı duyuyor ve ben de onlara her zaman o kadar hayranlık duydum ki Luna'ya kısmen onların hayranı olduğum konusunda şaka yaptım. Diğer kısmı ise benim oldukları için şanslıyım. Arkadaşlarım.

Benim ailem.

Bu yüzden onları ilk olarak Wisconsin'de görmek bir sevinç dalgası yarattı. Kilometrelerce yol kat ettiler. Benim için mi?

Ve sonra onlara *gerçekten* bakıyorum.

Hepsi ıslak saçına odaklanıyor. Banks'in ıslak saçlarına. Ve az önce *birlikte* boşalttığımız banyoya.

Moffy'nin kafası çok karışık. Luna, ağabeyinin tam bir Kaptan Amerika olduğunu söylüyor -iyiliksever bir asker ve takım lideri- ama benim hayatımda, yanımda koşabilen ve asla yavaşlamayan tek kişi o. Benim için kocasının ona taktığı lakap gibi. *Kurt İzci*. Annem bir vahşi doğa ve izcilik organizasyonu olan Kurt İzçiler'i kurdu. Hatta Moffy ve ben, o büyüyene kadar aynı oymaktaydık.

Her zaman yaptıkları gibi.

Benim de var.

Yine de onların varlığında kendimi yeniden genç hissediyorum.

"Hey, Sul," diyor önce Moffy, yeşil gözleri benimle Banks arasında geziniyor.

"Selam millet." Muhtemelen çok fazla başımı sallıyorum. *Lanet olsun, ben boktan bir yalancıyım.*

Charlie tek ayağının üzerinde kambur duruyor. Baş eğik ve gözleri Müfettiş Gadget gibi tüm *bunları* inceliyor.

Jane -her zaman en güzel sözleri en doğru şekilde söyleyen güzeller güzeli Jane, *lütfen bana yardım et.* Gözlerimi ona dikiyorum. En parlak pembe ruju, zebra kazağı ve yeşil tütüsüyle bir Peri Krallığı Prensesi gibi giyiniyor ve eminim ki bu harika bir şey ama Wisconsin'de beni kurtarması için ona ihtiyacım var.

Merak etme der gibi kaçamak bir kafa sallıyor. Dikkati Banks'e yöneldi. "Thatcher diğerleriyle birlikte dışarıda."

Diğerleri mi?

Ama taktiğini anlıyorum. Moffy ve Charlie'nin müdahaleci bakışlarından kurtulursa gerginlik kesinlikle azalacak. Ki bu iyi bir şey. Nefes vermeye çalışıyorum.

"Teşekkürler, Janie," Banks aceleyle ayrılır.

Janie mi?

Kaşlarımı çattım. Ve motelin kapısı Banks'in arkasından kapandığında ona soruyorum, "Sana Janie mi diyor?"

"Evet. Bir süredir." Balkabağı desenli çantasını tozlu şifoniyerin üzerine koyarken, devam eden şaşkınlığımı fark ediyor. "Arada sırada Banks ve ailesinin geri kalanıyla pazar yemeklerine gidiyorum. Kayınbiraderim olmak üzere."

"Evet, biliyorum." *Sadece sana lakap taktığını duymadım.* Ya da belki de duydum ve Jane'in müstakbel kayınbiraderiyle ne kadar yakın olduğunu fark etmedim. Onu öptüğüm için çıldıracak mı?

Yanıyorum.

Ama ben dönüp "Burada başka kim var?" diye soruyorum.

"Akara dışarıda, şimdi Farrow ve Thatcher da onunla birlikte." Jane, Moffy'nin kocasının ve müstakbel kocasının isimlerini veriyor, ikisi de aynı zamanda kişisel korumaları. "Ripley'in yanı sıra."

Ripley, Moffy'nin sekiz aylık oğlu.

"Ve Oscar." *Charlie'nin taktiksel belalı koruması.* Sonunu vurgulamak için başını sallıyor.

Ama Charlie ekliyor, "Ve ağzından salyalar akan köpek. Yolculuğun dörtte üçünde Arkham yüzünden pantolonum *ıslaktı.*"

Kaşlarım havaya kalktı. Moffy ve Farrow'un yavru köpeklerini yanlarında getirmelerinden daha az. "Köpekleriyle mi geldin?" Charlie'ye sordum.

"Ne yazık ki," diyor.

Moffy ona bir bakış atıyor. "Bizimle gelmeyi sen seçtin."

"Sen mi yaptın?" Çenem düştü. Moffy ve Charlie'nin aralarındaki korkunç küslüğü düzelttiklerini biliyordum ama Charlie'nin yolculuk için Moffy'nin arabasını seçmesi Büyük Kanyon'un iki yakası arasında köprü kurmak gibi bir şey.

Öte yandan, Charlie kısa süre önce H.M.C. Philanthropies'in CEO'sunu görevden alarak Moffy'ye yeniden şirketin başına geçme şansı verdi. Ancak bildiğim kadarıyla Moffy hala CEO olmanın stresi için yüzme dersleri vermeyi bırakıp bırakmamaya karar veriyor.

Charlie iç çeker. "Çünkü kız kardeşimin her saatini diğer arabada düğün detaylarını tartışarak geçireceğini biliyordum ve alınma ama" - Jane'e sesleniyor - "buna dayanamazdım."

"Alınmadım, küçük kardeşim." Parlak ve içten bir şekilde gülümsüyor ve kardeşi ile en iyi arkadaşı olan Moffy'nin arasına bakıyor. Aralarında daha az sürtüşme olmasına seviniyor.

Ben de öyleyim.

Ama üçü de lisedeki gibi neşe içinde birlikteyken, kendimi daha da dışlanmış hissediyorum. Artık arkadaşlığı bozulan tek kişi benim. *Beckett.*

O burada değil.

Belli oluyor. Maximoff, Jane ve Charlie'nin neden ortaya çıktığını bile bilmiyorum.

Ama ben "Kendi arabanızı kiralayamaz mıydınız?" diye sordum.

"Öyle mi?" Moffy yükselen bir gülümsemeyle Charlie'ye bakıyor. "Bunun da bir seçenek olduğuna yemin edebilirim, değil mi?"

Charlie açıkça kendi başına gitmek yerine Moffy'yi *seçti.* Charlie bunu kabul etmek yerine bir hedef gibi yüzüme odaklanıyor. "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. *Senin* için burada değil miyiz, Sulli?"

"Bu benim için yeni bir haber." Yine de gülümsüyorum çünkü doğru tahmin ettim ve benim için burada olduklarını bilmek iyi hissettiriyor.

Maximoff kollarını sert göğsünün üzerinde kavuşturuyor, kaşlarını düğümleyen bir şaşkınlık var. "Sen ve Banks banyoda birlikte miydiniz?"

Gülümsemem kayboluyor. Yanaklarım ısınıyor. "Akrep yüzünden, onu yakalamama yardım ediyordu," diyorum çabucak. "Banyodaydı." Başparmağımla arkamdaki tuvaleti işaret ediyorum. "Yani, yakalamak gibi bir şey. Onu öldürdü. Ama... evet."

Hayatımın en destansı öpüşmesini yaşadığımı söyleyemezler, değil mi? Dudaklarım kırmızı falan değil. Saçlarım dağınık değil. Teller sadece nemli, havayla kurutuluyor. Ve pijama giyiyorum. Sıra dışı bir şey yok.

Geç oldu.

Banks'i öptüğümü saklayacak değilim. Ama önce Akara bilmeli. Ona olan saygımdan dolayı. *Korumam olarak.*

Arkadaşım olarak. Eğer hala birbirimiz için önemliyse. Sadece Akara'yı kaybetmek istemiyorum.

Charlie sanki lekeli değilmiş ya da tahtakurusu istilasına uğramamış gibi yatağa uzanıyor. Charlie Cobalt'ı anlıyor muyum?

Her zaman değil, gerçekten değil.

Bazı hayranları ikiz kardeşi Beckett ile olan ilişkimden dolayı arkadaş olduğumuzu düşünüyor. Paparazziler bana Charlie hakkında çok şey soruyor: nasıl biri olduğunu, neler yaptığını. Ama gerçek şu ki, Beckett'in en iyi arkadaşı olmak Charlie'nin zihnine açılan bir kapı sağlamadı. Birlikte takılırdık elbette, ama çoğu zaman Charlie'nin bana küçük bir kız kardeşine ya da en yakın kardeşine mutluluk kaynağı olurmuşum gibi tahammül ettiğini hissederdim.

Onu, Charlie'nin içindeki kalbi her zaman gören Beckett yüzünden seviyorum. "Ayağın bu yüzden şişmiş olmalı," diyor Charlie.

Ayağım... Sokma olayını tamamen unutmuşum. Lanet olası bir mazeretim var! Kahretsin, *kanıtım var.*

"Evet..." Aşağıya bakarak devam ediyorum. Sol ayağımın topuğu *gerçekten* şişmiş. Bu geceki olaylar acıyı azaltmış olmalı. Üzerine daha fazla baskı uyguladığımda biraz irkiliyorum.

Jane çürük masanın üzerinden tahta bir sandalye çekiyor. "Oturmalısın."

Moffy muhtemelen soğuk bir bez almak için banyoya gidiyor. Banks'in unuttuğu.

İkimiz de unuttuk.

Gıcırdayan sandalyeye oturuyorum.

Charlie yataktan, "Gömleğini ters giymişsin," diyor.

Jane kardeşine, "Bu hiç yardımcı olmayan bir yorum, Charlie," diyor ama mavi gözleri merak ve *sorularla* bana dönüyor.

Banks'le seks yaptığımıza inanıyor mu? Böyle düşünmek için her zamankinden daha çok sebebi var. Hepsi Banks ve Akara'ya bekaretimi almalarının iyi olacağını söylediğimi biliyor.

Ayaklarımı sandalyeye doğru kaldırarak bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum. "Şunu da belirtiyim," diyorum, "bekaretim hâlâ bozulmadı."

Maximoff, ben bu kısmı bitirirken elinde bir bezle yatak odasına yeniden giriyor. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle olmadığını mı sorguluyorduk?" Başını Jane'e çevirip durumu açıklığa kavuşturuyor.

Jane ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Charlie ima ediyordu-"

Charlie gülerek araya giriyor. "Onun ters tişörtünden bahsederek nasıl bir *imada bulunmuş* olabilirim?"

Jane kaşlarını çattı. "Bana aptalı oynayamazsın."

Dudağı yukarı doğru kıvrılıyor, sonra gömleğimi işaret ediyor. "Sulli'nin bir *makul bir* açıklama."

Omuz silkiyorum, üçü de odanın farklı uçlarından bana bakarken nabzım hızlanıyor. "Duş aldım. Gömleğimi tersten giydim. Tüm bu Banks olayını geçebilir miyiz çünkü neden burada olduğunuzu bilmek gerçekten harika olurdu. Bizi nerede bulacağınızı nasıl bildiniz?"

Maximoff elindeki bezi şişmiş ayak bileğime koyarken, "Cipinin üzerinde takip cihazı var," diye hatırlatıyor.

Gözlerimi haliya dikiyorum. "Bunu hep unutuyorum," diye mırıldanıyorum. Annem ve babam bir süre önce Booger'a yüksek teknolojili bir GPS takip cihazı taktılar. Jeep o kadar eski ki, bozulur da cep telefonu çekmeyen bir yerde mahsur kalırım diye korktular.

Maximoff ayağa kalkmadan önce örtüyü düzelterek, "Ve sizin özgürce dolaşan devasa suratlarınız," diyor. Başıma kardeşçe bir el koyuyor. "Evde kalıp bunu kaçırmak isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

Ona gülümsüyorum, gözlerim duyguyla yanıyor. Moffy'nin bana maceralarda eşlik ettiği yıllar geri geliyor. Snowboard, yürüyüş, kamp, kano, beyaz su rafting, *tırmanış*. Beni zamanın tozunda bırakacağını düşünmüştüm. Çünkü o artık evli. Ve bir *oğlu* var.

Çenemi dizime yaslıyorum. "Yani ailem seni buraya beni eve dönmeye ikna etmen için göndermedi mi?"

"Hayır," diye başını sallıyor Maximoff, "ama babana Jane ve benim sana burada sürpriz yapacağımızı söyledikten sonra, seninle buluşmamı isteyeceğini söyledi." Parmak eklemlerini çatlatır. "Sadece tırmanman için endişeleniyor ve bizi yanında istiyor."

Babamın Moffy'nin onun yerine burada olmasını umduğunu görebiliyorum. Ailem de muhtemelen daha fazla gözün beni izleyeceğini ve daha dikkatli olacağımı düşünüyordur.

Jane dirseğimi dürtüyor. "Annen senin için çok heyecanlı. *Büyük maceran* için sana vermemiz için bize bir bakım paketi verdi."

REI'de annemin beni nasıl sıkıca kucakladığını hatırlayarak gülümsüyorum. Keşke benim için büyük bir kutu şekerleme yapsaydım demişti ama o zaman vakti yoktu. Paketin içine düzinelerce çikolata atmış olması gerektiğini zaten biliyorum.

Sağ ol anne.

Jane gülümsememi paylaşıyor. "Geçtiğimiz yıllarda bizim için çok şey yaptın Sulli. FanCon turu."

"Açık artırma," diyor

Moffy. "İskoçya," diye

ekliyor Charlie.

Jane daha fazla sırtıyor. "Sizin için burada olma vaktimiz geldi. Ekim ayı boyunca bize yetecek kadar bavul getirdik."

Bu beni başka bir gelgit dalgası gibi vurdu. Jane'in bekarlığa veda partisine bir aydan az kaldı. Düğünü 1 Kasım'da ve Philly'den bu kadar uzun süre uzak kalacağı için gözünü bile kırpmıyor.

Gerçekten benim için buradalar. Tırmanışımı izlemek için her şeyi bırakıyorlar.

Gülümsemem kontrol edilemiyor, küçülmüyor. "Hepinizin burada olmasına gerçekten çok sevindim. Bunun benim için anlamı çok büyük." Başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

Jane bana yandan sarıldı. "Senin için her şeyi yaparım."

Ayrıldığımızda Maximoff'un komodinin yanındaki Patagonia sırt çantama yöneldiğini görüyorum. "Bunu sana baban verdi, değil mi?"

"Evet." O çantanın fermuarını açarken ben de zonklayan bileğimdeki el bezini kaydırıyorum ve "Luna nerede?" diye soruyorum. Sesim üzgün geliyor ve şimdiden üç kuzenimin bana sürpriz yapmak için burada olmasından dolayı *açgözlü* hissediyorum.

Bazı insanlar bu tür sürpriz gelişlerden nefret ederdi ama benim seveceğimi biliyorlardı. Tanıdık, güvenilir yüzlerin arkadaşlığını *seviyorum*.

Ailemle birlikte olmayı seviyorum. Kuzenlerimin arkadaşlığı - onlar bir yuvadaki diğer kuşlar gibiler. Ve belki de benimkinden çok yükseğe uçmadım, ama ya hepimiz birlikte başka bir yere uçuyorsak? Başka bir

yuvaya?

Bu yeterli olabilir mi?

Yoksa *gerçekten* herkesten uzak bir rota mı çizmem gerekiyor?

Kaşlarımla derinleşiyor.

Moffy sırt çantasını karıştırırken bana "Kız kardeşim hâlâ Philadelphia'da," diyor. *Ne arıyor?*

Charlie söze giriyor, "Kardeşlerim yaklaşan gösterilerinde onun da yer almasını istediler."

Eliot ve Tom. Biri tiyatro oyuncusu, diğeri ise bir emo-punk grubunda şarkıcı. Üçü bebek bezi döneminden beri en iyi arkadaşlar ve son birkaç yılda Luna'ya çok yakınlaştım. Philly'de aynı evde oda arkadaşıydık ama onun iki yaş küçük olduğunu unutmamaya çalışıyorum.

Charlie ve Beckett'a daha yakın yaştayım.

Yine de, içimde bir sızı hissediyorum ve bunun bir an önce geçip gitmesini diliyorum. Luna'nın zamanı ve ilgisi için Tom ve Eliot'la rekabet halinde değilim. Ama sanırım artık Beckett'a sahip değilim. Luna'ya sahip olduğumu sanıyordum.

Aklımı arkadaşlıklardan uzaklaştırarak Moffy'ye "Ne arıyorsun?" diye soruyorum.

Sırt çantasının fermuarını çeker, eli boştur. "Baban senin için bir silah hazırladığını söylemeyi unuttu. Onu doğru sakladığından emin olmamı istedi."

"Akara zaten yaptı," diye araya giriyorum. "Silahı sırt çantasında gördük." Komodini işaret ediyorum.

Moffy çekmeceyi açar, kapalı silahı görür ve kapatır.

Başım dönüyor, tüm kelimeleri gözden geçiriyorum. Ve bakışlarım Charlie'ye dönüyor, Moffy ve Jane'in onu büyük bildirilerinin dışında tuttuklarını fark ediyorum. "Yani tırmanışımı izlemek için burada değilsin, öyle mi?"

"Doğru," diyor Charlie. "Aslında senin dağdan düşüşünü izlemektense herhangi bir yerde olmayı tercih ederim."

"*Charlie*," diye tersliyor Jane. "Dağdan düşmüyor."

Maximoff burun kemiğini ovuşturuyor. "Şu andan itibaren bu dört kelimeyi yasaklayabilir miyiz?"

Charlie omuz silkti. "Peki." Charlie'nin ucuza kaçıp Moffy'yi kızdırmamayı seçmesi, dostluklarının sağlam bir şekilde onarıldığını bir kez daha hatırlatıyor.

Jane, Maximoff ve Charlie'ye bakıyorum. Onlarla paylaşmadığım bir geçmişleri var. Lise hikayeleri.

Beckett ve ben, büyürken birbirimizin arkasını kollayan kişilerdik. Dünyaya karşı bizdik. Aynı dönemde evde eğitim almayı seçtik. Bir hayalin peşinden koşmak için ailemizden, arkadaşlıklarımızdan ve aradaki her şeyden fedakârlık ettik. Benimki yüzmeydi. Onunki baleydi. Hayatım boyunca bunun nasıl bir bedel olduğunu tam olarak anlayan tek kişi o.

Hemen yanımdaydı.

Her şey boyunca birlikteydik.

Ama en iyi arkadaşların birbirlerine yalan söylememesi gerekir. Kendileri için en önemli kişiden sır saklamamaları gerekir. Beckett'in kokain sorununu Charlie'den öğrenmek *ruhumu* parçaladı. Charlie'nin bana söylemeye niyeti yoktu, ağzından kaçırıldı. Nasıl bu kadar bilgisiz olabildim? Keşke bilseydim. Belki Beckett'la konuşabilirdim. Onun yanında olurdum. Ona yardım etmek için *hiçbir şey* yapmazdım. Ve sonunda öğrendiğimde, Beckett bana saldırdı. Geri alınamayacak zalimce şeyler söyledi.

Charlie'nin söylediğine göre Beckett İskoçya'dan beri kokaine dokunmamış.

Buna tutunuyorum.

Maximoff yaklaşıp bileğime bakıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok az acıyor," diyorum ona.

"Bu iyi," diye başını salladı Moffy. "Farrow yine de bakmalı."

Başımı sallıyorum, sonra Charlie'ye bakıyorum. "Bana hâlâ neden burada olduğunu söylemedin."

"Kardeşim bale programı nedeniyle gelemedi," diyor. "Bu yüzden ben onun vekili olarak buradayım."

Buna inanmak zor. "Seni o mu gönderdi?"

Charlie boynunu kırıyor. "Bir anlamda."

"Bu bir hayır olurdu," diyorum.

"Sensiz perişan halde ve ben buna daha fazla katlanamıyorum. Onunla konuşmalısın."

Uzun bir nefes aldım. Beckett ve ben serpintiden beri aynı havayı paylaşıyoruz ama aramızdaki havayı *temizleyemedik*. "Yani bu yüzden mi buradasın? Beni Beckett'la konuşmaya ikna etmek için mi?"

"Temel olarak."

Oscar ve Jack'in bir araya gelmesinde Charlie'nin küçük bir etkisi olduğu gerçeği *cidden aklını* başından aldı.

"Böyle bir şey olmayacak," diyorum.

Charlie omuz silkiyor ama konuyu uzatmıyor. Belki de bu gecenin kaybedilmiş bir dava olduğunu biliyordur.

Arkham motel odasının dışından havlıyor ve nedense bu bende bir esneme hissi uyandırıyor. Kahretsin, ne kadar yorgun olduğumu unutmuşum.

Maximoff beni izliyor, "Bir sonraki şehirde bir otelde kalıyoruz. Sen, Akara ve Banks bizimle o tarafa gelmek isterseniz cipinizi kullanabilirim."

Yerdeki uyku matlarına bakıyorum. Burası iğrenç bir mola yeri olsa da geride bıraktığım için üzüldüm.

Yolculukta bir adımı atlamak, kendimi adadığım zorlu yürüyüşten kolay bir çıkış yapmak gibi geliyor. Annemin kalmam için beni cesaretlendirdiğini duyabiliyorum. *Yakında onlarla buluşabilirsin. Hiçbir şeyi hızlandırmayın.*

"Sorun değil," diyorum. "Sanırım burada kalacağız. Lanet olası macera, biliyorsun."

Gülümsüyor. "Evet, biliyorum."

Ben de daha çok gülümsüyorum. "Yine de yarın görüşürüz değil mi?" Jane, "Kesinlikle." diyor.

Charlie yataktan çıkar ve Maximoff'la birlikte kapıya doğru ilerler.

"Buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildiniz?" Merak ediyorum. "Özel uçakla," diyor Charlie.

Moffy'ye kaşlarım kalkıyor. Rastgele bir yolculuk için bu kadar lüks harcamalar yapmaktan nefret ediyor. Maximoff, "Charlie'yle yazı tura atmayı kaybettim," diye itiraf ediyor.

Charlie gülümsüyor. "Ve zamanında vardık. Yani hepimiz kazandık." "Winona ve Ben Dünya'nın kaybettiğini söyleyecektir." Moffy güçlü bir şekilde başını sallıyor.

Charlie bana öylece bakıyor, "O zaman seni Dünya'dan daha çok önemseydiğimiz gerçeğinden zevk almalısın."

Ben de homurdanıyorum.

"Toujours," diye Fransızca cevap verir motelden ayrılırken. "Yarın görüşürüz Sul," diye başını sallıyor Moffy ve ayrılır.

Jane kalıyor. Çantasını dirseğinin kıvrımına koyarak her zamanki rahat tavrıyla bana doğru dönüyor. "Anladığım kadarıyla Akara ve Banks bekâretin alınması konusunda sana hâlâ bir cevap vermemişler?"

Banks'in dudaklarının dudaklarımda olduğunu düşünüyorum ve yüzüm ısınıyor. "Teklifi geri çektim," diyorum sonunda.

Gözlerini kısıyor. "Bu... iyi bir şey mi? Bundan memnun muyuz?"

Yavaşça omuz silkiyorum. "Ben... Bilmiyorum." Banks'i öptükten sonra her şey daha da karmaşıklaştı.

Bana kardeşçe bakıyor. Teselli edici. Rahatlatıcı. "Şüphe sadece çok uzun sürer. Zamanla her şeyi daha iyi anlayacaksın. Bundan eminim."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler, Jane."

Tekrar sarıldık ve o gittiğinde motel odası ürkütücü bir şekilde sessizdi. Umarım onlara bensiz devam etmelerini söyleyerek hata yapmamışımdır.

Telefonum çalıyor.

Dikkat et, Minnie. A Takımı'nın geri kalanı sana doğru geliyor! Gelemediğim için üzgünüm. Tom bir sonraki şovu için endişeleniyor. Yerine gelen davulcuyla kavga etmiş - Queen of Thebula

Luna.

A Takımı çoğunlukla aramızda yapılan bir şakadır. Jane, Maximoff, Charlie, Beckett ve benden oluşan ailenin en yaşlı beş üyesine bu lakabı takmıştı. Ama şu anda Jane, Moffy ve Charlie'nin olduğu bir grupta kendimi daha çok B Takımı'nın bir üyesi gibi hissediyorum. Ki aslında öyle bir şey yok.

Mesaj atarım: *Haber verdiğin için teşekkürler! Az önce gördüm. Beckett hariç hepsi tamam. Tom'a iyi şanslar dilediğimi söyle xoxo*

Hah. Kötü istihbarat o zaman. Üzgünüm!!! Beckett'ın da gideceğini sanıyordum. - Thebula Kraliçesi

Nasıl bilgi alabildiği beni aşıyor. Aile ağında çok fazla bağlantım yok ve olanlar da... İlk ya da ikinci arayanın ben olmadığımı biliyorum. Belki beşinci bile değilim. Ailedeki arkadaşlık gruplarının çoğunda en alt sıradayım.

Beckett'ı kaybedene kadar beni bu kadar rahatsız etmiyordu. Belki de Charlie haklıdır, onunla konuşmalıyım. Ama onun sesini duyma düşüncesi göğsüme keskin bir acı veriyor.

Daha fazla kargaşaya yol açmadan bu acıyla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum.

Akara.

Gözlerimi kapatıyorum ve bezi ayağımdan indiriyorum.

Banks ile öpüştüğümü ona nasıl söyleyeceğim? Bu her şeyi değiştirecek.

BANKS MORETTI

"ONU ÖPTÜM."

Bu itiraf muhtemelen bir rahibe ya da daha yüce bir varlığa yapılmalı, ama şu anda kardeşim beş yüz metrelik bir çevrede sahip olduğum en kutsal şey. Kısacası: Boku yedim.

Thatcher kolumdan tutup beni gölgelerin içine doğru çekiyor. Motelin titreyen ve *boş yer yok* olarak değişen *boş yer* tabelasından uzağa. SFO'nun geri kalanının iki kiralık arabanın yanında oyalandığı motelin otoparkından daha da uzağa.

Motelin köşesinde sadece ben ve kardeşim vardık. Taşan bir çöp konteyneri ve karanlık tarafından yarı gizlenmiştik. Kimse duymuyordu.

Bozuk sokak lambalarının arasında bile Thatcher'ın yüz ifadesini gün gibi net görebiliyorum. Belki de o yoğun bakışı daha önce gördüğüm içindir.

"Tekrar söyle," diye fısıldıyor Thatcher, sesi derin ve alçak.

"Onu öptüm," diye cevap veriyorum aynı tonda. "Bilirsin ağız ağıza-"

"Öpüşmenin ne olduğunu biliyorum," diye tersliyor Thatcher. "Sadece şu gerçeği işliyorum gerçekten bunu yaptın."

Kardeşim Sulli ile daha fazla vakit geçirmeye başladığımdan beri ondan hoşlandığımı biliyor ama benim gibi o da Akara Kitsuwon'un ona aşık olduğunu biliyor. Benim aksime, arkadaşımızın inkârının gerçek derinliğini sorgulamıyor.

Sullivan Meadows yönündeki *Girilmez* tabelası bu gece yıkıldı. Onu yırtıp attım. İyi ya da kötü, buradayım.

Tam ağzımı açmışım ki telefonum çaldı. Mesajı kontrol ettim.

Hala Akara'ya söylemeyi bekliyorsun, değil mi? Çünkü hala seninle yapmak istiyorum - Denizkızı

Hemen mesaj attım: *Ona söylemedim. Söz veriyorum sensiz*

yapmayacağım Teşekkürler :) - Denizkızı

Çak bir beşlik emoji ekliyor. Dudağım neredeyse yukarı kıvrılıyor. Telefonumu cebime koyduğumda kardeşim bana sert bir bakış atıyor. Sanki onun kim olduğunu biliyormuş gibi.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum Thatcher," diyorum acil bir fısıltıyla. "Düşüncesizce yapılmış bir şey değildi." Kalbim daha sert, *daha sert* çarpıyor. "Bunun hakkında düşündüm. Bekledim. *Bekledim.*" Başımı önce arkaya, sonra öne eğiyorum, sonra kollarımı sıkı göğsümün üzerinde birleştiriyorum, bir şey için acı çekiyorum. "Akara benim en iyi arkadaşım olabilir ama onun *en iyi* arkadaşı olmadığımı biliyorum. Sen o-"

Thatcher huysuzca, "Hep böyle söylüyorsun," diye araya girer.

"Çünkü bu lanet olası gerçek." Gergin omuzlarımı kaldırıyorum. "Sen ve o benim asla sahip olamayacağım sorumlulukları paylaşıyorsunuz. Sen onun yardımcısıydın. Onun-"

Thatcher, "Ya sür ya öl," diye bitiriyor. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Banks?"

"Sulli'yi öpen sen olsaydın, seninle konuşmaya devam ederdi. Onu itip geçerdi. Ben mi?" Başımı sertçe sallıyorum. Thatcher'ı motelde görmek bana Akara'nın ona daha yakın olduğunu hatırlatıyor.

Thatcher gözünü kırpmıyor. Sert bakışları zihnimin bir yerlerinde saklı olan kelimeleri dile getiriyor. "Akara'nın benim için senin için olduğundan *daha fazla* istisna yaptığını mı düşünüyorsun? Seni her türlü kış üstü, boktan yönde binlerce kez paçayı kurtarmana izin verecek."

Kafamı sallamak üzereyim.

"Banks, senin onunla flört ettiğini *gördü* ve bu konuda ne yaptı?"

Pekâlâ, kardeşim haklı.

Ama bakışlarımı çöp konteynerindeki çürüyen çöplere, sonra da Charlie, Jane ve Maximoff'un ayrıldığı motel odasına doğru sürüklüyorum. Konuşuyorlar ve park ettikleri kiralık arabalarına doğru yürüyorlar.

Onları dikkatle izliyoruz. Gerçekten, kardeşim Jane'i izliyor. Ama kılını bile kıpırdatmıyor çünkü Farrow, Oscar ve Akara onu korumak için menzile girmiş durumdalar. Yine de sessiz kalıyoruz. Etraflarına uzaktan şahin gözüyle bakarken, uyanık bakışlarımız motelin dışını tarıyor.

Görebildiğim ya da duyabildiğim bir tehdit yok.

Sulli kuzenleriyle gitmedi.

Hâlâ odada olmalı ve Maximoff'un Farrow'a eliyle işaret etmesini izliyorum.

Farrow kucağında uyuyan bir bebekle dikkatli bir şekilde travma çantasını omzuna atar ve motele doğru yola çıkar.

Kapıya bakıyorum. Ayağı için endişeleniyorum, akrep sokması için. *Kahretsin*, bezi lavaboda unutmuşum. Farrow'un şişliği indirmek için önerdiği şeyi bile yapmadım.

Hatırlardım. Kuzenleri gelmemiş olsaydı, hatırlardım.

Kapalı kapıya baktıkça Sulli'yle öpüşmemi daha çok hatırlıyorum.

Bunu kanıtlamak için meydan okumasıyla nasıl başladı ve hiçbir şeyi takas etmezdim... belki yer hariç. *Onun* iyiliği için.

"Tanrım, onu bir motelde öptüğüm için kendimi tam bir ahmak gibi hissediyorum," diye mırıldandım. Bu, motelde başka kızları öptüğümde hissettiğim duyguyla aynı değil. Onlar da daha fazlasını hak ediyordu ama o zamanlar beş parasız bir gençtim. Bir motel odası gerçekten verebileceğim şeylerin en *üst noktasıydı* ve bu yüzden her şey gibi hissettirdi.

Thatcher'a dönüp baktığımda, sertleşiyorum.

Yüzü bir dizi duyguya bürünüyor ve sonunda mutlak, boğucu bir *endişeye kapıldığını* görüyorum. Benim için.

Vücudumdaki tendonlar geriliyor. Acı göğsümde hissediyorum.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun," diye tekrarlıyor Thatcher, ama Sulli'ye olan sevgimin gerçek derinliğinin daha fazla farkında olarak. Endişesi artmaya devam ediyor. "Banks-"

"Biliyorum." Gözlerimi kırpmadan bakışlarımı ona dikiyorum. *Lütfen söyleme.*

"Onu seçecek."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim yanıyor. Boğazım şişiyor.

"Akara kendine geldiğinde benim için oyun biter. Ama şu anda kafasından neler geçtiğini kim bilebilir?" Omuzlarımı tekrar kaldırıyorum. "Ne olursa olsun."

"Ne olursa olsun," diye tekrarlıyor Thatcher başını sallayarak.

"Lanet sloganınız, bir *teşekkür* ya da beş dakikalık bir uyarı bile almadan üç müşteri arasında gidip geldiğiniz günlerde işe yarıyor. Ne olursa olsun, Akara ile onu izlerken ve kenarda durmak zorunda kaldığında söyleyeceğin şey bu olmayacak."

"Her şey yoluna girecek."

Thatcher şimdi fısıldayarak, "İyi olmayacak," diyor. "Kendini lanet olası bir intihar görevine hazırlıyorsun. Ve ben de parçaları toplamak zorunda kalacağım."

"O zaman başka birinden bunu yapmasını isteyeceğim." Elimin tersiyle göğsüne vuruyorum. "Ellerinden al." Kısa bir gülümsemeyle başımı eğiyorum. Kardeşimin içine girdiğimi düşündüğü bataklığa biraz ciddiyet katmaya çalışıyorum.

Hayatı parmak uçlarımda yaşamayı seviyorum. Bu yüzden her türlü bataklıktan korkarım.

-O kadar derine çekiliyorum ki, sürünerek çıkıp hareket edemiyorum.

Thatcher normal zamanlarda gülümsemekte zorlanır, bu yüzden şu anda ondan bir gülümseme almak neredeyse imkansız. *Bankaları Koruma* işlevine kilitlenmiş durumda.

Öfkeli bir nefes verdi. "Sadece nereye gittiğini tekrar düşün. Rotayı değiştirmek için çok geç değil. Sadece bir kez öpüştün. Ne kadar derine inersen, hava almak için geri dönmek o kadar kötü olacak. Sana söz veriyorum." Bakışları belli belirsiz Jane'e kayar.

Onu düşünüyor.

Ama Jane'i bekleyen başka bir erkek yoktu. En büyük rakibi *kendisiydi*. Thatcher Alessio Moretti Görevine Karşı.

Farklı bir gladyatör maçındayım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde. Thatcher ve ben hayata farklı açılardan, farklı mesafelerden ve hızlardan ateş ediyoruz. Savaşlarımız asla aynı olmayacaktı.

Rotayı değiştirmek için çok geç değil.

Başımı birkaç kez sallıyorum. "Geriye gitmiyorum" dediğimde gözleri gözlerimde.

Acı dolu bakışları gece gökyüzüne vuruyor.

Kendimi mutsuzluğa hazırlıyorum. "Onunla ne kadar zaman geçirirsem geçireyim," diyorum ona. "Bir hafta da olsa, iki hafta da olsa, bir yıl da olabilir, üç yıl da. Belki de hayatımın en güzel üç yılı olacak."

Tek bildiğim, Sulli'nin var olduğu bir geleceğe doğru ellerim ve dizlerim üzerinde sürünmeyi, *geri vites takıp* onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilmemeye tercih ederim.

Ya mazoşistim ya da daha büyük bir aptalım, ama her ikisi de olmaya hazırım.

"Bunu biraz *daha* düşünebilir misin?" Thatcher yalvarır. "Bir ya da iki gün."

O beyniyle yönetiyor.

Ben kalbimle

yönetirim.

o." Bir nefes aldıktan sonra sertçe başımı sallıyorum ama aslında seçimimi çoktan yapmıştım. "Anladım

Thatcher uzun bir iç çekti, onun tavsiyesine uyacağımı biliyordu ve yanımızdaki çöp kutusuna atıyor. Dikkatimiz çtırdayan çakıl seslerine yöneliyor. Jane, SFO'yu park etmiş kiralık arabalarla birlikte geride bırakmış ve bize doğru yürüyor.

Thatcher'a hızla, "Ona söyleme, kimseye söyleme," diye fısıldıyorum. Gergin bir elini ağzına götürüyor. Bakışları nişanlısının üzerinde. "Thatcher."

"Tamam." Burnunun kenarını sıkıyor, elini bırakıyor. "Tamam." Birden fazla kez başını sallıyor.

"Teşekkür ederim." Jane bize ulaşmadan önce kelimeler zar zor çıkıyordu.

Jane dirseğinin kıvrımında asılı duran balkabağı şeklindeki çantasını karıştırırken, "Siz ikiniz hiç de şüpheli görünmüyorsunuz," diyor. "Sadece tek yıldızlı bir motelin gölgelerinde gizlenen iki adam."

Kollarımı örüyorum. "Cadılar Bayramı için erkenden alıştırma yapıyorum. Hayalet olabiliriz diye düşündüm."

Kaşları kalkıyor. Tanrım, Jane'in sana bakma *şekli* var. Sanki niyetim alnımdan kırımın yanaklarına kadar dövme gibi işlenmiş. "Bunu benim için halledebilir misin?" Birden dönüp Thatcher'a soruyor ve çantasından çıkardığı bir kâğıdı ona uzatıyor. Bu konudan sapma beni neredeyse soğuk terler döktürüyor.

Thatcher gazeteye bakar. "Nedir o?" Ben soruyorum.

Jane hızlı konuşuyor. "Ailenin düğün için kullanmam konusunda *ısrarcı olduğu* araba servisi. Konukları Philadelphia'dan Newtown Square'deki mekâna götürmek için şoför tutmak istiyorum."

Şatoya benzeyen mekân, Philly'den sadece yarım saat uzaklıkta, taştan inşa edilmiş tarihi bir konak. Fotoğrafları ilk gördüğümde Thatcher'a "Mükemmel, Sindirella" dedim.

Kolumu itti ama aslında gülümsedi.

Ama araba servisi olayını henüz duymadım. Jane'e "Bu Dino Amca'nın işi," dedim. "O aileden biri, bu yüzden senin de aileden birini işe almanı istiyorlar."

"Ama telefona cevap vermiyor," diyor Jane sert bir sesle. "Bu beni deli

ediyor." Her zamankinden daha stresli görünüyor.

Ailemizle uğraşmak da böyle bir etki yaratabilir. Onları seviyorum ama hepimiz bir aygır sürüsü gibiyiz. Başboş, çok kaotik ve çok inatçıyız.

Thatcher onun gerginliğini fark eder. "Bu bende tatlım. Ailemle ilgili her şeyi bana bırak."

İç geçiriyor. "Düğün detaylarıyla daha fazla temas halinde olmayı umuyordum, böylece onları da dahil ettiğimi hissedeceklerdi. Özellikle de büyükannen ve büyükbabanın bana karşı bu kadar üzgün olmasından sonra."

"Biz," diye
düzeltiyor. Jane
başını sallar.
"Biz."

Son büyük aile çöküşü, baba tarafımızdan büyükanne ve büyükbabalarımız Thatcher ve Jane'in Katolik kilisesinde evlenmediklerini duyduklarında yaşandı.

Thatcher gibi evliliğe doğru gitmediğim için kısmen minnettarım. Zaten her gün *gerçek* migrenim var. Buna bir de mecazi migren eklememeyi tercih ederim.

Thatcher ona "Zaten yeterince şey yapıyorsun," diye güvence veriyor. Arkasından yaklaşıp bir kolunu yakasına doluyor ve ardından şakağına bir öpücük konduruyor.

Çilli yanaklarında bir gülümseme belirliyor, sonra adamın göğsüne yaslanıp göğüs kemiği hizasındaki ön koluna tutunuyor.

Bu beni gülümsetiyor çünkü kardeşim için *birini* istemiştim. Benden daha çok seveceği birini. Belki önce ben ölürsem, bu onu o kadar incitmez.

Thatcher gözlerime daha sert bakıyor ve biliyorum ki o da benim için aynısını isterdi. Ama aramızdaki bağa itiraz edilebileceğini düşündüğüm için bana *sersem* diyeceğini de biliyorum. Paylaştığımız şey sadece farklı.

Her zaman öyle olacak.

Jane bana, "Unutmadım, biliyorsun," dedi.

"Neyi unutayım?" Bir kez daha soğuk terler dökmemeye çalışarak soruyorum.

"Sen ve Sullivan, *kuzenim*," diye vurguluyor Jane, Thatcher'ın kolunu bırakarak. Bana bir adım daha yaklaşmak için onun kucağından sıyrılıyor. "Sanırım senden oldukça hoşlanıyor."

Jane'e onun bana baktığı gibi bakıyorum. *Cobalts*. Hepsi Sherlock Holmes'un soyundan geliyor olmalı. "Ondan *oldukça* hoşlandım."

Jane anında gülümser. "O zaman bu konuda bir şeyler yap." Thatcher derin bir nefes verir. "Akara onu seviyor, Jane." Gözleri büyür. "Ne zamandan beri?"

Elimi saçlarımda gezdirerek, "Söylenmemiş bir şey," diye mırıldanıyorum. "Bu üçümüzden ayrılmıyor."

"Evet," diye başını sallar Jane. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Bir telefon çalar. Thatcher cep telefonunu çıkarır.

Jane'e başımı salladım. Onun yapabileceği bir şey yok. Sulli ve ben sadece Akara'ya öpüştüğümüzü itiraf etmeliyiz ve sonra oradan devam etmeliyiz.

Thatcher birine mesaj atıyor. Jane'le bana baktığını hissetmiş olmalı çünkü "Ben Donnelly" diyor.

Ağırlığımı değiştiriyorum. "Xander iyi mi?" Xander neredeyse bir yıldır Donnelly'nin koruması altında. O çocuğu düşünmediğim bir hafta bile geçmiyor.

"Evet, bu gece Wawa'ya gitti."

Gülümsemeye başladım. Bu ay onuncu kez Wawa'ya gitmiş olmalı. Donnelly çocuğa iyi geliyor ve ben bu konuda küskün bir pislik olabilirim. Belki de Xander için yeterince şey yapmadığımı düşünüyordum.

Ama Thatcher ve ben onu hayatının kendine güvenmediği, kapalı yerlere sığındığı ve çoğu insandan korktuğu bir döneminde koruduk. Kardeşini üniversitede kaybettiği bir dönemdi. Bizim ağabeylik yapmamıza ihtiyacı vardı. Havalı arkadaşlar değil.

Thatcher devam ediyor, "Donnelly bana görevden ayrıldığını bildiriyor." Telefonunu kaldırıyor ve bana Philadelphia'daki iki Omega korumasıyla iletişim menzilinin dışında olduğunu hatırlatıyor: Paul Donnelly ve Quinn Oliveira. Lider olarak kardeşim nerede olduğumuzu bilmek ve hepimizin kışına tekmeyi basmak zorunda.

Gülümsüyorum. "İkiz kardeşim, Cinderella'dan *Bebek Bakıcılığı Maceraları'na*."

Thatcher telefonuna daha çok bakıyor. "Quinn de bir türlü *bulamadığım* uzun zamandır kayıp olan çocuğum." Telefonunu cebine sokar. "Bana nereye gittiğini bildiren bir mesaj göndermesini istemek çok fazla. Bugün nerede olduğu hakkında *hiçbir* fikrim yok. Luna lanet bir çukurda olabilir."

Şimdi *de* strese girdi.

Jane telefonunu çıkarır. "Ona mesaj atıp ne yaptığına bakacağım." Onlar iyi bir takım.

Farrow ve Maximoff'u motel odasından çıkarken görmeden önceki son düşüncem bu. *Sulli iyi mi?* Bu tek soru beni onlara doğru itiyor.

Kardeşıme başımla *selam verip*, o konuşmanın ortasındaiken koşarak Farrow'un yanına gidiyorum. Kulaklarımı zorlayarak, yolumun üzerindeki bazı şeyleri topluyorum.

"Anahtarlar sende mi?" Maximoff kocasına sorar. "Sırada ben varım."

"Bundan emin misin?" Farrow, travma çantasının kayışını kaydırarak gülümsüyor.

"Düşünmeme izin ver." Maximoff zar zor duraksıyor (Hale'in alaycılığını iyi biliyorum). "Evet. Ölü bedenimin üzerinde *pozitifim*. Kapatma konusunda anlaşıştık."

"Tamam, ama sadece iki saat araba kullandım. Daha sonra değiştirim ve saçında bir şey var kurt izci."

Maximoff, Farrow'un ana dikkat dağıtma planını bozmuş gibi bir kahkaha attı. "Hayır bilmiyorum."

Farrow sırtarak dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Seninle taşak geçmiyorum. Saçında bir şey var."

"*Biyonik* süper gücüm her şeyi görebiliyor ve orada bir kova dolusu hiçbir şey olmadığını *görüyorum*."

Farrow daha çok gülümser. "Tam da senin ne kadar büyük bir aptal olduğunu unutmuşken."

."

"Sulli'nin ayağını kontrol ettin mi?" İçeri girdiğim anda araya giriyorum. önlerinde. Aniden oldukları yerde durmalarına neden oldu.

Farrow kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, sanki cehennemden çıkmış bir yarasaymışım gibi. "Evet, ayağı iyi. Yaşayacak."

Maximoff bana daha sert bir bakış attı. *Kuzenime zarar* verme uyarısını daha çok kardeşıme yaptığını görmüştüm. Oğlunu tuttuğunu şimdi fark ettim.

Ripley artık uyumuyor. Bebek yorgun, mavi gözlerini ovuşturuyor, yanağını Maximoff'un göğsüne koyuyor.

Başımı salladım, "Teşekkürler."

Farrow kaşlarını çatıyor. "Neden onu sokmuşsun gibi davranıyorsun Moretti?" Maximoff gerilir. "Bir şey mi yaptın-?"

"Hayır," diye sertçe araya girdim. "Şişlik konusunda ona yardım ederken pek de iyi bir iş çıkarmış sayılmam. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Kuzeni biraz rahatlar. "O iyi. Sulli güçlüdür." Başımı salladım, "Evet, öyle."

Onu öptüm.

Onu öptüm.

Öpüştük amına koyayım. Azı dişlerimi ısırıyorum, gerçeğin kafamda

olduğu gibi gözlerimde de öfkelenmemesini umuyorum.

Bununla başa çıkabilirim.

Kahretsin, bu bende *var*. Evet, daha *yeni* oldu ve Thatcher'a çoktan söyledim ama bu haberi saklamak o kadar da zor olamaz. Daha önce ikiz değiştirme yapmış ve haftalarca *kardeşim gibi* davranmıştım. *Bu* berbat ve imkânsız bir şeydi.

"Onunla duş mu aldın?" Maximoff aniden sorar.

"Hayır," dedim. "Ondan sonra bir tane aldım." En azından yalan söylemiyorum. Sadece yirmi dört yaşında olabilir, ama bu üçüncü derece sanki onun elli yaşındaki babası kıcıımı ızgara yapıyormuş gibi hissettiriyor.

Yüzlerinden çekiliyorum ve hepimiz aynı yere gidiyoruz. Oscar, Charlie ve Akara'nın hâlâ konuştuğu kiralık arabalara.

Yolculuğumuz sırasında Farrow, Maximoff'un saçından bir yaprak koparır. Kocasına gösteriyor. "Ne diyordun?"

Maximoff gülümsemesini bastırmaya çalışarak, "Bunu gördüm," diye yanıtlıyor.

Farrow, Maximoff soğukkanlılığını bozana kadar gülümsemeye devam eder. Adımlarını hızlandıran Farrow, Maximoff'un başının arkasını tutuyor ve yürürken onu daha da yaklaştırıyor. Birbirlerine şefkatli gülümsemeler atıyorlar.

Masallardaki gibi bir aşkları var.

Çocukken buna duygusal, hüznü romatizm derdim. Sadece birkaç kişi için ulaşılabilir. Cinderella kardeşim gibi.

Belki de gerçek dışı görüldüğü için *aşkı* bir masal kitabı gibi düşündüm. Hiç sahip olmadığım bir şey. Kavrayamadığım bir şeydi çünkü kapıya ulaşamadan tökezlerdim.

Çocukken gördüğüm *sevgi zehirli* bir boşanmayla yok oldu. Ailemi şarapnel gibi parçalayan bir boşanma. Bazen hala içimde bir sızı hissediyorum, derimin altına saplanmış bir metal gibi.

Masalsı aşk.

Artık yaşlandım ve bunun *ruh eşi için kullanılan* başka bir kelime olduğunu biliyorum. şanslı azınlığın hayatları boyunca bulacağı şey.

En azından kardeşim kendininkini buldu.

Yıldızlarla kaplı gökyüzüne bakıyorum. Daha fazlası için yaratılıp yaratılmadığımı yüce bir varlığa mı yoksa diğer kardeşime mi sormam gerektiğini merak ediyorum.

Diğer kardeşim.

Neredeyse gözlerimi devirecektim kendime. Sevgi ve nefret mide bulandırıcı bir karışım halinde içimde yuvarlanıyor. Skylar benim lanet kafamda bile hassas bir konu.

"İyi misin Banks?" Biz yukarı çıkarken Akara soruyor.

Nasıl hissettiğime bakmalıyım. Tanrım, onun endişesi içimi acıtıyor. Birden fazla nedenden dolayı. *Skylar* isminden bahsetsem bile Akara kimden bahsettiğimi anlamaz.

Jane dışında kimse *yapmaz*.

Ağabeyimin ölümü çoktan unutuldu. O kadar gömüldü ki Thatcher daha ünlü olduğunda internete bile sızmadı.

Hatıralar solabilir ama *onun* hafızası hâlâ orada. Her yeri kasıp kavuruyor. Ben.

Jane'in onu bilmesine bayılıyorum, çünkü hiçbir zaman hikaye. Geçmiş kurcalamak zorunda kalmadım. Thatcher tüm işi yaptı, ben de tüm faydalarını gördüm.

Başka birinin bilmesi beni rahatlatıyor. Hatta bazı günler rahatlatıyor.

Şu anda Akara'ya bakarken midemdeki ikinci çukur daha da ağırlaştı.

Sulli'yi öptüm.

"Evet, ben iyiyim." Kollarımı kavuşturup otoparkı tarıyorum.

Sulli'yi öptüm. Kahretsin, ona söylemek istiyorum.

Bu etkiyle daha sonra değil, şimdi karşılaşmak kulağa çok daha iyi geliyor.

Sulli'yi öptüm.

Kollarımı açıyorum. "Hazır mısın?" Başımla motel odasını işaret ediyorum.

Akara başını sallar, Oscar'ın elini sıkarak veda eder.

"Gitmeden önce bekleyin," diyor Maximoff bize. "Araba yolculuğu için yanınıza almanız gereken bir ton fazladan yiyeceğimiz var. Fazla satın aldık."

"Moffy aşırı alım yaptı," diye düzeltiyor Jane, yanında Thatcher'la yaklaşırken.

Farrow, "Fazla hazırlandık," diye araya giriyor, sonra da Akara'ya açıklıyor. "Yaklaşık iki yüz bardak elma püremiz var. Ripley hepsini bitiremeyecek ve yer açmamız gerekiyor."

"Bunu kabul ediyoruz," diyor Akara. "Bizi sürekli durmaktan kurtarır. Yolda daha iyi zaman geçiririz."

Birkaç dakika sonra gitmek için toparlanıyorlar. Maximoff bana elma püresi ve atıştırılmalık Teddy Grahams paketlerinden oluşan ağır bir market poşeti uzatıyor.

İkiz kardeşime sarıldım. "Diğer tarafta görüşürüz."

Thatcher daha sıkı sarılıyor. "İletişimde kal."

"Konuşan kardeşim mi yoksa liderim mi?"

"İkisi de."

"Doğru, doğru," diye gülümsüyorum. *Sorun yok, Thatcher.*
Sözcükleri bakışlarımla söylüyorum. Anlayacaktır. Her zaman anlar.

Thatcher sertçe
başını sallar. Ben iyi
olacağım.

İyi ve güzel bir şeye doğru gittiğime inanmak zorundayım. Ona doğru
gidiyorum, değil mi?

Çok geçmeden arabaları toprak ve çakılları tekmelemeye başladı. Beni
Akara ile yalnız bıraktılar. Ona öpücüğü şimdi anlatmak daha kolay olurdu.
Ondan bir şey sakladığım bir saniye bile olmazdı. Ama Sulli'nin de bunu
neden yapması gerektiğini anlıyorum. Ben de aynı sebepten yapmak
zorundayım. Akara'yı çok fazla önemsiyoruz. Bu kadar basit.

Şimdi ona geri dönüyoruz. Yani gerçek er ya da geç ortaya çıkacak.

Otoparkta yürürken Akara'ya soruyorum: "Jane, Maximoff ve Charlie
motel odasına nasıl girdiler? Anahtarları yoktu."

Aklı başka bir yerde gibi görünüyor. Ve bilmem kaçınıcı kez, keşke
Akara Kitsuwon'un kafasının içinde olsaydım diyorum.

AKARA KITSUWON

"ONLARA ANAHTARIMI VERDİM," diye yanıtlıyorum Banks'i, biraz mesafeli bir şekilde. "Sulli'ye sürpriz yapmak istediler."

Ripley'in ekstra elma püresi ve Teddy Graham'larından oluşan market poşetini diğer eline geçiriyor. "*Beni şaşırttılar,*" diyor Banks. "Neredeyse altıma sığıyordum." Ses tonu neşeli.

Gülümsemek istiyorum ama motel odamıza geri dönerken *Sulli'yi* hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Çıplak Sulli.

Başımı eğiyorum, gözlerim kayıyor. Dalıyorum. Bodyguard *101-dağılma*. Yaptığım şey için adamlarımın canına okudum. Bu sırlı "nereye gittin" hissi çok yabancı.

Ama Sulli'yi iç çamaşırsız görmek de öyle. Ya da sütyensiz.

Ona kıyafet fırlatmak isteyeceğimi düşündüm. Sanki namuslu biriymişim gibi ona *örtünmesini* söyledim. Sanki onun *kardeşiymişim gibi*. Ama değilim.

Ben onun kardeşi değilim.

Bu gerçek beynimde hiç bu kadar sağlam yer etmemişti. Beton gibi, bu gece katılaştı.

Sulli'ye kıyafet fırlatmak aklıma bile gelmedi. Belki de şoktaydım. *Evet*. Havlusunu önümüze düşürdüğü için kesinlikle ağzım *açık* kalmış, tökezlemiştim. Ama soğukkanlılığımı korudum. İçten içe kendimi daha çok bir Looney Tunes karakteri gibi hissediyordum -kalbim vücudumdan fırlıyor, beş kat daha büyük pompalıyor ve sonra tekrar içeri giriyordu.

Motele doğru yürürken hâlâ sersem gibiydim. "O nasıl?" Banks'e soruyorum, sonra hemen akrebi hatırlıyorum, Sulli'yi nasıl çok çabuk terk ettiğimi. "Kahretsin, ben

Onu bu şekilde terk etmek zorunda kaldığım için nefret ediyorum." Elimi yüzüme sildim. "Onu çıplak gördükten *hemen* sonraydı. Muhtemelen onu grotesk bulduğumu düşünüyordur." İnliyorum ve içimi burkan, mide bulandırıcı bir nefes çıkarıyorum.

Banks'in "*Gördüklerini beğendin mi?*" diye sormasını bekliyordum. Ama o oldukça sessiz. Onu geveze olarak sınıflandırmazdım ama ne zaman Sulli'den bahsetsem hiç susmuyor.

Belki de motel odasında söyledikleri gerçekleşiyordur. Sulli'ye olan hislerimi bir şekilde etkilememeye çalışıyor. Ama Banks'in daha önce bana bağırması beni çoktan yonttu. Onun tavsiyesini almak güzel olurdu ama o benim ahlaki vicdanım değil.

O sadece benim arkadaşım.

"İyi misin?" Çok fazla varsayımda bulunmadığımdan emin olarak ona sordum. Diğer çocuklar ve Jane'in yanındayken de aynı tuhaf bakışa sahipti.

Banks başını sallar. "Sulli de iyi. Farrow onu kontrol etti."

"Gördüm." Motel odasının önünde durduk. Gecenin içinde böcekler cıvıldıyor. Anahtarı almak için cebimi karıştırıyorum. Gözlerimi kaçırmıyor. İşte bu. "Bu konuyu nasıl konuşmuyoruz?" Sesimi alçaltarak soruyorum. "Horoz'la birlikteyken onun hakkında konuşmaktan ya da Sulli'yi tartışmaktan hiç çekinmedik ve şimdi önümüzde soyundu ve biz hiçbir şey olmamış gibi mi davranıyoruz?"

Arkamızı tarıyor. "Lunapark hakkında konuşmak istememiştin."

"Sadece onunla," diye yaltaklanarak karşılık veriyorum. "Ki bu aptalcaydı. Korkmuştum."

Değişimden korkuyorum. Ama onu kaybetmekten daha çok korkuyorum çünkü.

Çünkü ondan hoşlanıyorsun, Nine.

Göğsüm düğümleniyor, anahtar elimde soğuk. Banks'in *Sulli* konusunu yüzüme vurmasını özlüyorum, sonunda ona çenesini kapamasını söylesem bile. *Banks'i kaybedemem.* Onu kaybetmekten de korkuyorum. "İlk düşüncen neydi?" Ona sordum. "Onu çıplak gördüğünde mi?"

Yüzünde çarpık bir gülümseme var. "Cehennem ruhuma merhamet etsin."

Dudaklarım kalkıyor, sonra titriyor. *O da Sulli'den hoşlanıyor.* Belki de *bu* yüzden daha temkinli davranıyor. Bir elimi saçlarımın arasından geçirip anahtarı kilide yerleştiriyorum.

"İlk düşünceniz neydi?" Banks sonunda sorar.

Kıpırdamadım. Çıplak Sulli'yi hatırlayınca göğüs uçları dikleşti ve onu yatağa atmak istedim. Onu bağlamak. Daha fazlası için kıvranana kadar onu hiç öpülmediği yerlerinden öpmek. Yine de ilk düşüncelerim bunlar değildi.

Daha basitti.

Ve kapıyı açmadan önce, "O bir bebek." diyorum.

Banks omzumu okşamıyor. Benim için mutlu olacağını düşündüğüm kadar mutlu görünmüyor. İşte buradayım, haftalarca beni bakmaya zorladığı duvarları yıkıyorum.

Sadece başını sallıyor.

İncindiğini hissederek başımı sallıyorum. *Ondan gerçekten ne kadar hoşlanıyor?* Ama bu konuya değinmekte bile tereddüt ediyorum. Çünkü bu Sulli'ye karşı frene basmam için bir neden olacak ve ben daha yeni gaza basıyorum.

Durmak istemiyorum.

Konu değiştiriyor. "Seni kim aradı? Tuvaletten kaçtığında," diye açıklıyor.

"Price." Kapıyı aralıyorum, Sulli'nin uyku minderinde yattığını görüyorum, sonra bir dakika daha dışarıda konuşabilmemiz için kapatıyorum. "Görünüşe göre geçici korumalarımızdan biri Connor Cobalt'ı şirketten iş tavsiyesi almak için aramaya çalışmış. Bu da Price'ın taşaklarını sıkmaya çalışmasına yol açtı." Alfa'nın patronluk taslayan sesini hatırlayınca içim cız etti. Banks'e, "Geçici görevlinin Connor'ın numarasını nasıl aldığını bilmiyorum ama Kitsuwon Securities'i Price'ın şirketinin Walmart versiyonu gibi gösterdi ki zaten Versace olduğunu düşünüyor." diyorum. Nefes veriyorum. "Umarım baban kötü geçici çalışanları ayıklayabilir."

Michael Moretti yeterince erken gelemez.

Banks fısıldıyor, "Hâlâ uçuyor mu?" Sanırım hâlâ babasının beni hayal kırıklığına uğratmasını bekliyor.

"Evet. Thatcher artık Philly'de olmadığı için bir araba servisine onu aldıracağım."

Thatcher'a amcası Dino'nun araba servisini sordum, bir ev-ve-pop şirketi, ama bana açıkça söyledi, *"Dino amca ondan nefret ediyor. Boşandığımızdan beri babamla hiç konuşmadı."*

Michael'ı işe almak şeytanla iş yapmak gibi gelmeye başladı.

İçeri girmeden önce Banks'e plan hakkında bilgi vereceğim. Thatcher, Oscar ve Farrow ile Montana'da nasıl bağlantı kuracağımızı.

"İşin iyi tarafı, Ohio dışında paparazzileri kaybettiler, yani bir süre medyasız kalacağız," diye ekliyorum. "Ve hey, insanlar burada hiçbirimizi tanımayabilir bile. Güvenlik konusunda şimdiye kadar yaşadığımız en kolay zaman olabilir." Yine de havada bir tedirginlik var.

Az önce *uğursuzluk getirmiğim* gibi hissederek yumruğumu ahşap kapı çerçevesine vuruyorum.

Banks gülüyor. Ama sanki o da parmaklarını tahtaya değdirmek

istiyormuş gibi kapının çerçevesine bakıyor. "Siktir et." Tahtaya vuruyor.

Ve sonra motel odamıza giriyoruz. Köpük paspaslar yatağın ayakucuna yakın bir yerde çoktan yere serilmişti.

Banks keskin bir şekilde nefes alır, sonra kabaca nefes verir gibi görünür. Omuzları düşüyor. Neden olduğundan emin değilim.

Kapıyı yavaşça arkamdan kapatarak sürgüyü kaydırıyorum. Sulli hemen uykuya dalmış ve kıvrılmış, uyku tulumunu bile almamış. Pencerenin yanında bir yığın halinde yatıyorlar.

Birini alıp battaniye gibi fermuarını açıyorum. Sessizce yanına yaklaşım çömelıyorum ve yeşil uyku tulumunu omuzlarına kadar kaldırıyorum.

Biraz kıpırdanıyor, sıcaklığa sokuluyor ama uyanmıyor.

Sulli'ye bakmak ve Sulli'yle birlikte olmak benim için çok doğal. Bu bir rutin değil, farkındayım. Bu benim hayatımdaki bir *gereklilik* ve belki de bu yüzden ne zaman biri onu doldurmaya çalışsa araya giriyorum.

Banks ve ben yatmak için hazırlanıyoruz: dişlerimizi fırçalıyoruz, ipli pantolonlarımızı giyiyoruz, sonra ışıkları kapatıyorum. "Beni kapının yanında mı istiyorsun?" Banks soruyor.

Patron benim. Kararları ben veririm.

Bir korumanın nerede uyumasını istediğim de dahil olmak üzere, tam bir pislik olup onu kapıya kadar kovabilirim. Sulli'den çok ama çok uzaklara çünkü Banks'in deyimiyle örümcek hislerim "pislik dedektörü" karıncalanıyor. Belki de bozuktur. Belki de bozuktur.

Çünkü Banks bir pislik değil.

Jack Highland-Oliveira hakkında yanılmışım. *O gerçekten Güzel.*

Parmağımı avucuma götürüyorum. *Pislik olma. Hıyarlık yapma.*

"Kapıyı mı istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Önemli değil." Sulli'ye bakmamak için yoğun bir çaba sarf ediyor.

Dudaklarımı yaladım. "Tamam, sen pencereye en yakın olanı al. Ben onun diğer tarafını alacağım." Aslında Sulli'nin iki tarafındayız.

Banks kararımı sorgulamadan başını salladı. "İyi geceler." Elini koluma vuruyor.

Ona başımı salladım. "İyi geceler."

Bir dakika sonra kendi uyku tulumlarımızla sırt üstü uzanıyoruz. Sulli bana doğru döndü. Ellerimi başımın altına koyarak tavandaki bir lekeye bakıyorum.

Ona bakmamaya çalışıyorum. Ama gözlerim dudaklarına kayıyor, dudaklarının arasından yumuşak bir nefes çıkıyor, sonra tekrar yukarı bakıyorum. Bugünün her parçası

içime işliyor. Sulli'ye karşı hissettiklerim ve Banks'le olan arkadaşlığım arasında beynim dönen bir düşünceler ve farklı duygular gezegeni gibi.

Gözlerimi bile kapatamıyorum.

Başımı çeviriyorum ve Sulli'nin diğer tarafında Banks'i görüyorum. Uyanmış.

Tavana bakıyorum.

Lanet olsun.

Uzun ve uykusuz bir gece olacak. İkimiz için de.

AKARA KITSUWON

RÜYALARIM son birkaç yıldır alışılmadık derecede canlı. Bu rüyalarından kurtulmak çok zor ve hala rüya gördüğümün en büyük göstergesi her zaman kar oluyor.

Nerede olursam
olayım. Kar yağmaya
başlıyor.

Bu gece bile, Sulli çelik bir kapıya vuruyor. Kilitli. Küçük, daracık metal bir odada birlikte hapsolmuşken, tavandan ağır yağmur damlaları düşüyor. Kapalı bir odada kar yağıyor.

Rüya görüyorum.

Rüya görüyor olmalıyım, ama uyanmıyorum. Kafamın içinde sıkışıp kaldım. Kar uzun, çikolata kahverengi saçlarına karışıyor ve ben kapının mandalını açmaya çalışırken parmaklarım kanıyor.

Yumruklarını sıkıyor. "YARDIM EDİN!" Tiz çığlığı içimde bir şeyleri delip geçiyor. Hızla Sulli'yi göğsüme doğru çekiyorum ve kollarımı sıkıca beline doluyorum. Dudaklarımı kulağına götürüp fısıldıyorum, "Hey, sorun yok."

Bana tutunuyor.

Hava almak için

kabarıyor.

Odadaki oksijen tükeniyor.

Nefes almakta zorlanıyorum ama her zor nefesimi "Sorun yok Sul" diye fısıldamak için kullanıyorum.

Hâlâ elimde, geriye uzanıyor ve boynumu kavırıyor, *gitme* der gibi sıkıyor. Gözlerimiz çelik kapının üzerinde.

Kar vücudumuzun etrafında daha da
yükseliyor. Soğuğu zar zor

hissediyorum.

"Burada öleceğiz," diye boğuluyor. *Bir rüya olmalı.* Sulli bu kadar çabuk pes etmezdi.

"Biz değiliz." Çelik kapının diğer tarafından iki *patlama sesi* duyana kadar kesinliğimi anlamıyorum.

Kapı açılır ve Banks orada durur. Bir kar yığınının üzerinde. Kırılğan havayı emerken göğsü ağır ağır inip kalkıyor. Silahı tutuşunda rahat görünüyor, ama yine de düşürüyor.

Bize doğru koşuyor, dizlerinin üzerine çöküyor. Bir eli Sulli'nin kafasında, diğeri benimkinde.

Bir ciğer dolusu hava
çekiyorum. Uyanıyorum.

Ter üzerimi kaplıyor ve oksijen için nefesimi tutarak ayağa fırlıyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, ön kollarımı bükülmüş dizlerime dayıyorum, böylesine canlı bir rüyadan sonra kafam karışıyor.

Kardan hem nefret ederim hem de severim.

Babamın öldüğü gün kar yağıyordu.

Annemin New York'a geri taşındığı gün kar yağıyordu.

Neredeyse hayatımın her boktan gününde kar yağıyor. Cehennem rüyalarımnda bile kar yağar. Ama ailemle ilgili en güzel anılarımdan bazıları karlı kayak pistleriydi. Mutlu, *yakın bir* aileydik. Anne ve baba küçük oğullarına snowboard yapmayı öğretiyordu. Ta ki ben büyüyene ve ikisiyle de kara elmaslarda kolaylıkla yarışana kadar.

Sulli gibi ben de heyecan arayan ebeveynlerle büyüdüm. Babam daha çok oynayabilmek için masa başı bir işte çalışırdı. Maraton koşardı. Sağlıklıydı. Bu yüzden kalp krizi geçirmesi herkes için sürpriz oldu. Özellikle de benim için.

Kederin yükselen dalgasını hissediyorum. Beni sular altında bırakıyor.

Anılar, duyguların gizemli bir çantası gibidir. İçine elinizi soktuğunuzda kötü olanları çıkarabilirsiniz. Üzücü olanları.

Sadece mutlu geçmişe ulaşmaya çalışsan bile.

Sanırım ben hüzünlü geçmişe ulaştım.

"Kits?" Sulli motel odasında fısıldıyor, sesinin her yerinde endişe var. *Uyanmış.* Aslında bir süredir uyanıkmiş gibi görünüyor. O kadar da şaşırmadım. Hâlâ yan yatmış, bir dirseğine dayanmış. Elinde parlayan bir telefon yüzünü aydınlatıyor.

"Ben iyiyim." Kurumuş dudaklarımı yaladım ve kalçasını okşadım -bu onun kalçası değildi. Sadece kıcını okşadım.

Sulli hareketsiz kalır. Karanlıkta tepkisini anlamak zor.

Gerginim. "Üzgünüm Sul, bacağına nişan almıştım."

"Oh hey, bir şeyler hissetmeye çalıştığını falan düşünmedim," diyor kolayca. "Sorun değil."

Genelde bu beni rahatlatırdı. Şimdi, arkadaş bölgesi boğucu. Sanki hâlâ çığ gibi büyüyen bir karın içinde paketleniyormuşum gibi. Sertçe yutkunuyorum ve onun da böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Ona adil davranmadım.

Sulli oturuyor. Rüyamdakinden daha memnun. Sabah saçları geniş, kare çenesinin etrafında dağınık.

Sessizce ona "Bu bir rüyaydı." dedim.

"Öyle mi?" Yüzümü inceliyor. "Bu sefer lanet kar nasıldı?" Bir nefes veriyorum. "Ağırdı."

Sulli'ye kardan, rüyalarımından bahsettim; çelik odayı bile biliyor. Sadece son rüyamda Sulli'yle birlikte kapana kısılmamıştım. *Banks* ile kapana kısılmıştım. Ve kapıyı açan da oydu.

Kendimi psikanalize sokmadan önce telefonumu kontrol ediyorum. Mesajlar çoktan tavan yapmış. Çoğunlukla işle ilgili. Onlara sonra cevap veririm. Dışarısı hâlâ karanlık. Neredeyse gün doğuyor.

Banks, Sulli'nin yanında mışıl m ı ş ı l uyuyor ve dinlendiği için mutluyum. Dürüst olmak gerekirse, umarım onun rüyaları da benimkiler kadar zihnimi bulandırmaz.

Sulli ayağa kalkışımı izliyor.

Başparmağımı kapıya doğru uzatıyorum ve o da gülümseyerek başını sallıyor. Söze gerek yok.

Aynen böyle, biliyor.

Ses çıkarmadan kıyafetlerimizi giyiyoruz. Koşu şortunu sıkı kalçalarına doğru çekiştirirken ona bakıyorum. Başıma bir tişört geçirirken beni izliyor.

Yirmi bir yaşında.

Büyümüşsün.

Hiç bir arkadaşım ile yatmadım. Hiçbir müşteriyle yatmadım, bundan eminim.

Dağınık. Çok dağınık ama doğru yol tam önümdeymiş gibi hissederken yanlış yollara sapmaktan yoruldum.

Onu kaybedemem.

Onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Ona dokunmanın, onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

İstediğim şeylerin peşinden giderim. Ve şimdi bunu merak ediyorum, istiyorum o.

Sulli sırt çantasını karıştırıyor, ben de benimkine gidiyorum. Fermuarını açıp altından küçük bir not defteri ve kalem alıyorum. Hızlıca bir not karalıyorum.

Sulli sırt çantasını bıraktı. Yanıma yanaşarak boynunu omzumun üzerinden geçiriyor ve notu okuyor.

Ben yazdım: *Sulli ile sabah koşusu. Yakında döneceğim.* - 9

Kalemi ona vermemi işaret ediyor, ben de veriyorum. Sözlerimin altına üç küçük dalga çiziyor.

Gülümseyerek, "Bunun bir grup notu olduğunu kim söyledi?" diye fısıldadım. "Hardy-har-har." Bir karalama daha yapmak için eğiliyor.

Kalemimi geri çalıyorum.

Gülümseyerek beni hafifçe kolumdan itiyor. Gülümsemesi ciğerlerimi genişletiyor. Göğsümü kaldırıyor. Beni gerçekten iyi hissettiriyor. Onun gözüne girmeyi seviyorum. Eğlenceli dinamiğimizin tekrar harekete geçmesini seviyorum. Garip arkadaşlıklar diyarında her şey boka sardığında nefret ediyorum.

O zaman arkadaş olma, Nine.

Bu düşünce neredeyse nefesimi kesiyor. Hareket etmeye devam ediyorum. Parmak uçlarımla uyku minderlerine gidip, notu Banks'in yanına bırakıyorum. Eline yakın bir yere.

Bunu fark edecektir.

Daha sessizce, Sulli ve ben dışarı çıkıyoruz. Çiğli, karanlık sabaha. Motelin arkasına ve ağaçlık çalılığa gidiyoruz. Sırt çantasından ne çıkardığını gördüm. Seyahat boyu küçük bir gargara şişesini dudaklarına götürüp çalkalıyor. Sıradan ama *çok* seksi.

Bunu yaptığını daha önce binlerce kez gördüm.

Ve her seferinde bir ısı dalgasıyla bana geri dönüyor.

Sulli şişeyi bana uzatıyor, ben de bir yudum alıyorum. Yere tükürmesini izliyorum. *Spermimi tükürecek miydi yoksa yutacak mıydı?*

Bence ikisini de denerdi.

Soğuk rüzgâr tenime zar zor değiyor. Boş şişeyi ona geri vererek dikkatimi yeniden toplamaya çalışıyorum. Gargarayı çimlere tükürüyorum.

Şişeyi motelde bıraktığımız çöp kutusuna atıyor. Bir basketbol sahası uzaktaydı ve mini şişe hala mükemmel bir şekilde çöpe düşüyordu.

Başımı salladım. "Faul topu."

"Tam bir şamata." Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle ormana doğru geri geri yürüyor. "Yarışalım mı?"

"Sadece beni bağliyormuş gibi yaparsan," diyorum ona ciddiyetle.

"Nerede olduğumuzu bilmiyoruz. Seni burada kaybedemem."

"Anlaştık." Tokalaşmak için elini uzattı ama ben daha iyisini biliyorum.

Elimi uzatıyorum ve o parmaklarını benimkilerle birleştiremeden elimi bırakıp yanından geçiyorum.

"Hileci!" diye sesleniyor sırtarak.

"Ben adil oynadığımı söylemedim!"

Ben de ona bağıyorum.

Karanlık daha yeni çekiliyor. Işık ufuktan zar zor yükseliyor. Bu, onunla koşmak için her zaman en sevdiğim zaman olmuştur. Sullivan Meadows ile sabahın erken saatleri, hayatımın güçlü bir kalp atışı.

Onlarsız yaşayamam.

Onsuz yaşayamam.

Söylediklerimi ciddiye alıyor ve benim hızıma ayak uyduruyor ki bu kesinlikle onun normalde belirlediği bir hız değil. Şimdiye kadar benden en az bir mil önde olurdu.

Dün gece Price'la yaptığım görüşme sırasında belirlediğim patikadan ormana doğru ilerliyoruz. Sabah antrenmanı yapmak isterse diye. Sulli koşarken özgür görünüyor. Sanki tüm streslerden kurtulmuş gibi. Her endişe. Koşu saatlerini yüzdüğü kadar sık tutmuyor. Yine de, o su için yaratılmış. Bu inkar edilemez. Hiçbir pislik aksini söyleyemez.

Ben bile.

Tabanlarım toprağa onunkinden çok daha ağır basıyor. Ölçülü, kontrollü nefesler alıyor ve her ayağını indirişinde daha güçlü, daha hafif bir adım atıyor. Fiziksel olarak tanıdığım tüm kadınlardan daha güçlü. Koşarken ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. Damarlarımda sıcak kan dolaşıyor. Gözlerim onun kıkına, esneyen bacaklarına, bana rekabetçi bir sırıtış atan yeşil gözlerine takılıyor.

Hayır, yetişemedim Sulli.

Gerçekten çok geride kaldım. *Onu* görmemin bu kadar uzun sürdüğünü düşünmek acı veriyor. Onu gerçekten görmek için.

Ama daha önce yapmadığının iyi olduğunu biliyorum. Çok erken olamazdı.

Umarım çok geç kalmamışımdır.

Kabukları yosun kaplı bir ağaç kümesine ulaştığımızda ikimiz de yavaşlarken duruyoruz. Sis içeri giriyor, sabah ışığı bizi yıkıyor.

At kuyruğu gevşek. Ve ben nefes almaya çalışırken göğsüm inip kalkarken o neredeyse hiç terlemedi. Ama bunun suçunu tamamen koşuya yükleyemem.

"Çok yavaş değil, Kits. Bir dahaki sefere beni geride bırakabilirsin." Koluma vuruyor.

Güçlü yüz hatlarını içime çekiyorum. Nefesi kesiliyor.

Nefes alarak, "Sadece ayak bileklerini birbirine bağlarsam şansım olur," diyorum. Bir elimi kalın, siyah saçlarımın arasından geçirirken, saç telleri gözlerimin içine düşüyor. Nabzım daha sert atıyor.

Dudaklarına dokunuyor. "Bu bakış da ne?" Başını sallıyor, parmaklarını indiriyor. "Bana hiç *böyle* baktığını görmemiştim."

Bir adım öne çıktım. "Açıkçası seni uyarmalıyım, ben iyi bir adam değilim Sulli."

Kaşlarını çatıyor. "Hangi lanet şekilde?"

Kısa, kırılgan bir kahkaha attım. "Dur da sayayım, fasulye."

"Son zamanlarda bana taktığın lakap bu mu?" Kollarını kavuşturuyor. "Çünkü berbat bir şey ve sadece bir pislik bana sırık gibi sebze diyebilir. Olmadığım tek şey ve nefret ettiğim tek şey."

Gülümsüyorum. "Bunu da listeye ekleyebiliriz." "Liste ne kadar uzun?"

"Büyük adama inansaydım muhtemelen *Noel Baba*'dan bir parça kömür alırdım."

"Kitler," diyor sabırsızlıkla.

Flört etmeyi bırak, Nine.

Tamam.

"Cidden," diye devam ediyorum, "iyi değilim. Beni başından savmandan nefret ediyorum ama *eski sevgilin* *seninle* flört etmeyi bırakmamı söylediği için seni bir süreliğine başından savmışım, hatırladın mı?"

"Nasıl yapmam," diye mırıldanıyor hararetle.

Başımı sallıyorum. "Ben ikiyüzlüyüm, pisliğin tekiyim, kötü adamım. İlgini hak etmiyorum ama bunun için savaşacağım. Bunu şimdi bilmen gerek, tamam mı?"

"Şimdi ne önemi var ki?" Sulli daha sert nefes alıyor, aramızdaki mesafe bir santim olana kadar yaklaşıyor. Ona bakıyorum, sadece birkaç santim daha uzun. "Kötü çocukla birlikte olacak değilim ya. Kötü çocuk kılı Kocaayak'tan hoşlanmaz-"

İki elimle belini kavriyorum ve onu geriye doğru yürütüyorum. Aniden kelimeleri çalıyor. Gözlerimiz susuzluğa ve tarihe kilitlendi, yıllar

Birlikte geçirdiklerimiz, benden bildiği tatlılık. Benim ondan bildiklerim.

Isı diğer tarafta.

Sırtı ağacın gövdesine çarptığında parmaklarım güçlü çenesinden yukarı kayıyor. Eğiliyorum, o da şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde geri çekiliyor.

Kıpırdamadan duruyorum. Kafasını değerlendiriyorum. Nabzım hızla atıyor. Hâlâ yanağını tutuyorum ve nefeslerimiz ormandaki ağır soluk seslerine benziyor.

Dudaklarıma

bakıyor.

Onunla göz göze

geldim.

Ve sonra Sulli eğilir.

Bir anda öne doğru çekilip ağzını ağzıma getirdim. Sullivan'ı öpüyorum. Onu yağmur suyu gibi öpüyorum ve çöldeki her damlanın tadını çıkarıyorum. Acı verecek kadar yavaş.

Bedenlerimiz yakınlaşıyor. Tabanlarımızın altındaki yaprakların çıtırtısı kafamın içinde uzak bir ses. Ağzımın onunkine değdiği her geçen saniye içimi aydınlatıyor. Her nefesin tadına bakarken, dilim dudaklarını ayırıyor ve kalçaları bana doğru eğiliyor.

Bir vuruş sonra, eli kasıklarıma daldı. Sulli zonklayan sikimi sıkıyor. Beni boşaltmak için değil.

Daha çok ne kadar sert olduğumu test ediyormuş gibi hissediyorum.

Şortumun altında ereksiyonum acı veriyor. *Kahretsin*, vücudum onu itmek için titriyor. Onu bu lanet ağaca daha da sıkı bastırmak için. Bir elimle iki bileğini kavırıyor ve kollarını başının üzerine çekiyorum. Biz öpüşürken onları sabitliyorum.

Tahrik olmuş bir ses dudaklarından çıkıp benimkine giriyor. Birdenbire sarsıldı.

Bıaktım.

Elleri düşüyor.

Yüzündeki dehşet karşısında nabzım düz çizgiler halinde atıyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Elleri uyluklarının üzerinde, eğilmiş. Motele doğru bakıyor.

"Hey, konuş benimle, Sul." Nefes alamıyorum. "Kollarını başının üstünde sabitleyen ben miydim? Bunu yapmayacağım-"

"Bu hoşuma gitti, *gerçekten* çok hoşuma gitti."

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Seni öpmek istemeliydim."

"*Bekle ya da başka bir şey demeliydim. Siktir.*" Sulli yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Beni öpeceğini biliyordum. Beni öpmeni istedim."

Her şey boka sardı."

"Bunun nesi boktan?" Yüzüm buruşuyor. "Sulli?" Perili
bir bakışı var.

"Sulli?!" Çıldırıyorum. Yanlış bir şey yaptım diye. Geçmişte biri onu
incitti. *Eski sevgilisi onu taciz mi etti?* O iyi mi?

Zihnim panik içinde binlerce yöne koşuyor.

"Açıklayabilirim." Bir elini uzattı. "Ama Banks olmadan açıklayamam."

"Ne?" Yüzüm daha da berbat oldu.

"Banks'e gitmeliyiz. *Hemen şimdi.*"

Anlamıyorum. Anlamama gerek yok. Sadece cevap
istiyorum. Bu yüzden Sulli'yi dinledim ve motele geri
dönmedik.

"Yer Lav" oynar gibi koşuyoruz. Ayaklarımız yanıyor. Kafam, kalbim,
bedenim de öyle. Diri diri yanıyorum.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

NE OLUYOR LAN?

Nasıl oldu da benden hoşlanan *hiç* korumam -arkadaşım, dostum, her neyse- yokken birdenbire beni *öpen* iki kişiye dönüştüm? Kısa bir süre önce Banks ve Akara'nın beni öpmektense bir karıncayıeni öpmeyi tercih edeceğine inandığım gerçeğini aklım almıyor.

Erkeklerle, randevularla, öpüşmelerle ilgili deneyimlerim mikroskobik düzeyde. Tüm erkekleri kıyaslayabileceğim bir eski sevgilim var. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde *iki* erkeği öpmeyi kaldırabilecek donanıma sahip olduğumdan emin değilim. Suçluluk duygusu dudaklarımı Akara'dan hızla ayırdı. Banks'i aldatıyor muydum?

Hiçbir şeyi sağlamlaştırmış
değiliz. Ama boktan hissettirdi.

Gerçekten boktan.

Çünkü Banks'ten hâlâ çok ama *çok* hoşlanıyorum ve onu *incitmek istemiyorum*. Akara'yı incitmek istemiyorum.

Neler oluyor böyle? İki adam.

İki öpücük.

Ben Elena Gilbert *değilim*. Duygusal olarak bir aşk üçgenine hazır değilim. Ve kahretsin, şu anda *Vampir Günlükleri'ni* düşündüğüme inanamıyorum.

Bunun için annemi ve Willow Teyzemi suçluyorum. Göl evinde yağmurlu bir yaz, kız kardeşimi, birkaç kuzenimi ve beni televizyonun karşısına oturtular ve yedi sezonun tamamını izlememizi *istediler*.

Elena'nın Stefan ve Damon ile yaşadığı karmaşık aşk üçgenine ilgi duyduğum mu? Evet. *Hepimiz öyleydik.* Takımlar ve taraflar vardı ve göl evi haftalarca bölündü. Tek düşünebildiğim, iki kişiye aşık olup birini seçmek zorunda kalmanın berbat bir şey olduğuydu.

İyi haber şu ki, Akara *ya da* Banks'e aşık değilim. Sadece onlardan gerçekten hoşlanıyorum. Ve bu sadece bir öpücüktü.

İkisinden de.

Tüm gücümle motele doğru koşarken ayaklarım daha da sert basıyor, Akara da çok uzağımda değil. Ayakkabılarım otoparkın kaldırımına çarpana kadar yapraklar ve dallar yüzüme çarpıyor.

Banks çoktan dışarı çıkmış, uyku tulumlarını Booger'ın arkasına atıyordu. Arkasını dönüp beni gördüğünde, pantolonuna tutturduğu telsize uzandı. Ama kablo pil takımının etrafına dolanmış. Hızla ve aceleyle çözerken gözleri endişeyle bana kayıyor.

Onun önünde nefes nefese duruyorum. Ellerimi dizlerime koyup hava almaya çalışıyorum. Bir sabah koşusunda hiç bu kadar nefes nefese kalmamıştım.

Banks korumacı bir tavırla önüme geçiyor ve bir anda tüm vücudumu siper ediyor. "Sorun nedir?" Tam koruma pozisyonunda. Soğukkanlı, tetikte ve bu bir güvenlik sorunu olmaktan çok uzak.

Bu sadece benim sorunum. Bir aşk hayatı problemi.

Arkadaşlık sorunu.

Kelimeler oluşturmaya çalışıyorum ama sadece daha ağır nefes alıyorum, ciğerlerime hava girmiyor.

Kulaklığını kulağına takıyor ve bana doğru eğiliyor. "Sulli?"

"I..." Kit'ler ortaya çıktıkça sözümü kesiyorum.

Yanımızda patinaj yaparak duran Akara da aynı elleri dizlerinde duruşa sahip. Saçları sanki 90'lar tarzı bir kaykay fotoğraf çekimi için hava atıyormuş gibi rahat ve havalı bir şekilde gözlerine doğru sarkıyor. Nefes nefese kalmışken bu kadar seksi görünmeye gerçekten hakkı yok.

Banks artan bir endişeyle aramıza bakıyor. Beni kendine çeken, seninle ilgileneceğim tavrını takınıyor. Bu kadar seksi ve endişeli görünmeye hiç hakkı yok.

İkisini de seviyorum.

Jane gibi biri olsaydım bu o kadar da kötü bir sorun olmazdı. Etrafında yüzlerce lanet olası kedi varken, pastel renkler ve payetli topuklu ayakkabılar içinde bir patron kaltak gibi çoklu görev yapardı.

Banks Akara'ya odaklanır. "Lütfen bana siz iki puştun aptalca bir iddiaya girip buraya koştuğunuzu söyleyin." Dikkatli, gözünü kırpmadan bakan bakışları omuzlarımızın ötesindeki ormanı tarıyor. Birinden *kaçtığımızı* düşünüyor olmalı.

Dürüst olmak *gerekirse*, biz sadece ona koşuyorduk.

Akara daha büyük bir nefes alarak doğrulur. "Sul." Sesi cevaplar için yalvarıyor.

Ben de daha fazla yükseliyorum, bir elim kramp giren kalçamda. "Hepimiz havayı temizlemeliyiz." Ciğerlerim sıkışıyor. "Um, başlayarak..." Banks'e işaret ediyorum, sonra tekrar kendime. *Bizi* işaret ediyorum.

Biz diye bir şey var mı?

Bunu söylemek çok mu küstahça?

Belki de kelimeleri çıkaramadığım içindir.

Banks farkına vararak yavaşça başını sallar. Daha net bir anlayış. *Öpüşmemiz*. Dün gece Akara'ya söylemek istedik ve Banks muhtemelen o noktaları birleştiriyor.

Yazan noktayı birleştirebileceğinden değil: *Akara ve Sulli ormanda öpüştü!*

Evet, o lanet nokta sayfanın dışında. Hiçbir çizgi çizilemez

o.

"Önce ona söylemek ister misin?" Banks bana

soruyor. "Neyi söyleyecekmişim?" Akara

Banks'i tersliyor.

Kahretsin, bu çok kötü. Elimi Akara'ya uzatıp hızlıca araya girdim, "Dün gece, Banks ve ben öpüştük." Banks'e baktım. "Ve bu sabah, biz koşuya çıkmışken-"

"Onu öptüm," diyor Akara Banks'e, sesi gerilmiş bir direnç bandı kadar gergin.

Banks sertleşiyor.

Akara'nın kasları çoktan esnedi.

Her iki adam da -her iki *arkadaş da- birbirlerine* bakıyorlar. Birbirlerini dikizleyip dikizlemediklerini, yaşadıkları şokun bir *"siktir git"* bakışına dönüşüp dönüşmediğini anlayamıyorum.

Gerilim o kadar yoğun ki, suyun altında nefes almak daha kolay olurdu. Ve bir de sessizlik var.

Tam bir sessizlik.

Birdenbire lunaparkın anılarını hatırladım ve bundan daha yıkıcı ve garip bir şey olabileceğini düşünmemiştim.

"Bir şey söyle," diye ısrar ediyorum, neredeyse paniklemiş bir halde. "İçinizden biri. Lütfen."

Akara irkilir ve yeşil cipe doğru bir hamle yapar. "Yola çıkmalıyız. Montana'ya kadar uzun bir yolumuz var."

Midem bulanıyor. Bu, hakkında konuşmadan önce her şeyi on gün boyunca yerin altına gömdüğümüz Funhouse 2.0 olamaz.

"Kits-" Konuşma *talep etmeye* başladım.

Gözleri hemen benimkileri buluyor. "Yolda konuşabiliriz." Korktuğumu anlamış olmalı ki, "Söz veriyorum konuşacağız" diye ekledi.

Banks bagajı kapatır. "Bana uyar." Sesi yapmacık ve gergin. "Her şey çoktan yüklendi ve hazırlandı. Gitmeye hazırız." İki uzun adımla sürücü koltuğuna oturdu bile.

Akara yolcu tarafındaki kapıyı açarken zar zor göz kırpmıyor.

Yan yana oturuyorlar.

Buna ne anlam vereceğimi bilmiyorum. Hiçbir şeye ne anlam vereceğimi bilmiyorum. Bir yanım annemi aramak istiyor. Ondan moral konuşması yapmasını ve belki de bu garip durumla nasıl başa çıkacağımı sormak. Ama bunun ne olduğunu anlamadan korumalarımı öptüğümü tam olarak itiraf edemem.

Tam burada bitebilir. Bu motelde.

Çekip gidebilirler ve arkadaşlıklarının benimle bir gelecekte daha değerli olduğunu fark edebilirler. Bunun için onları suçlamam bile. Sağlam dostluklar bulmak zordur, bu yüzden birbirlerine sıkı sıkı sarılmalılar.

Beni kim tutacak?

Ama Akara ve Banks'in kavga etmesinin sebebi olmak istemiyorum.

Yine de en başa döndüğüm bir gelecek hayal ediyorum. Artık öpüşmek, öpüşme seansları ya da başka bir şey yok.

Bu düşünce moralimi bozuyor.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve arka koltuğa tırmandım.

AKARA KITSUWON

Banks kontağı çalıştırdığında JEEP gümbür gümbür hareket ediyor ve Banks ile Sulli'nin öpüştüğünü fark ettiğimde kafam yarıyor; bunu bilmeliydim.

Tam oradaydı.

Tam orada!

Dün gece Banks'te bir şeyler olduğunu biliyordum. Ona daha sert ve daha erken baskı yapmalıyım ama boş ver, yapmadığım için *mutluyum*. Çünkü onları bilseydim kim bilir bu sabah Sulli'yi öper miydim ve şansım olduğu için mutlu bir şekilde habersiz olduğum için mutluyum.

Koltuğu daha düz ayarlıyorum. Nispeten serin bir sabah olmasına rağmen cip sıcak. Sessizlik üçümüzü de pişiriyor ve önce bunu bozmam gerektiğini biliyorum.

"Yani siz ikiniz birlikte misiniz?" Soruyorum, sonra hafifçe dönüp arka koltuktaki Sulli ile göz göze geliyorum. Tokasını şaklatıyor ve bacaklarını göğsüne doğru kaldırıyor. "Bu yüzden mi benden uzaklaştın?" diye soruyorum.

Banks hızla dikiz aynasına bakar. "Ondan uzaklaştın mı?" diye sorar Sulli'ye.

"Evet, yaptım," diye itiraf ediyor, elini şakağına götürüyor, sanki yavaş ilerleyen bir araba kazasına tanıklık ediyormuş gibi. Ve bana, "Banks'i öptükten sonra öpüşmeye devam etmek doğru gelmedi" diyor.

Çelişkili duygular içimi kaplıyor.

Sanki yüzlerce karınca derimin üzerinde koşuşturuyor. Sulli iyi bir insan. Sahip olduğu bilgiyle öpüşmemizi kısalttığı için memnunum. Çünkü ben de Banks'i incitmek istemezdim.

Paylaştıkları gerçek öpücük... Bir taş yuttum. Kahretsin, öpüşmelerinden nefret ediyorum. Kıskançlık üst üste yığılıyor, acı boğazımın arkasına kayıyor.

Sadece kendimi suçluyorum.

Eğer duygularımı bu kadar inkar etmeseydim, Sulli ile geçen yılın tamamını geçirebilirdim.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve tedirginlikle kırık havalandırma deliklerini karıştırıyorum. "Siz ikiniz ne zaman öpüştünüz?" *Dün gece*. Sulli dün gece dedi zaten. Ama sanırım fazladan onay istiyorum.

"Dün gece," diyor Banks otoparktan çıkarken. "Sen telefonda konuşurken." Kaldırıma çıkarken cip sallanıyor.

Onaylandı: bu yeni oldu.

Gizlice çıkmadıkları kadar yeni.

Sulli dizlerini kavriyor. "Sana hemen sonra söyleyecektik. Ama herkes geldi, sonra ben uyuyakaldım. Büyük bir karmaşaya dönüştü ve gerçekten çok üzgünüm, Kits."

Başımı sallayarak irkildim. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, Sul."

"Arkadaşlar arkadaşlarını karanlıkta bırakmaz," diyor Sulli. "Biz seni karanlıkta bıraktık."

24 saatten az bir süre için.

Gerçek puştlar bu pisliğin onarılamaz bir hal almasına izin verirdi ama onlar çoğu kişinin yapacağından ya da yapabileceğinden daha hızlı bir şekilde temize çıktılar. Bu ikisi bana karşı çok iyiler. Bazen benim onlara olduğumdan daha iyi davranıyorlar ve ben de onların sağlıklı dostluklarını hak edip etmediğimi yeniden düşünmeye başlıyorum.

Ben gerçekten bir pisliğim çünkü her halükarda bunu istiyorum. Ve onlara karşı gelen herkesin işini *bitiririm*.

Onlar *benim* denizciler gibi küfreden, sağlıklı, iyi kalpli arkadaşlarım.

Onu ve onu her zaman koruyacağım.

Onu.

Kafası nerede? Çünkü bu daha önce yaşadığımız bir şey değil. Ayı değil ve kesinlikle birlikte değil.

"Akara?" Sulli söylüyor ve ben onun ifadesine yanıt vermediğimi fark ediyorum.

Ona geri dönüyorum. "Eski sevgilin seninle flört etmeyi bırakmamı söylediğinde seni çok daha uzun süre karanlıkta tuttum. Birbirimize ödeştik demeye ne dersin?"

Gülümsemeye çalışıyor ama yüzünü bir tür hüznü kaplıyor, dudaklarını büküyor ve bakışlarını aşağı indiriyor.

Oraya geri dönüp Sulli'ye sarılmak istiyorum. Onu tekrar öpmek. Ama Banks'e bakıyorum. Göz ucuyla beni izliyor.

Çok güzel.

Çok güzel.

Yardım edemem ama bakıyorum. Bu aşk üçgeni durumu beni hayal kırıklığına uğrattı. Burada Banks'ten başka biriyle olamaz mıydım? Ona ulaşmak için onları kesip biçmekte bir sorun görmezdim.

Bu muhtemelen benim hakkımda daha çok şey söylüyor, biliyorum. Acımasız olabilirim. Banks sıcak bakışlarımı yakaladı. "Ben de üzgünüm, Akara."

Çenemi sıkıp bakışlarımı yola çeviriyorum. "Hangi kısmı için?"

Alçak sesle gülüyor. "Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. Ama onu öptüğüm için üzgün değilim."

"Onu öptüğüm için pişman değilim," diye karşılık veriyorum. Bir dakika boyunca birbirimize yan gözle bakıyoruz.

Sulli koltuğun kenarına doğru kayıyor. Orta konsola ve bize daha yakın. Gözlerimiz ona kayıyor ve hava yeniden geriliyor ve ısınıyor.

Sikeyim.

Klima düğmelerini çeviriyorum.

Öne doğru eğiliyor, koltuklarımızın arasına daha da yaklaşıyor. "Lütfen birkaç öpücük için arkadaşlığınızı mahvetmeyin. Buna kesinlikle değmez."

Banks ona "Sen buna değersin," diyor, sonra da bana "Alınma," diyor.

"Alınmadım. Bu cümleyi benden önce söyledin." Sulli ile gözlerimi kilitliyorum. "Bunu ilk ben söyleyecektim."

"Ama yapmadı," diye ekliyor Banks.

Arka dişlerimi gıcırdatıyorum, çenem seğiriyor. *Siktir git, Banks.* Onu terslemek istiyorum. Ondan *nefret etmek* istiyorum ama kalbimde Banks Moretti'ye karşı gerçek bir nefret yok. Birbirlerine ateş etseler bile su balonu gibiler, mermi değil.

Sulli gülümsemesini kontrol etmekte zorlanıyor. Ona bir bakış attım.

Kalbine dokunuyor. "Egom yeterince şişti, ikinize de çok teşekkür ederim."

"Ama asıl büyük teşekkür bana," diye takılıyorum.

Sulli koluma dirsek atıyor ama saniyeler içinde gülümsemesi kayboluyor. "Sadece açık olmak istiyorum. Sır yok. Yalan ya da anlatılmamış boktan şeyler yok. Ve bilmelisin ki Kits, Banks'le öpüşmem daha uzun ve neredeyse çıplak bir öpüşmeydi."

Ne? Banks'e sert bir bakış attım.

Sulli hemen ekliyor, "Seks yapmadık."

Kaşlarımı çattım. "Düşündüğümün bu olduğunu mu sanıyorsun?"
Başımı sallıyorum. "Banks seninle bir motelde yatmazdı."

Jeep'in içinde bir sessizlik dalgası yayılır.

Sulli sözlerimi anlıyor. Belki de daha önce Banks'le birlikte yatmayı düşündüğümü fark ediyordur. Ya da Banks'in bekâretini tek yıldızlı bir motelde almayacak kadar önemseddiğini bildiğimi.

Banks'e dönüp baktım. "Çıplak bir öpücük mü?"

"Yarı çıplak." Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Masumdu." "Yarı çıplak bir öpücük nasıl masum olabilir ki?"

"Detayları mı istiyorsun?"

Klimadan vazgeçtim. "Bunu bana açıklamam için bin milden fazla yolumuz var. Senin için paylaşmak benim için duymaktan daha zor olacak."

Banks gülümsüyor. "Kendini kandırıyorsun, dostum."

Belki öyleyim ama kabul etmiyorum. Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Bu tür bir öpücüğü de geri almıyorsun, değil mi?"

"Sikeyim hayır. Sen yapar mıydın?"

"Hayır." Sulli ile yarı çıplak bir öpüşme yaşamayı çok isterdim. Belki bir gün bundan daha fazlasına sahip olurum.

Onuncu kez sessizliğe bürünüyoruz.

Şakağımdaki bir damla teri siliyorum ve camı açıyorum. İçeri hava giriyor ama ben hâlâ yanıyorum.

Sulli daha da öne eğiliyor. Göğüsleri daha derin bir nefesle yükseliyor, "Peki ne halt ediyoruz? Buradan sonra ne olacak?"

Banks ve ben gergin bir bakış

alışverişinde bulunduk. Ne

olacağını biliyorum.

O da biliyor.

Ona daha çok dönüyorum. "Bu senin seçimin Sulli. Sana kiminle birlikte olmak istediğini söyleyemeyiz. Ama ikimiz de seninle olmak istiyoruz."

"Seçmek zorunda mıyım?" Sesi

yükseliyor. Başımı sallıyorum.

Banks başını sallar.

Sulli koltuklarımızın arkasını kavırıyor ve gözlerini şoförün bardak tutucusuna dikeyyor. "Şu anda nasıl böyle bir seçim yapabilirim? İkinizi de daha *yeni* öptüm ve ikinizle de çıkmıyorum."

Banks ona "Şimdi karar vermek zorunda değilsin" diye güvence verir.

Ekliyorum, "İkimize de özel değilsin. Sen hazır olana kadar senin peşini bırakmayabiliriz." Hâlâ kafası karışmış görünüyor, ben de bir metafor bulmaya çalışıyorum. "Sanki sen Bachelorette'sin ve biz de senin kalbin için yarışan iki yakışıklı adamız - ama birimizin daha yakışıklı olduğu kesin." Göğsüme dokunuyorum.

"Aynalar için camsil ister misin?" Banks dudaklarının arasına bir kürdan yerleştirerek soruyor.

Sonunda gülümsedim. "Sadece beni daha iyi görebilmen için."

Banks gülüyor, sonra Sulli'ye "Birimizin daha alçakgönüllü olduğu açık" diyor. Bir kez başımı salladım.

Sulli düşüncelere dalmış. Ta ki kafasını kaldırana kadar. "Yani bir seçim yapana kadar ikinizle de Bachelorette'miş gibi rastgele mi çıkacağım?"

"Doğru," diyorum.

"Peki ya fantezi süitler, Kits?"

Sertleşıyorum.

Banks kaşlarını çattı. "Ne?" Tartıştığımız randevu programını hiç izlememiş.

Açıklıyorum, "Bekar ya da bekarlığa veda partisinin geceyi çıktıkları erkek ya da kızlarla geçirdiği yer. Sanırım son üç gibi ve seks yaptıkları ima ediliyor."

Kaşları kalkıyor. "Bekar, çıktığı son üç kadınla seks mi yapıyor? Ve hepsi de bunu sorun etmiyor mu?"

"Evet, hemen hemen."

Sulli'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, yanakları kıpkırmızı. "Um... bu lanet şey oluyor mu ya da biz... tam olarak ne yapıyoruz?"

Göğsüm sıkışıyor ve parmak eklemlerimi ovuyorum. "Bence kimsenin canının yanmaması için net bir kural koymalıyız." Bir an duraksıyorum. "Fantezi süiti yok. İkimizden birini seçene kadar seks yok."

Banks başını sallar. "Bana uyar."

"Evet, ben de," diye rahatlıyor Sulli. "Bu daha az karmaşık."

Wisconsin tarım arazileri sürüşümüzün arka planını oluşturuyor. Arabaya daha fazla temiz hava giriyor, saçlarımız hışırıyor ve bardak tutucudaki bazı gevşek benzin fişleri. Verdiğimiz karar, dördüncü bir yolcu gibi bizimle birlikte gelen gerginliği hafifletmeli.

Ancak benim küstah *bekarlığa veda benzetmem*, olan bitenin ciddiyetini gizleyemez. Neye giriştiğimizi. Arkadaşımla rekabet içinde olduğum bir yol.

Ve birimizin kalbi kırılacak.

BANKS MORETTI

Tatlı, tatlı *Montana*. Ne yazık ki, sonunda Yellowstone bölgesine vardık.

Gecenin köründe pek bir şey gördüğümüz söylenemez. Booger'ı güvenli bir yere park ettikten sonra fenerlerimizi takıp kamp alanımıza doğru yürüyüşe geçiyoruz. Sulli'nin serbest solo yapmayı planladığı kaya yüzüne çok daha yakın bir yer.

Kamp kurduk.

Sessiz ve sorunsuz bir şekilde çalışarak -sanki üçümüz bunu hayatımız boyunca birlikte yapmışız gibi- birbirimize turkuaz çadırı kurmamızda, uyku tulumlarını açmamızda ve malzemelerimizi tekrar kontrol etmemizde yardım ediyoruz. Yorgunluğumuza rağmen çadırın fermuarını çekiyor ve sızmaya başlıyoruz.

Üç farklı uyku tulumu. Suları test etmemek için yeterli oda. Sulli ile birlikte olmak için nasıl kolay bir yolda olmadığımı düşünemeyecek kadar yorgunum.

Bunun gerçekleşmesi için bir mucize Dünya'ya çarpıyor - çünkü gerçekten düşündüğüm tek şey bu. Akara ve Sulli'nin nasıl öpüştüğünü. En iyi arkadaşıma karşı onun sevgisi için nasıl rekabet ettiğimi. Ki onun da Sulli'yle benim sahip olmadığım bir geçmişi var.

Onu *sonsuza dek* tanıyormuş gibi hissediyor.

Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?

Akara ve Sulli'nin bir araya geldiği bir senaryonun eninde sonunda gerçekleşebileceğini biliyordum ama bunun onu öpmemin üzerinden 24 saat geçmeden gerçekleşmesi gerekiyordu. Kötü şans.

Aşkta kötüyüm. *Roscoe'yu* at, onun yerine göbek adım olsun.

Daha zeki olsaydım, belki de geri çekilir ve Akara'nın kalbine doğru kolayca koşmasına izin verirdim, böylece burada onu başka bir yöne çekiyor olmazdım. Ama Sullivan Meadows'un peşinden gitmek aptalca bir şeyse, bu dünyanın gördüğü en büyük aptal ben olacağım.

Buraya kadar geldim. Şimdi gitmesine izin vermeyeceğim. Ve ne olursa olsun olacak.

Ne olursa olsun.

Bu düşünceyle uyanıyorum.

Çadırdan çıkıp kollarımı uzatıyorum ve sabah gökyüzüne doğru esniyorum. Günün ağarmasıyla birlikte, çevrem sadece karanlığa gömülmekle kalmıyor.

Ağrıyan omuzlarımı döndürürken etrafıma bakıyorum. Ladin ağaçları, tepeler ve vadiler halinde uzanan yemyeşil, sarı-yeşil çimenleri süslüyor. Tembel bir nehrin kıyısında kır çiçekleri yetişiyor. Dün gece şırıltısını duymuştum ama daha çok küçük bir dere gibi görüneceğini düşünmüştüm.

Hala gidiyorum.

Kıyı boyunca üç geyik dolaşiyor. İri boynuzları en büyüğünü taçlandırıyor. Başlarını kaldırmışlar, boncuk gibi gözlerini bana dikmişler. Sanki manzaranın bir parçasıymışım gibi.

Hayvanlar arasında başka bir hayvan.

Vahşi yaşam burada bol miktarda var. Her yönden, başka bir orman yarattığı ortaya çıkıyor. Şahinler havayı yarıyor. Sincaplar kütüklerin altında koşuşturuyor. Biz onları rahatsız etmezsek, hiçbir şey bizi rahatsız etmez. Yine de hayvanlar alemindeki hiyerarşiyi biliyorum ve Yellowstone'un köylüleriyle tanışmayı tercih ederim.

Boz ayılar yok. Kurt sürüleri yok. Bufalo yok.

Doğayla gerçekten iç içe olan biri değilim. Güney Philly'de bisiklet sürerek büyüdüm, dağ başında karahindibaları koklayarak değil.

Bu şehir benim evim oldu.

Ama temiz havaya ya da trafik gürültüsünün olmamasına aldırımıyorum. Keşke şu anda şakağımda lanet bir senfoni olmasaydı. Gürültü, gümbürtü, hafifçe vuruyor ama büyüyeceğini biliyorum.

Gelen migreni görmezden gelirken, ipli pantolonumdan bir radyo çıkarıyorum ve dışarıya derin derin bakıyorum.

Dağlar ufku çevreliyor. Bir uçurum daha yakından yükseliyor ve kampımızın üzerinde belirliyor. Bu tepe yaklaşık doksan metre yüksekliğinde olmalı. 300 feet yukarıda.

Düşmek için ne kadar uzun bir yol.

Telsizimin kablosunu çözüyorum, devasa boyutuna baktıkça kaslarım daralıyor. Pennsylvania'daki kayalardan daha tehlikeli görünüyor.

Ve Sulli bu canavara hiçbir güvenlik donanımı olmadan tırmanmayı planlıyor. İmkânsız gibi görünüyor ama bu uçurumun neden onun Yellowstone bölgesindeki tırmanışlar listesinde olduğunu hatırlıyorum. Ryke Meadows bir keresinde aynı kayaya, Bitterroot Buttress adlı aynı rotaya serbest tırmanış yapmıştı.

Babası yaptı, yani bu mümkün.

O da yapabilir.

Sulli'ye bahse girerim, ama bu onu orada izlerken tırnaklarımı yatağa kadar ısırmayacağım anlamına gelmiyor.

Kulaklığımı taktım. Akara'nın batıdaki Güvenlik Gücü Omega arasında ayarladığı frekansı aç. Thatcher, Oscar ve Farrow şu anda iletişim menzilinde ama dün gece bizimle birlikte ilkel kamp alanına gelmediler. Kilometrelerce geride, banyo imkânları -hatta *duşları*- olan bir karavan kamp alanında kalıyorlar ve daha da önemlisi, yola kolay erişimleri var.

Kardeşim ve diğerlerinin *glamping* yapmayı seçmesi gerçekten kurtarıcı bir lütuf.

Şu anda benden uzakta olmalarını istiyorum yoksa koca ağzımı Thatcher'a açıp Akara ve Sulli'nin nasıl öpüştüğünü ağzımdan kaçırma riskini göze alabilirim.

Ağzındaki baklayı ilk çıkaran ben olmayacağım. Üçümüz şimdilik her şeyi kendimize saklamaya karar verdik. Diğerlerine söylersek çok fazla dikkat çeker ve Sulli'nin burada bulunma amacından uzaklaşmasına neden olur.

Serbest-solo için.

Telsizler açık, uyanık olduğuma göre en azından yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim diye düşündüm. Oldukça kolay bir şekilde, bir ateş başlatıcı kullanarak ateş yakıyorum, sonra bir tencere su kaynatıyorum ve kahvaltı malzemelerimizi araştırıyorum.

Yulaf ezmesi, *hayır teşekkürler*.

Hazır yumurta, *fena değil*.

Krep, *Sulli bunlara bayılacak*. Sadece su eklenmiş karışımı bırakıyorum ve ne kadar uzun süre kazarsam o kadar az et buluyorum. Görünüşe göre lanet bir otçul olacağım.

Bekle, burada bir paket

kurutulmuş et var. Ben alırım.

Bir kayanın üzerine oturup denizkızı için krep, Akara ve kendim için yumurta hazırlarken kurutulmuş etten bir parça ısıyorum.

Şakaklarımı ovuşturuyorum ve çadıra defalarca bakıyorum. Ben burada hoşlandığım kız için yemek hazırlıyorum ve o Akara ile yalnız.

Aferin onlara.

Düşünmeye çalışıyorum ama midem bulanıyor.

Yemek pişirmenin ortasında, Akara çadırdan dışarı çıkar. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" Yaklaşırken kulaklığını takıyor.

Ruhumdaki tüm sıcaklık sönüyor. Akara'ya kızamam. Sulli'yle birlikte olmasını uzun zamandır destekliyordum.

"Ben iyiyim." Dudaklarımın arasına bir kürdan yerleştiriyorum ve üçüncü krep'i çeviriyorum.

Bu ufacık katlanabilir tavada teker teker gitmem gerekiyor.

Akara tabaktaki kreplerden birine uzanıyor. "Bunlar Sulli için," diyorum hızlıca.

Yüzünü buruşturuyor ve elindeki yarısı yanmış kreple beni işaret ediyor.

"Sen kimsin ve Banks'e ne yaptın?"

Kürdanı çiğniyorum. "Ben her zaman olduğum gibiyim."

"Sen yemek yapmazsın. Özellikle de kimseye özel kahvaltı hazırlamıyorsun."

Dudağım neredeyse kalkıyor. "Daha önce senin için bir tane pişirmedişime emin misin?" "Thatcher yaptı. Ya sen? *Asla*," diyor

Akara. "Eğer bana kahvaltı hazırlarsan

tarihi takvimde işaretler ve *Banks Loves Me* kelimelerinin etrafına OMG çıkartmaları yapıştırırdı."

Bakışlarını tutuyorum. "Bugünün tarihi ne?"

"29 Eylülth."

Ona başımı salladım. "Git OMG çıkartmalarını al. Sana çırpılmış yumurta yaptım."

"Krep değil mi?"

"Bunlar-" *Sulli* için. Akara krep'i ısırırken sözümü kesiyorum.

Cızırdayan ateşin içine tükürdü. "Kahretsin, bunlar çok *kötü* dostum.

Kömür macunu gibi."

Hay sikeyim.

Bir tane deniyorum ve zar zor çiğnedikten sonra parçayı da alevlere tükürüyorum.

"İşte." Akara yaklaşıyor. "Bırak yardım edeyim." Elimden tavayı almak üzereydi ama ben geri çekildim.

"Anladım. Onunla çadırdan zaten *baş başa* vakit geçirdin. Bırak da lanet bir krep yapmayı deneyeyim." Biraz hamurum kaldı. Ve eğer gerçekten lanet olası bir krep pişirebilseydim, bu benim açımdan bir güç hareketi olurdu.

Akara, satranç tahtasındaki şah, fil ve kale gibi. Ben sadece L düzeninde hareket etmeye çalışan bir atım ve bu çoğu zaman anlamsız oluyor.

Üçüncü krep tabağa attıktan sonra tavaya biraz daha hamur döküyorum.

Akara karşımdaki bir kayanın üzerine çöktü. O sadece bakmaya devam ediyor Ben.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Seni bu kadar sinirli görmeye alışık değilim. Seni bu kadar sinirli görmeye alışık değilim.

deri. Şu anda ben hariç." Bana özür dileyen bir bakış gönderdi.

Kabaca nefes veriyorum, tedirginlik içinde olmaktan nefret ediyorum. Bana ihtiyacı olan insanların yanında sorgusuz sualsiz ve tereddütsüz olmaktan gurur duyarken, yetersiz kalacağımı hissetmek.

Sessizce ona, "Durum böyle. Üstesinden geleceğim." Akara'ya bir kase çırpılmış yumurta uzatıyorum.

"Teşekkürler." Bir çatal bulur. "Sulli hâlâ uyuyor, biliyorsun. Öpüşmüyorduk ya da bir tür maraton sohbeti yapmıyorduk ve sana bu ayrıntıları verdiğime bile inanamıyorum." *Ben de inanamıyorum.* Bana bunların hiçbirini anlatmak zorunda değildi. Akara yumurtaları birkaç kez bıçakladıktan sonra, "Horoz gibi aşağılık bir mavi kan olsaydın daha kolay olurdu" diyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "O zaman kıcını tekmelerdim."

Gülüyorum. "İstersen hâlâ kıcımı tekmeleyebilirsin. Ama muhtemelen ben de senin canına okurum."

Gülümseyerek başını sallar. "Rüyada görürsün, Moretti."

Ben de gülümsüyorum. "O rüyayı kabul ederdim. Bugünlerde uyuduğum boktan şeylerden daha iyi olurdu."

Akara'nın yüz hatları daha da ciddileşiyor. "Kötü rüyalar mı görüyorsun?" Bir omzumu kaldırıp en yeni krep çeviriyorum.

"Sadece huzursuz olanlar."

Yumurtadan güçlü bir ısıruk alırken gözlerini yere dikeyyor. Bir şey hakkında çok düşünüyor olmalı. İşle ilgili olsaydı, anında kardeşime sırrını verirdi. Ama bunun güvenlikle ilgili olup olmadığından emin değilim.

"Bir sorun mu var?" Ben soruyorum.

Başını kaldırıyor ve kuru bir kahkaha atıyor. "İkimizin de aynı kızdan hoşlandığı gerçeği dışında mı?"

Gözlemeyi tekrar çeviriyorum, altın gibi görünüyor. "O talihsiz şey dışında, evet."

Akara iç çekerek, "Talihsizlik hafif kalır," diye cevap veriyor. "Onun ilgisi için yarışıyor olmaktan nefret ediyorum... sevgisi için. Çünkü bunu

istiyorum, ama

Anlamadığın zaman da kendimi kötü hissedeceğim. Ve sen anladığında ve ben anlamadığımda daha da kötü hissedeceğim."

"Burası da aynı." Başımı zıplatıyorum, sol gözümde bir migren ağrısı var. Kapatmamaya çalışıyorum. "Sanırım değer verdiğin biri hoşlandığın kıza aşık olunca böyle oluyor."

"Evet." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve sonra az önceki soruma cevap veriyor. "Rüyalar görüyorum."

Geriliyorum ve onu hızla tarıyorum. "Seni rahatsız eden bu mu?"

Bir kez başını sallıyor, sonra su şişesinden bir yudum alıyor. Tam cevap verecekti ki Sulli kendini çadırdan dışarı attı. Çoktan egzersiz kıyafetlerini giymiş ve mükemmel bir şekilde sarılmış bir ip taşıyor. "Hey, çocuklar. Bu çok güzel kokuyor."

Yanmadan önce, altın krep bir tabağa atıyorum. "Beklentilerinizi düşürün. Akara'nın yemek eleştirisi geldi ve iyi değildi." Krepin üstüne sarı jelibonlar serpiştiriyorum. Ayağa kalkıp Sulli'ye doğru yürüyorum.

"Akara iyi bir yemek eleştirmeni değildir, bu yüzden muhtemelen harikadır."

"Hey, ben ana akım lezzetler için harika bir yemek eleştirmeniyim," diye savunuyor Akara. "Sizin tatlı dilli karışımlarınız için değil."

Ona gülümsüyor, sonra ona uzattığım tabağa gerçekten bakıyor. "Buraya sadece sarı jelibonları mı koydun?"

"Evet," diyorum. "En sevdiğin onlar değil mi?"

Gülümsemesi artık benim üzerimde. "Evet. Ben sadece... teşekkürler." Başını salladı. "Bu gerçekten çok tatlıydı."

Göğsüm kabarıyor. Bir kızın bana *tatlı* demesi sık rastlanan bir şey değil.

Akara araya giriyor, "Ona beş yıldız vermeden önce tadına bakmayı bekle, Sul."

"Teslimat ve sunum için beş yıldız alabilir." Ayağıyla Akara'nın dizini dürtüyor.

Akara bana gülümsüyor. "Sana bir katılım ödülü veriyor."

Tek gözümü kapatıyorum. *Sikeyim migreni*. "Bu onun sana verdiğinden daha fazla bir ödül."

Akara beni tersledi.

Ben de onu tersliyorum.

Sulli panik içinde, "Pekâlâ, benim yanımda böyle şeyler olmaz," diyor. Daha önce kalpten kalbe konuşmamızı yakalamak için burada değildi. "Tüm arkadaşlıklar *bozulmadan* kalmalı ve Yellowstone süresince hayatta kalmalı. Yellowstone'da çok fazla

Arkadaşlık Suikastçısı olarak tanınmak istemiyorum."

Gülüyoruz ve Akara "Sana böyle dememek için çok tatlısın" diyor.

"Dur," diye inliyor.

İncinmiş gibi davranıyor. "Ama benim Dostluk Suikastçım."

"Kitler." Sulli gülmemeye çalışıyor. "Ben *sevgili* olmak istiyorum, savaşçı değil, kesinlikle katil değil."

Aşık kelimesi çok daha uzun bir süre asılı kaldığında hava ısınır.

Sulli ağırlığını kaydırıyor, yüzü daha da kızarıyor. "Nasıl sevişileceğini bildiğimden değil, ama bir gün muhtemelen yapacağım."

Bekaretini kaybedip kaybetmeyeceğinden hala emin değilmiş *gibi* neden *muhtemelen diye* eklediğini merak ederek başımı eğiyorum. Ben de ona "Yapacaksın." dedim.

Sulli bana şöyle bir bakıyor, yüzü daha da kızarıyor. Akara da "*Kesinlikle öyle* olacak," diye ekliyor.

Ona kim rehberlik edecek? Hiçbirimizin cevabı yok. Bu kararı sadece Sulli verebilir.

Bakışları benden Akara'ya, oradan tekrar bana kayıyor. "Harika." Başını sallıyor, sonra da yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Güzel mi? Sikerler." Gözleri yuvalarından fırladı. "Bunu yüksek sesle ya da ikinizin önünde söylemek istememiştim... *Siktir.*"

Akara gülüyor.

Ben de gülüyorum.

Sulli kaçmak yerine ağzını altın renkli, sakızlı ayıcıklı kreple dolduruyor. Ağzı kapalı bir şekilde çiğnerken tadına bakıp gülümsüyor, ardından parmaklarıyla *mükemmel bir* işaret yapıyor.

Sözümü geri alıyorum, harikayım. Kenara çekil Thatcher, şehre yeni bir Moretti şefi geliyor.

Benim yemeklerim ve Sulli'nin tatlıya düşkünlüğü hakkında biraz daha şakalaşınca gerginlik azalıyor. Çok geçmeden hepimiz ateşin etrafında toplandık. Üç kayanın üzerine oturarak pişirdiğim kahvaltının son parçasını yiyoruz.

Kaybolmuş bir konuya geri dönüyorum. "Ne tür rüyalar görüyorsun?" Akara'ya soruyorum.

Sulli bir yudum su içerken kaşlarını çatıyor. "Bir tane daha mı içtin?"

Akara başını sallıyor, sonra bana açıklıyor: "Son zamanlarda hep aynı rüyayı görüyorum - ya da en azından aynı rüyanın bir versiyonunu." Karı ve çelik odayı tarif ediyor. "Dün gece yine gördüm." Duraklıyor ve Sulli'yle ben endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyoruz.

Belki de yeterince uyumuyordur.

Akara ellerine masaj yapar. "Ama bu sefer kapıyı açtım ve sizi içeride kapana kısılmış buldum."

Ateş çıtırdıyor. Közler is içinde sönüyor. Kampımıza bir ürküntü çöküyor. Akara sarsılmış görünüyor ve az önce tarif ettiği herhangi bir şeyin iyi olduğunu düşünemeyecek kadar batıl inançlıyım.

AKARA KITSUWON

Rüyalarımın İLANI ateşteki son oksijeni de emiyor. Alevler tamamen sönüyor.

Daha dik oturmaya çalışıyorum.

Sulli derin, *lanetli* düşünceler içinde görünüyor. Batıl inançları var. Banks'ten daha fazla değil ama oldukça ruhani. Buradaki hiç kimse sadece sizin görebildiğiniz türden bir mantığa dayanmıyor. Bu mantığa en yakın olan benim ve o zaman bile sezgilerimle hareket ettiğime inanıyorum.

Yani eğer bana "*Bu sadece bir rüya Akara; gerçek değil*" diyecek birini arıyorsam, ateş başı sohbeti yapmak için yanlıs kamp alanını seçmişim demektir.

Ama onu
tanıyorum.

Onu
tanıyorum.

Ve izleyicilerimi *tanıyordum*. Beni yatıştırmalarını beklemiyorum. Sadece hissettiğim o *lanet* duyguyu paylaşmalarını istiyorum.

Banks bir kürdanı sertçe ısırır. "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Bir uyarı gibi geliyor." Dudaklarımı yalıyorum, sonra Banks'in şakağını nasıl sık sık ovuşturduğunu fark ediyorum. Ona daha çok bakıyorum. O iyi mi?

Elini bıraktı.

Arkama yaslanıp ona bakıyorum. Yüzü *ah* diye bağılıyor ama vücudu öyle diyor, *Ben iyiyim*.

Sulli huzursuzca yer değiştiriyor. "Rüyalar üçümüzün de belalı olduğunun bir işareti olabilir mi? Onlarda hepimiz birbirimizi kurtardık."

Onun sevimli iyimserliğine gülümsemek istiyorum. "Belki." Yanmış kütüklere bakıyorum. "Biliyor musun, ailem her zaman batıl inançlara

sahipti. Babam annemden daha çok. Bana Tayland'da büyük büyükannem ve büyükbabamın

her şey için keşişlere ve falcılara danışırdı: kariyer değişikliğinden önce, bir ev satın almadan önce. Takma isim olayına bile inanırdı."

"Ne takma adı?" Sulli soruyor.

"Tayland kültüründe, kötü niyetli ruhların bebeğin gerçek adını öğrenmeleri halinde ona zarar verebileceğine dair eski bir inanış var. Bu yüzden ebeveynler çocuklarına lakap takarlar."

"Dokuz," diyor Sulli farkına vararak.

İkisi de takma adımı biliyor, ancak şimdiye kadar neden bir takma adım olduğunun önemini bilmiyorlardı. Arkadaşlarımla konuşurken, hızlı bir not yazmadığım ve *Akara'yı* heceleme istemediğim sürece takma adımı nadiren gündeme getiriyorum. Numarayla not etmek daha kolay.

Başımı salladım. "Akşam dokuzda doğmuşum - bu sayının iyi şans getirdiğini düşünüyorlarmış."

Banks başıyla onaylıyor. "Demek spor salonunuzun adını Stüdyo 9 koydunuz." Sulli, "İyi şans getirsin diye," diye ekliyor.

"Ve narsisizm," diye ekliyor Banks.

"İkisine de evet." Gülümsüyorum, sonra bir kırkayağın ayağıma yakın bir dalın üzerinde gezinmesini izliyorum. "Kendimi her zaman kültürüme en çok Muay Thai ile bağlı hissettim. Bu annemin mesleği idi, bana öğrettiği bir şeydi ama geriye dönüp baktığımda hayatımda Philly'den çok Tayland'a ait, hatta fark ettiğimden bile daha fazla şey olduğunu fark etmek komik." Tekrar doğruldum. "Ben dördüncü kuşağım. Ailem Tayca konuşmuyor. Onların ailesi de Tayca konuşmuyordu. Tayland'da ziyaret edebileceğim bir ailem bile yok. Herkes New York'ta. Sanırım çocukken kültürün sadece bir yerden ibaret olmadığını fark etmemiştim."

Banks güçlü bir şekilde başını sallar.

"Her neyse," diye nefes veriyorum. "Babamın rüyalara olan inancı Tayland'a özgü bir şey mi yoksa sadece babama mı ait bilmiyorum." Çocukluğumu hatırlayarak daha yumuşak gülümsüyorum. "Sabahları işe gitmeden önce bana hep rüyalarımı sorar ve onları benim için analiz ederdi. Bu konuda o kadar heyecanlıydı ki onlara gerçekten inandığını anlardım. Ne anlama geldiklerine."

Sulli, hayaletleri rahatsız etmemek için sessizce, "Sen de onlara gerçekten inanıyor musun?" diye sorar.

"Evet, biliyorum." Başparmağımla avucumu yoğuruyorum. "Ve eğer babama bu tekrarlayan rüyalardan bahsetseydim, sanırım bana *dikkatli ol Nine* derdi."

Banks kalın bir nefes çeker.

Sulli tepemiz de beliren dağa bakıyor. Kararlılığı hiç azalmıyor. Bana bakarken bile. "Hâlâ tırmanacağım."

"Biliyorum," diyorum usulca. "Seni yapmamaya ikna etmeye çalışmıyordum Sul."

Rahatlıyor. "Tamam, güzel. Belki de hepimiz kanatlarım olduğuna inanmalıyız, böylece kötü bir şey olmayacak."

Banks gülümsüyor. "Uçan denizkızı." "Öyle bir şey yok," diye ekliyorum alaycı bir gülümsemeyle.

Sulli ayağa kalkıyor. "İşte sana yanıldığını kanıtlama şansım, Kits."

"Öyle mi?" Ona tepeden tırnağa bakıyorum. "Kabul etmene sevindim, çalı fasulyesi!" Arkasından seslenmek zorundayım çünkü çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Başarılı olmak için bir görevde. Daha çok gülümsüyorum. Sönmüş ateşe döndüğümde Banks, Sulli'yi benim hissettiğim aynı aşık ifadeyle izliyor.

Kahretsin.

Kalktım ve kamp bulaşıklarını temizlemeye başladım.

En kötü sonuç kalp kırıklığı ya da ölüm olabilecekken kötü talih için nasıl hazırlanırız?

Şimdi geri dön, Nine.

Babamın derin sesini duyuyorum. Hayatım boyunca ahlaki bir pusula gibi kafamın içinde hep onun sesini duydum. Bana yol gösterir.

Ve ona söylemek istiyorum, *geri dönemem baba.*

SULLIVAN ÇAYIRLARI

1. GÜN Bitterroot Buttress'te zihinsel olarak tırmanışa hazırlanıyorum. Tırmanış ayakkabılarımdaki kiri tekmeleyerek ellerimi tebeşirliyorum, belime bir çanta bağlı.

Akara'nın rüyaları beynimin arka tarafına sürükleniyor. Onları derin çekmecelere koydum ve kilitlerini açtım. Odaklanmazsam düşerim ve rotamı belirlemem gerek.

Yosunlar engebeli, pürüzlü kaya yüzeyini kaplıyor. Üç yüz fit yükseklikteki yapraklar endişe verici. Eğer çok ıslaksa, ya daha iyi bir rota bulmam ya da kazımam gerekebilir.

Bu güvenlik teçhizatıyla yapılan bir deneme sürüşü olduğu için, cep telefonum çekmemeye başlamadan önce Jane, Moffy ve Charlie'ye mesaj attım. Onlara yarın buluşalım dedim. Birincisi, kuzenlerimin izlemesi gibi bir baskı olmadan tırmanmam gerekiyor.

Bir diğeri, kocaman bir sır saklamıyor olsaydım üzerimde *hiç* baskı olmazdı. *Akara ve Banks benimle çıkıyor, Bachelorette tarzı.*

Ailemi gördüğümde, bunun yüzümden okunmasından korkuyorum. İçtenlikle daha iyi bir yalancı olmayı dilerdim. Ve şu anda, bu haberi ortaya çıkarma konusunda endişelenmektense bu güzel, zorlu devî düşünmeyi tercih ederim.

Koşumumu ve ipimi tekrar kontrol ediyorum.

Banks yanıma gelerek, "Öldür onları," diye cesaretlendiriyor. "Ya da dağcılar ne derse desin."

Ona gülümsüyorum. O bana baktıkça içimde bir şeyler kıpırdanıyor. Ve biliyorum ki, kesinlikle, bana bakmıyor.

bana bir dost gibi baktı.

Sırıtmaktan yüzüm acıyor. "Genelde kız kardeşime *o sürtüğü tartmasını* söylerim."

Ağzı kıvrılıyor. "O sürtüğü tartsan iyi edersin, denizkızı."

"Elimden geleni yapacağım."

Bakışları en sıcak dalgalarla vücuduma iniyor. Üzerimde sadece kız kardeşimin geçen yıl aldığı diz hizasında kargo şortu ve Camp Calloway tişörtü var ama Banks bana kırmızı halıda tam bir ihtişam içindeymişim gibi hissettiriyor. Bir süre, bir erkeğin bana onun baktığı gibi bakması için ruj sürmem ve elbise giymem gerekeceğinden korktum. Korkum şu: gerçek hayat, kızların sonunda fark edilmek ve arzulanmak için fön çektirmek, makyaj yapmak ve yüksek topuklu ayakkabı giymek zorunda olduğu gençlik filmlerini taklit ediyor.

Kendim olmak ve hala özlenmek en iyi deneyimlerden biri, buna bu kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum.

Tebeşir çantama bakıyor. "Takılı değil mi?"

"Evet." Sesim cızırtılı mı çıkıyor? "Tamamen güvendeyim." Emin olmak için tekrar kontrol ediyorum.

Saçlarını önce sağ, sonra sol kulağının arkasına kıvrıyor ve eğiliyor. Dudaklarına şefkatli bir öpücük kondururken kalbim hızla çarpıyor. Dudaklarına karşı gülümsüyorum ve ben daha fazla eğilirken eli sırtımın alt kısmına iniyor. Ayrıldığımızda *gergin* hissediyorum.

Çünkü Akara da burada.

Bachelorette aynı anda on beş erkekle nasıl çıkıyor? Banks isteksizce geri adım atarken bana "Soğukkanlı ol." dedi.

Bu cümleyi daha önce başka korumalara da söylediğini duymuştum. "Ne demek bu? *Soğukkanlı kal?*"

"Sakin ol." Gülümsemesinin gölgesi yeniden beliriyor. "Parmak uçlarınızda kalın."

Bunu sevdim. "Gerçekten çok soğuk duruyorsun." "Senden daha soğuk değil."

Akara bana bir galon antifriz içiyormuş gibi yaklaşıyor. Bana *acıma son* ver *Sul* der gibi bir bakış attı.

Ben de ona ters ters bakıyorum. "Flört etmeye iznim var, Kits."

"Sadece televizyon kanalını Hallmark filminden ayırmaya çalışıyorum."

Koşum takımımı tekrar kontrol ediyorum. "Onun yerine ne giyiyorsun? *Stranger Things* mi?" Bu onun en sevdiği dizi. Eğer trend ve popülerse, Kits izlemiştir. Bilinmeyen bir şeyse, hiç zaman ayırmaz. Annemin bir teorisine göre Akara popüler şeylere yöneliyor çünkü

Hayal kırıklığı. Zaman ayırdığı birkaç şeyle hayal kırıklığına uğramayacak kadar meşgul.

"*Stranger Things* orada olurdu." Gülümsüyor, bir santim ötede duruyor. "*Breaking Bad*, *The Walking Dead* de öyle-"

"Et yiyen zombilerin bana saldırmasını izlemeyi, benim ve Banks'in -"

"Bir zombinin sana saldırmasını izin vermeyiz," diye araya giriyor Akara, sonra da

"Yapmazdım" diye vurguluyor.

Gülümsüyorum. "Hayır, artık çok geç, onu da dahil ettin."

Akara gülümseyerek başını sallıyor. Gözleri tıpkı Banks'inki gibi bedenime iniyor. "Peki ya *Elli Ton'u* açarsam?"

Homurdanıyorum. "Doğru, sanki bunu izlemiştin gibi."

"Yapmadım," diye itiraf ediyor, "ama muhtemelen sana bunu nasıl düğümleyeceğini gösterebilirim." İpin bir ucunu elimden alırken parmakları benimkileri okşuyor.

Kalbim küt küt atıyor ve bacaklarımın arasında güçlü bir nabız zonkluyor. Bu yaz Moffy'nin bekârlığa veda partisinden sonra Banks ve Akara'nın *ip* ve *seks* hakkındaki konuşmalarına kulak misafiri oldum. Akara, Banks'e ayakkabı bağı kullanarak düğüm atmayı gösteriyordu.

O benden daha tecrübeli.

Lanet olsun.

İkisi de öyle.

İpimi geri alıyorum, parmaklarımız tekrar sürtünüyor. "Belki daha sonra."

Başını sallıyor ve gözlerimiz nabzımı hızlandıran bir ileri bir geri dansı yapıyor. Yanağıma hafif bir öpücük kondurmadan önce beklenti yoğunlaşıyor. Sonra çeneme dokunuyor, ağzımı yukarı kaldırıyor, dudakları başımı döndüren daha yumuşak, daha şehvetli bir öpücükle benimkilerle buluşuyor.

Sikeyim. Nefes al.

Dili benimkine doğru kayarken boynunu kavıyorum. Düşüyormuşum gibi hissediyorum ve daha tırmanmaya bile başlamadım.

Birbirimizden ayrılırken, yüzüm kızarmadan Akara ile zar zor göz göze gelebiliyorum. Yanan yüzüme dokunuyorum.

Güçlü bir şekilde nefes alır. "Görüşürüz, çalı fasulyesi."

"Evet. Güle güle." Arkamdan el sallıyorum ve başımı kendime doğru sallayarak kayaya bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Ne oluyor, Sulli?" Kontrollü bir nefes üflüyorum.

Odaklan.

Konsantre.

Ayakkabılarımdan daha fazla toprak atıyorum. Uzuvarımı silkeliyorum.

Konsantre.

Bir kez daha arkama baktım.

Akara ve Banks yan yana duruyorlar. Birkaç metre arkamdan izleyen iki adam, benden daha yaşlılar ve bana kendimi güçlü hissettirmeselerdi daha çok gözüm korkardı.

Will Rochester'la çıkmayı seviyordum -ilk deneyimim oldukça iyiydi- ama onun yanında kendimi ne kadar küçük hissettiğimi fark ettim. Sanki biraz daha iyi saklamam gereken yanlarım varmış gibi.

Sık sık *boşal* dememeye çalış. Biraz daha tıraş ol. Straplez tişörtler gitmeli çünkü kaslı omuzlarımı gösterirsem benimle o kadar ilgilenmez.

Aptal.

Çok aptalcaydı ve bunların çoğu sadece güvensizliğimin kabaran bir dalga gibi yükselmesi idi.

Daha güçlü, daha derin bir nefes alarak ileriye bakıyorum.

Akara ve Banks ile kendimi tırmanmak üzere olduğum dağ kadar güçlü hissediyorum.

Konsantre.

Onlar beni hazırlanırken izlerken, tırmanırken üzerimdeki koruyucu bakışlarına alışkın olduğumu fark ediyorum. Onların burada olması beni sakinleştirmeye başlıyor. Nabzım hafifliyor ve nehrin akışı, kuşların cıvıltısı ve yaprakların hışırtısı sessizleşiyor.

Sadece ben, kaya ve babam.

Kayalıklara bakıp gülümsüyorum. Onu gençliğinde hayal ediyorum, ham gücünü kullanarak lanet olası zirveye serbestçe çıkıyordu ve ben yıllar sonra buradayım.

"Yukarıda görüşürüz baba," diye fısıldıyorum, kalbim doluyor. "Sadece önce pratik yapmam gerek."

Ölçülü bir nefes daha alarak, doğal taştaki bir harita gibi gitmem gereken yolu görüyorum. Gülümseyerek pürüzlü kenarı kavriyorum.

Ve yükseliyorum.

BANKS MORETTI

Akara ve ben Sulli'nin tırmanıştaki ilk gününü izlerken ağzıma üç Advil atıyorum. Ağrı kesiciler, Sulli'nin ölüme meydan okuyuşunu izlerken içimden gelen *ooh'lar*, *ah'lar* ve *Tanrıların Anası Meryem* için değil. Sadece lanet olası baş ağrısı için.

Yine de tırmanışını izlemek inanılmaz ve acı verici. Kayayı tekrar tekrar tırmanırken gücü ve çevikliği tam anlamıyla sergileniyor. Benim başarabileceğim bir şey değil.

Şu anda, onun için hiçbir şey yapamayacağımı bilmek yutulması zor bir hap. Orada her şey Sulli'ye bağlı ve onu ancak sağlam bir zemine geri döndüğünde koruyabilirim.

İyi tarafı: Hâlâ iple tırmanıyor.

Güvenlik ekipmanı olmadan tırmanabileceğinden emin olana kadar bir süre pratik yapacak.

Akara yanımda. Sessiz. Bu sabah onu öptüğümüzden beri hiçbir şey söylemedi. Sulli havadayken ve biz yerdeyken, sadece birbirimize eşlik ediyoruz. Kamp alanımızdan ayrılır ayrılmaz cep telefonu çekmemeye başladı ve iletişim bağlantımız da koptu.

Akara oturuyordu. Bir ok ucu gibi yükselen yassı bir kayaya yaslanmış. Oturamıyorum.

Kollarımı kavuşturdum. Onun uçurumun aynı kısmını tekrar tekrar denemesini izlerken sinirlerim tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Çıkıntılı bir kayadan diğerine atlıyor, onları ayıran mağara gibi bir delik var. Her denemesinde ikinci tutamağı kaçırıyor ve

Düşmeden önce ipi onu yakalıyor.

"Bunu koşum takımı olmadan yapmalı," diye daha çok kendime fısıldıyorum.

Akara duymuş olmalı çünkü şöyle diyor: "Büyük bir boşluk değil. Daha büyüğünü yaptı.

Bence sadece odaklanamıyor."

Gergin kollarımı açıyorum. "Yani onun dikkatini mi dağıtıyoruz?"

"Muhtemelen," diyor ama endişeli görünmüyor. "O dikkatli. Hazır olana kadar serbest solo yapmaz." Ona olan güveni -ve açıkça korkmaması- bana yıllar boyunca onun tırmanışını ne kadar çok gördüğünü hatırlatıyor. Muhtemelen Sulli'nin babasını ve kız kardeşini de dağlara tırmanırken ne kadar çok izlemiştir.

Geçtiğimiz yıl Akara güvenlik şirketini kurduğunda ve beni sürekli onun yanına verdiğinde ben de onun peşine takılmışım.

"Oturun," diye öneriyor Akara. "Rahatlamazsan her zaman daha kötü olur."

Onun tavsiyesine uyarak aynı kayaya, onun yanına oturuyorum. Neredeyse omuz omuzayız ve o tekrar düştüğünde irkiliyorum. Halat onu yakalıyor ve aynı tutamağa doğru yavaşça geri sallanıyor.

"Horoz'un bir kız arkadaşı var," diyor Akara aniden.

"Hâlâ onu takip mi ediyorsun?"

Sulli Will Rochester'dan ayrıldığından beri, Akara bu bok çuvalını *izleme listesine* aldı. Hoşnutsuz eski sevgililerin ünlülerin hayatına geri dönmesi uzak bir ihtimal değil.

Jane'in eski menfaatçi arkadaşları onun alanına tekrar girmekten daha da kötüsünü yaptılar. Hasta herif Nate, Maximoff'u takip etti ve ardından yatak odasında hayvan kanıyla *The Shining'den fırlamış bir sahne* yarattı.

Görmek için buralarda

değildim. Kardeşim

gördü.

Thatcher gördükleri hakkında pek konuşmazdı - tıpkı benim Jane'in yatak odasında siki dışarıda karşılaştığım sapık *Sneakers'ı* tekrar anlatmak istemediğim gibi.

Sulli'nin eski sevgilisinin sadistçe bir şey yapma olasılığı muhtemelen daha düşüktür, ancak internette kötü şeyler söylemesine de ihtimal vermiyorum. Sulli'nin arkasından dolaşıp Akara'ya onunla flört etmemesini söylemesi tam bir korkaklıktı. Bu konuyu onunla konuşabilirdi.

Ona oyun oynamak yerine sohbet edecek kadar saygı duydum.

O zengin pislği düşünmek bile iki zımpara kağıdının birbirine sürtünmesini dinlemek gibi. Cehennem gibi sinir bozucu.

"Şimdilik onu radarımda tutuyorum," diyor Akara bana, gözlerimiz Sulli'de. "Instagram'da paylaşmış."

"Ne zaman?" Telefonumu çıkardım. *Servis yok.*

"Dün. Sana söyleyecektim ama *aynı kızı öptüğümüz* muhabbetinden sonra bu konuya nasıl gireceğimi bilemedim."

Neredeyse gülecektim ama sesim düğümlendi. "Neye benziyordu?" diye soruyorum. "Horoz'un kız arkadaşı."

Akara sadece bunu düşünerek gözlerini deviriyor. "Daisy Calloway'e benziyor. Genç bir Daisy."

Yüzümü buruşturuyorum. "Siktiğimin siki."

Akara yavaşça başını sallar, bakışları dağa takılı kalmıştır. "Sulli'nin henüz yazıyı gördüğünü sanmıyorum. Belki de görmeyecektir. Instagram'ını kontrol ediyor mu bilmiyorum."

Eski sevgilisinin süper model annesine benzeyen birinin peşinden gittiğini bilmek onu incitebilir. Sullivan süper model statüsüne layık olmadığından değil, ama daha çok babasının özelliklerine sahip: güçlü çene, atletik yapı ve koyu renk saçlar.

Bir gözümü kapattım, güneş ışığı beni daha çok rahatsız ediyordu. "Horoz'a her ne kadar katlanamasam da, deneyiminin iyi geçmesine sevindim. İlklerin yerini hiçbir şey tutamaz."

Akara sırt çantasının fermuarını açtı ve bana baktı. "Hâlâ boktan ilklerin için acı mı çekiyorsun?"

"Belki." İki gözümü de zorla açıyorum. Çünkü yüzüme bir büyüteç tutmuş gibi beni inceliyor.

"İlk el işin o kadar da kötü *değildi*."

Kürdanı ikiye bölüp ısıriyorum ve parçalarını tükürüyorum. "Otuz saniye sonra bileğine kramp girdi, Akara."

Gülüyor. "İkiniz de on altı yaşındaydınız ve kocaman bir sikiniz vardı. Muhtemelen onunla ne yapacağını bilememiştir." Bir su şişesi çıkardı ve kapağını yavaşça çevirerek kapattı. "Bu sadece matematik."

"Evet, ama sen orada değildin." Bana suyu uzatmaya çalıştığında başımı sallıyorum.

Akara bir yudum almadan önce beni bir kez daha inceliyor.

"Çok utandı," diye devam ediyorum, "ve sonrasında kendimi bok gibi hissettim. Sulli'nin ilk seferinde böyle hissetmesini istemezdim." Daha güçlü bir şekilde ekliyorum, "Ve benimle olmazdı. Özgüven ve deneyim bunu garanti eder." Artık on altı tane beceriksiz değilim.

Akara kolunu dizinin üzerine koyar. "Beni böyle bir şeye ikna etmene gerek yok. Onun için iyi olacağını biliyorum." Bana bakıyor. "Ama muhtemelen benden daha iyi değil."

Sulli'nin tekrar kayaya doğru sallanmasını izliyorum. "Buna sadece o karar verebilir."

Arkasına yaslanır. "Evet, ama bir deneme sürüşü yapacak gibi değil." "Ki bu iyi bir şey," diyorum ona. "Bu kimin daha iyi yattığıyla ilgili değil."

Akara başını sallıyor ve Sulli tutamağı tekrar ıskalayınca sessizleşiyor. "Sen orada değildin ama FanCon turu sırasında Thatcher'la otobüsün nasıl bozulduğunu konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Dudaklarımın arasına bir kürdan daha yerleştirdim. "Öyle mi?"

"Bu küçük kasabada bir falcı vardı ve bazen Sulli'ye ne söylediğini düşünüyorum."

"Ona ne söyledi?"

"*Kararlısın, mücadelecisin, seni güçlü bir şekilde koruyan bir adam var ve düşeceksin* gibi bir şey ve sonra Maximoff onun yolunu kesti. O zamanlar bunun *aşık olmak* olduğunu düşünmüştüm ama o zamanlar tırmanmıyordu. Şimdi ise gerçek anlamda bir *düşüşten* bahsettiğini düşünüyorum."

Daha gözümüzü kırpmadan, daha lazer odaklı çalışıyoruz ve başımı sallayıp Akara'ya yanıldığını söylemek istiyorum. Ama havadaki enerji günün çoğunda *düşüktü*.

Kendime karşı dürüst olursam, sanki izleniyormuşuz gibi hissediyorum. Boynumdaki tüyler diken diken oluyor ve "Tespihimi kaybettim" diye hatırlıyorum.

"Ne zaman?"

"Bu sabah. Buraya gelmeden önce onu arıyordum." Akara bir kahkaha attı. "Kahretsin Banks, *her şeyi* kaybediyorsun."

Haksız değil. "En azından henüz aklımı kaybetmedim." Bir gözümü daha kapattım.

"Acı çekiyor musun?" diye soruyor sonunda.

"Küçük bir baş ağrısı," diye mırıldanıyorum, burnumdan nefes alıyorum. "Önemli bir şey değil."

Kusma.

Yüzünü buruşturuyor. "Küçük görünmüyor, Banks."

"Ben iyiyim." Konuyu değiştirmek için aklıma takılan bir konuya geliyorum. "Sulli'nin Horoz'la öpüşmekten daha fazlasını yapıp yapmadığını biliyor muyuz?"

Akara onu izlemek için geri döner. "Bilmiyorum. Bana hiçbir şey

söylemedi. Ama ayrıldıktan sonra beni dışladığı için bu pek bir şey ifade etmiyor. Söylese bile bana söyleyeceğini sanmıyorum."

Migrenim yüzünden gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve bir elimi kabaca saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Yani parmaklarını onun içine sokmuş olabilir." Tek gözümü açıyorum.

Akara'nın çenesi geriliyor ve su şişesini bana uzatıyor. "Bugün cinayet düşünmemeye çalışıyorum Banks, lütfen çeneni kapatır mısın?"

Kapağı açıyorum. "Sadece olasılıkları ortaya atıyorum."

"Ve ben bildiğimiz bir tanesine tutunuyorum: onunla yatmadı."

"Doğru." Su şişesini dudaklarıma götürdüm. Doyurucu bir yudum aldım, sonra

kolumla ağzımı sildim. "Ona sakso çektiğini de sanmıyorum. Bu konuda asla susmayacak bir adama benziyor."

Akara gülümser. "Bunun için küçük bir teşekkür."

Kaya yüzünde Sulli bir sıçrama daha yapar ve bu kez ikinci tutamağı yakalar.

"Biraz al," diyorum nefesimin altında, göğsüm onun için kabarıyor. Akara sırtıyor.

Zaman ilerliyor ve akşamın erken saatlerinde güneş alçalmaya başladığında Sulli tırmanışı bitiriyor. Yere döndüğünde alnından ter damlıyor ve birkaç litre suyla dolu olan CamelBak'ın ağzından su içiyor.

"Sanırım birkaç gün içinde yapabilirim," diyor bize. "Bir antrenman daha yaparsam başaracağım."

Akara ona beşlik çakıyor, sonra koltuk altlarını gıdıklıyor. "Kits!" diye ciyaklıyor ve onu suyla ıslatıyor.

Bir parça kıskançlık yükseliyor. *Bundan nefret ediyorum.* Ama onunla asla *böyle bir* ilişkim olmayacak. Böyle başlamamıştık. Benim de onunla istediğim bu değil. O kadar çok çıktığımdan değil. Bu Akara'nın ilgi alanı. Ama ben Akara Kitsuwon değilim.

Ben Banks Moretti'yim.

Sırt çantamı alıp kayışını omzumda sallıyorum. Sulli'ninkini taşımaya gittiğimde, "Oh hey, bunu ben aldım" dedi.

"Emin misin?"

"Evet." Patagonia sırt çantasını takıyor. "Çok ağır değil." Belime vuruyor. "Muhtemelen yüz kiloyla seni bir ayak yarışında yenebilirim."

"Muhtemelen." O yanımdayken bir kolumu omuzlarından geçiriyorum.

Duyulabilir bir nefes alıyor, sonra koluma girip gülümsüyor. Hatta Sulli pazusuna yakın duran elimi tutuyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum ve bir koruma olarak bu *kötü bir şey*. Gerçekten çok kötü. Ve eğilip onu öpmek üzereyim.

Ama Akara gökyüzüne bakıyor. "Hey, gün batımından önce kampa varmak için koşarak geri dönmemiz gerekecek." Onun ciddiyeti beni harekete geçiriyor. "Karanlıkta patikada olmamızı istemiyorum."

Kolumu Sulli'den ayırıyorum ve yolu gözlüyorum. Başını sallıyor.

"Banks, sen ön tarafa git," diye emrediyor Akara.

Genelde bir üstümü sorgulamam. En azından yüzlerine karşı. Hatalı olduklarını düşünsem bile çenemi kapatmayı öğrendim. Ama "Ben senden ve ondan daha yavaşım. İkinizin önden gitmesi ve benim arkayı almam gerekmez mi?"

"Bu yüzden tempoyu sen ayarlamalısın."

Birlikte hareket etmemizi istediğini anlayarak başımı sallıyorum. Bu yüzden önden gidiyorum. Patika devrilmiş kütükler ve uzun otlarla delik deşik.

Sulli bir anda kıcıma yapıştı. Koşarken omzumun üzerinden bakıyorum.

"Burası güzelmiş," diyor, neredeyse hiç terlemeden. "Yavaş ve manzaralı. Hoşuma gitti."

Gülüyorum. "Güzel çünkü daha hızlı giderek kıcıımı yırtmayacağım." "Evet, bunu yapma. Kıcını bu haliyle seviyorum Banks."

Kan daha çok pompalanır.

Keşke etrafımda dönüp yüzünü ellerimin arasına alabilseydim. Daha uyanık olmam gerektiğini bildiğim halde Sulli'yi öpmek aklımdan çıkmıyor.

"Yılanlara dikkat edin," diye sesleniyor Akara bize.

Önüme bakarak, koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum. Üçümüz arasında en uzun bacaklara sahip olmak, iki yüz kilodan fazla kas olduğumda hiçbir şey ifade etmiyor. Yavaş değilim ama Sulli'nin hızından yoksunum.

Rüzgâr etrafımızı kırbaçlıyor ve ayakkabılarım düşen yaprakları ve taşları çıtırdatıyor. Akara ve Sulli sessizleşmeden önce birkaç dakika şakalaşıyorlar. Sadece doğayı içlerine çekiyorlar.

Rüzgara rağmen hava durgun. Garip bir şekilde sakın.

Ayaklarımızın toprakta çıkardığı gümbürtü, rahatlık hissi veren tanıdık bir sestir. Askerde sırtımda bir sırt çantasıyla kilometrelerce koştum. İtalya'da Sulli'nin peşinden koştum.

Şimdi Yellowstone'da onun önünde koşuyorum.

Anın içinde kalıyorum.

Tam buradayım. Dikkatli bakışlarım önümdeki her metreyi tarıyor. Patika genişliyor, solda orman ve sağda gökyüzünün sonsuz manzarası. Olmamalı -ve neden bilmiyorum- ama Skylar aklıma geliyor.

Yüzünü.

Hatırladığım.

On beş yaşındaydı. Ağabeyim olmasına rağmen benim için her zaman on beş yaşında kalacak ve bu gerçek bir anlığına göğsüme ağır bir şekilde yerleşiyor.

Aniden, kan donduran bir ses havayı yırtıyor. Şiddetli, çığlık ve hırıltı arası bir ses. İkinci ses daha hızlı geliyor, arkamı dönmemden bile daha hızlı.

Gürültülü bir *gümbürtü*.

Sulli'nin altılısına bakmak
için dönüyorum.

Akara'nın altılısına.

Hayır.

Ona doğru koşuyorum.

Akara yere düştü.

Ve sırtında bir puma var.

AKARA KITSUWON

Burada öleceğim.

İki yüz kiloluk bir hayvan bana arkadan saldırdı. Darbe, ringdeki bir tekmeden daha kötüydü. Yüzüm toprak oldu. Bir ağız dolusu toprakla nefes almak için mücadele ediyorum. Pençeler acı içinde etime *saplanıyor*. Yere eğildim ve hayvana dirsek attım.

Ne olduğunu zar zor ayırt edebiliyorum.

Cougar, sanırım.

Yine dirseğim. Nabzım kulaklarımda, zar zor *duyabiliyorum*. Çiviler beni parçalıyor ve boynumu hedef alacağını biliyorum.

Şahdamarım.

Burada öleceğim. Korku, savaş ya da kaç içgüdümü zorluyor.

-Dirseğimi daha sert vuruyorum, panterin nefes boruma girmesine izin vermiyorum.

Ryke ve Daisy'yi kafamda duyacak kadar çok Meadows ailesiyle kamp yaptım.

Dik, büyük ve yüksek sesle durun.

Ben zaten yerdeyim.

Boynunuza erişmesine izin vermeyin.

Deniyorum.

Asla kaçmayın ya da arkanızı dönmeyin.

Lanet sırtımda!

Adrenalin kulaklarımda pompalanıyor ve belimdeki kuşakta duran silahıma ulaşamıyorum. Bıçağım daha yakın. Sırt çantamın askısına göğüs hizasında tutturulmuş, kabzasına uzanıyorum. Boynumu bir saniyeliğine açığa çıkarıyorum.

"KITS!" Sulli'nin sağır edici çığlıkları kulaklarımı dolduruyor.

"ONU BIRAK!" Banks daha da yüksek sesle bağıyor ve puma bir milisaniye için bocalıyor, *dikkati dağılıyor*. Bıçağımın klipsini açmam için yeterli bir süre ve kedinin gövdesine saplıyorum.

İniltili bir tıslama çıkarıyor ve üzerime geliyor. Sulli sırt çantasını pumanın kafasına doğru savururken ben yana doğru yuvarlanıyorum. Bir, iki ve sonra sırt çantası parmaklarının arasından kayıyor.

Ayağa kalkmak için mücadele ediyorum, sonra puma göz göze gelince çömelip kalıyorum.

Ben.

Banks bana elini uzatarak, "Kımıldama," diyor.

Hepimiz tehlikeli bir şekilde hareketsiziz. Hiçbirimizin gözü hayvandan ayrılmıyor.

Sulli, Banks'i "Ona saldıracak," diye uyarıyor. Bu sırada puma beni takip ediyor, Sulli ona taş ve kaya fırlatıyor. "DEFOL GIT!" Puma ona saldırmıyor.

O benim peşimde.

Tamamen ayağa kalkıyorum. Saldırıyor ve pençeleri göğsüme çarpıyor. Sırtım tekrar toprağa çarpıyor ve *bıçaklamaya* başlıyorum.

Bulabildiğim her et parçasına bıçağımı batırıp çıkarıyorum. Pumanın çıkardığı ses gırtlaktan, acımasızca geliyor ve yüzümü ısırmasını engellemek için ön kolumu kullanıyorum.

Dişleri derimi delip geçen bıçaklar gibi. Acı dirseğime yayılıyor ve Banks'in hayvanı fiziksel olarak üzerimden çekmeye çalıştığını hissediyorum.

Atladığı andan beri deniyor. Silahı olmadığını fark ettiğimde midem bulandı.

Onunki için bir bant olmadığından, silahını çantamda taşıyorum. Daha fazla yerim vardı.

Benim kararım.

Benim hatam.

Ölümcül bir hata.

Ve sonra puma Banks dizlerinin üzerine çökerken ona saldırıyor.

"HAYIR!" Pumanın pençelerini arkadaşşıma geçirdiğini görmek için ayağa kalkarak bağıyorum. Banks onu üzerinden atmaya çalışıyor ama puma boğazına çok yaklaşmış. Bıçağımı pumanın göğsüne saplıyorum. Hayvan kıvranıyor. Her yer kan oldu.

Banks hızla belime uzandı. Silahımı almaya çalışıyor.

Eli gömleğimden yukarı kayıyor, silahı banttan alıyor ve tereddüt etmeden dönüp üç el ateş ediyor.

Pop pop pop bir hırıltıyla katmanlanıyor. Hırlayanın tepemizdeki gevşek, *ölü* puma olmadığını fark e t m e m bir saniyemi alıyor.

Hayvan çoktan bedenlerimizin üzerinde gevşemişti. Ağırılık eziyor, oksijenimizi alıyor ve Sulli'yi bulmak için başımı çeviriyorum.

O gürültüyü neyin çıkardığını görüyorum ve yüzümden kan fışkırıyor.

İkinci bir puma.

Ve Sulli'nin peşine düşüyor.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

Uzun, büyük ve gürültülü durun.

*Boynunuza erişmesine izin
vermeyin. Asla kaçmayın veya
arkanızı dönmeyin.*

İkinci bir puma tesadüfen beni takip etmiyor. Bana doğru atılıyor ve hayvana sırtımı dönmemem gerektiğini biliyorum. Ama kendimi savunacak hiçbir şeyim yok. Hiçbir taş saldırıyı durduramaz.

Gözlerim elimden fırlayan Patagonia sırt çantasına kayıyor.

Benim silahım.

Babamın bana verdiği silaha ihtiyacım var.

Kalp atışlarım kulaklarımda, puma saldırırken hiçbir şey ya da hiç kimseyi duyamıyorum.

İçgüdüler devreye
girer. I.

Sade

ce.

Koş.

Ayaklarım yere basıyor. Nefesim ciğerlerimde

sıkıştı. Koşuyorum. Kayıyorum.

Parmaklarım sırt çantamı buluyor ve içine uzanırken hızlıyım ama yeterince hızlı değilim. Pençeler ve tırnaklar bana çarpıyor, ciğerlerimdeki oksijeni yok ediyor.

Amına koyayım. Elim silahın kabzasında. Silahı çantamdan çıkarıp ateşlediğimde derimin, vücudumun bir yerinde acı alevleniyor. Kurşun kulaklarımı çınlatıyor. Ve sonra art arda beş *patlama* daha yapıyorum.

Hırlama ve tıslama hemen kesiliyor. Artık tek duyduğum ağır nefesim. Kürkü bakışlarımı engelliyor. Ağzı başıma doğru uzanıyor. Vücudu

üzerimde.

Vücudu üzerimde.

Sıcak kan gömleğime sızıyor. Hayvanı üstümden itmeye çalışıyorum ama kolum yanlış yere sıkışıyor.

Sadece sessizlik

var. Saf sessizlik.

Şimdiye kadar karşılaştığım her şeyden daha yüksek ve daha korkunç. "KİTLER! BANKALAR!" Korku içinde bağıyorum. Yaralanmışlar. Yaralı olduklarını biliyorum. Son gördüğüm şey, ikisinin de diğer pumayla dövüştükleriydi.

Şu anda ne kadar ölümün içinde yatıyorum?

Ölmüş olamazlar.

İyiler. İyi olmak zorundalar.

"BANKALAR! KİTLER!" Gözlerimde sıcak yaşlarla çığlık atıyorum.

"BANKALAR!"

Lütfen ölme. Lütfen

ölme.

Panik içinde, pumayı üzerimden itmeye çalışıyorum. "KITS!" Zor nefes alıyorum. Nefes alıyor muyum? Hava almak için boğuluyorum.

"Biz buradayız," diye nefes alıyor Akara ve bir anda puma üzerimden kalkıyor. Onları görür görmez içimdeki korkuyla savaşımaya çalışıyorum.

İyiler. İyiler.

Sessizce haykırıyorum - hissettiğim korku beni panterden daha çok eziyor. Korumalarım hayvanı kenara itiyor ve ben nefes almak için mücadele ediyorum.

"Siktir," diye boğuluyorum ve ıslak gözlerimi ön kolumla siliyorum.

Kıyafetleri kıpkırmızı. Derilerine. Onların mı yoksa pumaların mı kanı olduğunu söylemek zor. Akara'nın gömleği vücudundan düşüyor, omzunda bir kumaş parçasıyla asılı duruyor. Banks'in saçları kanla kaplı ve ikisi de beni süpürüyor, hızlıca değerlendiriyorlar.

Yavaşça doğruluyorum, kesik kesik nefes alıyorum. Gözleri elimdeki silaha dikiliyor.

Gitmesine izin vermedim. Bağlı hissediyorum. Üçüncü bir uzuv gibi.

Banks eğilerek, "Sulli," diyor ve Akara yanımda irkilerek dizlerinin üzerine çöküyor.

"Herhangi bir yerin ağrıyor mu?" Akara sorar.

Sertçe yutkunuyorum. Adrenalin, yan tarafımdaki zonklamaya yol açmak için zorlukla geri çekiliyor. "Sadece burası." Sulu bakışlarımı tekrar siliyorum ve kalça kemiğime dokunuyorum. Kırmızı kan parmak uçlarımı kaplıyor. Benim olup olmadığından emin değilim. "İkiniz ne kadar kötü yaralandınız?"

Acılarını sihirli bir şekilde dindirmek istiyorum. Beni korumaya yemin ettiklerini anlıyorum. Tehditlerin çapraz ateşi altında kalmak için imza atmışlar ama hayvan saldırısı bu sözleşmenin bir parçası değildi.

"Çok kötü değil," diyor Akara ama sağ kolunu tutuyor. Dirseğinin yanından kan damlıyor. Sırtını daha iyi görebilmek için boynumu eğiyorum. Kürek kemiği boyunca uzun pençe izleri var. Kir ve kan yüzünden ne kadar derin olduklarını söyleyemiyorum.

Midem bulanıyor. "Bu hiç iyi görünmüyor, Kits."

"Ben iyiyim." Hâlâ vücudumda gözle görülür bir yara olup olmadığını kontrol ediyor.

Titremeye devam ediyorum, her şeyden çok şoktan. Parmaklarım silahı sıkıyor. Kontrollü hissettiren tek şey bu. Sabit.

Banks sırt çantasının fermuarını açıyor ve bir su şişesi çıkarıyor. Pazusunda Akara'nın sırtındaki kadar derin bir çizik var. Bana su teklif ediyor ama başımı sallıyorum.

"İkinizin daha kötü yaraları var," diyorum. "Benimkilerin yüzeysel kesikler olduğuna eminim."

Banks ve Akara bakışlarını paylaşırlar. "Sadece bir yudum al," diyor Banks. "Hepimiz birer tane içeceğiz."

Boştaki elimle su şişesini alıyorum ve suyu onlar için saklayarak en ufak bir yudum aldığıma emin oluyorum. Şişeyi ona uzattığımda Akara gözlerini deviriyor.

Suyu yuttuktan sonra "Kampa dönmemiz gerek," diyor. Geri kalanını Banks'e verir. "Orada bir ilk yardım çantamız var."

"Dikiş atılması gerekebilir, Kits," diye nefes alıyorum.

Başını sallar. "Biraz gazlı bez ve bandajla iyi olacağım. Bu gece karavan kampına dönmek için çok uzun bir yürüyüş olacak. Farrow yarın bakabilir."

Banks iyi bir fikirmiş gibi başını sallar.

İkisinin de inanılmaz derecede inatçı olduklarının farkındayım ama aynı zamanda artıları ve eksileri de tartıyorlar. Durumlardaki riskleri değerlendirmek onların işi.

Akara ayağa kalkmak ister ama Banks elini bacağına koyar. "Bir saniye bekle," der Banks. "İkiniz de titremeyi bırakana kadar oturmaya ve nefes almaya devam etmeliyiz."

"Titremiyorum," diye karşı çıkıyor

Akara. "Sol el."

Akara onu kaldırıyor. Yeterince emin, avucu titriyor.

"*Kahretsin.*" "Sen neden titremiyorsun?" Banks'e soruyorum.

"Öyleydim. Sadece daha önce durdu." Reddetmeme rağmen suyu bana tekrar uzattı. "Sadece nefes almaya odaklan. Hepimiz iyiyiz. Hepimiz güvendedeyiz. Her şey bitti."

Bitti artık.

Daha büyük bir yudum alıyorum. Su bir düğüm gibi aşağı iniyor.

Çok daha kötü olabilirdi. Belki de bu hikayeyi anlatacak kadar hayatta olduğum için şükretmeliyim, ama sadece öldürdüğüm hayvanı görüyorum. Ölümlerken çıkardığı mide bulandırıcı sesi *duyuyorum*. Bir metre ötede nefessiz yatıyor. Kalp atışı yok. O ruhu aldım.

Daha sert sallıyorum.

Sikeyim.

"Sul-" diye başlar Akara.

"Babam," diyorum fısıltıyla, gözyaşlarımı geri kırarak. "Binlerce şehre gitti. Yüzlerce yerde kamp yaptı. Ayılarla, geyiklerle, *pumalarla*, aklınıza gelebilecek hemen her hayvanla yüz yüze geldi. Ve elli yıl boyunca tek bir tanesini bile öldürmek zorunda kalmadı."

Bu beni kırıyor.

Ruhum çatlıyor. Kırılıyor. Parçalanıyor.

Gözyaşlarım akmaya devam ediyor ve görüşümü bulandırıyor. "Küçük kardeşim benden nefret edecek." Yüzümü gömleğime, ellerime, kucağıma, onların göğüslerine gömmek istiyorum.

Kendimi gökyüzüne bakarken buluyorum.

"Yapmayacak," diyor Akara güçlü bir sesle. "Winona bunun bir nefsi müdafaa olduğunu anlayacaktır. Sen ya da puma olsaydınız, sizi seçerdi."

Bunun doğru olduğunu biliyorum, ama bir yanımda öğrendiğinde bana farklı bakacağını biliyor.

Babamız hiçbir zaman bir şey öldürmek zorunda kalmadı ama ben yirmi bir yaşında bir hayvanın canını aldım. Pumanın evine giren *bendim*. Dağlar, ben bu dağlarda yaşamıyorum. Sadece geziniyordum.

Belki başka aileler spor olsun diye vahşi hayvan avlıyor ve bir puma öldürmek çok da önemli bir şey değil ama hayatım boyunca bana vahşi doğayı ve içinde yaşayan canlıları korumam öğretildi. Ruhum uzun zamandır doğaya bağlı ve şu anda sanki buraya ait olmaya layık değilmişim gibi hissediyorum.

"Kolay olmaması gerekiyordu," diyor Banks bana. "Şu anda hissettiğin şey. Bu normal, Sulli."

Beni şefkat ve anlayışla çeken kahverengi gözleriyle tanışıyorum. O bir denizci. Ne kadar çok şey gördü ya da

ama şu anda kollarını bana dolamadan beni tutuyor.

Nefes alıyorum.

Uzuvlarımın titremesi durdu ve Akara'nın sol eli sabit. Üçümüz birbirimize sokulmuş durumdayız ve ayağı kalktığımızda, kampa geri döndüğümüzde, tüm bunlar daha gerçekçi gelecek.

Ayağı yavaş kalkıyoruz.

"Yürüeyebilir misin?" Banks bana soruyor.

İleri doğru birkaç adım atıyorum, bacaklarım ağrıyor ama bedenimi yeterince destekliyorlar. "Ben iyiyim." Soluma bakıyorum. "Akara?"

"Ben de iyiyim." Pumalara doğru yürümeye başladı bile. Topallama yok. Karıştırma yok. Hepsi harika işaretler. Belki de bundan sadece yara bere içinde ve sıyrıklarla çıkarız.

Ama yaralar benim geçici iyimserliğimden daha derin. Akara bıçakladığı pumanın yanında durduğunda vücudumda sert bir sızı hissediyorum. Yüzünde perili bir ifade beliriyor. "Burada çürüyecekler. Ya da diğer avlar tarafından yenecekler."

"Onları gömersek olmaz," diye nefes alıyor Banks.

Başımı salladım. "Bu gece buraya geri döneceğiz, Kits. Kampta o kürekler var." Winona onlara *kaka kepçesi* diyor. Tuvalet kazmak için kürekleri paketledim.

Şimdi mezar kazacağız.

"Tamam," diyor Akara ve Banks'e bakıyor. "Sizden sonra-"

"Hayatta olmaz," diye karşı çıkıyor Banks. "Yine arkadan takip etmeyeceksin. Bu sefer yan yana yürüyeceğiz, böylece senin altını alabileceğim."

Akara yer değiştirirken daha çok yaralarından dolayı yüzünü buruşturuyor. "Telefon etmekten nefret ettiğini sanıyordum Banks."

"Ama bu çok kolay."

"Benim oyum Banks'e," diyorum Akara'ya. "Koruma olmadığımı ve muhtemelen oy alamayacağımı biliyorum ama şu anda bir tane yaratıyorum. Yani ikiye bir. Sen daha az oy aldın."

Gülümsemesi yükselmek için can atıyor gibi görünüyor. "Hayır, yapmayacağım. Çünkü oyumu sana veriyorum."

İşte böyle. Adım adım, تنها kampımıza doğru yürüyoruz. Bu sırada silahımı hiç düşürmüyorum. Yaklaştıkça silahı daha sıkı kavriyorum. Banks ve Akara bana, silaha bakmaya devam ediyor ve ben onların endişelerini hissediyorum.

Ayakkabılar yaprakları çıtırdatıyor, boş kampımız ortaya çıkıyor. Karanlık neredeyse çökmüştü ve ben otomatik pilottaydım. Teçhizatımızdan pille çalışan bir çift fener alarak ışığı açıyorum.

Bir çadır.

Çadırın boşluğu, Akara ve Banks'in arasındaki yer kadar güvenli gelmiyor. Ateş çukuruna geri dönüyorum. İkisi de iki ilk yardım çantasının kapaklarını açıyordu.

Banks bir kez daha silahı tutan elime bakıyor. Bana hiçbir şey söylemiyor ve onun yerine Akara'ya dönüyor. "İlk sen gidiyorsun. Karşı koyma dostum."

"Hey, *sana* emir vermem gerekiyor. İşimi elimden almaya çalışmayı bırak." Bir ağaç kütüğüne oturdu.

Arkasından yaklaştım. "Üstsüz gezmek hakkında ne düşünüyorsun, Kits?" Gömleğinin kumaşı omzundan bir santim sarkıyor.

"Yırt şunu" dedi bana.

Bunu yapmak için silahı bırakmam gerekecek. Bunun yerine eğilip kumaşı dişlerimin arasına almaya karar verdim. Kolayca yırtıyorum ve kanlı gömlek yere düşüyor.

Akara uzun bir süre beni izliyor ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda, endişesi boğazıma düğümleniyor. "Sul, eninde sonunda onu yere bırakmak zorunda kalacaksın."

"Henüz değil." Sesimin bu kadar titremesi beni korkutuyor.

"Tamam." Gözlerinin arkasında acı var. Farklı bir acı. İyi olmadığını biliyor. *Ben de iyi değilim.*

Banks yanıma geldi, eli bir saniyeliğine benimkini kapladı. Parmaklarımı ve silahın kabzasını sardı. Orada kalıyor.

Nabzım boğazımda atıyor. "Yapamam..." Başımı salladım. "Yapabilirsin. Her şey yolunda. Ben buradayım. Akara burada."

"Kendimi korumam gerek." diye boğuluyorum. Hepsi bu mu? Sanırım onlara tekrar yardım edememekten daha çok korkuyorum. Onları kaybetmekten, yalnız kalmaktan.

Boşluğu.

Arkalarında bıraktıkları acı dolu, gırtlaktan gelen *boşluk*. *O boşluk bir daha nasıl doldurulabilirdi ki?*

Akara bana doğru uzanıyor ve elini sırtıma koyuyor. "Bunu yapmak için silaha ihtiyacın yok, Sulli. Bırakabilirsin."

Banks silahı elimden hiç bırakmıyor. Bekliyor.

Eli daha çok rahatlatıyor. Sırtımdaki Akara'nınki de öyle.

Ve yavaşça parmaklarımı gevşetip debriyajımı bırakıyorum.

Banks silahımın emniyetini kontrol ediyor, sonra da güvenli bir şekilde sırt çantasına koyuyor. Hiçbirimiz sarılamayız, temizlenmemiz ve yaralarımızla ilgilenmemiz gerekirken değil. O yüzden önce bunu yapıyoruz.

Sessiz ve metodik bir şekilde, Akara'nın yaralarını değerlendirmek için fenerleri kullanıyoruz.

En kötü yaralar kürek kemiği boyunca ve dirseğine yakın bir ısırık izi. Akara kanı suyla yıkıyor. Antiseptik, gazlı bez ve Farrow'u görene kadar dayanacak sıkı bir bandaj.

"Başın dönerse bize söyleyen iyi olur," diyorum ona.

"Söyleyeceğim," diye söz veriyor Akara.

Banks gömleğini çıkarıp şortunu indiriyor. Kurumuş kan tenini lekeliyor. Calloway Kampı tişörtümü ve kargo şortumu silkiyorum. Kan saçlarımdan göğsüme damlıyor ve spor sütyenimi ıslatıyor.

Hiç tereddüt yok. Üzerimde tutamıyorum. Alttaki elastik bandı kavrayarak sütyeni çıkarıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum.

Hepimiz ayaktayız ve ben Akara ile Banks'in arasında duruyorum. Nedense bu en güvenlisi gibi geliyor. Sıcaklıkları ve boyları arasında titremeyi bırakıyorum. Saçlarımı yüksek bir topuz yapıyorum.

"Neresi acıyor?" Akara bana soruyor.

"Çoğunlukla belim," diye fısıldıyorum. "Tam burası." Göbek deliğime yakın bir noktaya uzanıyorum. Kan bana ait, pumalara değil.

Akara pençe izinin üzerine dikkatlice su döküyor. Yüzümü buruşturarak ısıyorum ve Banks kanı silmek için bir bez kullanıyor. Yeni çizikler ortaya çıkıyor. Daha fazla bandaj açıyoruz. Birbirimize daha fazla antiseptik ekliyoruz. Bana daha fazla acı çektirmemek için çok uğraştıklarını söyleyebilirim.

Bana karşı bu kadar nazik olmaları, içtiğim duygusal kokteylin üzerine daha fazla duygu ekliyor.

Ölçülü bir nefes üflüyorum. Her şey bir yana, burada oldukları için mutluyum.

BANKS MORETTI

Sert bir hamleyle, dayanıksız, katlanabilir küreği yumuşak toprağa itiyorum. Mezar kazmaya saatler kala, bu geceki soğuk havaya rağmen şakaklarımda ter birikiyor. Yanan bir sigara dudaklarımda asılı duruyor. Közler kağıdı yiyor ve hızlı bir nefes çekip devam etmeden önce dumanı yana üflüyorum.

Karşımda Sulli ikinci mezarı kazıyor ve onun yanında Akara yere uzanmış dinleniyor. Kollarını dizlerine dayamış, vardiyalı kazma işinden nefes almaya çalışıyor. Sadece iki küreğimiz olduğu için "molada".

Gece havası ölümle doluydu. Ladin ağaçlarının arasında, mezarlar için çimenli bir açıklık bulduk ve iki puma cansız yatıyor, yanımızdaki toprağa ve çimenlere kanıyor. Ölüme itiraf etmek istediğimden daha fazla alıştım.

Ama yine de beni geriye savuruyor. Neredeyse Akara'yı kaybediyordum, sonra Sulli'yi. Acımasız bir kayba ne kadar yakın olduğumu düşünmek, nefes borumun etrafındaki görünmez bir el gibi. Arada sırada bir elin hayaletinin daha sıkı sıkıya hissediyorum.

Tanrım, yüz tane daha migren ağrısı çekerim. Sadece onları alma.

Beni duyuyor musun? Gökyüzüne bakıyorum, sonra tekrar toprağa. Bir kez daha kürekle.

Aklımı başımda tutan tek şey dumanın boğazımdan aşağı aktığını hissetmek. *Yaşıyorum.*

Yaşıy

or.

Yaşıy

or.

Nikotini içime çekerken her kelime kafama hücum ediyor.

"İstifa ettiğini sanıyordum." Sulli'nin sesi gecenin içinde yüksek geliyor. Saatler önce kazmaya başladığımızdan beri sessizdik.

"Ben yaptım." Sigarayı dudaklarımdan çekip parmaklarımin arasına sıkıştırıyorum ve küreği ustalıkla tekrar toprağa saplıyorum.

Akara ve Sulli bir çeşit bakışı paylaşıyorlar. Çözmek için çok uzun süre bakmadım.

Akara beyzbol şapkasını tersten takarken bana "Bu yolculuğa neden sigara getirdiğini bile bilmiyorum" diyor.

"Böyle geceler için." Küreği tekrar toprağa saplıyorum. Gevşek toprak çıkıyor. "Kötü şeyler olduğunda, yeryüzündeki cennet gibi ses çıkaran tek şey iyi bir dumandır."

Akara elini bana doğru sallayarak, "O noktayı beş sigara önce falan geçtin," diyor. "Şimdi sadece zincirleme sigara içiyorsun."

Onu tersliyorum ama gerçekten karşı çıkamıyorum. Bir kez başladığımda, durma isteğini bulmak zor. Kürekle kazıdığım toprağın çok altında gömülü.

"Lanet olası bir mezar kazıyorum, Akara. Bırak da anımı yaşayayım."

Gülmeye yakın bir ses çıkarıyor. "Tabii. Yarın göle girecekler."

Sulli toprağı yana fırlatır. "Yardım edeceğim."

Alnımdaki teri silerek, "Evet, öyle," diyorum. "Suya çekiliyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi gidip geliyor. Sanki ağırlıksız hissetmeyi arzuluyor, ama durum hepimizi aşağı çeken ağır bir yük. Birden kazmayı bırakıyor.

Çenem daha derin bir kaş çatmayla sertleşiyor. "Sulli?" "Sorun nedir?" Akara soruyor.

"Ya tüm bu yolculuk kötü bir fikirse?" diye fısıldıyor, bizden çok ayaklarının dibindeki boşluğa. "Babam haklı olabilirdi. Bana yirmi yedi yaşında ölen en iyi arkadaşının adını vermiş. O senin yaşındaydı, Akara-bunun başından beri lanetli olmayacağını düşünmek..."

"Bu yolculuk lanetli değil Sul," diyor Akara. "Sen ve ben ölümle çevrili olabiliriz ama Banks değil. Hey, o bizim uzun boylu iyi şans tılsımımız gibi."

Sikeyim.

Yıkılmışlığımı yüzüme yansıtıyor olmalıyım çünkü Akara hemen "Banks" dedi. Sanki adım camdan yapılmış ve o da lanet şeyi elinde tutuyormuş gibi.

Gergin sessizlikte, sigara izmaritlerini attığım boş su şişesini buluyorum. Hazır başlamışken bir orman yangını çıkarmamaya dikkat ediyorum. Onların endişeli bakışları üzerimdeyken uzun bir nefes daha çekiyorum ve sigarayı atıyorum.

Hayalet eller boğazımı sıkıca sarıyor. Nefes almak daha zor, düşünmek daha zor.

Bu hikâyeyi hiç yüksek sesle anlatmak zorunda kalmamıştım. Bu tür bir acıyı gün yüzüne çıkarmadan bu kadar uzun süre yaşamak bir lütuftu. Ama aynı zamanda şu anda onu gömülü tutmak da ıstırap verici.

Her iki durumda da canım yanacak.

"Benim bir ağabeyim vardı," diye mırıldanıyorum. Acaba Thatcher bunu Jane'e daha iyi açıkladı mı? Paylaştığımız geçmişi ne kadar mükemmel bir şekilde açığa çıkardı? Bir omzumu kaldırıyorum. "On beş yaşındayken öldü. Taş ocağı kazasında. Boğuldu. Ben on iki yaşındaydım."

Sulli derin bir nefes alır. "Banks, çok özür dilerim."

Başımı salladım. "Çok uzun zaman önceydi. Her şey hakkında karışık hislerim var, bu yüzden geçmişte bırakmak istiyorum."

"Bu yüzden mi bana söylemedin?" Akara yüzünü acı kaplamış bir halde soruyor. "Thatcher da hiçbir şey söylemedi..."

Başımı sallıyorum. "Bu konuda hiç konuşmamak üzere sessizce anlaştık." Gözleriyle buluşmak için duraklıyorum. "Dürüst olacağım Akara, sana ya da başka birine söylemeyi hiç planlamamıştım." Her zaman bu konunun Thatcher'la aralarında geçmesini ve ikiz kardeşimin her şeyi açıklamasına izin vermeyi umduğumu eklemiyorum.

"Neden?" Akara kaşlarını çatır.

"Çünkü biz Moretti çocukları böyle yaparız." Küreği tekrar toprağa saplıyorum. "Belimizi büken, başımızı ağrıtan şeyleri *gömeriz* ve bunlar hakkında hiç konuşmayız." Bir sigara daha yakmak için can atıyorum. "Belki de birbirimizi o kadar çok sevdiğimiz için *benim* acımı hissetmek yeterince zorken bir de Thatcher'inkini hissetmek istiyor olabilir miyim?"

Beni on kat keserdi.

Zaten öyle.

"Ve bir süre sonra, acı veren şey hakkında konuşmak çok fazla enerji gerektiriyor. Bu yüzden gömdüğümüz şeyden daha acı verici olana kadar kimseyle paylaşmayız."

Akara ayağa kalkar. "Hey, burada olduğumu biliyorsun, değil mi? Benimle paylaşmak istediğin her şey için minnettarım." Yaklaşıyor. "Babamın ölümünü arkadaşlarımdan sakladığımı hayal bile edemiyorum. Bu kolay olmamıştır."

Boğuk bir kahkaha atıyorum. Hayalet el boğazımı daha sıkı sıkıyor. "Muhtemelen olması gerekenden daha kolay."

"Adı neydi?" Sulli soruyor, sonra da sinirleniyor. "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Lanet olsun, geçmişte kalmasını istediğini söylemiştin. Kelimelerle aram iyi değildir."

"Adı Skylar'dı," diyorum hemen. "Ve sözlerini sevdim."

Yumuşak bir nefes veriyor. "Bir gün onun hakkında konuşmak istersen, seni dinlemek için burada olacağım."

"Ben de," diyor Akara.

Nefes borumdaki basınç azalıyor.

Nefes alıyorum. "Teşekkürler," diyorum güçlü bir baş hareketiyle. *Bir gün*, umarım onlara daha fazlasını anlatabilirim. Annemle babamın boşanmasının Skylar'ın ölümünün etrafına nasıl bir mengene gibi sarıldığını. Her şeyin o bir ana nasıl geri döndüğünü. Bir gecenin tüm dünyamı nasıl değiştirdiğini.

Bu gece de aynı şeyi yapabilirdi.

Belki de çoktan yapmıştır.

Yeni, beklenmedik ve bilinmeyen bir yöne doğru giden bir arabanın dönüşü gibi. Planlamadığımız ya da haritasını çıkarmadığımız ama bizim için tasarlanmış bir yön.

Her ne sebeple olursa olsun, burada birlikteyiz.

Paketten bir sigara daha almak için küreği bir ağaca yaslıyorum. "Yani elimizde Adam Sully var..." Sigarayı dudaklarımın arasına aldım. "Ağabeyim." Zippo ile yakıyorum ve ucunu emiyorum. Gözlerim Akara'ya çarpıyor ve duman üflüyorum. "Ve baban." Sigarayı parmaklarımın arasına sıkıştırıp üçümüzün arasında gezdiriyorum. "Bu bizi ne yapar? Bir çeşit Ölüm Tugayı."

"Ölüm Tugayı," diye tekrarlıyor Akara kısa bir kahkaha ve göz kırpan bir gülümsemeyle.

Sulli bize "Hepimiz hayatta kalmayı başardık," diyor. "Belki de bu bizi gerçekten Yaşam Tugayı yapar."

"Sanırım göreceğiz." Küreğimi aldım ve kazmaya devam ettim.

Beş dakika bile geçmeden Sulli yüksek sesle "*Siktir*" diye küfretti. Küreğinin sapı koptu. Daha önce olmamasına daha çok şaşırdım.

Akara'ya bakıyorum. "Kendi iyiliği için fazla güçlü."

"Tam bir rezalet," diye takılıyor Akara. "Onu üçüncü bir deliğe mi gömmemiz gerekiyor?" "Siktir git," diye küfrediyor sinirli bir şekilde ve kıcının üzerine yığılıyor.

Akara ve ben Sulli ile şakalaşmayı bıraktık ve hepimiz mola verdik. Karanlıkta bir araya gelerek, yürüyüş parkurunda kalan tek atıştırmalıkları

dağıttık.

Sırt çantası.

Teddy Grahams ve elma püresi.

Terli, kanlı kıyafetler ve kirli ellerle birlikte yemek yiyoruz ve bir fincan elma püresini bitirdiğimde, nerede olduğumuza, ne yaptığımıza bakıyorum ve gülmeye başlıyorum.

Sulli elini başıma koydu. "Sarsıntı geçirdin mi?"

Göğsüm daha büyük bir kahkaha atarak yükseliyor. "İlk önce bir bebeğe ait olan yiyecekleri nasıl yediğimizi, çukurlar için tasarlanmış küreklerle mezarları nasıl kazdığımızı ve bir Çayır ile bir çayırda olduğumuzu düşünüyordum."

Akara ve Sulli seçtiğimiz çimenlik açıklıkta farlarını yakıyorlar. Gerçek bir çayırda olduğumuzu fark ettiler. Ve ikisi de benimle birlikte gülmeye başladı.

"Kahretsin," diye nefes alıyor Akara hafif sese doğru. "Buna ihtiyacım vardı." Başımın arkasına dokunuyor.

"Ben bunun için buradayım." Bira olmasını dilediğim suyum yudumluyorum. "Çayırdaki çayır şakaları."

Sulli koluma vuracakmış gibi bana doğru sallanıyor ama onun yerine ağırlığını yanıma yaslıyor. Bir kolumu omzuna doladım.

Akara bir elini dizinin üzerinde tutuyor.

Kahkahalar azaldı ama birbirimizin arasında dinlenmek, geride bırakmak istemediğim bir teselli ve rahatlık taşıyor.

AKARA KITSUWON

Pumaları mezara gömdükten sonra üstüne kürekle toprak atıyoruz. Cesetlerin üzerini örterken ben çömeliyorum, Banks başını eğiyor ve Sulli parmaklarını dudaklarına bastırıyor.

Toprağa dokunuyorum.

Ya siz ya biz.

Sen olmak zorunda kaldığın için üzgünüm.

Sessiz bir andan sonra ayağa kalkıyorum. Banks haç işareti yapıyor ve Sulli daha derin bir nefes veriyor.

"Gidelim," dedim onlara.

Başlarını sallayıp takip ediyorlar. Kampa geri dönüyoruz. Geç olmuştu. Hepimiz pis ve yaralıyız. Ağrımın çoğu dirseğimin etrafındaki ısırik izinde yoğunlaşıyor. Kolumu her oynattığımda batma artıyor ama reçetesiz satılan ağrı kesicilerle ağrıyı dindiriyorum.

Sulli derme çatma bir duş hazırlıyor. Serum torbasına benzeyen plastik bir çuval, bütün gün güneşte ısınan kaynamış suyla dolu. Torbayı bir ağaç dalına asıyor ama sadece bir sıcak duş için yeterli su var.

Puma saldırısından önce nehirde yıkanmaktan bahsediyorduk. *Şimdi* bu olmayacak. Yaralarımızı ne kadar iyi sardığımızı güvenmiyorum ve açık kesiklerle nehirde yüzmek parazit merkezidir.

Ben de bir şişe su aldım. "Sen duş al, Sul." Kapağını açarak hızlı bir temizlik yapmaya hazırlandım.

"Hayatta olmaz." Şişeyi alıyor, sonra da Banks'in sırt çantasından bir şişe almasını engelliyor, elini göğsüne götürüyor. "Dışarıdaki sıcaklık

Çok fazla damlatırsanız, şişe suyuyla yıkanmaya kalkarsanız ikinizin de aleti buz gibi olur."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Banks derin bir kahkaha gibi bir ses çıkarır.

Bu çılgın geceden sonra hâlâ mizah bulabildiğimize inanamıyorum. Kampa döndüğümüze göre telefonumu kontrol etsem iyi olacak. Bir güvenlik firması ve spor salonu işletmek tam zamanlı bir iş ve onları ihmal ettikçe cevapsız aramalar, mesajlar ve e-postalar birikmeye devam ediyor.

Ama hiçbir şey burada olmaktan daha iyi gelmiyor. Onunla birlikte. Onunla. Gittiğimde bu gecenin acılı kısımları geri gelecek.

O yüzden kalıyorum.

Sulli aramıza bakıyor. "Gerçekten dondurma çükü istiyor musun?"

Banks gülümsüyor, gözleri bir zamanlar bana söylediği sözleri söylüyor: *Cehennem ruhuma merhamet etsin.*

Evet, edepsiz yanıt *tam* burada ve ben sadece "Buzlu dondurma emmeyi ne kadar sevdiğine bağlı, çalı fasulyesi." diyorum.

Koluma vuruyor.

Dirseğime bir ağırlı saplandı ve gerçekten irkildim.

"Siktir, çok ama çok üzgünüm Kits." Ellerini ağzına götürüyor, sonra da desteklediğim dirseğimin üzerinde gezdiriyor. "Sadece içgüdüsel, sanki otomatige bağlamıştım. Hiç düşünmedim. *Kahretsin.*" Kendi kendine homurdanıyor.

"Sorun yok." Saçından bir tutamı yüzüne doğru savuruyorum.

Kirden benek benek olmuş yanaklarının arasında utançtan kırmızının bir tonuna bürünüyor. Banks dirseğindeki bandajları kontrol etti.

"Kanamıyor."

Gözlerimin içinden ona *teşekkür*

ediyorum. O da başını sallıyor.

"Belki de tekrar kontrol etmelisin?" Sulli Banks'e sorar. "Daha yakından baksan?"

Daha çok onun huzuru için. "Gitmeye hazır." "Ama ben nereye gideceğim?" Alay ediyorum ve beyzbol şapkamı çıkarıyorum. "Muhtemelen cehenneme," diye takılıyor Banks. "Orada görüşürüz."

Gülümsüyoruz ve ben "Onu da mı yanımızda sürükleyeceğiz?" derken gözlerimiz Sulli'ye dikiliyor.

"Sadece o gitmek isterse."

Sulli hâlâ dirseğime aşırı odaklanmış durumda. "Şu anda nasıl şaka yapabiliyorsunuz?" Cevap vermemiz için bize zaman tanımıyor.

"Kolun acıyor mu?"

Daha fazla mı, Kits? Bana karşı dürüst ol."

"Yaptığından çok daha fazla değil ve hey, ilk şakayı yapan sensin."

Yüzü şaşkınlıkla buruşuyor.

"Popsicle dicks," diyorum

ona.

"Ciddiydim." Yanağındaki kir lekesini sildi. "Burada şişelenmiş suyla duş alırsanız aletlerinizin donmayacağını inkâr edemezsiniz."

Banks elini çenesinde gezdiriyor. "Hiçbir şeyi inkar etmedim."

Kollarını tutuyor ve titriyor. *Üşüyor. Tam* ciddileşip konuşmayı kesmek üzereydim ki o hızla devam etti: "Hep birlikte duş alırsak yeterince sıcak su var."

Birlikte duş almak mı?

Bu yöne gideceğimizi düşünmemiştim. Dudaklarım düzleşiyor ve omzunun üzerinden tekrar Banks'e bakıyorum. Gözleri benim üzerimde.

Aramızda binlerce soru dönüp duruyordu. Üçümüz birlikte duş alabilir miyiz? Dün, muhtemelen hayır derdim.

Ama tükendim. Tükendim. Duygusal, zihinsel, fiziksel olarak. Ilık bir duş istiyorum. Sulli'nin sağlam hissetmesini istiyorum. Banks'in kaybettiği kardeşini düşünmemesini istiyorum.

Geceden kurtulmak istiyorum. Gitmesini ve toprağa düşen suda ıslanmasını istiyorum.

"Arkadaş olarak," diyorum.

"Arkadaş olarak," diye başını sallıyor Sulli

ve Banks'e bakıyor. "Arkadaş olarak," diye

onaylıyor.

Sulli'nin Camp Calloway tişörtünü kafasına geçirmesini izliyorum. Banks pantolonunu çıkarıyor ve ben de hızlıca üzerimdekileri çıkarıyorum. Ta ki ben de Banks gibi boxer-şortla, Sulli de külot ve sporcu sütyeniyle kalana kadar. Hepimiz sargılıydık. Bir an için göğsüne bakıp bir şeyler düşünüyor ve sonra aniden yukarı doğru çekiştirip spor sütyenini çıkarıyor.

Meme uçları soğuktan sertleşmiş. Kahretsin, göğüslerine bayılıyorum. Hızla derme çatma duşa dönüyor. Su dolu çuval hâlâ ağacın dalında asılı duruyor. Üçümüz de titriyoruz ve plastik musluğun altında toplanıyoruz. Aramızda duruyor, Banks'e bakıyor.

Nabzım hızla atıyor. Onun göğüslerini görmesi konusunda benden daha mı rahat hissediyor? Belki de öpüşürken onu zaten çıplak gördüğü içindir. Evet, olabilir mi?

Yukarı uzanırken bu düşünceden sıyrılıyorum. Çuvalı açan ipi çekince, üzerimize bir su akıntısı dökülüyor.

Su beş saniye kadar ılık, tenime değdiği anda hızla soğuyor.

"Lanet olsun, lanet olsun," diye küfrediyor Sulli ve ayaklarının üzerinde zıplıyor. "Hava soğuk." Nefesi havayı tüttürüyor.

"Şu işi bir an önce bitirelim," diyor Banks yaltaklanarak.

Bir kalıp sabunu elden ele dolaştırıp durulandıktan sonra, duştan çıkıp çadıra girmeden önce suyun altında bir dakikadan az kalıyoruz.

Ateş yakmaya vakit yok.

Sulli bir uyku tulumunun altına dalıyor. Altında sürünmüyor, kumaşı daha çok battaniye gibi kullanıyor. Vücudu soğuktan daha fazla titriyor. Dişleri takırdıyor. Banks çadırın fermuarını çekerken ben de çadırın ortasından sarkan feneri yakıyorum ve onun sağına doğru sürünüyorum. Titriyorum ama vücudum Sulli'ninki gibi tamamen titremiyor.

İnliyor. "Neden bu kadar soğuk?"

Banks onun soluna uzanıyor. "Çünkü deniz kızları buzda yüzmez."

"Bunu... biliyoruz..." diye geveliyor, sonra bir nefes veriyor. "Ben sadece... ısınmak... istiyorum."

"Popsicle meme uçların nasıl?" Uyku tulumumun altından kayarken ona soruyorum. Bacaklarımız birbirine yaklaşıyor ve tüylerinin diken diken olduğunu ve saçlarının diken diken olduğunu hissedebiliyorum.

"Muhtemelen senin dondurma aletinden daha serttir." Yeşil, yeşil gözleri kasıklarına iniyor.

Kahretsin.

Kan vücuduma pompalanıyor, kaslarım esniyor ve ısınmaya başlıyorum.

Banks künyesinin takılan zincirini düzeltiyor ve bana "Bahse gireriz gibi görünüyor" diyor. Elimi onun göğüslerinin üzerinde gezdirmeme saniyeler kaldığını biliyor olmalı, bu yüzden buna alet olmasına şaşırdım.

Hiçbirinin bitmesini istemiyorum. "Kesinlikle öyle," diye katılıyorum.

Sulli başını Banks'e çevirir. "Benim meme uçlarım da senin sikinden çok daha sert."

Adam kadının uyku tulumuyla örtülü göğsüne bakıyor, kadın da benimkine baktığı gibi onun kasıklarına bakıyor.

Bazı nedenlerden dolayı, onu da dahil etmesini umursamıyorum. Hatta bunu tercih ediyorum. *Neden? Nasıl?* Belki de şakalaşmalarımız arasındaki sessiz saniyelerde savunmasız ve çıplak üç kişi olduğumuz içindir. Kirler yıkanmış, kesilmiş ve yorgunluk bizi çekerken bile uyanık kalmayı ve arkadaşlığımızın rahatlığında yıkanmayı seçiyoruz.

"Peki ya daha sert değillerse?" Banks soruyor. "Elimize ne geçecek?"

Sulli yer değiştiriyor, sıcaklığı bana ve büyük olasılıkla ona doğru yayılmaya başlıyor. O sırt üstü yatarken, biz yan yatıyoruz. Yüzümüz ona dönük.

Aramıza bakmak için başını bir o yana bir bu yana çevirmek zorunda kalıyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyor.

Banks bakışlarımı karşılıyor. "Ne istiyorsun, Akara?"

Onunla.

Ama onunla bahse girerek seks yapmak istemiyorum. Bunun hiçbir anlamı olmayacak. "Övünme hakkı," diyorum. "Ne istiyorsun Banks?"

"Övünme hakkı kulağa hoş geliyor." Ona bakıyor. "Ya sen, denizkızı? Kazanırsan ne istiyorsun?"

"Övünme hakkı. Her zaman."

Banks uyku tulumunun bir ucundan tutuyor, ben de diğer ucundan. Tulumu aşağı çekerek çıplak göğüslerini ortaya çıkarıyoruz. Soğuktan titreyerek nefes alıyor ve pembe meme uçları dikleşiyor.

Bu duş gibi değil. Burada sadece arkadaş değiliz.

Havada elle tutulur bir nabız atıyor. Üçümüzün arasında mırıldanıyor. Düşüncelerimiz duygularımızdan daha az. Tamamen içgüdü ve içgüdü ve şu anda bana devam etmemi söylüyor. Geçtiğimiz sınırlara rağmen bu gecenin bitmesine izin vermememi. Bulanıklaşan sınırlara rağmen.

Çok da önemli değil.

Ölüme yaklaştık. Yaşıyoruz.

Bu yeterli değil mi? Bizden başka neyin önemi var ki? Tam burada. Şu anda.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

Hâlâ titriyorum, ama artık soğuktan mı yoksa çıplak göğsümdeki gözlerinden mi kaynaklandığını çözemiyorum. Uzun süre öylece bakıyorlar ve baş döndürücü bakışları arasında nefes alışverişim derinleşiyor.

Bedenim ezici arzular ve ihtiyaçlarla kıvranıyor.

Ve sonra ikisi de aynı anda bana dokunuyor. Akara'nın başparmağı sağ meme ucumun üzerinde kayarken, Banks'inki sol meme ucuma bastırıyor. *Siktir*, basınç ve hassasiyet inanılmaz hissettiriyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor, uzuvlarım zevkle titriyor ve tam olarak tanımlayamadığım daha derin bir şey hissediyorum. Hissettiğim daha derin bir şey, yumuşak tüylerin etrafımda yuvalanması ve kucaklanması gibi içine batıyorum.

Bahsi unutma. Bahsi

unutma!

Beynimin rekabetçi kısmındaki yüksek sesli tezahüratı duyuyorum. *Doğru*. Yapmam gereken lanet bir iş var.

Banks ve Akara'ya elimi uzattığımda, bakmadan çıplak kalçalarını karıştırıyorum. Aletlerini bulmaya çalışıyorum.

Bana ilk yardım eden Banks oldu. Elim tutuyor ve avuç içimi boxer-sortunun üstüne yerleştiriyor. Parmaklarım onun kaya gibi sert şaftının etrafında kıvrılıyor. Kahretsin, meme uçlarımdan çok daha sert.

Akara sağ elimi kavıyor ve avucumu önce kalçasına, sonra da kasıklarına doğru kaydırıyor. Çıkıntısı sertten de öte. Onu iki kez okşuyorum ve kasları kasılıyor.

İçimde nasıl hissederler? Bir oyuncaktan çok mu farklı? Onları bu kadar yakın hayal edince amım zonkluyor. *İkisini de* hayal etmemeliyim,

Yapmalı mıyım?

Yakında bir gün, *son gülü* sadece *bir adama* vereceğim ve her ikisine de bağlı olmak seçtiğim ya da bıraktığım adama haksızlık olur. Ama bu gece olanlardan sonra - Banks ve Akara'yı kaybetmiş gibi hissediyorum - sadece her birine tutunmak istiyorum.

Belki de çok bencilim. Belki yanlış bir şey yapıyorum ve bu daha sonra beni ısırmak için geri dönecek, ama bu gece, yapabileceğim en iyi, en *doğru* şey gibi geliyor.

Hiçbirimiz durmayacağız.

Parmaklarımı boyları boyunca gezdiriyorum, kumaşın onları şekillendirdiğini hissediyorum. Nefesleri daha ağır geliyor.

Akara'nın başparmağı hâlâ Banks'inki gibi meme ucumun etrafında dönüyor. Akara usulca, "Hâlâ titriyorsun Sulli," diye fısıldıyor.

"Hâlâ üşüyorum." Nefes alıyorum. "Ve şimdi başka şeyler de."

Banks saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor. "Ne tür şeyler?" diye soruyor, Akara ile aynı anda elini göğsümden çekerek. Sanki bunu planlıyorlarmış gibi. Koordineli ve senkronize bir şekilde. Birçok kez onları gözleriyle birbirleriyle konuşurken yakaladım.

Koruma konuşması. Çoğu güvenlik görevlisi gözleriyle konuşma yeteneğine sahip ama sanırım arkadaş olarak ne kadar yakın olurlarsa bu o kadar kolay oluyor ve bunu yaptıklarını daha çok görüyorum.

Onların dokunuşu olmadan ve açıkta kalan tenime çarpan havayla daha çok ürperiyorum. *Ne tür şeyler?* "Bakirelerin de azabileceğini biliyorsun, değil mi? Meme ucu oynamalarına karşı bağışıklığım yok. Bu tür şeyler."

Ellerim rahatça paketlerinin üzerinde duruyor ve sözlerimi duyunca aletlerinin seğirdiğini hissediyorum. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Rüzgâr çadırı dövüyor ve aramızda biriken sıcaklıkla birlikte içime bir ürperti giriyor.

"Demek azgınsın," diyor Banks boğuk bir sesle.

Nabzım sanki sözlerine uyuyormuş gibi amıma düşüyor. Gözleri nefesimi kesecek şekilde bana dikilmiş. O daha yaşlı. Daha tecrübeli. Eminim pek çok kadını tahrik etmiştir. Ben onun ilki değilim, o benimki olsa bile.

"Ve üşüyorsun," diye ekliyor Akara. *Soğuk*, dudaklarında daha çok *hazır gibi duruyor*. Bakışları, sanki belimde uyku tulumu yokmuş gibi kendimi çırılçıplak hissetmeme neden oluyor. Şakacı yanı, daha ciddi ve şehvetli bir şey lehine kapandı.

"Gerçekten azgın. Gerçekten soğuk... ikisi de, evet," diyebildim. Muhtemelen anlamsız bir şekilde. Bir insan rüya gibi bir anda nasıl şiirsel sözler söyler?

Hiçbir fikrim yok. Kelimelerle aram iyi değil. Ben sadece evcilleşmemiş duygularım.

Utanacak kadar aklım başımda değil, ne düşünüyorsam onu söylüyorum. "Bu gece derim defalarca dökülmüş gibi hissediyorum ve sıcaklığa ve kemiğe ulaşmadan önce onu bir arada tutacak bir şeye ya da birine ihtiyacım var. Ben sadece... Bana dokunulmasını istiyorum. *Gerçekten dokunulmak* gibi." Son kısımda sesim boğuk çıkıyor.

İkisi de vücutları benimkiyle aynı hizaya gelene kadar yaklaşıyorlar. Neredeyse yan dönecektim ama Akara beni durdurmak için elini karnıma koyuyor. "Burada kal," diye fısıldıyor kulağıma. Alnı şakağıma bastırıyor. "Sana dokunacağız, Sulli."

Banks çok yumuşak bir sesle, "Daha önce biriyle ne kadar ileri gittin?" diye soruyor. Derin sesi gecenin en rahatlatıcı seslerinden biri. Beni rahatlatıyor, o tüylerin içine sokuyor. Sevgi dolu, koruyucu bir kucaklama -Böyle cinsel anlarda hep bunu istemişimdir.

Ve burada sadece bir kez
değil. İki kez
hissediyorum.

"Sadece öpüşmek," diyorum tek bir nefeste. "Biriyle gerçekten yaptığım tek şey bu."

Başlarını sallıyorlar ve bir bakış daha paylaşıyorlar. Belki birbirlerine bana karşı dikkatli olmalarını söylüyorlardır. Belki de sadece dokunulmanın benim için büyük ve yeni bir şey olduğunu ve bunu istediğimi kabul ediyorlar. *Tanrım*, bunu, onları, ellerini ve ezici, muazzam, nefes aldırmayan *şefkatlerini* istiyor muyum?

Banks nefesini eline üflüyor ve avucunun iç uyluğumda gezinmesine izin vermeden önce onu ısıtıyor. Kalçamı kendine doğru çekiyor. Akara da aynısını sağ uyluğuma yapıyor. Beni açıyorlar.

Kalbim kulaklarımda yüksek sesle atıyor ve Banks boynuma yumuşak bir öpücük konduruyor. Akara'nın dudakları göğüs kafesimden göğsüme doğru ilerliyor. Dili dikilmiş meme ucumu okşuyor. *Evet, evet, evet.* İkisi de kalçalarımdaki eti yoğuruyor, ateşime yaklaşıyorlar ama o noktayı doyurmuyorlar. İhtiyacım artıyor ve kıvranıyorum.

Kıvranıyorum, ıslaklığın toplandığını hissediyorum. Sırtım onlar için eğiliyor. Daha fazla dokunuş, daha fazla sıcaklık, daha fazla duygu ve *his* istiyorum. Boşluk yok. Yalnızlık yok. Hiçlik yok.

Ellerim siklerinden kaydı ve Banks'in kafasına uzandım. Tutunacak herhangi bir şey. Akara hızla bileğimi havada yakaladı.

Elimi sıkıca kavrayarak başımın üzerine doğru çekiyor.

Banks, tahrik olmuş bir nefesle ayrılan dudaklarımı izliyor. Ve sonra ısınmış parmakları külotumun altından kayıyor. *Evet.*

Ve kıvrımlarımın arasına. Yavaşça, bir parmağını içime sokuyor, bir *gelme* hareketiyle pompalıyor. Onu orada hissetmek, dolgunluk, basınç, his... Başım dönüyor ve tekrar kalkıyorum. Tepkimi, uyarılmamı inceliyormuş gibi hareketlerimi izliyor ve hassas bir nokta keşfediyor, zihin değiştiren sürtünme yaratıyor - bacaklarım seğiriyor.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum, gözlerimi kapatmak üzereyken bileğim Akara'nın tutuşuyla sarsılıyor. Kolumu sabit tutuyor ve ben onun bana sahip olma şeklini içime çekiyorum. Beni tamamen himayelerine almış *olmalarını*. Kendimi açabilmek ve güvendiğim insanlara kendimi verebilmek tahmin ettiğimden çok daha özgürleştirici.

Uçuyormuşum gibi hissediyorum.

Güçlüymüşüm gibi. Lanet olası yenilmez. Zamanın, mekanın ve mantığın ötesine geçebiliyorum.

Akara kendi elini kalçamdan çeker.

Banks'in ve Akara'nın tepkilerini görmekte zorlanıyorum. Aynı anda iki adamı da izlemeye çalışıyorum. Akara elini amıma doğru götürürken nefesim kesiliyor. İkisi de içime girmiyor, değil mi? Sonra başparmağının zonklayan klitorisimin etrafında döndüğünü hissediyorum.

İnliyorum.

Akara nefesinin altında küfrediyor.

Banks hızlanıyor. Bacaklarım titremeye başlıyor ve tenimde ter birikiyor. Öpüşmeleri geri dönüyor -Ankara meme uçlarıma odaklanıyor, alay ediyor ve emiyor. Banks dudaklarını boynumun yumuşak etine, sonra da dudaklarıma yaklaştırıyor. Her hassas tomurcuk, her hassas nokta bu iki adam tarafından aydınlatılmış gibi hissediyor.

Bugünden önce hiç boğulmamıştım.

Onların içinde boğuluyorum. Onlar tarafından. Onlarla.

Bir inilti beni terk ediyor ve iniltileri havayı gürültüye boğuyor. İçgüdüsel olarak, beni doldururken Banks'in eline karşı sallanıyorum. Ona ve Akara'ya doğru itiyorum. Daha fazla baskı istiyorum. Dünyamın ateşe verilmesini istiyorum. Bu çadırdan önce olan her şeyi unutmak istiyorum. Bu andan başka hiçbir şeyin olmamasını istiyorum.

Boştaki tek elimle uzanıp Akara'nın elinin üst kısmına dokunuyorum. Banks'in bileğine dokunuyorum, parmakları içimde kayboluyor. İkisi de sanki birbirleriyle yarışıyorlarmış gibi aniden hızlanıyorlar.

"Lanet olsun," diye bağıryorum, çok ıslak, neredeyse orada, neredeyse *orada*.

Zevk, uzuvlarım titreyene kadar artıyor ve tüm vücudum gürleyen bir dorukta geriliyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve sırtım daha da yükseliyor. Akara benimkini sıkıca kavrarken ben Banks'in bileğini kavıyorum. İçimde bir orgazm dalgalanıyor ve ikisi de ben dokunulamayacak kadar hassas olana kadar hareketlerini yavaşlatıyor.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Banks bir çırpıda dudaklarımı öptü.

Akara önce omzumu, sonra da yanağımı öpüyor. "Geri geleceğim." Bileğimi bırakıyor ve ben de onu durdurmak için elimden gelen ilk şeye tutunuyorum; o da kalçalarımın arasındaki eli oluyor. Parmakları avucuma değiyor ve ıslaklığım ile kayganlaşıyor.

Gözlerimiz kenetleniyor. "Gitme," diye nefes alıyorum.

Banks'in eli hâlâ kalçamda ve onu okşuyor. "Bazı şeyleri halletmemiz gerekiyor, denizkızı."

"İkinize de bakabilirim," diyorum kaşlarımı çatarak. "Benim yapmamı istemiyor musun?" "Bu senin içindi," diye karşı çıkıyor Akara.

Banks birden fazla kez başını sallar.

Belki de gurur meselesidir. Bunun kendi ihtiyaçları için değil, sadece beni memnun etmek için olduğundan emin olmak istiyorlar. Bunu anlıyorum ama güneş batalı çok oldu. Dışarısı *buz* gibi. "İkiniz de burada inebilirsiniz, değil mi? Soğuğa doğru kaçmayın. *Lütfen*."

Akara bir nefes veriyor ve tekrar yanıma çöküyor. Bileğini bırakmıyorum. "Emin misin?" diye soruyor.

"Lanet olası pozitif, Kits." Banks'e bakıyorum. "Sen de öyle."

"Yan dön," diye talimat veriyor Banks ve yan dönmeme yardım ediyor. Sırtım Banks'e dönük. Göğsüm Akara'ya doğru. Hepimiz uyku tulumlarının altında yatıyoruz, bu yüzden hareketlerini göremiyorum. Ama kendilerini çekiştirirken kaydıklarını hissedebiliyorum.

Banks'i görmemek beni daha da heyecanlandırıyor. Yasak gibi geliyor, sadece hayalimde güvende tutuyorum. Orada mastürbasyon yaptığını biliyorum, ama o bunu yaparken yüzüne bile bakamıyorum. Oluşan sıcaklığı uyku tulumunun altında beni ısıtıyor.

Akara'ya bakıyorum ve o beklenmedik bir şey yapıyor.

Avucuyla gözlerimi kapattı.

Onu da göremiyorum.

Sadece ağır nefeslerini duyuyorum.

Homurtularını. Uyku tulumunun kaymasını hissediyorum.

Uzanıyorum ve kendime dokunmaya başlıyorum. Bu çadırda hepimiz zevk alıyoruz. Hepimiz canlıyız.
Nefes. Ve beden. Ve hayat.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

"Farrow eldivenli elleriyle Akara'nın bandajlarını çıkarıp kürek kemiği ve dirseğindeki hasarı gördüğünde teşhisi koymakta tereddüt bile etmiyor. "Beni dün gece aramalıydın."

Dövmeli ve piercingli Farrow Redford Keene Hale genellikle rahat ve soğukkanlı biri, Moffy'nin yaralandığı zamanlar hariç. Şu anki ciddiyeti kalbime saplanmış bir bıçak gibi.

Maximoff başını Akara'dan bana çeviriyor. Endişesi beni ikinci kez sarsıyor. İlki Banks, Akara ve ben karavan kamp alanına tüm teçhizatımızı taşıyarak, sargılar ve çiziklerle kaplı halde geldiğimizdeydi. Açıkça görülüyordu ki, puma saldırısını gizleyememiştik.

Kits her şeyi açıklamak için burada olduğu için minnettarım.

Bir olayla ilgili gerçekleri vermekte iyi, daha fazlası değil. Hikayede duygu yok. Muhtemelen bunu berbat ederdim ve kuzenlerimi daha da sinirlendirirdim. Bunun yerine, yeniden anlatım bir güvenlik bilgilendirmesi de olabilirdi.

Karavan kamp alanları sabahın erken saatlerinde sessiz. Sis ayaklarımızın dibinde asılı duruyor ve gecenin karanlığı azalıyor.

Jane bana henüz hiçbir kampçının onları tanımadığını söyledi. İki uzun, boz kahverengi karavan seçtikleri ve Charlie'nin aslında diğer ikisini yutabilecek mamut büyüklüğünde, şık siyah bir karavan *satın aldığı karavan* kiralama bile. FanCon tur otobüsü kadar büyük.

Kurulumları oldukça harika ve beklediğimden daha özel. RV Kamp Alanı #12'de, iki uzun RV'nin arasına bir piknik masası, ateş çukuru ve dağınık sandalyeler serpiştirilmiş. Araçlar, açık hava takılma alanlarını diğer kamp alanlarından korumak için iyi bir iş çıkarıyor.

Mamut karavan ise daha geride, ormana doğru oturuyor.

Şu anda Montana'ya yolculuk eden herkes - ama *herkes* - üçümüzün sırt çantalarımızı attığımız piknik masasının etrafında toplanmış durumda. Görünüşümüz karavanlarının kapılarını açıp Jane ve Moffy'nin bana, ardından da SFO'nun Akara ve Banks'e koşmasına neden oldu.

"Kanama durdu," diyor Akara Farrow'a daha otoriter bir ses tonuyla. "Yirmi dört saatten az oldu. Onlar iyi. Ben de iyiyim. Hepimiz iyiyiz."

Moffy hala sert.

Onun endişesi sertleşmiş çimento gibidir. Çocukluğumuzdan beri beni korumak onun DNA'sına işlemiş. Ama en azından ailemi aramıyor.

Farrow bir parça sakızı yavaşça çiğniyor. "Sulli'nin *bu kadar* yaralandığı ve sizin onu cankurtaranla hastaneye götürmediğiniz bir senaryo göremiyorum."

Akara saçlarını geriye itmeye çalışır. "Haydi ama, bir kesik için onu cankurtaranla hastaneye götürmezdim."

"Sadece bir kesik mi?" Moffy kucığında Ripley ile piknik masasına otururken soruyor. Oğlu bir damlatmaz bardak tutuyor ve mutlu bir şekilde yavru köpeklerinin yapraklar üzerinde yuvarlanmasını izliyor.

Bakışlarımı bebekten çekiyorum. "Evet. Sadece bir kesik." *Büyük bir kesik*. Ama bunu eklemedim. Farrow henüz bandajımı çıkarmadı ama ona kalçamdaki gazlı bezi gösterdim.

Oscar, Farrow ve hatta Thatcher bile hâlâ Akara'ya garip davranıyormuş gibi bakıyorlar. Sanki beni doktora götürmek için elinden gelen her şeyi yapacakmış gibi.

Ama yapmadı.

Ve burada durmuş, dün gece Akara ve Banks'ten Farrow'u görmelerini talep etmem gerektiğini düşünüyorum. Acılarını küçümsediler mi? Yeterince yakından bakmadım mı?

Hepimiz *bakmadık mı*?

Ama olaylar kafamda anlık görüntüler halinde dolaşıyor -silah sesleri, acı dolu hırıltılar, kir ve ağır nefes, su ve soğuk ve sonra sıcaklık, çok fazla sıcaklık- ve o geceyle ilgili hiçbir şey beni önemsemediğimiz tüm insanlarla yüzleşmek istememe neden olmadı.

Sadece Banks ve Akara'da teselli aramak istedim.

Onlar da aynı şeyi hissetmiş olmalı.

Akara adamlarına daha çok döner. "Onu cankurtaranla uçurmazdım. Onu buraya bile getirmezdim. Sana Farrow bile demezdim. Ve bu iş burada bitmeli." Tam bir patron lider.

Gülümsemeye başladım.

"Yani demek istediğin," diye devam ediyor Oscar, "sevmiyorsun, *mesela* Sulli."

Yüzüm düşüyor. Ağırlığımı değiştiriyorum. Üzerimde çok fazla göz olduğunu hissediyorum. Koruyucu erkeklerin aşırı yükünü hissediyorum - burada çok fazla erkek var. Jane'e bakıyorum.

Yaklaşıyor, eli içgüdüsel olarak benimkine yapışıyor.

Teşekkürler, Jane.

Akara Oscar'a ters ters bakar. "O *tam* orada, Oscar."

Ağızına bir cips atıyor. "Şimdiye kadar hepimizin arkadaş olduğunu sanıyordum." Farrow'un delinmiş kaşları kalkıyor. "Bunu dost korumalardan nefret eden adam söylüyor."

Charlie, sol karavanın basamaklarında oturmuş bir kitabın sayfalarını çevirirken gülümsüyor.

Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum, başım dönüyor. Jane'in mavi gözleri hızla herkes arasında gidip geliyor. Sanki bir ritmi bile kaçırmıyor.

Oscar patronuna, "Bak, bu dürüst bir soruydu," diyor.

Akara hem dostça hem de sert bir tonda, "Bu konuyu kapatmalısın," diyor. "Sulli sadece benim müşterim ve arkadaşım - benim için sadece bu olduğunu biliyor."

Ne?

Donup kaldım.

Nefes almıyorum.

Onlara yalan söylüyor. Yalan söylüyor olmalı. Onlara gerçeği söylememe konusunda anlaşmıştık ama çadırda geçirdiğimiz geceden sonra bu sözler canımı *yaktı*.

Herkes -yine herkes *diyorum*- bana bakıyor. Yaşadığım dehşeti üzerimde taşmalıyım.

Akara'nın yüzü düşer. "Sulli-"

"Hayır, anlıyorum." Sesim boğuk mu çıkıyor? Bir ton başımı sallıyorum, boynum gergin ve köprücük kemiklerim aynı anda yüz çörek yutmuşum gibi çıkık. *Banks mi?* Onu arıyorum.

Kardeşinin yanında. Bakışları bana yumuşamış, neredeyse acı çekiyor. Sanki daha yakına gelip kollarını bana dolamak istiyor. Keşke o da bana sarılabilseydi.

Jane elimi teselli edercesine sıkı.

Nefes alıyorum ve Farrow'un eldivenlerine, Akara'nın yaralarına odaklanıyorum. "Enfeksiyon kap mış mı?" diye soruyorum.

"Değil," diyor Akara bana daha nazikçe, gözlerinde bir özürle.

Bunu kabul etmeye çalışıyorum ama diğer sözleri hâlâ midemde bir çukur oluşturuyor. *O benim için sadece bu.*

Ben de ona "Aslında doktor olan adamla konuşuyordum." dedim.

Oscar bir cips atıştırıyor. "Redford, dördüncü derece yanık için Kitsuwon'u kontrol etsen iyi olur."

Farrow gözlerini deviriyor ama Akara'nın omzunu incelemeye devam ediyor. "Orijinal malzemen bitti mi Oliveira?"

O benim için sadece bu. Kaşlarımı daha çok çatıyorum. Onun dışında her yere bakıyorum.

Oscar ağzına bir patates cipsi atarak, "Bütün iyi esprileri kocama saklıyorum," diyor. Jack Highland-Oliveira yakında serbest solo yaparken beni filme almak için burada olur.

Tırmanıyor olmam gerekiyordu. *Doğru.* Derin bir nefes daha alıp hedefime odaklanıyorum.

Yapmayı planladığım şeyi hâlâ başarabilirim. Hava güzel. Kış koşulları henüz gelmedi ve bir kemiğimi bile kırmadım.

Lanet olası gümüş astarlar, onları çok seviyorum. *Kız kardeşimi özledim.* Bu ani düşünce kalbimi acıtıyor.

Farrow bana "Enfekte değil" dedi.

Bu çok iyi.

Bir nefes daha alıyorum.

Moffy bana dedi ki, "Dün gece de beni arayabilirdin. Sana doğru yürüdüm."

"Biliyorum," diyorum sessizce. "Ama geç oldu ve çok karanlıktı."

Farrow, Akara'nın dirseğinin etrafındaki ısıruk izlerini inceliyor. "Ben daha çok kas yırtılması konusunda endişeliyim."

"Tam hareket kabiliyetim var," diyor Akara ama bakışları beni terk etmiyor. Bunu hissediyorum.

"Tamam, ama doktorunuz olarak, sadece sizin sözünüze güvenmek yerine fiziksel bir muayene öneriyorum. Ayrıca, gerçekten dikişe ihtiyacın var. O yüzden masaya otur, Kitsuwon."

Akara, Moffy'nin yanındaki piknik masasına tırmanır. Farrow bir ayağını bankın üzerine koyarken, travma çantasını karıştırır.

"Baba!" Ripley sesleniyor ve kollarını Farrow'a doğru uzatırken damlatmaz bardağını düşürüyor.

Thatcher kaşlarını çatır. "Moffy *Papa* ve Farrow *Dada değil mi?*" Farrow yüzünü buruşturur. "Lütfen bir daha asla *dada deme.*" Thatcher neredeyse gözlerini deviriyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Arkham üzerine salyalarını akıtmadan önce eğilip damlatmaz bardağı alıyorum. Moffy ve Farrow biraz gerginler ve Thatcher'ın ebeveynlerinin lakapları konusunda yanılmadığını biliyorum.

"Belki de ikinizi karıştırıyordur?" Jane bir gerekçe sunuyor. "O sadece sekiz aylık."

"Baba!" Ripley, Farrow'a ulaşmak için Moffy'nin kollarından çekiliyor.

Maximoff oğluyla birlikte ayağa kalkarken, "İşte baban, ufaklık," der. Ripley'i Farrow'un yanına getirir.

Farrow oğlunun başını öpüyor, sonra Moffy'yi işaret ediyor. "Bu senin baban."

Ripley Moffy'ye gülümsüyor. "Baba!" Minik kollarıyla babasına sarılıyor - aslında sanırım Moffy onun babası.

Hepimiz gülüyoruz.

"Bakın kim biraz başına buyrukmuş," diye sırtıyor Oscar. "Onaylandı, bu *kesin* Farrow'un oğlu."

Bebek Ripley'e yeşil damlatmaz bardağını verdiğim için Farrow'un Oscar'a bakışını özlüyorum. Sıradan bir damlatmaz bardak değil. Kenarlarını gri dağlar süslüyor ve sapında bir karabina var.

Çocukken damlatmaz bardak benimdi. Bunu da Ripley'e evlat edinme hediyesi olarak verdim.

Moffy bana gülümsüyor.

Ben de gülümsüyorum. Maximoff ve Farrow'un Ripley'i her yere, tüm gezilere, tüm günlük aktivitelerine ve maceralarına götürdüklerini görmek bana ailemin beni nasıl yetiştirdiğini hatırlatıyor. Ben hep onların yanındaydım. Sürekli. Sınırsızca. Sanırım kendi başıma gidecek kadar büyüene kadar.

Ripley bana *teşekkür eder* gibi gevezelik ediyor.

"Bir şey değil, küçük dostum."

O benim için sadece bu.

Keşke *o* boktan şeyi tekrar etmeyi bıraksam. Akara, Farrow'a benim ve Banks'in yaralarına bakmasını hatırlatıyor ve böylece Farrow Akara'ya dönmeden önce bizi kontrol ediyor.

Bize dikiş yok.

Farrow yeni bir çift siyah eldiven giyerek, "Siz ikiniz yeni bandajlarla iyi olursunuz," diyor. "Yaralarınızdan herhangi biri kaşınmaya ya da şişmeye başlarsa *hemen* beni çağırın. Ertesi gün değil."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum gömleğimin eteklerini indirerek. Banks başını sallıyor.

"Güzel mürekkep," diyor Oscar Akara'ya, göğsünün üst kısmı, omzu ve pazusu boyunca uzanan yılan dövmesini göstererek. Yaralarının hiçbirisi mürekkebi kesmemiş. Hepsi puma saldırısından kurtulmuş. Oscar, "Başka ne kaçırdım?" diye soruyor. Diğer korumalar kadar sık Philly'de bulunmuyor. Belki de iltifatı Akara'yı kızdırdıktan sonra onun gözüne girmek içindir.

"Çok," diyor Akara kolayca ve *iyi miyiz* diye soran gözlerimi yakalıyor. Sadece başımı sallıyorum. Olmak istiyorum.

Duygular berbat durumda. Söylediği şeyi kastetmiş olamayacağını *biliyorum*. Değil mi? Ama sadece onları duymak bile beni rahatsız ediyor.

Herkes yine bana bakıyor ve birdenbire Akara'ya deli gibi aşık olduğumu düşündüklerini fark ediyorum ve o benim *ondan bu şekilde hoşlanmadığıma* karar verdi.

Harika.

Harika.

Telefonumu çıkardım. "Kız kardeşimi arayacağım." Yürüyerek uzaklaşıyorum. Akara dikiş atılmak üzere olduğu için beni takip edemiyor.

Havada kamp ateşinin ve yanmış odunların kokusu varken, eğimli bir patikadan aşağı, tuvaletlere doğru yürüyorum. Moffy'nin beni takip etmek üzere olduğunu duyuyorum ama Jane ona, "Bırak beni, eski dostum. Sanırım bu kızlar için."

Jane bana yetişirken dudağım kalkmak için acıyor.

Onu yanımda görüyorum, sonra ikimiz de arkamıza bakıyoruz. Moretti kardeşler takip ediyor. *Korumalarımız*. Bize mahremiyet yanılması vermek için mesafelerini koruyorlar.

Soğuk bir sabah rüzgârı eserken Jane kalın, pastel pembe kazağının kollarını kıvrıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Saçımı dağınık bir topuz yapıyorum. Bir yanım patlamak ve Jane'e her şeyi anlatmak istiyor ama yapamıyorum. *Söyleyemiyorum*. Ve söyleyebildiğim ufak tefek şeylerden bahsetmek bile yarım bir gerçekten çok bir yalanı paylaşmak gibi geliyor. "Belki sonra?" Ona söylüyorum.

Anlayışla başını sallıyor.

Anlayışı olması gerekenden daha fazla acı veriyor. Jane bana teselli edici bir şekilde yandan sarıldı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Akara öyle hissetmese bile, Banks'in öyle hissettiğine dair çok güçlü şüphelerim

var."

Dışarıdaki tuvalet kabinlerinden birkaç adım ötede olduğum yerde durdum. "Bekle, Banks'in benden hoşlandığını mı söylüyorsun?"

"Oui," diye parlak bir şekilde gülümsüyor.

Bildiği için hazırlıksız yakalanmadım. Sadece... "Bu senin için sorun olur mu? Onun benden hoşlanması? Ve benim ondan hoşlanmam?"

Jane kaşlarını çatmaya başlar. "Neden olmayayım ki?"

"Bilmiyorum... bu senin için garip mi?" Belime bağladığım kot ceketimi üzerime geçiriyorum. "Banks, Thatcher'ın kardeşi ve sen Thatcher'la evleniyorsun."

"Bu beni rahatsız etmez. Senin annenle Moffy'nin annesinin kız kardeş, babalarınızın da erkek kardeş olduğunun farkında mısın?" Bir çift kız kardeş, bir çift erkek kardeşle evlendi.

Daha çok gülümsüyorum ve kalçasına dirsek atıyorum. "Bana hep bunu hatırlatıyorsun." "Unutmak kolay," diyor. "Kimse bunu sana karşı kullanmıyor ve eğer arkadaşımız olduklarından bile şüpheliyim." Kolunu benimkiyle birleştiriyor ve gezintimize devam ediyoruz.

Biraz onun yaklaşan bekârlığa veda partisi ve kardeşlerimiz hakkında sohbet ediyoruz. Ama Jane'in nasıl Banks Takımı olduğunu hala anlayamıyorum.

Sanki ben Elena Gilbert'ım ve bu aşk üçgeninde *takımlar* var. Aman Tanrım.

Jane'in tüm bilgilere sahip olduğu gibi değil. Akara'nın beni kalıcı olarak arkadaşlıktan çıkardığını düşünüyor. Ona göre Akara Takımı diye bir şey yok.

"Bilgi merkezi "nin yakınında cep telefonumun çekebileceği iyi bir yer bulduğumda -ki aslında yangın güvenliği grafikleri ve patika haritalarının olduğu bir mantar panodan ibaret- Jane bana sarılıp vedalaşıyor ve kız kardeşimi aramama izin veriyor. Ama o giderken ve Banks yaklaşırken Winona'nın numarasını çevirmek için bekliyorum.

Ellerini mavi kargo ceketinin içine sokuyor. "İyi misin?"

Başımı sallamak istiyorum ama başımı tekrar tekrar sallıyorum. *O benim için sadece bu.*

"Belki de çok hassasım. Zalim olmaya çalışmadığını biliyorum."

"Çok hassas değilsin," diye güvence veriyor Banks. "Akara onun bir pislik olduğunu biliyor. Bunu söylememeliydi. Yalan olsa bile."

Yaklaşıyoruz. "Ama yalan olduğunu bildiğim halde neden bunu ciddiye alıyorum? *Umurumda* olmamalı."

"Umursuyorsun çünkü onu seviyorsun, Sulli." Banks bu sözleri söylerken daha da yıpranmış görünüyor. "Aşk acıtır. Bu sadece lanet bir

gerçek. "

Boğazım düğümleniyor. "Daha önce aşık oldun mu?"

"Bir kez." Karavanlarından uyanan sabah kampçılarını tarayarak yanımdan geçip gidiyor.

Daha önce başka birini sevdiğini bilmek neden acı veriyor? Onun bir sürü berbat ilki olduğunu düşünürsek, iyi deneyiminden dolayı mutlu olmalıyım. En azından bir kez aşık olmuş. Birkaç kez başımı sallıyorum ve bakışları bana döndüğünde daha da yaklaşıyoruz.

Başını mantar panoya doğru sallıyor. Bizi kampçılardan gizleyen panonun etrafında onu takip ediyorum.

Ve kolları anında omuzlarıma dolanıyor. Kendimi onun kargo ceketinin içine hapsettım ve yüzümü yakasına gömdüm. İncindiğimi hissettiğimde neden ilk içgüdüm doğruca ona koşmak oldu?

Bu soruları kendime saklıyorum. Çünkü cevaplarını biliyorum.

Banks'e fena aşık oluyorum.

Yavaş dans ediyormuşuz gibi benimle birlikte sallanıyor.

Ona gülümsedim. "Eminim lisedeyken tam bir Kazanova'yydın. Üç, dört kız arkadaşın sana tapıyordu."

"Şaşıracaksın." "On

kız arkadaş mı?"

Gülüyor. "Yanlış yön, denizkızı." "Lise

aşkısı o zaman?"

Banks başını sallıyor. "Sadece bir sürü sıradan seks ve hiç ilişki yok." Bir düşünce karşısında çarpık bir gülümseme takınıyor. "Randevulaşma konusunda üç bacaklı çuval yarışında olduğum kadar iyiyim." Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Yani yüzüstü düşünüyorum. Eğer aradığın buysa, ilişki deneyimi olan kişi Akara."

"Hayır... Bunu gerçekten bir faktör olarak düşünmemiştim..." *Seçmek.* O lanet kelimeyi bile söyleyemiyorum. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey, her iki durumda da beni rahatsız etmeyeceği. Benim de hiç deneyimim yok."

Banks yumuşak bir kahkaha atar. "Teşekkürler denizkızı, ama ben *yirmi dokuz* yaşıyayım. Benim olduğum yerden geçmen için sekiz yılın daha var ve şimdiye kadar *istikrarlı bir* ilişki kurmayı öğrenmiş olmam gerekirdi. Ailemin sahip olduğundan daha iyi bir şey."

Kaşlarını çatıldı. "Onları gibi bir ilişkiye girmekten mi endişeleniyorsun?" Rüzgâr hızlandıkça göğsüne yaklaşıyorum.

Kollarını ve ceketini bana daha çok sarıyor. "Öyle olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ama babam gibi olmadığımı biliyorum, bu yüzden güvendesim."

Babası hakkında hâlâ çok fazla şey bilmiyorum. "Onun gibi olmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben pek çok şeyim ama bencil değilim. Ve bana söylediği şeyi on iki yaşındaki bir çocuğa *asla* söylemem."

Tam daha fazlasını soracaktım ki telefonum çaldı. "Özür dilerim." "Al şunu," diye cesaretlendiriyor. "Muhtemelen kız kardeşindir."

Winona'dan bahsedildiğinde boynumdaki su samuru kolyesine dokunuyorum. Bir zamanlar bir hayvanat bahçesi hediyelik eşya dükkanında dört kolye bulmuştum ve her birinin ailemi temsil etmesi gerekiyordu. Yıllar boyunca onları elden ele dolaştırdık ve geçenlerde kız kardeşimle değiştirdim.

Su samuru onun.

Telefonumu çıkardım ve yeni mesajı kontrol ettim. Banks haklıydı. Winona bana bir mesaj göndermiş.

Sulli-Bear! Bilin bakalım babama ne yaptırdım? Artık resmen vegan olacak :) Bize katılmak ister misiniz? - Nona-Kurbağa

"Neyin var?" Banks düşmüş yüzümü görmüş olmalı.

Mesajı göstermek için ondan uzaklaşıyorum. "Lanet olası *et* aşığı babam Winona için vegan olacak. Ben de daha bir gün önce bir puma öldürdüm." Duraksadım, neredeyse inliyordum. "Bok gibi hissediyorum."

Banks neredeyse gülümsüyor. "Yapmamalısın. Baban Winona için birçok kez vegan olmayı deneyip başarısız olmadı mı?"

Bu doğru.

Herkesin bildiği bir şey değil ama Banks bir koruma. Korumalar konuşur, Hales ve Cobalt'ları koruyanlar bile. Bu yüzden babamın kısa süreli veganlık dönemlerini bilmesine şaşırmadım.

Sorusunu yanıtlamak için Winona'yı arayabilirdim ama şimdi böyle bir şansla karşı karşıya olduğum için tereddüt ediyorum. Hayatımda küçük kız kardeşimle paylaşamayacağım bu kadar büyük şeyler hiç olmamıştı.

Banks ve Akara'dan puma saldırısına kadar.

Yellowstone'daki herkes puma saldırısının geziye katılanlar, SFO ve güvenilir Luna arasında gizli tutulması gerektiği konusunda hemfikirdi. En azından biz eve dönene kadar. Moffy ve Jane, ailelerimize söylersek ilk uçakla Montana'ya gideceklerini ve yanlarında bir ton paparazzi getireceklerini söyledi.

Asıl ünlü olanlar ebeveynlerimizdir.

Ve medya etrafta dolanırken tırmanamam. Ailemin burada benimle birlikte olmasını ne kadar istesem de, bu kadar erken yuvaya dönmem gerektiğinden emin değilim. Philly'den ayrılalı o kadar da uzun zaman olmadı. Onlar olmadan buraya çok az geldim.

"Ona ne diyeceğini bilmiyor musun?" Oyalandığım için Banks merak ediyor. "Sadece cevaplayamayacağım şeyleri gündeme getireceği için gerginim." Bahsetmiyorum nasıl boktan bir yalancı olduğumu. Bu zaten biliniyor.

Gözleri arkamdaki ormanda, konuşurken etrafı tarıyor. "Tavsiye ister misin?"

"Evet, her şeyi isterim."

Bakışları üzerimdeydi. Daha yaşlı. Koruyucu. Tekrar onun kucağına yürümek istiyorum. Kollarının sıcaklığını etrafımda hissetmek istiyorum ama elimdeki telefon bir engel gibi.

"Kız kardeşinle konuşurken," diyor bana, "puma saldırısını ondan sakladığın bir sır olarak düşünme. İnsanlara anlatmaya hazır olmadığın şeyler aslında sır değil. Onlar sadece paylaşılmak için zamana ihtiyaç duyan savunmasız yanlarıdır."

Bu beni etkiledi çünkü tecrübelerine dayanarak konuştuğunu biliyorum. Skylar.

Kimseye bahsetmediği ağabeyi. Banks'in en hassas noktalarından biri o olmalı.

Gülümseyerek daha güçlü bir nefes alıyorum. "Bu iyi bir tavsiye."

Banks yumuşak bir kahkaha atarak gülümsüyor. "Bir sürü tavsiyem var. Hepsinin iyi olup olmadığından emin değilim ama vermekten çekinmem."

Dudaklarım düşmedi, içimde aniden bir baş dönmesi başladı. Kız kardeşimi tekrar aramakta tereddüt ediyorum, ama bu sefer Banks'le yaşadığım bu anın henüz bitmesini istemediğim için.

Etrafımızı kontrol ediyorum. Hiçbir kampçı mantar panoya doğru yürümüyor, ben de ona dönüp "Dün gece çadırda olmayı sevdim" diyorum. Hepimiz birlikte ne yaptığımız hakkında çok fazla konuşmadık. Ve bu hayal dünyasının içinde var olduğunu biliyorum. Ormanın sığınağında. Vahşi doğada geride bırakılacak bir şey. Çünkü eve döndüğümüzde bir seçim yapmak zorunda kalacağım.

"Sevindim." Gülümsüyor. "Ben de keyif aldım, denizkızı."

Gözlerim daha büyük bir gülümsemeyle parlıyor. Hiçbir şeyden pişman olmadığını bilmek iyi hissettiriyor.

Ve sonra uzaklardan gelen bir silah sesi havayı yarıyor. İrkildim.

"Muhtemelen avcılardır," diyor Banks, gözleri üzerimde.

"Evet," diye başımı sallıyorum, ani sarsıntıyı atlatmaya çalışıyorum. "Ablamı arayacağım." Nona'nın numarasını çeviriyorum ve bilgi panosunun ve birkaç çalının arkasına tamamen gizlenerek çömeliyorum.

Kafamı kaldırdığımda Banks'in *sırtışının* gölgesini yakalıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Ona sordum.

"Çömel ve konuş." Benim pozisyonumu işaret ediyor. "Komik değil ama sevimli."

Sevimli olduğumu söyledi. Kalbim bir amigo kız olsaydı, şu anda kazanan bir rutin sergiliyor olurdu. "Benimle çömelmek ister misin?" diye sordum.

Banks gözlerini kaçırmakta zorlanıyor. "Bunu yapacağımı biliyorsun ama seni korumam gerekiyor. Kimin geldiğini görmeyeceğim."

Cevap veremiyorum, kız kardeşim hattı kesiyor.

"Sulli?" "Squirt," diye selamlıyorum, telefon kulağında.

Banks bana sırtını döndü. Bana mahremiyet vermek ve beni korumak için sanırım.

Kız kardeşime ondan bahsetmek için *can* atıyorum. *Odaklan. Konsantre ol.* "Henüz okula gitmedin, değil mi?" Saat farkını hesaplamadım ama burada saat çok erken.

"Henüz değil. Birazdan bebeklerle aynı arabaya bineceğim." Bebekler kuzenlerimiz ve onun en iyi arkadaşları: Vada Abbey (Willow Teyze'nin kızı), ayrıca Kinney Hale ve Audrey Cobalt. "Sadece badem ezmeli simit yiyorum." FaceTime'a tıklıyor.

Sikeyim.

Kamerayı yüzüme yakın tutuyorum. Yanağında ve alnımda sadece küçük bir çizik var. Yürüyüş ve tırmanıştan kaynaklanan diken ya da taşlara bağlayacağı şeyler.

FaceTime aramasını kabul ediyorum.

Kamerası simit ve badem ezmesine yakınlaştırılmış. Sonra görüntüyü yüzüne çeviriyor. Sabah duşundan çıkmış kirli sarı saçlarıyla Winona, dişlerine sürdüğü badem ezmesiyle bana gülümsüyor. "Güzel miyim, Sulli?"

Gülüyorum. "Gördüğüm en güzel kara yengeci." Bu bir iç şaka ve kamerayı yüzüme yaklaşıtıyorum. *Güvende olmak için.* "Yani babam gerçekten yumurta ve günlüğü mü kesiyor?"

"Evet, gerçekten," diyor Winona bir yudum su içerken, gülümsemesi hâlâ yerinde. "Geçen seferkinden daha çok çalışacağını söyledi. Hatta elini bile sıktı. Ve eğer istemiyorsan katılmak zorunda değilsin. Baskı yok."

Ben bir puma öldürdüm, Nona. Sözlerimi geri yutarak, hiç düşünmeden, "Evet kesinlikle, ama sanırım ben de deneyeceğim," diyorum.

"Gerçekten mi?" Sesi heyecandan tizleşiyor. Bardağını aniden yere bırakıyor, su şıptırıyor.

"Evet. Neden olmasın?" Vicdan azabım beni yanlış nedenlerle vegan yapıyor ama ben bu hızlı trene çoktan atladım.

"Çünkü neredeyse her gün krem şanti yiyorsun ve en son yumurtasız, sütsüz bir waffle denediğinde tadının göt gibi olduğunu söylemiştin."

"Belki de artık kış yemeyi seviyorumdur," diye takılıyorum.

Banks başını hafifçe çevirir. Bunu kesinlikle duydu.

Isınıyorum.

Winona fark etti. "Kime bakıyorsun?" "Banks.

Görevde."

Winona sesini yükseltir. "Banks, kulak misafiri olmayı

kes!" "Hayır-"

"Ne? Ona durmasını söyle, Sulli. Korumaların özel konuşmaları dinlemesinden nefret ediyorum. *Onların* özel konuşmalarını dinleyecek halimiz yok ya."

Kız kardeşim ailemde gerçek mahremiyetini koruyan az sayıdaki kişiden biri. Instagram hesabı çoğunlukla güzel manzara fotoğraflarından oluşuyor. Nadiren yüzünü paylaşır. *We Are Calloway*'de yer almıyor ve paparazziler ondan ziyade her zaman birlikte olduğu insanlarla ilgileniyor gibi görünüyor.

"Akara bizi duysa bile umurunda olmazdı." Banks'e bakıyorum. Benden birkaç metre uzaklaşmaya başlamıştı bile. Bana daha fazla mahremiyet sağlıyor.

Midem bulanıyor.

"Akara daha çok aileden biri gibi," diyor Winona. "Ama seninle uğraşırsa, beni geçmesi gerekecek."

"Banks'in kardeşi tam anlamıyla aileden biri *olmak* üzere," diye hatırlatıyorum.

Düşünerek uzaklara bakıyor. "Bilmiyorum, sadece Akara hakkında farklı hissediyorum. Sanki hep etrafımızdaymış gibi hissediyorum. O Moffy gibi ve Moffy bizi duysa bile umurumda olmazdı."

Geri çekiliyorum. "Akara bizimle akraba *değil*. O bizim kardeşimiz değil."

Simidini ısırtıyor. "Ama öyle sayılır." Dondu kaldı. "Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun? Sulli?"

"Akara'nın benim için bir *kardeş* olduğunu düşünmen çok rahatsız edici."

Winona simit lokmasını yavaşça çiğniyor. "Ona aşık mısın?
Sul." Gözleri genişledi. "Neden bana söylemedin-?"

"Kits'i hiç kardeşim gibi düşünmedim," diye araya giriyorum, altı yaş *büyük* olmama rağmen kendimi daha çok küçük kız kardeş gibi hissediyorum. Belki de Kits hakkında konuşmaya hazır olmadığımı anlayabiliyor, çünkü ısrar etmiyor ya da burnunu sokmuyor.

Gülümsüyor. "Anladım." Simitten bir parça daha ısıyor. İkilemimi bilseydi kesinlikle Akara Takımı olurdu.

Bu onların seçimi değil.

O benim.

Biliyor

um.

Biliyor

um.

Winona, "Ne tür kıçlar yiyordun da din değiştirdin?" diye soruyor.

"Sarsıntılı kıçlar, güzel kıçlar. Meğer o kadar da seçici değilmişim." Winona kadehini kaldırıyor. "Güzel kıçların şerefine."

Bir bardak taklidi yapıyorum ve kamerayla benimkine vuruyorum. "Neyin var, bücür? Okul nasıl gidiyor?" Bir süre sınıflarındaki dangalaklardan bahsediyor. Ben Cobalt'la birlikte lisedeki tüm kızların (diğer adıyla kız takımının) bir araya gelmesiyle koridorlarda ve sınıflarda daha fazla gözün üzerlerinde olduğunu anlatıyor.

"Annem ve babam da seni çok özliyor," diyor Winona. "Burada olmama rağmen çörek almaya devam ediyorlar, yani ilk taşındığın zamandan daha iyi durumda olduklarını düşünüyorum. O zamanlar mutfakta beş tane bayat kutu vardı. Şimdi sadece üç tane var. Hiçbirimiz onları senin kadar hızlı yiyemiyoruz."

Ev özlemi acısı on katına çıkar.

Kız kardeşime hepsini özlediğimi söylüyorum. Ve onları sevdiğimi. Telefonu kapattıktan kısa bir süre sonra Luna beni aradı.

Başka bir FaceTime.

Ancak videoya tıkladığımda beni bir patates karşılıyor. Daha doğrusu, Luna bir patates. Telefon filtresini açtı ve ben anında güldüm.

Filtremi bir ağaca çeviriyorum. Ve birkaç dakika patates ve ağaç olarak sohbet ediyoruz. Arayı kapatıyoruz. Bana online üniversite kurslarından bahsediyor.

Ona puma saldırısından bahsediyorum, çünkü henüz kimse ona söylememiş. "Olamaz," diye nefes alıyor. "Sen iyi

misin?"

"Evet, sadece kötü bir kesik. Kitler en kötü hasarı almış." Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra bir çalının arasından baktım ve bir çift Vans gördüm

mantar panoya doğru *hızla* ilerliyor. Akara. "Hey, gitmeliyim, Luna." Hızlıca vedalaştık ve ben de ayağa kalktım.

Akara yuvarlanarak mantar panonun yanında durur. Banks şimdi daha uzakta. Ben de Kits'e odaklandım. Sanki buraya koşarak gelmiş gibi zor nefes alıyor.

"Sulli." Daha fazla açıklama yapmak istercesine elini uzatıyor.

O benim için sadece bu. Gerginim. Ve beni incitmesini umursadığımı itiraf edebilirim. Acıttığını. Sıcak öfke yükseliyor ve "Bu berbattı." diye bağıryorum.

"Biliyorum." Gözleri kızardı. "Biliyorum. Mikrodalgaya bir kase Anında Pişmanlık koydum Sul. Farrow beni diktiğinden beri o şeyi yiyordum."

Bandajlı dirseğine bakıyorum. "Dikiş attırdığına sevindim."

Hâlâ üzgün olduğumu görünce yüzü buruşuyor. "Sulli-"

"Benim için sadece busun," diyorum öfkeyle. "Bir koruma ve bir arkadaş." Akara çaresizlik içinde dizlerinin üzerine çökecekmiş gibi görünüyor.

"Ve eğer başka *biri* olsaydın," diye devam ediyorum, "şu anda hayatımdan çıkmış olurdun, bunu biliyor musun? Beni çok incitmene ve kızdırmana izin verdim."

"Özür dilerim." Ağlamak üzere. "Özür dilerim. Lütfen, seni kaybetmek istemiyorum." Adem elması sallanıyor, parmakları saçlarının arasından geçiyor.

Gözlerim duygularla yanıyor. Belki de çok fazla insana çok sert davrandım. Belki de şu anda Akara'ya çok sert davranıyorum. Kendimi savunmak istiyorum ama aynı zamanda affetme yeteneğinden yoksun olmak da istemiyorum.

"Sürç-i lisan olduğunu biliyorum," diyorum usulca ve o da biraz rahatlıyor. "Ama bunu onlara söylemek senin için neden bu kadar kolay oldu?"

Yaklaşıyor. "Çünkü bunu daha önce birçok kez söyledim ve o zaman buna inandım."

"Şimdi inanmadığına emin misin?"

Acı dolu bir sesle boğuluyor. "*Evet.*" Bana dehşetle bakıyor. "Biz..." Sesini alçaltıyor, eli parmaklarıma değecek kadar yaklaşıyor. "Birlikte olduk. Sana karşı hislerim olmasaydı bunu yapmazdım Sul."

"Beni bir pislik olduğun konusunda uyarmıştın," diye hatırlatıyorum ona.

"Ben *o* tür bir sik değilim." Akara elini benimkine doluyor. "Ben duyguları düşünmeyen, sadece mantıksal taktikler uygulayan bir pisliğim ve bundan pişmanım. Seni asla böyle incitmek istemem Sulli."

Nefes alıyorum ve kollarımı beline doluyorum. O da bana sarılıyor.

Kulağında kalp atışlarını ve yumuşak özürlerini dinliyorum.

Mantar panonun arkasına saklanmadığımız için kucaklaşma uzun sürmüyor. Akara Banks'i yanına çağırıyor ve ben de Akara'nın başka bir şeyden dolayı hayal kırıklığına uğradığını söyleyebiliyorum.

"Oscar neden onun hakkında bana bu kadar baskı yapıyordu?" Akara Banks'e soruyor. Benim önümde diğer korumalar hakkında konuşmalarını duymak her zaman çok ilginç olmuştur.

Banks kulaklığını düzeltiyor. "Nedenini biliyorsun. Sulli'den bahsederek seni kızdırmak her zaman çok kolay olmuştur."

Akara gözlerini kıstı. "Lanet olası Yale çocukları, dostum." Elini bırakıyor. "Çok konuşkan ve gözlemciler."

Banks kafasını zıplatıyor.

Kaşlarımı çattım. "Aramızda neler olduğunu anlamayacaklarını mı sanıyorsunuz?"

Akara hâlâ öfkeli. "Senin hakkında beni rahatsız etmeye devam ederlerse, belki."

Güneş yükseldikçe ve gerilim arttıkça soğuk azalıyor. Vücudum ısınıyor, kot ceketimi belime bağlıyorum.

"Ve *bebek*," diye içini döküyor Akara. "O *bebeğe* her baktığımda, tek düşünebildiğim, *Bebeğin Bir Korumaya İhtiyacı Var, sanki göz çukurlarımın üzerine basılmış bir poster gibi*. Ama *hayır*, Farrow ve Maximoff bebek için bir koruma istemiyorlar. Çocuklarını kendileri koruyabilirler." Bana baktı. "Maximoff'un bebekken bir koruması olduğunu düşünürsek, bunu tam olarak anlayamıyorum."

"Yaşlanana kadar 7/24 çalışan bir korumam olmadı," diyorum ona. "Yani anlıyorum."

Akara destek için Banks'e bakıyor.

"Bebeğin bir korumaya ihtiyacı var," diye başını sallayarak onaylıyor Banks.

"Kesinlikle," diyor Akara, bana karşı takım olurken gözleri üzerimde.

"İkinizin bana karşı olması olayını sevdiğimden emin değilim ama garip bir şekilde

nefret etmiyorum. Muhtemelen kışınızı tekmeleyebileceğimi bildiğim içindir."

Banks sanki bu tamamen gerçek dışıymış gibi gülüyor ve şimdi *gerçekten* onun kışını tekmelemeyi denemek istiyorum. Ne kadar bench press yapabildiğini sormak üzereyim.

Ama Akara bana "Biz sana karşı değiliz, çalı fasulyesi." dedi.

Banks bir kolunu omuzlarıma doluyor, aynı anda Akara da içeri giriyor ve ön kolları birbirine çarpıyor.

Birbirlerine ters ters bakarlar. Elleri yanlarına düşer.

Hemen ekliyorum, "Akara'nın Banks'e karşı oynamasını da sevmiyorum, bu *en kötü* eşleşme." Onlar benim iki yanımdayken, bir tanesini eğiyorum

bir kolumu Akara'nın, diğeri Banks'in beline doladım. Onları kendime yaklaştırıyorum.

Rahatlarlar.

"Biz iyiyiz Sul," diye beni temin ediyor Akara. Banks başını sallıyor.

Sırtlarının alt kısmına dokunuyorum ve bakışları bunaltıcı bir ritimle üzerimde geziniyor. Burası gerçekten çok sıcak. Ellerimi geri çekiyorum ve ceketimin belimdeki düğümünü yeniden sıkıyorum. Ve diğeri konuya yeniden dönüyorum. "Bırak Farrow ve Moffy işlerini yapsınlar."

"Yapmak zorundayım," diye iç geçiriyor Akara. "Ne yaparsam yapayım kıpırdamıyorlar." Banks'e, "Thatcher bana Philadelphia'daki adamlarla ilgili bazı bilgiler verdi," diyor. Quinn ve Donnelly'den bahsediyor olmalı.

"Ne diyorsunuz?" Banks soruyor.

Onlar konuşurken ben de mantar panodaki yürüyüş parkuru rehberini inceliyorum. Parmağım Bitterroot Buttress'e giden çizgide geziniyor.

Hiçbir parçam kayalıklara dönmek istemiyor. Oradaki yol lanetli. Ve kayalığın dibine her yürüyüşümüzde puma saldırısını tekrarlamak istemiyorum. Hedefi yarım bırakıyorum.

Tamamlanmadı.

Güvenlik daha önemli ve tamamen odaklanmam gerekiyor. Geçmişin yarısına değil. Her neyse, hedefleri bir kenara bırakıp yenilerine başlamaya daha alışkın hale geldim. O kadar da yıkıcı değil.

Moffy'nin Şili ultra maratonunda koşamaması, küçük sarsıntıları ve hıçkırıkları daha iyi karşılamama yardımcı oldu. Olur böyle şeyler.

Her şeyi siktir et ve yeniden başla.

Babamın bir zamanlar serbest tırmanış yaptığı bir sonraki kaya yüzüne parmağım ile dokunuyorum. Tırmanış rotasının adı *Rattlesnake Knuckle*.

Banks, Akara'ya "Birlikte yaşamaya başladığımızdan beri eve kız getirdiğini de hatırlamıyorum," diyor. Kulaklarım konuşmanın ortasında açılıyor.

"Kim?" Ben soruyorum.

Evet, çok meraklı biriyim. Belki de hayatımı fazla paylaştığım ve diğeri herkesin *az paylaştığını* hissettiğim içindir.

Banks bana "Donnelly" dedi.

Akara biraz daha açıklıyor: "Quinn, Donnelly'nin eve takılmak için kız getirdiğini görmediğini söyledi."

Karavan Kamp Alanı #12'ye giden patikada ilerlerken iki yanımda duruyorlar ve onlara "Bu Donnelly için sıra dışı bir şey mi?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Akara. "Yıllar önce Epsilon'un evinde onunla birlikte yaşarken, tek gecelik ilişkisi sabah onun, benim ve Greer'in cüzdanını çalıp kaçtı."

Greer Bell. Akara'dan önce benim korumamdı. Greer 8 yaşımdan 16 yaşıma kadar beni korudu ve şu anda da kız kardeşim Winona'nın 7/24 koruması. Greer yirmi iki yaşında güvenliğe katıldığına göre, şu anda otuzlu yaşlarının ortalarında.

Homurdanıyorum. "Yasal *güvenlik* görevlilerinden çalmayı başardı." Banks benimle birlikte gülüyor.

Akara gülümsememeye çalışıyor. "Mesele bu *değil*, siz ikiniz."

"Evet, o zaman ne anlamı var?" Yürürken, omzuna hafifçe vurmaya gidiyorum, sonra geri dönüyorum. Yaralı olduğunu hatırladım. *İyi karar, Sulli.*

Akara bana, "Donnelly genelde eve piliç getirir," diyor, "ama son zamanlarda getirmiyor. Adamlarımdaki herhangi bir değişiklik beni geriyor. Onun için endişeleniyorum." Saçlarını geriye doğru itiyor ve beyzbol şapkasını ters takıyor.

Banks, Akara'ya "Ve uyurgezer olduğunu" hatırlatıyor.

Akara bir keresinde ağzından kaçırmıştı. Yani Donnelly'nin uyurgezer olduğu benim için yeni bir şey değil.

"Bir yandan, o iyi mi?" Akara yüksek sesle düşünüyor, kamp tuvaletlerinin önünden geçerken ayaklarımız senkronize oluyor. "Diğer yandan, göreve uygun mu?" Göğsüne dokunuyor. "Şu anda bu kararı verecek kadar etrafta değilim."

Banks bir paket sigara çıkararak, "O zaman yapma," der. "Bırak Thatcher, Donnelly'de gözü olan Quinn'e göz kulak olsun."

Akara başını sallar, nefes verir.

Spordan kaynaklanan rekabet baskısını anlıyorum. Ama Banks ve Akara'nın her gün karşılaştığı türden bir baskıyı değil. İkisi de insan hayatından sorumlu ama Akara aynı zamanda Banks'in ve SFO'nun geri kalanının hayatından da sorumlu. Eğer bir şeyler ters giderse, biri zarar görürse, bu onun omuzlarına yüklenir.

Bir tepeyi tırmanmaya devam ederken sessizleşiyoruz ve arada bir gözlerinin bana döndüğünü hissediyorum. Onların arasında olmak en büyük rahatlık ama karşılaşacağım en büyük zorluk. Nedense tırmanacağım tüm kayalardan daha zorlu geliyor.

BANKS MORETTI

Odun ve dallar Sulli'nin kollarında yığılı. Ben bir balta ve bir demet odun tutarken Akara önce bana sonra Sulli'ye *bakıyor*. Ekim mevsimi Montana'ya inerken ufukta beliren sarılar ve turuncularla Yellowstone Ülkesi'nin bu akşam güzel olduğunu söyleyebilirim ama daha güzel olan şey Akara'nın rahatsızlığı.

Onun damarına basmayı ve arkadaştan çenesini *kapatmaya* geçişini görmeyi seviyorum *Banks* ve son zamanlarda bu çok kolay oldu. Garip ama bunun Sulli'yle bir ilgisi *yok*.

"Bu çok saçma. Bir kütük taşıyabilirim," diye karşı çıkıyor.

"Yapabileceğini biliyorum," diyor Sulli. "Ama bu yapman gerektiği anlamına gelmez." Yüzümde orantısız bir gülümseme belirliyor. "Onun dediği gibi."

Akara bana bir bakış attı. "Farrow bana dikiş atalı *yedi* gün oldu." "Ben doktor değilim ama bildiğim kadarıyla dikişlerin varsa onları hâlâ açabilirsin." Ona başımı salladım. "Dikişler açıldıktan sonra kütüklerimi tutmana izin vereceğim.

dışarı."

Akara bana "*siktir git*" *der gibi* bakıyor, sonra da kampa geri dönerken telefonunu çıkarıyor.

Çok fazla gülmemeye çalışıyorum. "Kime mesaj atıyorsun?" Sulli devrilmiş bir ağaç gövdesinin üzerinden geçiyor.

"Farrow," diyor Akara. "Bu gece onları aldırmaq istiyorum."

Yarın dikişlerini aldırması gerekiyordu. Güldüm. "Soruyor musun yoksa emrediyor musun?"

Akara, bir doktordan bile olsa, istediği bir şey için izin isteyecek türden bir insan değil.

Buna cevap vermiyor, sadece mesaj atmaya devam ediyor.

Sulli ve ben bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Geçtiğimiz yedi gün boyunca Akara'yı kendi elementinin dışında görmek çok komikti. Fiziksel emek açısından küçük bir geri adım atmak bile onu çılgına çevirdi. Kaldırmak yok. Sırt çantası taşımak yok. Doktorunun emirlerine göre.

Bazen Sulli'nin zamanı için rekabet etmeseydi, bu zamanı işlerini yetiştirmek için kullanmakta bir sakınca görüp görmeyeceğini merak ediyorum - e-postalar göndermek, iş görüşmeleri yapmak, tüm o evrak işleri -. Ama bana defolup gitmemi emretmiş değil.

Akara'nın *"Banks, detayların değişiyor."* deme gücü var. *Yolculuğun geri kalanı için seni Maximoff'a transfer ediyorum.*

Bu anlaşılabilir. Farrow sağlık ekibinde. SFO'nun yüceltilmiş floater'ı olarak, Farrow'un sağlık çağrılarına bakabilmesi için Maximoff'un detaylarına oldukça sık gittim.

Akara'nın beni Sulli'nin yanında tutma ısrarından hiçbir şekilde şikâyetçi değilim. Başka bir yerde olmak istemiyorum. Bu bana ters geliyor. Çünkü nereye gitmem gerektiği hiçbir zaman çok fazla umurumda olmadı, sadece gidiyorum.

Bir kez olsun, bir şeye bağlı olmak istiyorum. Birine.

Akara telefonuna sinirli bir ses çıkarır.

"Ne?" Sulli sorar.

"Cevap vermiyor." Akara mikrofonuna dokunuyor ve onu kulaklığımdan duyabiliyorum. "Akara'dan Farrow'a, konumunuz nedir? Bu dikişlerin bu gece atılması gerekiyor."

Tanrı yardımcım olsun, gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Farrow'un cevabı hızlıdır. "Yarın sabah onları aldıracaksın, Kitsuwon. Sabah yedide görüşürüz."

Akara huffs.

Sulli mikrofondan duyamadığı için bana bakıyor.

"Farrow yerinden kıpırdamadı," diyorum ona. "Oh-yedi-yüz, eski Akara'mızı geri alıyoruz."

Sulli kendi dirseğiyle Akara'nın sağlam dirseğini dürtüyor. "Oh hey, stres yapma. Bir gece daha sakın olmanın ne anlamı var?"

Yeni kamp alanına dönerken hepimiz konuşuyoruz.

Dostça şakalaşmamızın arasındaki anlarda, gerilim geri dönüyor. Ve artık sadece bir kaynak yok.

Akara ve ben aynı kızla çıkıyoruz; Sulli hala ikimizden birini seçmek zorunda ve üçümüz yedi gün önce bir çadırda takıldık - gerginlik, garip, acı verici ve cehennem gibi sıcak şeylerin kötü bir şekilde karıştırılmış bir kokteyli.

Yolun sonunda, Akara ve benim yapmamız gereken bir iş var.

Çadırımızı toplayıp kamp alanımızı değiştirdiğimizden beri güvenlik daha da zorlaştı. Şu anda, ormanın içinde daha az yer kaplayan yeni kampa adım atıyoruz. Park yeri görünüyor ve bir yol farklı kamp yerlerinin etrafından dolanıyor.

Tüm güvenlik riskleri.

Deniz mavisi çadırımız "sadece çadırlar" bölümüne kuruldu ve Sulli'nin cipini birkaç metre uzağa park ettik. "Sadece karavanlar" alanı beş dakikalık bir yürüyüş mesafesinde.

Başka bir şey olursa daha iyi bir mesafe ve ayrıca SFO ve kuzenlerinden uzakta mahremiyetimizi sağlıyor. Koca çenem kardeşimle çok fazla zaman geçirirse, söylemem gereken şeyleri söyleyebileceğimden hâlâ endişeleniyorum ve Sulli'yle ne kadar uzun süre birlikte olursam, Thatcher'a güvenebilmeyi o kadar çok istiyorum.

Ona tavsiye veren genelde ben olurum.

Ama son zamanlarda, onu kaybedeceğimi hatırlatması için ona ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Çünkü onunla Yellowstone'un ötesinde bir hayat hayal edip duruyorum ve beni geride bıraktığında bu beni öldürecek.

İkincisi.

Ben hep ikinci tercihim, ikinci sıradayım.

Sulli ve ben yakacak odunlarımızı çadırımızın dışına bırakırken *bunu* geride bırakmaya çalışıyorum. Akara'nın telefonu bir mesajla çalışıyor.

Sulli başparmağıyla cipi işaret ediyor. "Banyo malzemelerimi alıyorum, sonra da duşa gidiyorum." Geriye doğru yürürken beni işaret ediyor. "Soğukkanlı kal."

Ağzım yukarı kıvrılıyor. "Repliklerimi çalmayı bırak."

"Telif hakkı o zaman!" diye bağırıyor ve kendisiyle yarışırcasına cipe doğru koşarken el sallayarak veda ediyor.

Bir dakika boyunca onu izliyorum. Güvende olduğundan emin olduktan sonra odağım diğer kampçılara yöneliyor: parlak turuncu bir çadır, yeşil bir çadır - sadece iki kamp alanı aşağıda. Bize futbol topu fırlatacak mesafede.

Ve *sadece çadırların olduğu* bu alanda kamp yapan diğer tek kişiler onlar. Daha uzağa giderdik ama burası Sulli'nin tek başına çıkacağı yeni kayaya en yakın nokta.

Ayrıca bizden *sonra* çadırlarını kurdular.

Güney Philly'deyken, Friday Night Fight (profesyonel güreş) yayınlanırken kıcımlı bir bar taburesinden kaldırmazdım ve şimdi de kaldırmayacağım.

Adım Banks *Roscoe* Moretti. Ben gururlu bir orospu çocuğuyum. Aptal gibi kendi şakama neredeyse kahkahalarla güleceğim.

Aklını başına topla.

Şuraya geç.

Bakışlarımı kampçılara dikiyorum.

Granola yiyen, B.O. kokan, toprak öpen yirmili yaşlarda gibi görünüyorlar. Temelde Ben Cobalt ve Sulli'nin küçük kız kardeşi Winona'nın büyük versiyonları.

Şu anda Sulli'yi tanıyormuş gibi süzüyorlar. Belki *tanımıyorlar*. Ama en azından onu *tanıyorlar*. Ve geçen hafta içinde, gözleri Sulli'ye ilk kez takılmıyor.

Akara telefonunu cebine sokuyor. Bana doğru yanaşıp bakışlarımı takip ediyor. "Bu dördünü Instagram'da buldum."

"Aynen öyle," diyorum, etkilenmiş bir şekilde.

"Zor olmadı. *Rattlesnake Knuckle* hashtag'ini kullandılar ve bu, filtrelemek için popüler bir etiket değil."

Sulli bu hafta Rattlesnake Knuckle rotasına tırmanıyor. Şimdilik sadece güvenlik ekipmanlarıyla. Daha zor bir tırmanış olduğunu söyledi.

Yüz metreden daha uzun. 400 feet yukarıda. Kaya, ortasından geniş bir yarık geçen kaygan bir levha.

Tam kampçılar hakkında daha fazla soru soracakken Sulli sandığı kapatıyor. Akara ve ben sanki bu ormanda yaşayan, nefes alan tek ruh oymuş gibi ona odaklanıyoruz.

Bizi izlediğimizi görüyor ve bakışlarımız bir davetmiş gibi bizi kontrol ediyor. "Hey." Yaklaştıkça sesi daha da hırıltılı çıkıyor.

Meryem Ana, çok derine battım.

Akara kulaklığını ayarlıyor, kasları esnemiş durumda. "Duşa hazır mısın?"

Yüzü kızardı. Akara'nın sorusu onunla duş alacağımızı ima ediyorsa onu suçlamayın. Puma saldırısından sonra yaptığımız gibi.

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve gözleri bir an için onun üzerinde geziniyor. "Kapının dışında olacağız."

"Siktir, evet. Hayır, bunu biliyordum." Normalden daha hızlı bir şekilde tualete doğru koşuyor. Ona yetişmem ve önünden koşarak geçmem bir saniyemi aldı.

ondan.

Kamp alanında üç duş kabini bulunan tek bir ortak banyo var. O düğmeye ulaşmadan önce kapıyı açıp her kabini kontrol ediyorum. Boş olduklarını teyit ediyorum.

Kapı aralığında Akara'ya başımı sallıyorum. O da başını sallıyor.

Sulli beni atlayarak kapıdan en uzaktaki duşa gidiyor.

"Hemen dışarıda olacağız," diyorum ona. Tanrım, sesim daha derinden geliyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Bana bir başparmak işareti yapıyor, göğsü baş döndürücü bir nefesle yükseliyor, sonra kayboluyor. Onunla aramızda gerginlik var ve ben bunu kesemiyorum. Kamp alanı diğeri kadar özel değil.

Eskisi gibi değil.

Ama lanet olsun, içim içime sığmıyor. Bir Olimpiyatçının böyle anları bana Olimpiyat kalitesinde mavi toplar veriyor.

Dışarı çıkıp banyonun kapısını kapattım ve Akara'nın yanında durdum.

Tuğla kaplamaya yaslaniyor. "Her şeyi berbat ettim," diye nefes verirken gözleri diğerkampçılara kayıyor. "Bu kamp alanından nefret ediyorum."

"Anlaşıldı." Ağzıma bir kürdan attım. "Lanet omzumun üzerinden bakmadan ormanda işeyemiyorum bile."

Sessiz olacağız.

Ona bir şey sormak istiyorum. Ona bakıyorum, sonra kamp alanını tarıyorum.

O da bir şey soracakmış gibi bana bakıyor, sonra gözlerini kaçırıyor. "Sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi?"

"Sen benim liderimsin." Kürdanı ısırdım.

Akara devam ediyor ve "Üçlü mü yaptık?" diye soruyor.

Ben de arkama yaslaniyorum. "Sen ve ben hiçbir şey yapmadıysak bu bir üçlü mü?" "Biliyorsam ne olayım, dostum." Akara bir parmağını avucuna götürdü. "Ben hiç

daha önce bir kızla başka bir erkekle takılmıştım." "Ben de."

Akara, "Peki ya diğeri iki kız?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Hayır, ya sen?"

"Bir kez." Akara kaşlarını çatarak düşünüyor. "Bu ondan çok farklı hissettirdi. Sıradan değildi ya da..." Tam kelimeleri bulmakta zorlanıyor.

"Evet, biliyorum," diye başımı salladım, zaten anlamıştım.

Bir kızla yaşadığım en duygusal, en samimi andı.

Ve seks bile yapmadık. *Ve* orada başka bir adam vardı.

En kötüsü de yaptığımız *şeyden hoşlanmak*. Çünkü birimiz onunla birlikte olamayacak. Sessiz gerçek devam ediyor ve bakışlarımız kamp alanlarına dönmeden önce daha perişan bir bakış paylaşıyoruz.

"Geliyor," diyorum.

İki kampçı turuncu çadırdan ayrıldı.

Kirli sarışın, kıvrıcık saçlı bir kadın ve North Face saç bantlı, sıırım gibi beyaz bir adam yolumuza çıkıyor.

Başımı eğerek Akara'ya fısıldıyorum. "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Onlar *Apex Takımı* adında bir tırmanış ekibi. Bozeman'da yaşıyorlar ama

tırmanışlar için Yellowstone bölgesinde kamp alanından kamp alanına atlıyorlar."

Art niyetleri var mı?

Bazı hayranlar heckler kılığına giriyor. Basit bir imza ya da selfie için içeri giriyorlar ama aslında ünlü birinin garip bir şey yapmasını ya da aptalca bir şey söylemesini istiyorlar - sırf arkadaşlarına hava atmak için bir insan hatası yayınlayabilsinler diye.

Yani, bir anlık bir bakışla, onları *pislik ünlüler* olarak kabul edecekler.

Gerçek: Yabancıları kendilerinden uzaklaştırmamı isteyen müşterileri tercih ederim. Xander ve Sulli gibi. Kısa ve tehditkâr olabilmeyi ve karşımdakinin ayaklarına kapanıp sinir krizi geçirmesini umursamamayı *seviyorum*. Xander'dan kışlarını çekerek uzaklaştırmak zorunda kaldım, böylece o sadece lanet caddenin karşısına geçebildi.

Sulli onun kadar ünlü olmasa da, onun kadar kalabalıkları çekmese de, ben onun için de aynısını yapacağım.

Şimdi bile.

Onları hafifçe fırçalamak için vites yükselttim.

Ama adamın ağzından çıkacakları beklemiyorum.

AKARA KITSUWON

"RYKE Meadows bu dağda hoş karşılanmıyor, kızı da öyle," diyor sıska Apex Takımı elemanı, sanki bu sıradan bir sohbet açılışymış gibi. Onu Instagram'dan tanıyorum. Adı Lincoln ve yanındaki kız da Jordyn.

Ellerini ceplerine sokarken, umursamaz bir tavırla, "*Hey, nasıl gidiyor?*" der gibi topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor.

Jordyn onunla aynı fikirde olarak başını sallar. Çok güzel.

Bir *dağın* kendilerine ait olduğunu düşünen iki hıyarla karşılaştık. Varlıklı bir mahallede büyüdüğüm için bunlar karşılaşmayı en sevmediğim insanlardan bazıları. Fakir bir mahallede büyüyen Banks için de bunlar karşılaşmayı en sevmediği insanlardan bazıları.

Onlara insan kokuşmuş böceklermiş gibi bakıyor.

Gözlerimde daha az sıcaklık var. Birimizin *gerilimi* düşürmesi gerekiyor. Sakince, "Sanırım Ryke Meadows hayranı değilsin." dedim.

Banks banyonun kapısını tamamen kapatmak için zahmetsizce kenara çekilir, ancak onu fark edecek kadar dikkat etmezler.

Lincoln homurdanır. "Adam satılmış, dostum. Ziff reklamını gördün mü? Orada para için çakma bir Gatorade içiyor ve *en iyi* tırmanıcı olarak bilinmek mi istiyor? Siktir et."

Jordyn, "Bu çok saçma," diye ekliyor. "Tırmanış *saf* olmalı. Kazanç elde edilecek bir şey değil."

"Çakma Gatorade," diye homurdanıyor Banks nefesinin altından. Onlar duymuyor ve ben de gülümsememeye çalışıyorum. Ziff bir Fizzle ürünü ve o da

Calloway kardeşlere hakaret etti. Sulli'nin *annesi*.

Ayrıca, Ziff kalitelidir.

Kışkırtıcı bir karşılık veriyorum. "Sullivan Ryke değil," diyorum onlara, bu sözleri söylediğim için bile nefret ediyorum çünkü Ryke'ı da savunmak isterdim. Ama bu onları daha hızlı sakinleştirecektir ve kampımızda düşmanlara ihtiyacımız yok. "O da sizin gibi tırmanmak için burada."

"Bizim gibi değil." Lincoln banyoyu işaret ediyor. "Orada *yalnız*. Bütün banyoyu kaplıyor. Üç tuvalet var."

Jordyn güçlü bir şekilde başını sallar. "Şımarık prensesler Rattlesnake Knuckle'a tırmanmamalı. Ona kapalı alanlardaki kaya duvarlarına tırmanmasını söyleyin."

İkisi de bu son notmuş gibi ayrılıyor.

Lanet olsun.

Banks huysuz bir sesle, "Ne göt herifler," diyor. "Ben ve Winona asla yapmazdı." "Ne?" Yüzümü buruşturuyorum.

"O dağcılar bu dağın sahibi değil," diyor bana daha kızgın bir şekilde.

Neredeyse gülümseyeceğim. "Bunu onlara söyleme," diyorum emir verir gibi. "Bize kızmalarına izin veremeyiz. Bu sadece onun dikkatini dağıtır."

Sulli, rotayı tırmanırken kendini rahat hissettiğinde sonunda serbest-solo yapacak.

Banks sadece başını sallar, sonra yüzünü buruşturur. "Bu bakış da ne?"

"Hoşuma gitmeyen emirleri almanın benim için bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum."

"Bu yüzden yaptığın işte iyisin," diye hatırlatıyorum ona. "Birinin *evet diyen adam* olması gerekiyor."

"Daha çok evet *efendim* adamım gibi."

Ona sert bir bakış attım. "Bana *efendim* demeye başla ve ne olacağını gör." "Muhtemelen güzel bir ereksiyon olursun."

Gülümseyerek, "İktidarda olmayı seviyorum" diye espri yapıyorum.

Elinin tersiyle göğsüme hafifçe vuruyor ve sonra aniden yaslandığı banyo kapısı açılıyor. Banks açılan kapıdan düşmeden önce kendini sabitliyor.

İkimiz de Sulli'ye bakıyoruz.

Temiz bir çift egzersiz taytı ve sweatshirt giymiş, ıslak saçlarını sıkıyor. "Siz ikiniz bensiz ereksiyon hakkında mı konuşuyorsunuz?" Dudakları sanki dışarıda bırakılmış gibi bükülüyor.

Başımı eğiyorum. "FOMEFT seni gerçekten çok etkiliyor." *Fear of*

Missing Every Fucking Thing, Sulli'nin FOMO (Fear of Missing Out)
versiyonu.

"Genelde ereksiyon şakaları yapan ben olurum." "Senden önce davrandım, denizkızı," diyor Banks.

Daha fazla şaka yapmadan önce Sulli'ye kampçıların söylediklerini anlattım. Ondan hiçbir şey saklamayacağım ve kime güveneceğini bilmesi gerekiyor.

Kesinlikle onlar değil.

Bitirdiğimde çok şaşırılmış görünmüyor. "Pek çok tırmanış forumunda babamla ilgili başlıklar var. Çoğu dağcı aynı sebeplerden dolayı ondan hoşlanmıyor. O bir 'satılmış' ya da her neyse işte. Enerjimi harcamaya değmez. Onları görmezden gelebilir miyiz?"

"Zaten görmezden geldim," diyorum ona. Ama bu tamamen doğru değil. Tehditleri radarımda tutmak benim işim. Şu andan itibaren görüş alanımdalar.

Sulli'nin detaylarında geçirdiğim yıllar boyunca, bariz pislik olan insanların sayısını zihinsel olarak topladım. Jane Cobalt'a nefret kusan pisliklerin sayısına yakın bile değildi.

Ama hakaretler Sullivan için zordu. *Sulli Sasquatch* işaretleri ve başarısını kıskanan nefretçiler. Altını hak etmediğini söylüyorlardı. Kaç saatini, ayını ve yılını feda ettiğini göremiyorlardı. Tek gördükleri serveti ve şöhreti idi.

Parlak bir nokta: Sulli çoğunlukla radarın altında kaldı ve Cobalts ve Hales'in çoğu gibi *We Are Calloway*'de büyümedi, bu da ona daha sert yargılardan biraz kaçış sağladı.

Olimpik yüzme takımındaki takım arkadaşları ona karşı nazikti. Yüzüne karşı ve arkasından. Onlara arkadaşı diyebilirdim ama Sulli bu kelimeyi her zaman reddediyor. Takım arkadaşlarına ailesi hakkında sır veremezdi. Onlara tam olarak güvenmiyordu, bu yüzden onun için tanıdık olmaktan öteye gidemezlerdi.

Bunun tam olarak nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Lisede arkadaşlarımla büyüdüm. Davul grubundaki grup arkadaşlarımla. Dövüş sanatları yapan diğer gençler. Gerçekten önemsedığım insanlar ve beni önemseyen insanlar.

Ancak babam öldükten sonra tüm enerjimi spor salonuma verdim ve imparatorluğumu kurmak için çalışmak adına pek çok insanı kendimden uzaklaştırdım.

Kampımıza döndüğümüzde ateş yakıyoruz ve Banks ile ben sırayla banyoya gidip duş alıyoruz. Çadıra geri döndüğümde, e-postaları yanıtlamak, Thatcher'a Apex Takımı hakkında bilgi vermek ve Michael Moretti ile görüşmek için epey zaman harcadım.

Philly'e geldi.

Yerleşti, umarım.

Kısa mesajlarına ve aramalarına gelince, her şeyi hallettiğini söyledi. Normalde kısalığı severim. Bana başka şeyler yapmak için zaman kazandırır ama Banks'in babasından duymak sinir bozucu.

Belki de henüz elini sıkmadığım içindir. Ya da ona kişisel bir gezinti ve özet vermedim.

Her şey yoluna girecek.

Her şey yoluna girecek.

Ben de telefonumu cebime soktum. Ateşe doğru yürüdüğümde karnım gurulduyordu.

Bugünkü akşam yemeği: Banks ve benim için su eklenmiş bir poşet Beef Stroganoff. Ve yeni vegan Sulli için de bir fincan yulaf ezmesi.

Sulli çiğnerken yüzünü buruşturmaya başladı bile. "Kıvamı yüzünden."

Banks, "Sincap yemeğini seviyorsanız kurutulmuş kızılıcıklarımız ve tuzlu fındıklarımız var" diyor.

Sulli yulaf ezmesini karıştırıyor. "Ben daha çok çikolata şurubu ve krem şanti seven hayvanlardanım."

Bir kaşık Stroganoff kaldırıyorum. "Bana bir Sulli hayvanı gibi geldi." Gülüyoruz.

Ona soruyorum: "Protein karışımlarını içerken burnunu tıkamamı istediğini hatırlıyor musun? Bunu günde yüz şınav çekmenden daha kötü karşılamıştın."

"Çünkü o protein karışımları balinanın göt deliği gibi kokuyordu. Sen de burnunu tıkardın."

Banks yemeğini kurt gibi yutuyor. Stroganoff benim için vasatın altında ama yenmez değil. Bir ay daha buradayım ve muhtemelen canım baharatlı bufalo kanadı ya da Tayland omleti çekecek.

Tayland omleti göğsümü ağırlaştırıyor. Bana New York'taki annemi hatırlatıyor. Ben çocukken, iyi pişirmeyi bildiği tek şey buydu.

Bu sabah gelen bir mesaja bakıyorum.

Daha iyiyim, Nine. Benim için endişelenmene gerek yok. Yellowstone'da iyi eğlenceler. Sevgiler, Anne - Anne

Telefonumu tekrar kaldırmadan önce birkaç kez daha "*Daha iyiyim, Nine*" yazısını okudum.

Kahretsin.

Kahretsin.

Kampçıların harekete geçtiğini gördükten sonra Banks, "Apex Takımı Oscar Mike," diyor. Ateşlerini söndürüyorlar ve hepsi Booger'ı olduğundan daha büyük bir hurda gibi gösteren tertemiz, yepyeni görünümlü Jeep Wrangler'larına doluşuyorlar.

Mikrofonumu tıklıyorum. "Akara'dan Thatcher'a, Apex Ekibi size doğru ilerliyor. Karavan kampında dururlarsa beni haberdar edin."

Bir saniye sonra, Thatcher "Anlaşıldı." diyor.

Sesi kaybolur kaybolmaz, tek gürültü çıtırdayan ateşten geliyor. Garip bir şekilde sessiz. Apex Ekibi bu hafta her gece buradaydı. Diğer kamp alanımızdan ayrıldığımızdan beri ilk kez bu kadar özel hissettik.

Yemeğimizi bitirdik, ateşin sönmesine izin verdik. Banks çadırın fermuarını açıp içeri giriyor, Sulli de hemen arkasından.

"Siktir," diye küfrediyor Sulli.

"Akara. Dışarı," diyor Banks hızla. İçgüdüsel olarak Sulli'yi belinden tutup çadırdan *dışarı* çekiyorum.

"Ben iyiyim, Kits," diyor Sulli ama ağır ağır nefes alıyor. "Banks, çık oradan!"

Banks hala çadırdan ayrılmadı ve şimdi onun için endişeleniyorum. O benim adamlarımdan biri. Onun iyiliği benim için önemli. Ama bundan daha fazlası olduğunu da biliyorum.

"Banks! Lanet çadırı terk et!" Bağırıyorum ve Sulli'ye "Neler oluyor?" diye soruyorum.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

"YILANLAR," diye sertçe nefes alıyorum, adrenalinim yükseliyor. "Orada lanet olası *yılanlar var*, Kits."

Ne gördüğümü biliyorum. Çadırın içindeki uyku tulumlarımızın altında ve çevresinde en az üç düzine yılan sürünüyordu.

Bu bir eşek şakası olmalı.

Keşke daha iyi bakabilseydim de yılanların türünü tam olarak ayırt edebilseydim. Zehirli ya da değil, lanet olası bir *sürüngen* çadırımıza girmiş ve onları oraya yerleştirmiş. Gökten düşmüş olamazlar. Bir haftadır buradayız ve tek bir yılan bile görmedim.

"Banks!" Akara tekrar bağırır. "Kıçını kaldır ve buraya gel. *Hemen!*"

Siktir, Kits'in sesi *deli gibi* geliyor. Belki de endişeli. Tam anlamıyla onu ısırıktan sonra kaderle uğraşmak istediğinden şüpheliyim. Dirseği hâlâ sargılı ve dikişleri yarın sabah alınacak. Banks ve ben ona sürpriz bir kutlama yemeği ısmarlamak için komplo bile kurduk. Jane ve Thatcher'dan şehirdeki bir lokantadan BLT almalarını istedik.

Banks, Akara'nın emirlerine itaatsizlik ettikçe nabzım hızlanıyor. Banks için kesinlikle endişeleniyorum. Yılan sokması dalga geçilecek bir şey değil.

Akara ellerini belimden çekti. Tam çadıra doğru koşacaktı ki Banks başını eğip kanatların dışına çıktı.

Banks sıkı bir yumrukla beş yılanı boyunlarından kavırıyor. Vücutları havada kıvranıyor. "Onlar sadece jartiyer yılanı."

Parmaklarımı şakaklarıma götürdüm, sersemlemiştim. "Ne oluyor lan?"
-"Bebek Herkül'e benziyorsun." Tamam, çok etkilendim.

Banks'in kaşları neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi kasılıyor. Ona Disney filmi *Herkül'ü* anlatacak vaktim yok.

Akara Banks'e yaklaşıırken öfkeden kuduruyor. "Orada koala ayıları olsa bile umurumda değil. Sana buradan çıkmanı söyledim."

"Ve şimdi ben buradayım," diyor Banks, gözleri arkadaşının üzerinde yumuşamış. "Akara-"

"Risk aldığımızda kararları ben veriyorum," diye tersledi Akara, burnu alevlendi. "Durumu çadırın dışından da değerlendirebilirdin. Orada kurtarılacak kimse yoktu. Eğer tek bir zehirli yılanla temas etseydin, Banks, *ölmüş olurdun*. Thatcher'ı düşün."

"Jane'i var," diye karşılık veriyor Banks. "Bensiz de iyi olacak."

Akara sanki bu gerçekten çok uzakmış gibi başını sallıyor. "Arkanda bırakacağın boşluğu kimse dolduramaz ve bunu bildiğini biliyorum. Eğer onu düşünmüyorsan, o zaman bu pervasızlığı yapmadan önce Sulli'yi düşün." Beni işaret ediyor.

Gözlerim Banks'in gözlerindeki acıyla buluştuğunda ciğerlerim çöküyor. Kelimeleri o söylemeden önce görüyorum, "Seni ele geçirdi, Akara." Arkadaşına dönüyor. "Ben gittiğimde bir fark göremeyeceksin."

"Bu tam bir saçmalık," diye araya giriyorum, sesim neredeyse duygudan titriyor. Kalbim vücuduma çarpıyor. Sanki uçmaya ve kendini onun yüzüne fırlatmaya çalışıyor. "Sana değer veriyorum Banks." Akara'nın burada olduğunu unutmuyorum.

Bu sözlerin onu incitebileceğini unutmuyorum.

Ama beni resmin içine çeken Akara'ydı, bu yüzden belki de Banks'in bu ana, sözlerime, gerçeğime, duygularımı yüksek sesle söylemeye ihtiyacı olduğunu biliyordu - bu süreçte onu incitecek olsa bile.

Yaklaşıyorum. "Seni acı içinde görmek istemiyorum. Seni ölürken görmek istemiyorum! Benim için daha fazla şey ifade ediyorsun - eğer etmiyorsan, o zaman sana hiç sahip olmama fikri neden bu kadar acı verici?"

Gözleri kızardı. İkimiz de birbirimize bakarak daha sert nefes alıyoruz ve sonra Akara'ya cesurca bir bakış atıyorum. Elini yüzüne götürmüştü. Sıkıntılı.

"Kits, ben..." *Hayatımın* en uzun maratonunu koşuyor gibiyim. "... eğer benim de sana karşı hislerim olmasaydı seçim yapmanın bu kadar zor olmayacağını biliyorsun."

Elini bırakıyor, başını sallıyor. Gözleri Banks'inki gibi kan çanağı. Bakışları bana karşı nazik. "Biliyorum, Sul."

Banks'e dönerek nefes veriyorum: "Lütfen şu lanet yılanları bırakır mısın Herkül? Onları tuttuğun için seni ciddiye alamıyorum."

Yılanları yere atmak için ormana doğru yürüyor. Sözlerimle hava bir nebze olsun hafifliyor ama uçümüzün arasında hâlâ duygusal bir bağ var.

Banks dönerken "İyi tarafı," diyor. "Aslında henüz bir metrenin altında değilim."

"Tebrikler," diyor Akara. "Buraya geldiğimizden beri ölümü *iki kez yendin*. Üçüncü kez test etme."

Gülümsemenin gölgesini kırar. "Evet, *efendim*."

Akara ters ters bakar. "Fikrimi değiştiriyorum-Sulli, onu yılan çukuruna at."

Banks ve ben gülüyoruz, Akara da sonunda gülümsüyor. Başını sallıyor, sonra çadırın kanatlarına odaklanıyor.

Banks'e soruyorum, "Hepsinin jartiyer yılanı olduğunu nereden biliyorsun?" "Bunun için Akara'ya teşekkür edebilirsin." Banks başıyla onu onaylıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Akara'ya dönüyorum. Ama o cevap vermiyor. Çadıra daha da odaklanmış, bir şey aramak için etrafta dolaşıyor.

Banks bir süre Akara'yı izledikten sonra cevap verdi: "Akara'nın Kitsuwon Menkul Kıymetler için hazırladığı kural kitabı. Sanırım *Yirmi Dokuzuncu Bölüm* yılan ve örümcekleri kapsıyordu."

Korkunç büyüklükteki kural kitabını duymuştum. Kapı gibi. Ama hayvan güvenliği ile ilgili bölümler içerdiğini bilmiyordum. Akara'nın yapacağı bir şeye benziyor.

Söz konusu işleri olduğunda, Akara her şeyin ötesine geçer. Onun azmini ve kararlılığını daha on altı yaşındayken görmüştüm - ilk kez benimle ilgilendiğinde. Telefonunun bitmesine asla izin vermezdi. Her zaman bir şarj aleti vardı, hatta Kosta Rika'nın uzak bölgelerinde Wi-Fi'ye erişmenin yollarını bile buldu - iyi zamanın tutkularını ve sorumluluklarını çalmasına izin vermezdi.

Ben gençtim biliyorum ama *o* da gençti. Kendi başına bir iş kurmak için gençti. Tri-Force'da lider olmak için gençti. Bir güvenlik şirketi kurmak için gençti. Yaşın, zamanın ya da boktan telefon hizmetinin onu zafer ve başarı peşinde koşmaktan alıkoymasına asla izin vermedi.

Bir şeyin peşinden diğer her şeyi bir kenara bırakacak kadar koşmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Hayatımın erken dönemlerinin çoğunu yüzme için feda ettim. Ve ancak emekli olduktan sonra ihmal ettiğim tüm deneyimlere ayıracak zamanım oldu.

Kits'e hayranım çünkü hiçbir zaman diğer aşklarını gözden kaçıracak kadar odaklanmadı. Diğer arzularını. O kadar iyi hokkabazlık yapıyor ki, Aerial Ethereal'in Vegas'taki sirk gösterilerine katılabilir.

Ve kural kitabı. Acaba içinde başka ne var? Ben de gidip "Bu kural kitabını ne zaman görebilirim?" diye sordum.

Akara çadırı ön tarafa doğru yuvarlıyor ve bana kulak misafiri oluyor. "Koruma olduğun zaman."

Öfkelendim. "Yani asla."

Bana gülümsüyor ve Banks'e şöyle diyor: "Yılanları temizleyelim ve çadırdaki her şeyi çıkaralım. Onları buraya nasıl koyduklarını bulmalıyım."

Midem bulanıyor. Birinin onları kasıtlı olarak çadıra yerleştirdiğini düşünmüştüm ama Akara'nın eşyalarımızın üzerinde sürünen sürüngenlerin varlığını doğruladığını duymak rahatsız edici.

Çadırın girişine yaklaşırken onlara "Yardım edebilirim" diyorum. Uzun sarı çizgili gri bir yılan fermuarlı kapaklarda hareketsiz yatıyor. Lanet olsun...

Midem bulanıyor.

Bu yılanı tanıyorum. Akara beni çadırdan çıkarmadan önce üzerine basmıştım.

"Sulli?" Akara kaşlarını çatır.

"Onu ezerek öldürdüm," diye usulca nefes alıyorum. "Bunun olasılığı nedir ki?" "Çok yüksek," diyor Banks huysuzca, birkaç yılanla daha boğuşurken

elinde. "Sanırım burada dört düzineye yakın var."

Tahminim bir düzine kadar yanılmışım ve nasıl oldu da dört düzine yılan buldular?! Bu *önceden planlanmıştı*. Yanıyorum. Bazı ahmakların şaka yapmak için uyuduğum yere sızmasına kızdım.

Çok
komik.

Çok
şirin.

Çok komik. Küçük Sullivan Minnie Meadows'u korkutalım ve *çığlıklarını* duyalım.

Olmuyor. Bunun beni kamptan korkutup kaçırmaması gerekiyorduydu, tam tersini yapıyor. Burada bir kale inşa edeceğim ve asla ayrılmayacağım.

Alın bakalım, pislikler.

Ölü yılanı ormana götürdüm ve leşini bir kayanın yanına bıraktım. *Leş*. Lanet olsun, daha kötü bir incelik olabilir mi? Ölü bedenine başka ne diyebilirim ki?

Bir ceset, Sulli.

Doğru.

Cesede karşı nazik davranıyorum, *yılanın* cesedine. Kamp alanımızda, hepimizin çadırı yılanlardan ve eşyalarımızdan boşaltması biraz zaman alıyor.

Çadırın arkasındaki yarığı bulduğumuzda, Apex Ekibi'nin kampı terk etmesinin nedenini anladım. Korumalarım bu şakayı yaptıklarını fark ettiklerinde etrafta olmak istemediler.

Deliği bantlarken Akara bana "Bu gece cipte uyumalıyız," diyor.

"Burada değiller." Çömeliip dişlerimle bandı yırtıyorum. "Aptalca bir şakadan kaçmak istemiyorum." Kendimi ne kadar savunmak istediğime şaşıyorum. Normalde şakacıların olduğu ortamlardan kendimi uzaklaştırırdım ama kalıp yüzleşme riskini göze almayı tercih ediyorum.

Deliğe bant yapıştırarak ekliyorum, "Ve eğer bana zarar vermek isteselerdi, Kits, çadıra çingiraklı yılan koyarlardı."

Banks, "Bu gece için geri geleceklerini sanmıyorum." diyor. Güney Philly'li ses tonu daha kalın. "Pislik gibi görünüyorlardı ama aptal değillerdi. En iyi tahminim, kayalıklara doğru yürüyeceğimizi öğrendiklerinde geri dönecekleri." "Ve," diyorum Akara'ya ayağa kalkarken, "dirseğine kramp girmemeli

Bütün gece Booger'ın içinde. Kıracaksın sti-"

Eliyle ağzımı kapatıyor. "Ve bu, *dikişler yüzünden* bana bebeklik yapmana izin verdiğim son seferdi."

Avucunun altında gülümsüyorum ve sonra elini bırakıp saçlarımı yüzüme doğru savuruyor. "Tamam, fasulye. Çadırda uyuyacağız." Banks'e bakıyor. "Ama vardiyalı çalışacağız."

Banks, "Bu benim için sorun değil," diyor.

Ama benim uykumun yarısı kadar uyuyacak olmalarını sevmiyorum. Onlarla tartışmıyorum. Onların işi beni korumak. İşlerini yapmalarını engellemek, onlara ne yapmaları gerektiğini söylemek... Evet, bunu yapmayacağım. En azından yapmamaya çalışacağım.

Neyse ki onlar için, ben o kadar otoriter değilim.

Birlikte çadıra doluştuk, üçümüz de kendi yerlerimizi aldık. Ben ortada.

Banks solda. Akara sağda.

Bütün hafta boyunca ellerimizi ve dudaklarımızı kendimize sakladık. Kendi uyku tulumlarımızda kaldık. Ancak Apex Ekibi'nin gitmesi ve "sadece çadırların" bulunduğu kamp alanlarının bizim dışımızda boş kalmasıyla mahremiyet geri döndü.

Uyku tulumumun üstüne bağdaş kurup otururken ve sırt çantamı karıştırırken kalp atışlarım daha da hızlanıyor. Akara telefonunda geziniyor ve

Banks mesaj atıyor. Hepimiz sessiziz ama hiçbirimiz uyumak için harekete geçmiyoruz.

Aslında sırt çantamda ne aradığımı bilmiyorum. Sadece oyalanıyorum. Bu gecenin daha uzun sürmesini istiyorum. Uyku bir düşman gibi geliyor.

Bir paket renkli ip buluyorum, turkuaz, mavi-jean mavisi ve elma kırmızısı ipleri çıkarıyorum. Arkadaşlık bileziği de yapabilirim. Üç ipi birbirine düğümlerken, Akara ve Banks'in ne kadar yakın olduklarına dikkat ediyorum.

Sessizlik içimi kemiriyor ve ben de onu bozuyorum. "Demek tek seferlik bir şeydi, ha?" diye soruyorum. Akara ve Banks hücrelerinden göz kırpmıyorlar ve ben devam ediyorum. "Takıldığımız gece - ya da adına ne dersiniz deyin. Bir daha olmayacak. İstemediğimden ya da ikinizi de istemeyeceğiniz bir şey yapmaya zorlamak istediğimden değil." *Tanrım, Sulli! Çıkar ağzındaki baklayı.* "Evet, sadece açıklığa kavuşturmak istedim. Hepsi bu."

Akara telefonunu bir kenara koyuyor, ekran yanıp sönerek kararıyor. "Bunun tekrar olmasını istiyor musun?"

"Bu sadece benim ne istediğimle ilgili değil," diye karşı çıkıyorum ve aralarına bakıyorum. Banks Akara'ya bakmaya devam ediyor ama ifadelerini okuyamıyorum. "Ve sonunda birinize zarar vermekten gerçekten endişe duyuyorum."

Banks bir omzunu kaldırır. "Birimiz için Yellowstone'da geçireceğimiz bu zaman sizinle geçireceğimiz tek zaman. O yüzden fırsatım varken tadını çıkaracağım."

Onlardan birini incitmekle ilgili endişelerimi gidermiyor. Çünkü hepimiz inciteceğimi biliyoruz.

Bitmemiş bileziği bırakarak bacaklarımı göğsüme çekiyorum ve çenemi diz kapaklarıma dayıyorum. "Teorik olarak, siz ikiniz birbirinizi seçebilirsiniz. Beni bir kenara atarsınız ve bu iş bambaşka bir şekilde biter. Anlıyor musun?"

İkisi de kafalarını sallamaya başlar.

Akara parmak eklemlerini ovuşturur. "Bu yolculuğun bittiğini düşünmek bile istemiyorum. Philly'ye geri dönmek şu anda bir kabus gibi geliyor. Buradayken enerjimi tüketmeyecek sorumluluklarım var." Keskin bir nefes alıyor. "Ve eve döndüğümüzde, ne kadar sıklıkla sizinle ilgilenebileceğimi bilmiyorum, Sul. Burada olduğum gibi değil. O yüzden bu zaman benim için paha biçilemez."

Akara'nın her şeye sahip olması için 7/24 benimle olamayacağını biliyordum. Hakkabazlıkla ilgili bir şey bu, bir sürü kulüp yakalıyorsunuz, ama bir noktada, her kulüp

tekrar tutamadan havaya savrulur. Kitsuwon Securities'i yaratmak hayatına bir kulüp daha ekledi.

Korumam olmaktan zaman ayırması gerektiğini yüksek sesle onayladığını duymak her zaman zor olmuştur. Her şeye sahip olmasını istiyorum, ama bencil yanımda her şeye sahip olmayı diliyor.

Banks başını aşağı yukarı sallıyor. "Bu muhtemelen benim de seninle geçirdiğim en uzun zaman. Bunu hafife almıyorum."

Benimle vakit geçir.

Gerçekten ne kadar değerli olduğunu düşündüklerini fark etmemiştim. Kalbim kabarıyor. Beni bir anlığına yukarı kaldırıyor. Bileğimdeki düğümlü bileziği karıştırırken gülümsememi engellemek için kendimi zor tutuyorum. "Ben de aynı şeyi hissediyorum," diyorum usulca. "İkinizle de vakit geçirmek çok güzeldi."

Medyanın baskısı olmadan bazı ilkleri yaşayabilmek çok özel. Paparazzilerin olduğu bir sokağa adım atma endişesi olmadan. Burada kendimi özgür ve evcilleşmemiş hissediyorum. Olabileceğim en iyi *ben olabiliyorum*. Ve belki de Akara ve Banks olmasaydı bu kadar rahat olamazdım.

Hep istediğim şey buydu.

Özlemini çektiğim.

Yeni şeyler deneyimlememi kolaylaştırabilecek bir adamdan böyle bir rahatlık. *İki* erkekle bu kadar rahat olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ve puma saldırısından sonra, o geceki duyguya geri dönmekten başka istediğim bir şey yok.

Sıcaklık.

Sıcaklık.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. İçten dışa doğru korunduğumu hissediyordum.

"Bu senin için bazı şeyleri açıklığa kavuşturdu mu?" Banks bana soruyor.

"Sayılır," diye nefes alıyorum. "İkiniz de benimle vakit geçirmekten keyif alıyorsunuz, tıpkı benim sizinle olduğum gibi. Ama bu tekrar öpüşmekten fazlasını yapmamız gerektiği anlamına mı geliyor?"

"İstiyorum," diyor Banks.

Akara hemen ekliyor, "Ben de öyle."

"Hepimiz aynı çadırda olsak bile mi? Geçen seferki gibi mi?"

Birbirlerine sessizce sorun olup olmadığını sorar gibi bakıyorlar, sonra bana odaklanıp başlarını sallıyorlar. Daha önce aynı anda birden fazla kişiyle yaklaşma deneyimleri olup olmadığını anlayamadım, ama *bu bakışla* birlikte olmanın norm olmadığını tahmin ediyorum.

Ben de yüksek sesle, "Daha önce hiç parmakla ya da amdan siki l i r k e n aynı odada bulundunuz mu?" diye sordum.

Banks gülüyor, "Hayır."

"Seninle olan son sefer hariç," diye açıklıyor Akara.

İlginç.

Bu beni biraz rahatlatıyor. Keşfim tek başıma yaptığım bir yolculuk gibi gelmiyor. Bu büyük, uçsuz bucaksız yolculukta beraberiz ve hepimiz gülümsemeye başlıyoruz çünkü bizi nereye götüreceğini görüyoruz.

Burada, ormanda, hiçbir kısıtlama, sınır ya da içine atlamamız gereken kutular yoktur.

Sadece olmakta özgürüz.

Bu yüzden eve dönüşü ve son gülü unutuyorum. Sadece şu anda onlarla birlikteyim.

Akara beni bir an için süzüyor. "Biz sadece seni bekliyoruz Sul. Seni zorlamayacağız ya da hızını artırmayacağız."

Buna gülüyorum. "Kits, benim hızımın seninkinden *çok* daha hızlı olduğunu biliyorsun." Bana yaklaşıyor. Banks de öyle.

Nabzım daha sert atıyor.

Akara parmaklarını ayak bileğimdeki bileziğin üzerinde kaydırıyor. Tüy kadar hafif dokunuşu tenimde bir ürperti yaratıyor. "İkimizi de yürüyerek geçebilirsiniz, tabii. Ama benim bahsettiğim hız bu değil."

Bu...*ateşliydi.*

Isı etrafımı sarıyor. *Sıcaklık*, ona uzanmak istiyorum. Havada yüzüyor, ama henüz içimde değil.

Banks bir parmağını diğer bileğimin üzerinde gezdiriyor. Dokunuşu Akara'nınki kadar sinir bozucu derecede hafif. "Bu tempoyu senin ayarlayan önemli Sulli. Biz senden daha tecrübeliyiz." Duraklıyor, sonra ekliyor: "Ve eğer bir şey yapmadan önce konuşmak istersen konuşabiliriz. Bu konuşmadan atlanacak bir şey değil."

Akara başını sallar. "İletişim önemlidir."

Kaşlarımı daha da kaldırıyorum.

Bana bir bakış attı. "Bazen bu konuda berbat olsam da, bu önemli."

Nefes alarak ellerimi dizlerimin üzerine koydum. "Komik biliyor musun, muhtemelen tanıdığım en rekabetçi insan benim. Ve hiçbir zaman sekse ulaşılması gereken bir şey olarak bakmadım. Hiçbir zaman bir hedef olmadı."

"Hâlâ böyle mi hissediyorsun?" Akara kahverengi gözlerinin ardındaki endişeyle soruyor.

"Evet, öyle." Bu düşünceye gülümsüyorum. "İstiyorum çünkü beni iyi hissettireceğini biliyorum ve her zaman bu deneyimi yaşamak istedim. Ama birlikte rahat edebileceğim birini bulana kadar değil. Şimdiye kadar değil." Başparmağımı diz kapağımın üzerinde gezdiriyorum. "Bu yüzden hangi tempoyu istediğimi belirlemek zor çünkü maraton koşmaktan çok sprint yapmaktan hoşlanıyorum. Ama yüzmede 50 metre yerine 200 metre ve 400 metre serbesti seçtim çünkü 50 metreyi hep çok hızlı buldum. Çok çabuk bitiyordu, bilirsiniz. Bu mantıklı mı?"

Akara ve Banks o kadar geniş sırtıyorlar ki kendimi tamamen saçma bir şey söylemiş gibi hissediyorum.

Yüzüm kızarıyor.

"Çalı fasulyesi," diyor Akara.

Son derece yanlış olan lakabımı mırıldanıyorum.

Akara daha fazla gülümseyerek devam ediyor, "Çok çabuk bitmeyecek. Eğer bekaretini bana ya da Banks'e kaybedersen, bu 50 metreden daha uzun sürecek."

"50 metre ne kadar uzun?" Banks kaşlarını çatarak soruyor. "Olimpik tempo," diye yanıtlıyor Akara, "25 saniye."

Banks'in yüzü buruşur. "Ne oluyor lan? Kimse seni sadece 25 saniyeliğine sikmiyor."

Aptal gibi gülümsüyorum. Tuhaf ya da rahatsız edici olmadan seks hakkında konuşabilmek güzel. "Seks koşmak değildir," diyorum. "Anladım."

"İyi seks," diye düzeltiyor Banks.

Ya bu işi beceremezsem? Bunu daha önce de düşündüm ve hep bir panik dalgasına neden oldu. Pratik yapmaya ve antrenman yapmaya çok alışkınım ve seks pratik yapabileceğiniz veya antrenman yapabileceğiniz bir şey değil. Sadece... yaparsın. İlk sefer berbat bir felaket olabilir. Ama yine de bu yüzden bekledim. Böylece ilk seferimde pişman olma riskim azaldı.

Dudağımın içini ısııyorum. "Pekâlâ," diyorum. "Bu yüzden orta tempoyu seçiyorum.

Çok yavaş değil. Çok hızlı değil. 400m."

Banks tekrar açıklama için Akara'ya bakar.

"Sulli dünya rekorunu elinde tutuyor," diyor. "Üç dakika otuz üç saniye."

Banks'in gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. "Yüzme metaforlarıyla beni kaybediyorsun, Sulli." Başını eğiyor. "Benim için hecele. Seni becermemi ister misin?"

Nabzım alçalıyor, kelimelerimden önce cevap

veriyor. "Evet. Bunu istiyorum."

Evet.

Aniden bileğimi sıkıca kavradı. Sonra Akara'nınki diğer bileğimi daha sıkı kavırıyor. Birlikte bacaklarımı aşığı çekiyorlar. Sırtım bir tũy yatağı gibi uyku tulumuna çarpıyor. Bir nefes çekiyorum, kalçalarım çoktan eğilmiş.

BANKS MORETTI

YELLOWSTONE'DAN ÖNCE, başka bir erkek izlerken veya işin içindeyken bir kızla asla cinsel bir şey yapmadım. Bunu düşünmedim bile. Ama puma saldırısından sonra tereddüt etmedim. İlkleri ya da *öncekileri* düşünmedim. Sadece doğru olduğunu hissettim.

Şimdi olduğu gibi.

Doğru *hissettiriyor*.

Akara dudaklarına eğilip onu derinden öperken ben de içgüdülerime uyup Sulli'nin tayıtı kalçalarından aşağı kaydırıyorum. Sikim kıpırdıyor, kanım güneşe doğru şiddetle pompalanıyor.

Onları izlemek beni kızdırmalı. Dişlerini kızın alt dudağının arasına soktuğu ve elini kızın gömleğinin üzerinde gezdirdiği için öfkeden kıpkırmızı olmalıyım.

Ama bu hissi nasıl içtiğini görüyorum ve onun zevki benim zevkim oluyor. Bunu ona verenin Akara olmasının bir önemi yok, farkındayım. Bu çadırda yeni şeyler deneyimleyen tek kişi Sulli değil; üçümüz de *çok* yeni deneyimler yaşıyoruz.

Herkes için ilkler.

Herkesin şerefine.

Tayıtı ayak bileklerine kadar çekerken, hırıltılı bir ses çıkarıyor. Akara dudaklarından dökülüyor ve gözleri *bana dikiliyor*.

"Banks," diye nefes alıyor, sesi kısık.

Adımı böyle söylediğini duyunca ereksiyonumdaki damarlar nabız gibi atıyor. *Lanet olsun*. "Öyle mi?"

"Sana sakso çekebilirim." Bana sakso çekmeyi teklif etti, bu onun ilk sakso çekişi olacaktı. Akara'nın eli boynunu tahrik edici bir kırmızıya dönüştürüyor. Avuç içi

Gömleğinin altında hareket ediyordu, muhtemelen göğüslerine masaj yapıyordu.

"Bana sakso çekmene gerek yok, denizkızı," diyorum ona, taytını tamamen çekip çıkarırken. Onları yana fırlatıyorum. Beyaz külotunun her yerinde minik donut desenleri var.

Gözleri benden Akara'ya kayıyor. "Siz ikiniz biz bir şeyler yaparken birbirinizin aletini görmek istemiyor musunuz?"

Bunu düşünmemiştim bile.

Akara ona, "İsterse onu kırbaçlayabilir. Umurumda değil."

"Aynen," diyorum.

Onun aleti ya da herhangi bir alet beni rahatsız etmez. Benim de bir tane var.

Akara benden önce açıkladı, "Banks sakso çekmeyi sevmiyor." Benim hakkımda bunu bildiğini unutmuşum.

"Bir tane ister misin?" Sulli Akara'ya teklif ediyor. Sulli'nin dudaklarının sikine sarılışını izlediğimi hayal ediyorum ve daha da sertleşiyorum. *Evet, görünüşe göre bunu izlemek benim için sorun olmazdı.*

"Önce sen," diyor Akara.

O da başını sallar, sorun yoktur.

Tam, ham çekim beni ona çekiyor. Kalçasını, külotunun eteklerine kadar öpüyorum. Titriyor. Akara gömleğini ve sütyenini çıkarıyor. Dudakları tekrar dikilmiş meme ucuna gidiyor. Bir avucumu kalçalarına bastırıp onları açmaya yönlendirdiğimde gözleri benimkilere çarpıyor.

"Kahretsin," diye inliyor, Akara dilini meme ucunun üzerinde her gezdirdiğinde yukarı kalkıyor.

Amını avuçluyorum. Kumaş elimi teninden ayırıyor ama sıırılsıklam olmuş. Kaslarım kasılıyor, Sulli'ye doğru sallanmak için can atıyorum. Tanrım, onun tadına bakmayı çok istiyorum. Bundan da öte, onu boşaltmak ve onu en çok neyin kıvrandırdığını görmek için can atıyorum.

Kalçasının iç kısmını ısııyorum ve dudaklarının gırtlaktan gelen bir tahrikle parçalanışını izliyorum. Eli başıma doğru iniyor. Bir avuç saçımı kavradı.

Kavurucu. Bu çadırda bin derece yanıyor.

Sorduğumdan beri onunla *yatmama evet* dedi, ama bu onun ilk yiyişi. Ve önce Akara'yı istemeyeceğinden emin değilim.

Emin olmalıyım.

Külotunu indirmeden önce Sulli'ye "Önce beni mi istiyorsun?" diye sordum.

Sulli bir elini alnına bastırır. "Siz ikiniz sadece seçim yapamaz mısınız? İkinizin de bu seçimin ne anlama geldiğini anlamanızı istemiyorum.

her iki şekilde de."

Bu kararı bize vermek o kadar da basit değil.

Akara'nın bakışları yine bana çarpıyor. Benimki de ona.

İkimiz de onun üzerine inmek istiyoruz. Bana kıcıımı kaldırmamı söylemesini bekliyorum. Belki de hep birlikte kabul etmemi bekliyordur.

Bizim seçmemizi istiyor.

Birimiz pes etmek zorunda kalıyor ve ne kadar uzun sürerse o kadar geriliyor.

Sırf o acı verici seçimi yapmak zorunda kalmasın diye havlu atmak üzereydim. Ama Akara aniden, "En başta sana *evet dedi* Banks. Sen zaten oradasın."

Başımı salladım,

"Tamamdır." O da

başını sallıyor.

Sulli anında rahatlıyor. Parmaklarımı külotunun altından geçiriyorum. Kumaşı yavaşça kalçasından ve bacağından aşağı çekiyorum. Her hareketi hafızasına kazımış gibi beni izleyişinin tadını çıkarıyorum. Belki daha sonra inmek için.

Sulli'yle ilgili her şey etrafımda bir yumruk gibi, beni yoğun bir sürtünmeyle okşuyor ve ben de onu içime çekiyorum.

Gözleri önce benimkinde, sonra Akara'da. Onu nasıl tükettiğimizi izliyor. Akara yanağını, göğüs ucunu öpüyor ve ben külotunu çıkarırken kalçasını kavıyor ve onu benim için daha geniş açıyor.

Bandajına dikkat ederek kalçalarını sıkıyorum ve başımı indirerek kalçasının iç kısmına doğru daha sert öpücükler bırakıyorum. Amına doğru yükseliyorum.

İzliyor.

Akara sadece Sulli'yi değil, dudaklarımın vaat edilmiş topraklara doğru hareket edişini de izliyor. Bu sırada elleri onun üzerinde dolaşıyor ve göğüslerini, kulağını, dudaklarını öpüyor. Dokunulmadık hiçbir ten bırakmıyor.

Amını öptüğüm an, kıvranmaya başladı.

"Siktir," diye ağlıyor.

Tadı inanılmazdı. Tomurcuğu emmeden önce dilimle klitorisini okşuyorum ve gerçekten şehre gidiyorum ve o kendini kaybediyor. Sulli o kadar yüksek sesle inliyor ki Akara sesleri öpüp uzaklaştırmaya çalışmadan önce eliyle ağzını kapatıyor.

Bacakları sarsılıyor, sırtı kavisleniyor, tamamen bunalmış durumda. Zaten başlangıçta çok tahrik olmuş ve şişmişti, doruğa jet hızıyla ulaşmasına şaşırmadım.

Ben daha açım. Akara biraz daha sert, Sulli ile öpüşüyor. Parmaklarımız etinde daha derine iniyor. Ona açım ve o daha da ıslanıyor, ısınıyor.

Gözleri neredeyse yuvarlanıyordu.

Göğsümden bir inilti yükseliyor. Akara derin bir ses çıkarıyor.

Tekrar klitorisile oynuyorum. Kıvranıyor, zevkle haykırıyor. Akara bir bacağına açık tutana kadar bacaklarını kaydırıyor, kolu dizinin altına takılıyor.

Eli başıma ve Akara'nın pazusuna doğru uçuyor ama Akara onun bileklerini tutarak ellerini başının üzerine çekiyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye bağıyor.

Bu yoğunluk beni çıldırtıyor. Sikim boxer-şortumun içinden patlamaya hazır.

Kalçalarının arasını daha derinden emer emmez ve ona, bana ve ona sahip olma şeklimize bakar bakmaz, bir zirveye patlıyor. Tiz iniltisi beş dakika ötedeki karavan kampçılarını uyandırabilirdi ve Akara yine eliyle onun ağzını korumakta gecikmedi.

Çok gürültücü.

Gülümsüyorum. *Bu yönünü seviyorum.*

Onun beni sevdiği kadar ben de onu seviyordum.

En iyi sevişme duyguları: karşılıklı çekim ve tatmin.

Onun aşağı inişini izliyoruz ve Akara kollarını indirmeden önce bileklerini öpüyor.

"Vay anasını," diye nefes alıyor, sonra huşu içinde gülüyor. "Demek böyle bir hismiş?"

Hepimiz gülümsüyoruz, ta ki araba ışıkları aniden kamp alanımıza doğru gelene kadar.

Hava duruluyor. Bakışlarım daralıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor Akara. "Geri döndüler."

Apex Takımı.

Sulli hızla tozluklarına uzanır.

Tekrar takmasına yardım ettim. Akara telsizini aldı ve SFO'dan gelişmeleri sordu.

Sulli tamamen giyindiğinde silahımı alıp çadırdan çıkıyorum. Adrenalin şu anda ereksiyonuma yardımcı olmuyor, boxer-şortumun kumaşına acı verici bir şekilde baskı yapıyor. Uzun adımlarla Booger'ın yanındaki yola çıkıyorum ve Apex Takımı'nın Jeep Wrangler'ının bana doğru yuvarlanışını izliyorum.

Işığın altında kendimi savunmasız hissediyorum, ama siktir et, umarım onlara göz kırparak çok iyi bir iş çıkarıyorumdur. Altı-yedi yaşındayım ve sinirliyim, şu anda benimle uğraşmak istemezler.

Cip durur ve ardından hızlı bir üç nokta dönüşü yaparak geldikleri yöne doğru geri giderler.

Güzel.

Gitme.

Arkamı döndüğümde Akara çadırın yanında duruyordu.

Eğilip içeri girerken ona "Uyuduğumuzu düşünmüş olmalılar" diyorum.

"Tekrar geri gelecekler," diyor Akara, beni takip ederek.

Çadırın fermuarını çekerken Sulli aramıza bakıyor. "Geri gelirlerse bir şey yapma riskine girmememiz gerektiğini biliyorum ama sizi de kurtardığımı bilsem kendimi daha iyi hissederdim."

"Ben iyiyim," diyorum ona.

Akara başını sallıyor, "Riske atmamalıyız."

"İkiniz de kaya gibi sertleşmişsiniz."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Geçer." Evet, çok sıkıştım ama onun boşalmasını görmekten ve onu boşaltmaktan şu anda boşalmaktan alacağım zevkten daha fazla zevk aldım.

"Kitler?" Sulli soruyor.

"Başka zaman." Telsizindeki gevşek bir kabloyu düzeltiyor. "Bu önemli değil." "Senin ihtiyaçların benim için önemli."

Gülümsüyor. "Asla demiyorum. Sadece şimdi değil."

"Tamam," diyor anlayışla. "Ama belki de uyumak zorunda değiliz uyku tulumlarında? Bunu riske atabilir miyiz?" Akara'ya bakıyorum. Patron

o.

Başını salladı. "Bunu yapabiliriz."

Hepimiz uyku tulumlarının altına bir battaniye gibi giriyoruz ve Sulli yüzünü bana dönerek yan yatırıyor. Başını göğsüme gömüyor ve sonra arkasına uzanıp Akara'nın gömleğini çekiyor. Göğsü onun sırtıyla aynı hizaya gelene kadar yaklaşıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor.

Öpüşmüyoruz.

Onu tutmuyoruz bile.

Ve yine de çok samimi hissettiriyor. O anda fark ettim ki, bunu hiç yaşamamıştım. Birçok kadınla yattım ve çoğu zaman duygusuzdu. Hatta unutulabilirdi. Her zaman aşkta kötü olduğumu düşünmüştümdür. Ama belki de başlangıçta hiç yaşamamışımdır. Hiç böyle bir yakınlık yaşamadım.

Bu beni vurdu.

"İlk vardiyayı ben alacağım," diye fısıldıyor Akara bana. "Biraz uyu Banks." Gözlerimi kapatmak çok zor.

Ama emirlerini yerine getirip uykuya dalmaya çalışıyorum.

AKARA KITSUWON

YAKINDAKİ KÜÇÜK kasaba bir bakkal, bir lokanta ve arka tarafında bir evcil hayvan dükkânı olan yem ve olta dükkanından oluşuyor. Sulli, Booger'ı Fish Hooks'un park yerine çekiyor ve ben de radyomu ayarlıyorum.

"Sulli, bunu yapmak istediğine emin misin?" Soruyorum. "Bu onları daha da kızdırabilir."

Gözlerini meydan okurcasına mağazaya dikeyyor. "Eğer istedikleri bir şaka savaşıysa, bu lanet olası bir şaka savaşı olacak."

Banks ve ben bu sabah Apex Ekibi ile yüzleştik ve yılanlar hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandılar. Ama biz arkamızı döner dönmez, yaptıkları yanlarına kâr kalan liseliler gibi kıs kıs güldüler. O anda misilleme yapmak istedim. Ama bu aynı zamanda benim farklı bir yanımdı. Bir güvenlik şirketine sahip olmayan ve tehditleri yatıştırmaya ihtiyaç duymayan tarafım.

Banks ona "Altınız bizde," diyor.

Hepimiz dışarı çıkıp mağazaya girerken başımla onaylıyorum. Kahretsin, ilk önce koku çarpıyor, neredeyse beni deviriyor: balık yemi ve hamster kafesleri için kullanılan çam yongalarının güçlü, çatışan kokusu.

"Tanrım," diye burnunu kıvrır Banks.

Sulli bir görevde, dükkânın arka tarafındaki poster panosunda "PET SHOP" yazan yeri hedefliyor. Yıldırımından hızlı müşterimin önüne geçmek için koşuyorum.

"Yavaşla, Sul." Önünde ilerlerken bir elimi kalçasına, kıcının yanına doğru kaydırıyorum. Bu yolculuktan önce ona hiç böyle dokunmamıştım.

Bu yüzden ayaklarının aniden durmasına neden olan şeyin benim sözlerim olduğunu sanmıyorum. Bakışları sanki dokunduğumu gören var mı diye dükkânın içinde hızla geziniyor.

Onu.

Fish Hooks boş.

Birinin görmesi bir parçamın umurunda olmazdı.

Umursamalısın, Nine. Babamı duyuyorum, en azından ne söyleyeceğini hayal ediyorum.

O ahlaki, babacan ses bana hayatım boyunca rehberlik etti.

Umursamam gerektiğini biliyorum. Çünkü bu işleri karmaşıktırır ve sırf birlikte görüldük diye beni seçmesi için onu zorlamak istemiyorum.

Kahretsin, ona herkesin içinde dokunmak istiyorum. Dokunmamak beni öldürüyor.

Tezgâha ulaştık. Zile yapıştırılmış bir notta "*Servis için bana ulaşın*" yazıyor.

İki kez vuruyorum.

Ping. Ping.

Sulli ayaklarının üzerinde zıplıyor ve gözleri Banks'e kayıyor. "İyi misin?"

Koyu renkli bir güneş gözlüğü takıyor ve ona sadece başını sallıyor. Muhtemelen *migren*. Geçici bir baş ağrısı değil. Onu izledikçe kaskatı kesiliyorum.

Son zamanlarda kaç tane oldu? Umarım yanılmıyordumdur ve bunlar sadece seyrek. Birlikte daha fazla zaman geçirdiğimiz için onun sağlığına normalden daha fazla dikkat ediyor olabilirim.

Park yerini gösteriyorum. "Torpedo gözünde bir şişe Tylenol bıraktım. Senin için alabilirim."

Elini omzuma koydu. "Ben bakarım."

O ayrılmadan önce, gri sakallı bir adam *sadece çalışanların* girebildiği Kapı. "Yılanlar için geldiyse, biz yokuz."

Banks çıkarken "Bok çuvalları," diye mırıldandı.

Sulli kaşlarını çatıyor. "Biri *tüm* yılanlarını mı satın aldı?"

Boş yılan yaşam alanlarına odaklanıyorum. "Kaç tane vardı?" "Yaklaşık elli tane," diyor Gri Sakal, isim etiketinde *Chuck* yazıyor. "Bazıları

Yırtıcı kuşlar organizasyonu onları kartallarını beslemek için kullanıyor." Sulli ve ben baktık. Evet, bu saçmalık.

"Yılanlar için burada değiliz." Siyah saçlarımı geriye itiyorum, kırmızı beyzbol şapkamı ters takıyorum. "Cırcır böcekleriniz var mı?"

Başını sallıyor. "Tabii. Tabii. Kaç tane?"

"Sende ne kadar varsa," diyor Sulli. "Benim bir kurbağa kolonim var." Bunu toplayabildiği kadar ciddiyetle söylüyor - ki bu pek fazla değil.

Gülmek için dudaklarımı yalıyorum.

Chuck sadece omuz silkti. "Her neyse. Ödediğin sürece ne için oldukları umurumda değil. Burada bekle." Arka tarafta kaybolur.

Big Sky macera broşürleri -rafting, balıkçılık, kano- tezgahın üzerinde düzinelerce sergileniyor. Kötü durumdaki dirseğimi yüzeye dayadığımda ağrım hafifliyor. Dikişler dün atıldı ve Farrow tüm yaralarımızın iyileştiğini söyledi.

Sulli'ye doğru eğilerek ona "Hâlâ boktan bir yalancısın" diyorum.

"Hey, *bizi* gizli tutuyorum, değil mi? Yani en azından yalan söyleme konusunda bronz madalya almaya değerim." Vitrinin camlı pencerelerine bakıyor. Olta fiçileri ve sinek balıkçılığı kıyafetleri giymiş mankenler dışarıdan görüntünün çoğunu engelliyor. "Banks'in iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Bir Tylenol almak ne kadar sürer?"

Şu anda Banks'i düşünüyor.

Bunun beni bu kadar rahatsız etmemesi beni şaşırtıyor. Kıskançlık, onun için duyduğum endişenin altında eziliyor. Sulli'nin de onun iyiliğini düşünmesi beni mutlu ediyor.

Mikrofonumu tıklıyorum. "Akara'dan Banks'e, iyi misin?"

Banks hemen cevap verir. "İçkici adam bekarlığa veda partisi için geri aradı. Birazdan gelirim."

Thatcher, Banks ve ben, Moretti kardeşler güvenliğe katıldığından beri *Kaybedenler Kulübü* adlı bir grup sohbetinde birbirimize mesaj atıyoruz. Telsizden duyulmasını istemediğimiz şeyler olduğunda da mesajlaşırız. Geçenlerde Thatcher grup sohbetini kullandı ve ben de mesajlar geldiğinde Banks'in yanındaydım.

Bekarlığa veda partisi planlaması nasıl gidiyor? - Thatcher

Bu konuda endişelenme. Ben hallederim. - Bankalar

Maximoff, Jane'in bekârlığa veda partisini düzenlemeyi çoktan bitirdi.

- Thatcher

Banks neredeyse kürdanıyla boğuluyordu. Yaralı bir hayvan gibi bana döndü ve kardeşinin partisine hazırlanmak için henüz tek bir şey bile yapmadığını biliyordum.

20 Ekim'eth 2 haftadan az bir süre kaldı. Fazladan yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin. Yardım edebilirim - Thatcher

Stres yapmayı bırak. Ben hallederim. - Bankalar

Onun telefonunu kullanarak Banks için bazı aramalar yaptım. İçki dükkanı da dahil. Banks pek çok şeyde harikadır ama aşına olmadığı işleri erteler. Altılı bira ve birkaç düzine kanattan daha pahalı bir parti planlamak gibi.

Ben de arkadaşşıma yardım ettim.

Mikrofonumu ağızıma götürerek Banks'e "Acele etme" dedim.

Banks ve Sulli, her zaman baş başa vakit geçiriyor gibiler. Banks'in telefonda olduğı ve benim olmadığım nadir bir an mı? Evet, onunla baş başa geçireceğim bu fazladan birkaç dakikaya *imreniyorum*.

Mikrofonu bıraktıktan sonra Sulli'ye Banks'i anlattım. *Görünüşe göre onunla onun hakkında konuşmadan duramıyorum*. Bu imkansız.

Konuyu Banks'ten uzaklaştırmak istememin tek gerçek nedeni de *korku*.

Korkarım onu ne kadar çok tartışırsak, sonunda onu o kadar çok seçecek. Sanki ben Sulli için sadece bir arkadaşmışım gibi. Hep öyle oldum.

O romantik.

Güvensizliğimi bir kenara itiyorum çünkü gerçekten bir pislik olmak istemiyorum. Ve aslında Sulli'ye onun hakkında sır vermek isterken Banks'i konuşmalarımızdan *uzak tutan bir* pislik gibi hissediyorum.

İçki içen adamdan bahsetmeyi bitirdiğimde kaşları çatıldı. "Sence bekârlığa veda partisi stresi baş ağrılarını daha da mı kötüleştiriyor?"

"Bilmiyorum." Kaşlarımı çattım. "Onu çok fazla gördün mü?"

"Philly'den ayrılmadan önce kesinlikle bir tane vardı. Bana sadece baş ağrısı olduğunu söyledi."

"Ben de," diye başımı salladım. "Ama daha yakın zamanda." Mağazayı kolayca tarıyorum.

"Yolculuğa çıkmadan önce baş ağrısı çektiğine göre *bizden kaynaklanıyor* olamaz, değil mi? Tüm bu... durum ona fiziksel acı vermiyor mu?"

Yumuşakça gülümsüyorum. "Bu durum mu?"

Sesini alçaltmaya çalışıyor. "Biz çadırdayız."

Daha fazla gülümsüyorum. "O durumda *hiç* stres yoktu Sul. Güven bana." Banks *ondan hoşlanıyordu ve bunu biliyorum* çünkü onun yenmesini ve ondan kurtulmasını izliyordum.

Bu da beni neredeyse yok ediyordu.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, bu coşkulu bir yok oluştu. Kızgın, öfkeli, sinirli bir yok oluş değil. Tüm bunları hatırladıkça neredeyse ısınıyordum. Ve evet, bacaklarının arasında olmak isterdim ama dudaklarına karşı olmayı seviyordum. Onu öpmek.

Ona dokunmak.

Bir şey kaybediyormuşum gibi hissetmedim. Sadece daha fazlasının bir parçasını. Onun hoşlandığı, onun hoşlandığı, benim hoşlandığım bir şey.

Ayrıca Banks'in boktan ilklerine bu kadar takılmasından nefret ediyorum. O mutlu olmayı hak ediyor ve onun iyi vakit geçirdiğini görmek ve hatta onunla iyi vakit geçirmek beni mutlu ediyor. Dün gece eğleneliydi.

Anın tadını çıkarıyorum.

Yeni deneyimler beni otostopla geri göndermiyor. Banks kadar özgür değilim ama kendimi konfor alanımın dışına atmaya çalışıyorum. Eğer orada kalsaydım, yaptığım şeylerin yarısını asla yapamazdım.

Muay Thai için yumruklar ve tekmeler alıp verdim. On dört yaşında babamla bungee jumping yaptım. On sekizimde bir spor salonu açtım. Snowboard kara elmasları. Meadows ailesiyle köpekbalıklarıyla yüzmek.

Sulli'nin peşinden git.

Bir parçam ukala bir pislik olup, "*Beni ondan daha çok seviyor*" diyebilmeyi diliyor. *Bunu çantada keklik görüyorum*.

Ama ben öyle düşünmüyorum. Aklımı kaçırmamak için buna bir yarışma gibi bakmayı bırakmaya çalışıyorum.

Sadece onunla vakit geçirmek istiyorum.

Küçük bir dağ kasabasındaki dükkânda Sulli benim güvencemle daha rahat nefes alıyor. Montana çıkartmalarıyla dolu bir kaseyi karıştırıyor. Yüzde yüz Winona için bir hediye arıyor.

Sulli'nin yanındaki kartpostal rafını çeviriyorum, sonra bir tanesini çıkarıp burnuna atıyorum.

Gülümsememe karşılık vermemek için kendini zor tutuyor. "Benimle burun karıştırma yarışına girmek istemezsin. Seni döverim, sonra da surat asarsın."

"Ama bana karşı kazanmayı sevdiğini sanıyordum?" Burnuna tekrar fiske vuruyorum.

Kartpostal alıyor. "Evet, çünkü sen tanıdığım en acılı eziksin. Sızlandığın zaman zafer çok daha tatlı oluyor-"

"Ben *sızlanmam*," diye
gülümseyerek alay ediyorum.

"Sızlanıyorsun." O da sırtıyor.

Dudaklarına birden fazla kez baktım.

Alttakini ısırtıyor. "Siktir." Başını benden yana çeviriyor. Nabzım atıyor. "Sorun ne Sul?" Başımı eğiyorum.

Sulli uzun kahverengi saçlarının arasından bana bakıyor. "Bazen rüya gördüğümü düşünüyorum - sen ve ben birlikte - ve sonra sen bana öyle bakıyorsun ve ben bunun gerçek olduğunu hatırlıyorum." Daha büyük bir nefes alıyor. "Oldukça bunaltıcı, ama muhtemelen bunun nasıl bir his olduğunu zaten biliyorsundur."

Kafam karıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Arkadaştan sevgiliye dönüşen biri." Birdenbire kullandığı *sevgili* sözcüğünden ürküyor.

Gülümsüyorum, "Sevgilim olmak istemiyor musun?"

"Kits," diye inliyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun." "Tamam, sevgilim."

"Siktir git." Kartpostal burnuma yapıştırdı.

İkimiz de gülüyoruz.

Kartpostal rafını çeviriyorum ama ona bakıyorum. "Sonunda çıktığım arkadaşlarım oldu ama hiçbirisi senin gibi olmadı. Uzun zamandır senin iyiliğınle ilgileniyorum Sul. Bu sadece farklı bir duygu. Daha yoğun."

Onsuz yaşayamam.

Şimdi rafı döndürüyor. "Benimle arkadaş olmaya geri dönmenin senin için kolay olacağını mı düşünüyorsun?"

Gerginim.

Şimdiden benden ayrılıyor mu?

Ben cevap veremedenden şöyle dedi: "ünkü bazen her an fikrini değıştirmeni bekliyormuşum gibi hissediyorum. Sanki o düğmeyi çekip aramızdaki ilişkiye geri dönebilirmişsin gibi."

Midem bulanıyor. Sulli'nin altından halıyı çekip alabilecekmişim gibi hissetmesini istemiyorum. Geri sarmak için. Bunu ona yaptığımı hayal etmek bile beni mahvediyor.

Bunu yapabilir
miyim?

Evet.

Ona

mı?

Hayır.

Ama arkadaşlığımızın sadece bundan ibaret olduğunu söyleyip dururken böyle hissettiği için onu suçlayamam. Arkadaşlık. Çimentoya yazılmış. Mermere oyulmuş. Dünyanın merkezine kazınmış.

"O düğmeyi çekmeyeceğim," diyorum içimden. "Sana söz veriyorum Sulli. Sadece arkadaşın olmak istemiyorum."

Yeşil gözleri dudaklarından önce gülümsüyor. "Öyle mi?"

"Evet," diye başımı salladım. "Ve kar yağmıyor, yani bu bir rüya olamaz."

"Bir süredir bunlardan içiyor muydun?" diye merak ediyor, daha endişeli görünüyor.

"Aslında hayır," diye itiraf ediyorum. Şimdi düşünüyorum da, sonuncusu puma saldırısından önceki geceydi.

Kaşları kalkıyor, en az benim kadar şaşırmış. Cevap vermek için ağzını açıyor ama Chuck elinde canlı cırcır böcekleriyle dolu üç alışveriş torbasıyla geri dönüyor. Bok gibi ses çıkarıyorlar. Bize kasayı gösteriyor, sonra da arka tarafa doğru koşuyor.

Sulli ödememe izin vermiyor. "Bu benim fikrim."

Cüzdanımı hâlâ çıkarmamıştım. "Bunu kartvizitime koyabilirim." "Bunun güvenlik şirketinizle ne ilgisi var?"

"Bu seninle ilgili," diye hatırlatıyorum ona.

"Hayır," diye tersliyor. "Param var." Güven fonundan. Ve "Daha önce hiç karşı koymadın." diye iddia ediyor.

"Çünkü daha önce benim kız arkadaşım değildin." *Kız arkadaş* kelimesi ağzımdan çıkıyor ve bir kase daha Anında Pişmanlık yiyorum. Çünkü *Banks* için kötü hissediyorum.

Nedir bu suçluluk duygusu?

Keşke tüm bunlar olurken onun duygularını bu kadar önemsemeseydim, ama buna engel olamıyorum.

Sulli şaşkına dönmüş görünüyor.

"Randevu demek istedim," diye düzelttim. "Seninle çıkıyorum ve bir randevunun ödemesine izin vermem."

"Bu bir randevu mu?" diye gülümsemeye başlar.

"Sıradan bir randevu," diye başımı salladım. Kesinlikle normal bir randevuda yapacağım şey değil. İntikam için cırcır böceği almak. Ama Sullivan Meadows bir Amerikan prensesi, bu yüzden bunun normal olacağını hiç düşünmemiştim.

Gülümsüyor. "Tamam." Ama bankamatik kartını deftere geçiriyor. "Bu sefer randevumun parasını ben ödeyeceğim."

"Peki," diye gülümseyerek iç geçiriyorum ve kartı cüzdanıma yerleştiriyorum. Ayrılmadan önce ikimiz de uzak duvardaki kano rafının yanında oyalanıyoruz. O da benimle fazladan zaman geçirmek istiyor olmalı. Göğsüm kabarıyor ve ikimiz de alışveriş çantalarımızı yere bırakıyoruz.

Sulli üç kişilik kanoyu inceliyormuş gibi yapıyor. Çoğunlukla bana bakıp duruyor.

"Aklında ne var?" diye sordum.

Parmakları kanonun canlı yeşil dış yüzeyinde geziniyor. "Umarım seni ve işlerini desteklediğimi biliyordur. Seni engellemek istemiyorum ve kaçtığın için seni suçlamıyorum."

Nefes almak zor. "Böyle mi düşünüyorsun? Seni ektiğimi mi?"

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Hayır... Bilmiyorum. Sanırım bir anlamda teknik olarak öylesin, ama bu anlaşılabilir bir durum. Benim tam zamanlı korumam olmaktan daha fazlasını istediğini de anlıyorum."

*Bundan fazlasını
istemiyorum. Ama ben
istiyorum.*

Bundan nefret ediyorum.

Babam için istemiştim. Kendim için. On sekiz yaşımda kendi spor salonumu açtığımdan beri her şeyi istedim. Ve bu *zor oldu*. Aksilikler ve engellerle karşılaştım ve şimdi yeni bir şirket kurmanın da kendine has zorlukları var. Ama hiçbir zorluk Sulli'ye veda etmek kadar zor olamaz.

Connor Cobalt'ın sesi kafamın içinde çınlıyor: *Ya tam zamanlı koruma ol ya da iş adamı. Büyük ihtimalle ikisini de yapamazsın.*

O zaman henüz gelmedi. Geldiğine inanmayı reddediyorum.

"Ben hâlâ senin korumanım," diye hatırlatıyorum ona. "Hiçbir şey değişmedi."

Henüz değişmedi.

Başını sallıyor ama tam olarak ikna olmuş görünmüyor. "Açıkçası, sana en çok mutluluk getirecek şeyi istiyorum. Eğer bu benim detaylarımı başka bir şey için bırakmak anlamına geliyorsa, anlarım." Duraksıyor. "Acıtmayacağını söyleyemem. Birisi bir keresinde bana *aşkın acı verdiğini* söylemişti, muhtemelen bu yüzden o kadar kolay olmayacaktır."

Sevgiler.

Nefes alıyorum. "Kim söyledi bunu?" Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Tereddüt ediyor, bocalıyor, ağırlığını değiştiriyor. "Ben mi?"

Banks söyledi.

Siktiğimin Banks'i.

Üzgün bile olamam. "Yalan söyleme dalında bronz madalya bile

kazanamazsın. Üzerinde *Kaybeden yazan* ucuz bir teneke şişe kapağı alırdın."

Gülümseyerek kolumu itiyor.

Ben de gülümsüyorum, sonra daha ciddi oluyorum. "Destegi ni takdir ediyorum, her zaman da edeceğim ama öylece çekip gitmek de benim için kolay değil. Senin koruman olmayı seviyorum Sulli. Elimden geldiğince, yapabildiğim sürece seninle ilgilenmek istiyorum." Yaklaşırken dudaklarına bakıyorum; o da benimkilere bakıyor ve "Ben de seni öpmek istiyorum" diyorum.

Parmaklarım yan tarafındaki bileklerinde sıkılaşıyor ve nefesi kesiliyor.

"Dostça bir öpücük mü, yoksa...?" Şakacı bir şekilde gülümsüyor ama ağzıma bakarken gülümsemesi kesiliyor.

Dudaklarım kulağına düşüyor, ona daha fazlasını veriyorum. "Boşaldığımı duydum Sul. Seni *boşalttım*. Ve her gece yatağa girdiğimde kendimi senin içinde hayal ediyorum. Yani *hayır*, dostça bir öpücük değil."

Göğsü daha derin bir nefesle yükseliyor. "Biraz ip alalım mı?" Gözleri daha büyük bir meydan okumayla benimkilere kilitleniyor.

"Ama çalı fasulyesi, tırmanmak için yeterince ipin var."

Yüzü kızardı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Öyle mi?" Pislik gibi davranıp ona zor anlar yaşıtıyorum ama elimde değil. "Kits-"

"İpe ne için ihtiyacın var?" Söylediğini duymak istiyorum. Aramızdaki hava yoğunlaşıyor, tahrik oluyoruz.

"Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum." Ellerimin hâlâ sıkıca kavradığı bileklerine bakıyor. "Bunu yapman hoşuma gidiyor."

Yaklaşıyorum. Vücutlarımız birbirine değiyor ve dudaklarımız bir nefes uzakta olacak şekilde hafifçe eğiliyorum. "Seni öpmemden hoşlanıyor musun?" Merak ediyorum.

"Evet. Bunu ben de sevdim." Gözlerimi görmek için geri çekildi. "Seni öpmemden hoşlanıyor musun?"

"*Sulli*," diye inliyorum ve daha iyi bir karşılık vermek için dudaklarına eğilip onu derinden öpüyorum. O da içime gömülüyor. Sırtını kanolardan birine çarpıyor ve biz öpüşürken, kanoların devrilmemesi için onu kenara çekiyorum. Cırcır böcekleri etrafımızda yüksek sesle cıvıldıyor.

Sonsuza kadar bu anda kalabilirim. Hiç ayrılmadan.

Asla gerçekten istemem.

Ama sonra gerçekliğimi delen bir ses duyuyorum. Beni ondan koparıyor.

"Bölmekten nefret ettiğimi söyledim ama etmiyorum. Kuzenimle bir saniye konuşmam gerekiyor."

Sulli ve ben ayrıldık.

Kahretsin.

Charlie'nin Cobalt'ı siktiğini görünce *yaşadığı* şokla kanoların rafi.

Hepsi Jenga parçaları gibi düşüyor. Onları düzeltmeye çalışamayacak kadar hızlıydılar ama birinin Sulli'nin üzerine düşmesini engelledim. Kano baş aşağı, Sulli ve ben onu üstümüzde tutuyoruz, saf şokumuz birbirimizin üzerinde.

Dükkana geldiğini nasıl kaçırdım?

Bakışlarımı Sulli'nin üzerinde hafifletiyorum. Onu rahatlatmaya çalışıyorum. Ama kuzeni az önce bizi öpüşürken gördü, bu çok *kötü*. Elimizdeki kanonun üstüne bir kano daha düşüyor.

Sulli ve ben darbeyi destekliyoruz ama daha yüksek bir *çatırtı* duyuyorum.

Yukarı bakıyoruz ve büyük yarığı görüyoruz.

Sulli bana "Kanoyu kartvizitine koyabilirsin" dedi. Kanonun arkası tam bir bok gösterisi olmasaydı gülerdim.

"Ne oluyor be?!" Kanoyu başımızdan çekerken Chuck mağazanın derinliklerinden bağılıyor. Ama bizi kontrol etmek için ortaya çıkmadı.

Kanoyu diğerlerinin üzerine bırakırken, mağazanın girişinden ayak sesleri geliyor. "Neler oluyor?" Banks hepimizin arasına bakarak soruyor.

Oscar Highland-Oliveira, Charlie'nin yanında kısa bir süre durur ve kanolara bakar. "Herkes iyi mi?"

Öfke kabarıyor. Oscar her zaman yer değişikliğini bildirmiyor ve genellikle bunu görmezden geliyorum çünkü zor bir müşteriyle uğraşıyor. Ama puma saldırısından sonra, ona ve Farrow'a özellikle söyledim, herhangi bir yere *giderseniz, telsizleri kullanın ve yerinizi bildirin, mazeret yok*.

Bu olayın önlenmesinin yanı sıra, Yellowstone'daki gerçek acil durumlar için bu bilgiye sahip olmalıyım.

Ona odaklandım. "Neden bana buraya geleceğini söylemedin?"

Oscar kaşlarını çatar, gözlerinde şüphecilik vardır. "Yolda bağlantıyı kaybettim. Geri döndüğümde çoktan buradaydık ve Banks bizi dışarıda paralel park ederken gördü."

Charlie bana bakıyor.

Bakışlarından kaçmıyorum. Onun tarafından asla korkutulmadım ve her zaman imkansız durumlardan kurtulmanın yollarını buldum. Ama benim hatam her zaman yaptığım tipik bir hata değil.

Yirmi iki yaşındaki bir çocuğa nihai kaosa neden olması için mükemmel bir mühimmat verdim.

Şu anda Oscar'a daha fazla baskı yapmak ve bunun yeterince iyi olmadığını söylemek istiyorum. Buraya geldiğinde yine de telsizle haber vermesi gerektiğini söylemek istiyorum ama sesim hissettiğim kadar kızgın çıkarsa fazla şüpheli olacağından endişeleniyorum.

Önemli değil. Charlie bizi gördüğüne göre sırrımız zaten yarı yarıya açığa çıktı. Her şeyi burada, şu anda patlatabilir.

Dedikodu söz konusu olduğunda Oscar'ın bana karşı hiçbir bağlılığı yok ve Sulli'yi öptüğümü öğrenirse, bunu diğer Yale çocuklarına hemen söyleyecektir. Kahretsin, muhtemelen şu anda onlara telsizle haber verir.

Ve Banks.

Bana uzunca bir süre bakıyor, kahverengi gözbebeklerinde şaşkınlık ve sorular pırıldıyor. Her şeyi *berbat ettim*. Herkes Sulli'yi öptüğümü öğrenecek ve bu onu kenara itecek. Ve sonunda onu seçerse, bu onun için işleri daha da karmaşık hale getirir.

Dağınık.

Çok

dağınık.

Ve sadece Charlie Cobalt bunu daha az karmaşık hale getirme yeteneğine sahip. Bir zamanlar toplam *iki* ay boyunca onun korumalığını yaptığımı düşünürsek, nefesimi tutmuyorum.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

VAY ANASINI.

Vay anasını!

Charlie, Akara'nın beni öptüğünü *gördü-Charlie*, tüm kuzenlerim arasında tam bir joker olan tek kuzenim. Neredeyse Moffy'nin öğrenmesinden daha kötü. Aşırı korumacı ağabey rutinini uygular ve sonra Jane'e yaptığı gibi benim için mutlu olmaya razı olurdu.

Charlie'nin ne yapacağını bilmiyorum.

Ne *düşündüğünü* bile bilmiyorum.

Sikey

im.

Sikey

im.

Lanet olsun.

Charlie hiçbir şey olmamış gibi davranarak korumasına döner. "Sulli ile konuşmam gerekiyor." Akara, Banks ve Oscar arasında bir bakış atar. "Ben de kuzenimle özel olarak konuşmak istiyorum."

"Ben dışarıda olacağım," diyor Oscar. "Seni pencereden görebiliyorum."

Banks ve Akara bu mesafeyi kabul etmezler ama cırcır böceklerini alırlar ve mağazanın diğer tarafına, takımların yanına doğru giderler. Kulak mesafesinden uzakta ama daha iyi görebilecekleri bir yerde. Kendi aralarında fısıldaşıyorlar ve Akara'nın Banks'e bu kraliyet rezaleti hakkında bilgi veriyor olması gerektiğini biliyorum.

"Charlie," diye fısıldadım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada ne işim var benim?" Kaşları çatıldı. "İlk suçlayıcı ifadeyi benim vermem gerekmez mi?"

Sinirli bir ses çıkardım. Onunla iletişim kurmak bazen bana çok ters geliyor. Sanki *Jane'e* ihtiyacım varmış gibi. "Sadece bilmek istedim

neden balıkçı dükkanına uğradınız?"

"Seni bulmaya geldim." Ellerini buruşuk pantolonunun içine sokuyor. Beyaz gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açık. "Buraya tırmanışını izlemeye gelmedim, unuttun mu?"

Beckett ile arkadaşlığımı yeniden kurmaya çalışmak için burada. "Ciddi misin?" Ben de diyorum ki. "Bu lanet darbeyi düzenlemek için benim kampa dönmemi bekleyemezdin."

Charlie başını öne eğdi. "Bu bir darbe değil, Sullivan. Onunla konuşman için seni kandırmaya geliyordum. Kötü bir gün geçirdiğine dair bir hikâyeye uydur. Bla bla bla." Elini salladı. "Ama şimdi daha iyi bir fikrim var."

Hayır.

Hızırca gülümsüyor. "Sen kardeşimi ara, ben de Akara'yla seviştiğinizi kimseye söylemeyeyim."

"*Sevişmiyoruz,*" diye fısıldıyorum öfkeyle. "Sadece *öpüştük* ve siktir git, benim hakkımda böyle konuşma." *Sikişmek* deyince kulağa anlamsız geliyordu. Ve benim için hiç öyle olmadı.

Charlie gözlerini deviriyor ama sonra sakinleşiyor. "*Birlikte yatmadığınıza inanıyorum.*"

Gergin bir nefes veriyorum.

"Teşekkür ederim." "Çünkü sen berbat bir yalancısın."

Ters ters baktım. "Yani bana şantaj mı yapıyorsun? Kendi kuzenine?" Biraz şaşırdım. Charlie'nin kumda çizdiği bazı çizgiler olduğunu sanıyordum. Belki de eskiden Beckett'ın en iyi arkadaşı olduğum için onun taktiklerine karşı dokunulmazdım. Şimdi değilim.

Yorgun bir nefes veriyor. "O benim ikiz kardeşim. Onu mutlu etmek için kendi babama bile şantaj yaparım."

Homurdanıyorum. "Sanki babana şantaj yapabiliymişsin gibi." Connor Amca'nın oğluna cevap *verdiğini* duyabiliyorum: "*Bana şantaj yapabileceğini düşünmen çok hırslı bir hareket ve bu senin yeteneklerinin tamamen dışında.*"

Charlie, "Muhtemelen en iyisi de bu, çünkü denemek zorunda kalmak istemem" diyor.

Charlie'nin Beckett için yaptıkları çok hoş. Bu berbat şekilde. Beckett'ı önemsiyorum ama nedense neden olduğu acıyı kolayca silemiyorum. Bir kelime hatırlıyorum.

Bağışlama.

Neden benim için bu kadar zor? İnsanlarla ilişkimi kesmekte çok hızlıyım. Arkama bile bakmadan.

Bu beni korkutuyor.

Beckett'in hayatıma tamamen geri dönmesine izin vermek beni daha da korkutuyor. Beni tekrar incitebileceğini bilmek. Ve onun sözleri kalbimde yara açtı.

Yüzmeyi bıraktığınız anda birdenbire alkol alıp kendinizden geçiyorsunuz - en azından ben vücudumu anlamsızca tahrip etmiyorum.

Daha önce beni hiç kendini kurtarmak için eleştirmemişti. Kasıtlı olarak zalimce *davranıyordu* ve bu kelimeyi Beckett Joyce Cobalt'a *asla* yakıştıramazdım.

Zalim, onun ne ve kim olduğundan çok uzaktır.

Bağımlılık.

Bu benim ailemde de var ve Beckett'a ve o zamanlar y a ş a d ı k l a r ı n a karşı empati kurmak istiyorum ama *korkuyorum*.

Beckett ve ben her zaman birbirimizin güvenini arttırdık ve o anda beni yerle bir edebilecek tek kişinin o olduğunu fark ettim. Yani şimdi onu affetsem bile, ona beni tekrar incitme fırsatı vermiş oluyorum.

"Sulli, bu teklif on saniye içinde sona erecek ve kendini imha edecek," diyor Charlie ve saatine bakarak zaman tutuyor. "On...dokuz..."

"Tamam, tamam," diyorum çabucak. "Onu arayacağım." "Hemen şimdi," diyor Charlie kararlı bir şekilde.

Yüzümü buruşturdum. "Şimdi mi?"

Sinirli bir ses çıkarır. "Ben de öyle dedim." "Birkaç gün izin alamaz mıyım?"

"Hayır."

"Bir gün mü?"

"Takas yapmıyoruz. Bu alışverişte hiçbir kozun yok." Devrilmiş bir kanonun üzerine oturuyor. "Şimdi beş saniyeniz var."

"Ugh," diye inledim ve cep telefonumu çıkardım. "Eğer ailemden biri olmasaydın, korumam seni şu anda yere yatırmış olurdu."

Charlie zar zor göz kırpmıyor. "Beni fark edemeyecek kadar yüzünü yalamakla meşgul olan koruma mı? O mu?"

Aman Tanrım!

Oynamak bile istemediğim sözlü tenis maçını kaybettim.

Cep telefonumla konuşmak için hemen ç ö m e l i y o r u m ama bir yandan da yere batmak istiyorum. Bırakın bu zeminde bir su birikintisi olayım.

Telefonum çalarken burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Sulli?" Beckett'ın sesi endişeli geliyor. Çünkü bunca zaman sonra başka neden arayayım ki? Belki de sadece ölüm döşeğindeyken arayacağımı düşünüyordur.

Yine de, puma saldırısını söylemek için onu aramadım bile. Oda aniden boğucu bir hal aldı. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Çok uzun zaman oldu ve artık bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben Dostluk Suikastçısıyım. Arkadaşlık Katili değil. Bir arkadaşlığı nasıl hayata döndüreceğimi bilmiyorum.

Kapatmak istiyorum.

"Sulli?" Beckett tekrar soruyor. "İyi misin?" Telefonun arka planında klasik müzik duyuyorum. Rol aldığı *Romeo & Juliet* balesinin şarkıları. Programından emin olmadığım için gösteriden önce provada mı yoksa gösteri sırasında kuliste mi olduğunu kestiremiyorum ama benimle konuşmak için gösteriden çıktığını da düşünemiyorum.

Tıpkı benim onunla konuşmak için yüzme yarışından kaçmayacağım gibi. Bağlılığımız bizi birbirimize bağlayan bir bağ, başka hiç kimsenin gerçekten anlamadığı bir anlayış oldu. Ve biri tarafından bu kadar derinden anlaşılmak iyi hissettiriyor.

Charlie boğazını temizliyor. Kanolara bakıyorum ve konuşmak için telefonumu işaret ediyor.

"Um..." Sertçe yutkunuyorum. "Evet, ben iyiyim. Sanırım. Charlie seni aramam için bana şantaj yaptı." Ona neden gerçeği söylediğimi bile bilmiyorum. Beckett'a yalan söylemek hiç doğal değil.

Ağır ağır iç geçirir. "Charlie'nin adına özür dilerim." Daha sessiz bir yere gitmiş olmalı çünkü müzik daha da kısılıyor. "Kahretsin, özür dilerim," diyor Beckett, "benimle tekrar bu şekilde konuşmanı istemezdim."

"Oluyor işte." Kirli yer karolarına bakıyorum. "İzliyor mu?"

"Evet."

Beckett biraz güler. "O zaman tekrar özür dilerim. Sana telefonu kapatmanı söyledim ama muhtemelen bu aramayı yeterli bulmayacaktır. Kapatmamı ister misin? Bir süre daha konuşmaya devam ediyormuş gibi yapabilirsin."

Beckett nazik biri.

Babam her zaman tüm Cobalt çocuklarının bir şekilde yaramaz olduğunu söylerdi. Biri hariç hepsi.

Beckett.

Dürüst ve nazik. Yine de, son derece açık sözlü olabilir. Bunu biliyorum. Ve gizlice uyuşturucu kullandıktan sonra, babamın o *zamanlar söylediği* şeyleri *bugün söyleyeceğinden* pek emin değilim.

Ama Şu anda, Beckett'in nezaketi içime geri dönüyor, neredeyse birlikte büyüdüğüm Beckett'i, en iyi arkadaşımı hatırlatıyor.

"Hayır, sorun değil," diye fısıldıyorum. "Bir saniye konuşabiliriz." Nabzım hızlanıyor. Dik bir eğimle.

Yüzmeyi bıraktığınız anda birdenbire alkol alıp kendinizden geçiyorsunuz - en azından ben vücudumu anlamsızca tahrip etmiyorum.

"Bale nasıl gidiyor?" diye sormak için bu anıyı geri itiyorum. Kumpanyadaki rakibi Leo Valavanis'ten hâlâ "nefret edip etmediğini" sormak istiyorum ama fazladan kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Son zamanlarda zorlayıcı ama bu performansımız hoşuma gidiyor." Duraksıyor. "Yüzme nasıl gidiyor?"

"Tırmanıyorum. Yüzmüyorum."

"Biliyorum ama senin ilk aşkın yüzmek. İlk aşklar bir yere gitmez." *Aşkı bir Şey, bir spor, bir tutku bağlamında kullanıyor, bir kişi bağlamında değil.* Beckett kimseye aşık olmak istemiyor.

İlk aşklar.

Çoğul, hem Akara'yı hem de Banks'i hayal etmemek için beni zorluyor. Ve Beckett ile olanları paylaşmamak için daha da çok mücadele ediyorum.

O her zaman güvenebileceğim tek kişiydi. Herkesin bir numarası olduğu yerde. Arkadaşlık grupları. Beckett benim insanım. Ve Şimdi o sadece... değil.

"Charlie'nin benimle ilgili ne bildiğini sormayacak mısın?" demekle yetiniyorum.

"Bunu düşündüm," diyor Beckett, "ama sırlarınızı gerçekten hak etmiyorum ve sanırım bunu hak etmem gerekiyor."

Burnumun kenarını daha sert çimdikliyorum, duygularım kabarmaya çalışıyor. "Arkadaşlık konusunda çok kötüyüm," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ama onun duyabildiğini biliyorum. Ve soruyorum, "Seni çok uzun süre dışladım mı? Mantıksız mı davranıyorum?"

"Evet," diyor Charlie.

Beckett telefonda bana "Hayır," dedi. "Seni seviyorum Sulli, çünkü hiçbir saçmalığı kabul etmiyorsun ve ben sana bir sürü Şey fırlattım." Sesi boğuk geliyor. "Arkadaşlık konusunda daha iyi değilim, biliyorsun. Őirketimdeki her erkekle rekabet ediyorum. Biriyle her konuştuğumda koruyucu at gözlükleri takıyorum. Sanki kirpiklerimin dibini göremiyorlarmış gibi. Yoruldum... Sürekli tetikte hissetmekten çok yoruldum. Sen benim en iyi arkadaşımışın. Seninleyken at gözlüğü takmama gerek yok." Konu kokain olduğu anda hariç.

Benimle bu konuda hiç konuşmadı. Bana sırrını açacak mı bilmiyorum. Tekrar arkadaş olabileceğimizi düşünmek acı veriyor ama eskisi gibi değil.

Eskisi gibi değil.

Hayatımızdaki her şeyi paylaşacak türden arkadaşlar.

Göğsümdeki acı çirkin bir parıltıya dönüşüyor. "Gitmeliyim," diyorum aniden.

"Tamam. Anlıyorum." Duyulabilir bir nefes aldığını duyuyorum ama sesi gergin çıkıyor. "Charlie'ye benim için bir pislik olduğunu söyle."

"Yapacağım amına

koyayım." "Güle

güle, Sul."

"Hoşça kal Beckett." Telefonu kapatıyorum ve tam bir duruşa geçiyorum.

Charlie benden elimdeki hücreye bakıyor, sanki bu yem ve olta dükkanında kardeşini görebiliyormuş gibi.

"Ödeştik," diyorum.

Charlie'nin dudakları birbirine yapışıyor ve sonra şöyle diyor: "Sırrını saklamak zorunda olduğum her gün için kardeşimi aramalısın."

Öfke alevlenir. "Anlaşma bu değildi, Charlie."

"Bu yeni bir anlaşma." Başına kış çileği renginde bir kazak geçiriyor. Kollarını deliklerden geçirirken ekliyor: "İster al, ister alma. Size kalmış."

Eğer konuşmazsam beni Beckett'la konuşturmak için yeni ve yaratıcı bir yol bulacağını hissediyorum.

Ve her neyse, bu anlaşma benim lehime. Öpücükten kimseye bahsetmeyeceğine dair daha fazla güvencem var. Eğer onun için tutarlı bir şey varsa.

Bana biraz güç verdiğini biliyor olmalı. Belki de bunu o istedi.

Charlie'nin kafasının içine inmeye çalışmıyorum. Tek yaptığım serçe parmağımı uzatmak. "Anlaştık."

Parmağıma bakıyor.

Charlie gözlerini devirerek serçe parmağını benimkiyle birleştiriyor.

BANKS MORETTI

CHARLIE COBALT Akara ve Sulli'nin öpüştüğünü gördü.

Hayatımı sikeyim.

Bu yolculukta bir yerlerde kıskançlık tohumları ekildiğini kabul ediyorum, ama *zar zor* büyüdü. Bir filizdi.

Benim küçük kıskançlık filizim gübre yedi ve dünyanın en uzun dikenlerine sahip dev bir fasulye sırtına dönüştü. Ve bir şekilde içimde büyüyor. Organlarımın etrafında dönüyor.

Yeşil bile bana yakışmıyor. Maviyi tercih ederim. Ama elimde değil. Aptalca kıskandım.

Gerçek: Keşke Charlie beni Sulli'yi öperken yakalasaydı. Bu hiçbir şeyi çözmezdi ama boğazımdaki düğümün çözülmesine yardımcı olurdu.

Üçümüz sık ormanda yürürken Akara "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye fısıldıyor. O Sulli'nin ipini kolunda taşıırken, Sulli de şakaklarından ter damlayan koşum takımını ve su şişesini tutuyor. Bugünkü Çıngıraklı Yılan Mafsalı çalışmasını yeni bitirmişti.

Ve karavan kampındaki herkes orada izliyordu. Kuzenleri. Ve Oscar, Thatcher, Farrow. Sessizce sinirlenmişim ve duygularım içindeydim ama sadece Thatcher ve Akara bunu anlayabilirdi. Sulli yere indiğinde muhtemelen daha fazlasını anlayabilirdi.

Artık *karavancılar* rahat evlerine çekildiğine göre, Akara benim "sessiz düşüncemin" sona ermesine hazır ve bu konuda konuşmam için beni zorluyor. Yani şimdi içimdeki yeşil canavar hakkında *konuşmak* zorundayım. Orada olduğunu zaten biliyor.

Yüksek ağaçların yanından geçerken Akara bana, "Sulli Beckett'i aramaya devam ettiği sürece Charlie kimseye bir şey söylemeyecek," diyor.

"Ve aramaya devam edeceğim," diye beni temin ediyor Sulli. "Takip ediyorum."

Omuzlarımdaki ve boynumdaki tendonlar geriliyor. Hâlâ gerginken, yüzümdeki bir dalı kırıp atıyorum. "Beckett'i günün her dakikası arasan bile, Charlie'nin sözünü tutacağına güvenmiyorum." Ve sonra - herkes Akara ve Sulli'nin öpüştüğünü biliyor. Onunla olan şansım derin denizin en karanlık derinliklerine düştü.

Şansımın orada zaten var olduğunu biliyordum.

Başından beri reddedilmenin peşindeydim. Ama bu içimde ölümcül bir yara, son darbe gibi hissettiren umutsuzluğu değiştiriyor.

"Hey, ben de Charlie'ye pek güvenmiyorum," diye itiraf ediyor Akara dostça bir ses tonuyla, "ama bu üçümüzün arasındaki şeyleri değiştirmez." Hâlâ kıskançlığımı yatıştırmaya çalışıyor.

Sert bir kahkaha boğazıma yapıyor. "Eğer bu bir yarışsa, Akara, sen lanet olası bitiş çizgisindesin."

"Bu doğru değil." Sulli ağaçlık bir tepenin yamacında olduğu yerde durdu. Akara ve ben yokuşun aşağısında durup yüzümüzü ona dönüyoruz.

Önce bana sonra Akara'ya sert bir bakış attı. "Bu kararı diğer insanların bildiklerine göre vermeyeceğim. Öyle olsaydı, günler önce Akara beni herkesin önünde arkadaşça zonladığında Banks'i seçmiş olurdum." Bakışları benimkilere çarpıyor. "Ve Jane benden hoşlandığını düşünüyor."

Akara başını bana doğru çevirdi. "Jane'e bir şey mi söyledin?" Gerçekten de Jane'e motelde ne söylediğimi hatırlamıyorum.

"Hayır," diyorum, sonra yüzümü buruşturarak kaşlarımı çatıyorum. "Kardeşime Sulli'yle öpüştüğümüzü söyledim."

"Seni aptal," diye tersliyor Akara.

"Hey, *hey*." Sulli tepeden aşağı koşuyor. Hızla aramıza girerek önce benim, sonra da Akara'nın elini göğsüme koyuyor. Aslında birbirimize doğru ilerlemiyoruz. Sadece bakışıyoruz. Ama deniz kızını hareket ettirmeyeceğim. Onu olduğu yerde seviyorum.

Akara'ya, "Bu *yıllar* önceydi. İkinizin öpüştüğünü bile bilmeden önce moteldeydik."

Akara'nın omuzları gevşiyor, rahatlıyor.

Ekliyorum, "Kardeşim kimseye söylemeyeceğine söz verdi. Jane'e bile. Muhtemelen Sulli'den hoşlandığımı düşünüyor çünkü hoşlanıyorum. Duygularımı saklamakta senin kadar iyi değilim."

Akara parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra, "Sanırım bu doğru," diye mırıldandı.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," diyor Sulli Akara'ya, "küçük kız kardeşim bu durumdan haberdar olsaydı, Akara Kitsuwon ponponlarıyla tezahürat yapıyor olurdu." *Bu* haber midemi bulandırmadan önce başını bana doğru çeviriyor. "Jane de sıkı bir şekilde Banks Takımı'nda."

Evet, gülümsüyorum.

Akara yüzünü buruşturuyor. "Takımlar mı var?"

"Resmi olmayanlar," Sulli göğsümüze vuruyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım, şu anda Akara ve Banks takımındayım. Eşit olarak."

Ona inanıyorum. Beni ve Akara'yı gerçekten önemsiyor ve birimizi gereksiz yere oyalamayacak. Sonunda kiminle birlikte olmak istediğini bildiğinde bize söyleyecektir.

Akara parmağını avucuna götürüyor, gözlerini bana diyor. "Yani Thatcher Sulli'yi öptüğünü biliyor. Charlie de benim onu öptüğümü biliyor. Kulağa neredeyse eşitmiş gibi geliyor."

"Neredeyse," diye kabul ediyorum. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki Thatcher'ın bu sırrı mezara götürme ihtimali, Charlie'nin bu sırrı yarına kadar saklama ihtimalinden daha yüksek.

Yürüyüşümüze devam ederken, ormanın içinde Apex Takımı'nın kamp alanını en iyi görebileceğimiz bir alana ulaşıyoruz. Üçümüz de iki büyük kayanın arkasına çömeliyoruz.

Sulli'ye bir dürbün veriyorum.

Koşum takımını yere bırakıyor ve dürbünle hareket olup olmadığına bakıyor. Sulli bugünkü tırmanışına başlamadan önce Apex Ekibi'nin çadırlarına cırcır böcekleri bıraktık.

Şimdi bekleyeceğiz.

Umarım bizim yılanları temizlediğimiz kadar onlar da böcekleri temizlemek için zaman harcarlar. Bir sigara yakıyorum ve hem Akara hem de Sulli bana onaylamayan bakışlar atıyor.

Dumanı onlardan uzaklaştırıyorum. "Ne? Siz ikiniz daha önce hiç gözetleme sırasında sigara içmediniz mi?"

Gülümsememeye çalışıyorlar.

Böyle zamanlarda Akara sigara içerdi. O sosyal bir tiryaki. Ama bırakmamı gerçekten istiyor olmalı çünkü bırakmamı istemiyor.

"Sanırım ciplerini gördüm," diye fısıldıyor Sulli hevesle. Tekrar kontrol etmek için dürbünü indiriyor.

Elbette, Jeep Wrangler kamp alanlarına doğru gidiyor. Her şeyden sonra, bir galibiyete ihtiyacım var. Bu olsun.

Akara'nın telefonu Sulli'ninkiyle aynı anda cebinde yüksek sesle çalışıyor. Akara onunkini kaydırarak çıkarırken, Sulli yerdeki sırt çantasından çıkarmak için uğraşıyor.

Dürbünü alıp bakıyorum.

Cipten çıkıyorlar. Görünüşe göre ellerinde tomruklarla kamp ateşini hedefliyorlar. Neyse ki uzaktan çalan cep telefonlarını aramıyorlar.

Tam Akara ve Sulli'ye kimin aradığını soracaktım ki telefonum çaldı.

Xander Hale, Thatcher ve benimle grup sohbetine bir mesaj gönderiyor.

Nadir.

Daha on altı yaşında.

Biz onun tam zamanlı korumalarıyken, reşit olmadığı ve ailesine rapor verdiğimiz için ipliği sadece acil durumlar için kullanması gerekiyordu. Yine de bazen bize izlememiz için fantastik diziler ve kitaplar önerirdi. Son zamanlarda, Thatcher, Farrow ve ben görev dışı günlerimizde ona boks öğretmeye başladığımızdan beri mesaj iletişimimiz daha çok boksla ilgili.

Ama şu anda baktığım mesajın Jon Snow ya da Frodo Baggins'le, tuhaf görünümlü elfle, goblin şeyiyle ya da eve döndüğümüzde antrenman yapmakla hiçbir ilgisi yok.

Bankalar. Thatcher. LÜTFEN Donnelly'nin kovulmasına izin verme. Bu onun suçu değil!! - Xander

Ne oldu lan?

AKARA KITSUWON

BAZEN kendime artık Price Kepler için çalışmadığımı hatırlatmak zorunda kalıyorum. Artık kendi güvenlik şirketim olduğu için beni Triple Shield'den kovamaz. Ama Price kötü bir adam değil. Yirmili yaşlarının başından beri Daisy Calloway'in yanında.

Genç.

Çok genç.

Ve şimdi gencim, onun kırk küsur yaşına karşılık ben sadece yirmi yedi yaşındayım ve Daisy'nin kızını koruyorum. Price'a saygı duydum. Yaptıklarına hayranlık duydum. Tri-Force'a sahip olmak - hepsine hükmedecek üç lider - adamlarına onunla birlikte güç verdi.

Bana şirketinde bir lider olarak güç verdi.

Aramalarım, kararlarım saygı duyardı. Ona bir güvenlik şirketi kuracağımı söylediğimde de samimi davrandık.

Ancak Triple Shield, Anacapri'de kız takımını kaybettiği için yüzüne yumurta sürdüğü anda, Kitsuwon Securities'i inşa ettiğim için bana kızmaya başladı. Daha parlak, daha iyi, daha yeni, daha *genç* görünüyordu.

Son zamanlarda şirketim geçici korumaların işleri batırması ve Charlie'nin Karnaval Bağış Gecesi'nde soyulması gibi yanlış adımlar attı. Yani Price kendini daha iyi hissetmeli.

Bunun yerine, bana on kat daha fazla *patronluk taslıyor*. Sanki benim şirketim onun şirketi ve bu aileler için bir yükümlülükmüş gibi.

Bu beni öfkeliyor.

Ve şu anda telefonda benimle konuşurken, sanırsınız ki Philly'ye geri döndüm ve filosunda yepyeni bir koruma var.

Hücreyi daha sıkı kavradım. Oldukça hızlı bir şekilde, ne olduğunu anladım.

Bildiğim şu: Ebeveynlerin çoğu Hale'lerin evinde toplanmıştı ve Price ile Epsilon liderini, kız takımının ve Ben'in gittiği hazırlık okulu Dalton Akademisi'ndeki güvenlik hakkında konuşmak üzere davet ettiler.

Bir *su sıçraması* duydular. Dışarı koştuklarında Ben'i havuzda gördüler. Görünüşe göre Xander ve Ben tartışıyorlardı. Donnelly durumu yatıştırmak için iki gencin arasına girmiş ve Ben suya düşmüş.

Price bunun Donnelly'nin hatası olduğunu düşünüyor ve eğer Alfa lideri orada olmasaydı, bunun bir sorun olacağından bile şüpheliyim.

Telefonda Price hâlâ öfkeli. "Paul Donnelly onların özel hayatlarına karışmak için para almıyor. Biz işleri böyle yapmayız, Akara. Bu onun işi değildi ve bu bir korumanın yetkisini kötüye kullanmaktır."

"Gücün kötüye kullanılması mı?" Yaltaklanıyorum ve kısık sesle konuşuyorum. "Hadi ama Price, bu durumu aşırı dramatize etmek olur ve sen de bunu biliyorsun." Kayaya yaslanıyorum ama başımı kayanın etrafından çeviriyorum. Gittikçe koyulaşan karanlıkta Apex Takımı'nı kısmen görebiliyorum. Banks elindeki dürbünü gevşetmiş, dudaklarının arasında bir sigara yakarken, Sulli de telefonla aramızda.

"Nona, yavaşla," diye fısıldamaya çalışıyor Sulli, parmağını kulağına götürerek. Ormanda ses o kadar yüksek olmasa da. "Sen ne? O *ne*?"

Banks'in gözleri ondan Apex Takımına kayar.

Şu anda kaya tırmanıcıları sohbet ediyor ve ateşe odun atıyorlar. Montana'daki kriket şakası, Philadelphia'daki büyük *lise* dramıyla birlikte gerçekleşiyor. Xander Hale firmamın müşterisi olmayı kabul eden tek reşit olmayan kişi ve şimdiye kadar bunun bir tartışma konusu olacağını düşünmemiştim.

"Ben'in koruması orada değildi," diye tekrar vurguluyor Price. "Onlar genç. Xander'ın koruması *Ben'e* karşı olmamalıydı."

Burnum alevlendi. Donnelly, Ben Cobalt'ı *bilerek* havuza itmiş gibi davranıyor. Detayları tekrar anlatışına bakılırsa, kulağa bir kaza gibi geliyor ve Donnelly'nin hikayeyi kendisinin anlatmasını istiyorum.

Price bana Ben ve Xander'ın *neden* tartıştıklarını ya da Ben'in Donnelly'ye kızgın olup olmadığını söylemedi. Ailenin tepkilerinden bile bahsetmedi. Sadece Donnelly'nin *aile* dramına karıştığı gerçeğine takılmış durumda.

Hararetli sesimi alçaltıyorum. "Ailelerden herhangi biriyle konuştun mu?"

"Hayır, uzun uzadıya değil ama Ben benim oğlum olsaydı Donnelly'nin *bugün* kovulmasını isterdim. Onu korumalarımın ya da küçüklerin yakınında istemiyorum. Onu Epsilon'un etrafında olmadığı bir yere koyun. Çünkü Xander'ın emrinde ne kadar uzun süre kalırsa, SFE ve çocuklarla o kadar fazla teması olur."

Çenem titriyor. Apex Takımı'ndan gelen kahkahalar bakışlarımı kamp ateşlerine geri çeviriyor. Hâlâ cırcır böceklerinin istila ettiği çadırlarına girmemişler.

"Bana söyleyemez misin?" Sulli dehşete düşmüş bir halde telefonuna bakıyor. "Çok mu kötü? Tamam, biliyorum... biliyorum."

Banks Sulli'ye doğru uzanıyor ve telefonundan bana bir mesaj gösteriyor.

*Bankalar. Thatcher. LÜTFEN Donnelly'nin kovulmasına izin verme.
Bu onun suçu değil!! - Xander*

Bu Xander'ın hâlâ Donnelly'nin koruması olmasını istediğinin en iyi göstergesi. Price'a, "Adamlarıma ne olacağı senin kararın değil. Müşteriler karar verecek. Her zaman öyle olur ve eğer Xander isterse-"

"Peki ya babası?" Price araya girer. "Loren Hale'in bu geceden sonra Donnelly'yi kendi ekibinde isteyeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Hiçbir şey varsaymayacağım, Price. Loren'le konuşmadın. Ben de Loren'le konuşmadım. Ve eğer adamların Donnelly ve korumalarımına karşı profesyonel davranamıyorsa, bu senin suçun." Öfkeden köpürüyorum ama sesimi yükseltmiyorum ve o araya girmeye çalışmadan önce ekliyorum: "Yapmam gereken aramalar var. Bir şeye ihtiyacın olursa Thatcher'ı ara."

Kapatıyorum ve yeni bir numara çeviriyorum.

Üzgünüm, Thatcher.

Ama yetki vermek zorundayım ve Price'ın öfkelenmesi zamanımı boşa harcıyor. Aynı zamanda Thatcher'ın da zaman kaybı ama onun tek kelimelik yanıtları Price'ın benimle konuştuğundan daha hızlı bir şekilde *aramayı sonlandırmasına* neden olacak.

Sulli kayanın üzerine yığılır. Kız kardeşinin dramı yeniden anlatmasını dinlerken artık Apex Takımını izlemiyor. Winona bu işe nasıl dahil oldu ki?

Şaşkınlığım giderek artıyor. Telefonumu tekrar kulağıma götürdüğümde, kayanın üzerinden tekrar bakıyorum. Yeni bir hareket yok.

Banks omzunun arkasından duman üflüyor, sonra şahin gözlerle diğer dağcılarla olan rekabetimizi izliyor.

Hat tıklıyor. "N'aber patron?" *N'aber dediğini* duydum. Sadece Güney Philly aksanı Banks'inkinden daha kalın değil, aynı zamanda şu anda acelesi varmış gibi geliyor.

"Hey, Donnelly. Olanlar hakkında hemen konuşmamız gerek. Hâlâ Hale'lerin evinde misin?" Banks'in gözü onların üzerinde olduğu için Apex Ekibinden çok Sulli'ye bakıyorum.

Fısıldıyor, "Ama sen iyi misin, bücür?"

Donnelly aceleyle, "Hayır, görevde değilim. Thatcher'a söyledim bile. Güvenlikli mahalleden yaklaşık on beş dakika önce ayrıldım. Price'la mı ilgili? Derdi ne bilmiyorum patron ama bana cinayet işlemişim gibi baktı."

"Ne oldu?"

"Görevdeydim, biliyorsun. Hale'lerin evinde Xander'ı koruyordum." Xander'dan başka hiçbir müşteri güvenlikli mahallede korumaların görev yapmasını istemiyor. Donnelly devam ederken dinliyorum: "Ve dışarıda, havuzun yanında Ben'le konuşuyordu." *Konuşmak, gevezeliğe benziyor.* "Tartışıyorlardı çünkü Xander Noel tatilinden sonra Dalton Akademisi'ne kaydolmak istiyordu ve Ben bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu."

Şok eklemlerimi sertleştiriyor.

Xander her zaman evde eğitim gördü.

"Ben'e bu konuda kendinden emin olduğunu söyledi. Ben sadece onun için endişeleniyor. Akran baskısına maruz kalacağını düşünüyor. Ama Xander en azından denemek istediği ve Ben buna izin vermediği için araları bozuldu." Donnelly koşu yapar gibi pantolonunu indiriyor.

Şimdi *onun* için endişeleniyorum. "Ne yapıyorsun, Donnelly?"

"PPA'yı geçmeye çalışıyorum." Koşarken homurdanıyor. "Sadece yedi dakika yetecek kadar çeyrekliğim vardı ve hoagie almak için dört blok öteye park ettim."

PPA, Pennsylvania Park İdaresi'dir.

Daha fazlasını söylemek için acele ediyor. "Sonra Ben okulda Kinney'e olanlardan bahsetti. Xander'ın başına da böyle bir şey gelebileceğini söylediğinde Xander çok sinirlendi."

Okuldaki Kinney Hale olayını bilmesine şaşırdım. Aylar önce oldu. Ama güvenlik şefi olarak, ailesi bana tüm detayları verdi. Hatta Kinney'nin önce Gökkuşluğu Tugayı'na anlattığını öğrendim.

Ben ya da Xander'ın nasıl öğrendiğini bilmiyorum ama Kinney'nin daha fazla kişiye söylediğini tahmin ediyorum. Büyük ihtimalle Xander'a sırrını açtığında Donnelly de odadaydı. Çünkü Donnelly'nin bana Kinney'e ne olduğunu sormadığı açık.

"Ben ve Xander birbirlerine yaklaştıklarında, Xander bana bir *bakış attı*" diye devam ediyor.

"Ne tür bir bakış?" Ben soruyorum.

Banks bana bakıyor, Xander yüzünden aramamla ilgileniyor. Apex Ekibi'nden saklanmaya çalışmasaydık, dinlemesine izin verirdim.

"*Bana destek ol,*" Donnelly pantolonu. "Aile meselelerinden uzak durmamız gerektiğini biliyorum ama onu görmeliydin dostum. Ve tek yaptığım aralarına girmek oldu. Ben geriye doğru yalpaladı. Ona dokunmadım, yemin ederim. Altı-beş yaşında ve dengesiz görünüyordu ve düştüğü anda kendimi kötü hissettim. Bambi'yi ürküttüm ama ona dokunmadım. Havuzdan çıkmasına yardım etmeye çalıştım ama Price geldi ve sanki ben bir şeymişim gibi davrandı..." Sözünü kesiyor. "Ona dokunmadım."

Sinirliyim. Bu Price, Donnelly'yi baltalı bir katil gibi hissettirecek. "Hey, sana inanıyorum. Başın belada değil. Sadece olayla ilgili hesabına giriş yap ve Thatcher'a gönder. SFO tekrar bir araya geldiğinde bir güvenlik toplantısı yaparız."

"Elbette." Ani ve keskin bir nefes alır. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Bilet aldın mı?"

"Evet. Park kısıtlamaları sadece üç dakika önce sona erdi." Araba hattan bip sesi çıkarıyor. "Elimde yüz dolarlık bir sandviç var." Ceza bedelinden bahsediyor.

"Biletin parasını Kitsuwon Securities ödeyecek," diyorum ona, her ne kadar ben para saçtıkça şirketim açık verecek olsa da. Michael Moretti'yi işe almak ucuz değildi.

"Hayır, görevde değilim. Ben hallederim."

"Bir güvenlik aracı kullanıyorsun." Sulli'nin kız kardeşiyle vedalaşmaya başlamasını izliyorum.

"Farrow o yokken Audi'sini ödünç almama izin verdi. Şu anda onun içindeyim."

O zaman cezayı ödemeli. Ama bu konuda huzursuzum.

Donnelly'nin görevde olmadığı zamanlarda daha çok dövme yaptığını fark ettim. Hatta bazı dövme müşterilerini daireye getiriyor. Ve parasını neye harcadığından emin değilim.

Şu anda cezayı karşılayacak kadar parası varmış gibi görünüyor, bu yüzden onunla tartışmıyorum.

Telefonu kapattıktan sonra Banks'e "Xander iyi." dedim. Omuzları gevşedi.

Sulli, Winona ile yaptığı görüşmeyi sonlandırır ve kayaya doğru döner. "Hareket ettiler mi?"

Banks dudaklarının arasında sigara, "Hâlâ soğuk kalplerini ısıtıyorlar," diye mırıldanıyor. Evet, tabii ki hepsi ateşin etrafında toplanmış. Hâlâ sohbet ediyorlar.

Hala gülüyorum.

Sesli mutlulukları neredeyse Price ile konuşmam kadar sinir bozucu ve sinir bozucu. Kara tahtayı kazıyan beş çift çivi gibi.

Telefonumu cebime koyuyorum. "Nona iyi mi?"

"Hayır." Sulli yüzünü buruşturuyor, aramıza bakıyor, fısıldamaya çalışırken sesi yükseliyor, "Okulda koridorda bir piçi *yumrukladı* ve bana nedenini söylemiyor. Sadece iğrenç bir şey yaptığını söyledi. Daha fazlasını açıklayamayacağını çünkü Kinney'nin ona sır olarak söylediğini falan söyledi."

Kahretsin.

Soğudum.

Okuldaki olayı Kinney kız takımına da anlatmış olmalı. "Ne olduğunu biliyor musun?" Sulli yüz ifademden anladı.

Başımı salladım ve onlara söyleyeceğim. Benim açımdan, söz konusu adam bir güvenlik tehdidi ve eğer Xander gerçekten okula dönerse, SFO'nun geri kalanına söylemem gerekecek: Quinn, Banks, Thatcher. Ve herkesin öğrendiğini ve Sulli'nin karanlıkta kalan tek kişi olduğunu görebiliyorum.

Ailesiyle ilgili pek çok şeyi en son o biliyor ve bunu değiştirebilecek güce sahibim.

Sessizce açıklıyorum: "Dalton'da bir adam Kinney'i sanat malzemeleri dolabına kadar takip etti ve ona aletini gösterdi. Lezbiyen olduğunu *kanıtlamak* için penisine dokunması için ona baskı yaptı."

Sulli'nin çenesi yerde.

Banks İtalyanca küfürler mırıldanıyor.

Sulli şokun etkisi geçtikten sonra "Siktir et onu," diye homurdanıyor. "İyi işti, Nona." Sanki unutmuşuz gibi bize hatırlatıyor: "Onu yumrukladı."

Babası çıldırmış olmalı. Winona'nın kendisi gibi çok asabi olmasından endişeleniyor. Eğlenceyi seven bir maytaptan patlayıcı bir roketeye dönüşebiliyor. Sulli havai fişekten çok maytap gibi, gerçi onda da var.

Kayanın üzerine oturdum ve Sul'a "Ne ekersen onu biçersin" dedim.

Banks başını salladı, "İyi kurtulduk." Sulli'ye dürbünü uzattı.

Bize bakarken henüz diğer dağcılara odaklanmıyor. "Hepsi bu değil." Sulli korkmuş, telaşlı ve endişeli görünüyor.

Banks soruyor, "Sorun ne?"

"Başı belaya girdi, değil mi?" Fark ettim.

Sulli başını sallar. "O sürüngeneye yumruk attığı için iki hafta uzaklaştırma." Tepki verecek vaktimiz yok. Apex Takımı aniden çadırlarının fermuarlarını açtı.

Onlar içeri girip çığlık atmaya başlayınca üçümüz birden ayağa kalkıyoruz. Çadırlarının dışına koşup saçlarını ve kıyafetlerini silkelediklerinde onlar için daha görünür hale geliyoruz.

Yapmayacağımız tek şey kaçmak. Banks sigarasından bir nefes çekiyor.

Dağcılar yüksek sesle "Siktir et onu!" ve "O Meadows *kaltağı!*" diye bağırıyor. Sertçe ısırdım. Gözlerimi diktim.

"Bunu yüzüme karşı mı söylemek istiyorsun!"

Sulli bağırıyor. Biz tepede dururken bize bakıyorlar.

Ölümüne bir bakışmadan sonra bizi görmezden gelip çadırlarını temizlemeye başladılar.

Banks, "Görünüşe göre Meadows kardeşlerin ikisi de bugün intikam almış." diyor.

Alkışlıyor ve kutluyor olmalıydık ama Winona'yla ilgili haberler ağır basıyor. Ve Sulli hâlâ gergin görünüyor.

"Başka bir şey daha var," diyor uğursuzca. "Winona'nın okulu olmadığına göre, annemle babam buraya gelmesinin sorun olmayacağını söyledi." Sulli benden Banks'e bakıyor. "*Evet* dedim. Hayır diyemezdim. Hayır diyemezdim..." Duraklıyor. "Kız kardeşim Yellowstone'a geliyor."

Kahretsin.

Sanki işler daha karmaşık olamazmış gibi.

Uzanıp Banks'in ağzındaki sigarayı çalıyorum. Dudaklarıma götürüp uzun bir nefes çekiyorum ve ciğerlerimi dolduruyorum. Dumanı üflerken geri veriyorum.

Ve Apex Takımının, şu anda zaferin tek kaynağı olan kamplarının etrafında oflayıp puflamasını izliyoruz. Ve bu çok kısa sürüyor.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

VÜCUDUM YANIYOR.

Seksi bir yangın değil, daha çok kaşınan, duramayan, koltuk altlarımı kaşıyan bir yangın. Hiç seksi değil ama pek de umurumda değil çünkü bu karınca ısırıklarından kurtuluş yok.

Kriket misillememizden sonra, sonunda kazandığımızı düşünmüştüm. Dört gündür cevap yok. Ta ki dün geceye kadar. Apex Takımı şaka savaşında bir çentik daha attı ve çadırımıza ateş karıncaları saldı.

Moffy'nin ateş karıncalarına karşı ölümcül bir alerjisi olduğunu bilmek beni daha da sinirlendirdi. O orada değildi (Tanrı'ya şükür) ama Akara, Banks ya da benim alerjim olsaydı, bu şaka bizi öldürürdü.

O kadar öfkeliydim ki, onlara herhangi bir tepki verme tatminini bile yaşatmamaya çalıştım. Bunun yerine üçümüz çadırı bir kenara bıraktık ve dün gece Booger'da uyuduk.

Şimdi, tepki verdiğimi hissediyorum.

"Apex Takımı'nın kazanmasına izin verdiğimizize inanamıyorum," diyorum hayal kırıklığı içinde. Kiralık karavan sıralarında yürüyoruz. Banks ve Akara iki yanımda, satış görevlisi ise ön tarafta bekliyor. Bize göstereceği *mükemmel bir karavan* var. O dağcıların suratlarına fırlatabileceğim su balonlarıyla birlikte gelmediği sürece mükemmel olmayacak.

Belki de Apex Takımı ve bizim aramızdaki bu sözde rekabete konsantre olmak, hakem ve jüriyi oynadığım romantik rekabete konsantre olmaktan daha kolaydır. Kesinlikle sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor ve Winona'nın *bugün* Yellowstone'a geleceğini düşünürsek, *aşk üçgeni* kelimelerini alnımdan silmeye yardımcı olacak her şeyi kabul edeceğim.

Akara bana "Tırmanmaya devam edecekler," diyor. "Uzaklaşmak zorundayız." Bir şaka savaşına uymayan Sullivan-Minnie-Meadows'u koruma modunda.

Banks kollarına losyon sürüyor. "Anlaştık. Bir dahaki sefere temizlemesi daha zor bir şey yapacaklar. Çadırımıza aptal ipi fişkırtmak gibi.

."

"Bu harika bir fikir!" Banks'in pazusunu tutuyorum. "Bunu asla göremeyecekler.

."

"Hayır," diyor Akara. "Her şey bitti."

Kambur duruyorum, uzuvlarım umutlarımla birlikte sönüyor. "Kaybetmekten nefret ediyorum."

"Biliyoruz," diyor Akara ve Banks aynı anda. Birbirlerine
Sonra Banks bana losyon şişesini uzattı.

Satış görevlisi Neil, beyaz bir seyahat karavanının önünde durduğu sırada onu alıyorum. Ona temel ihtiyaçlarımızı zaten söylemiştik. Üç kişi uyuyor ve ağırlığı üç bin pounddan az.

Booger daha önce arkasında dört bin kiloluk römork çekmişti ama bu yolculuk için yeni rekorlar kırarak kaderi test etmeyeceğim.

"İçeriye bakabilirsiniz," diyor Neil, karavana el sallayarak. Önce Akara içeri giriyor ve ben de onu takip ediyorum. Ben etrafı incelerken Neil gördüklerimi tek tek anlatıyor. "Banyo arkada. Mutfak ortada ve önde bir kraliçe yatak var. Yemek alanı tek kişilik yatağa dönüşüyor."

Banks küçük koridora sıkıştığında bana doğru yaklaşıyor. Gözlerimiz uzun bir süre birbirine baktı, bir şekilde birlikte olduğumuzu biliyorduk. *Flört*. Dudaklarım kalkıyor ve biraz ısınıyorum. Başını karavanın tepesine çarptığında irkiliyorum.

"Siktir." Başının arkasını okşadım. "İyi misin?"

"Evet." Başını eğip gözlerini bana dikerken gülümsemesinin gölgesi belirliyor.

Hâlâ kafasına dokunuyorum. Yumuşak, kahverengi saçlarını kavıyorum, şu anda bana bakışını gerçekten çok seviyorum. Gülümsemesi büyümeye devam ediyor.

Kalbim takla atıyor.

Başım dönüyor, ta ki ne kadar duyarsız bir pislik olduğumu sorgulayana kadar. Çünkü Akara tam burada. İzliyor.

Adem elması sanki taş yutuyormuş gibi belirgin bir şekilde sallanıyor. Onu incitmek istemiyorum.

Kimseyi incitmek istemiyorum.

Birinin canı yanacak, Sulli. Biliyorum. Lanet olsun biliyorum, ama daha seçmeden kalplerine bıçak saplamaktan nefret ediyorum.

Neyse ki Neil o anın geçmesine yardımcı oluyor. "Etrafa bir bak."

Görecek pek bir şey yok ve ben de bunu

Banks kafasını vurdu ama benden önce davrandı.

"Benim için endişelenme," diyor. "Burada zıplama hareketleri yapacak değilim. Sadece raftan çıkacağım ve Booger'ın daha büyük bir römork taşımasına izin vermemeyi tercih ederim." Kışını mutfak tezgahına yaslıyor ve bacaklarını biraz bükerek boynunun eğilmekten dinlenmesini sağlıyor. "Gördün mü? Ben iyiyim."

Akara zaten başını sallıyor, sonra sesini fısıltıya düşürüyor. "Daha büyük bir tane almalıyız."

"Neden?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bu mükemmele yakın."

Kız kardeşimin çadırda uyumak istediğini zaten biliyor ve neden karavana geçtiğimi anlıyor.

Akara şöyle açıklıyor: "Yale'deki çocuklar bu şeyin içinde nerede uyuduğumuzu soracaklar."

"Siktir," diyor Banks, Akara ile aynı şeyi fark ederek. Ama ben hâlâ sorunu göremiyorum.

Kaşlarım çatıldı. "Anlamıyorum. Ben tekli alıyorum ve siz ikiniz Queen'de tıktış tıktış kalıyorsunuz. Değil mi?"

Banks yemek alanını, bir masayı ve iki minderli koltuğu işaret ediyor. "Bunun yatağı yok."

"Yani?" Hala yatağa *dönüşebiliyor*. Bir yere saklanmış bir minder daha var. Masa alçalıyor ve ekstra minder üstüne çıkıyor. Winona gözünü bile kırpmaz, Farrow ve Oscar neden kırsın ki?

"Yale'deki çocuklar yatağın üzerinde uyumana izin verdiğime inanmayacaklar," diyor Akara. "Bu dikkat çekecek."

"Cumbuckets," diye mırıldanıyorum ve Neil'in tuhaf bakışını görmezden geliyorum. "Tamam. Yatağı olan bir yer bulabiliriz."

Hepimiz çıkıyoruz ve Neil ellerini çırpıyor. "Bir kazanan bulduk mu?"

Küçük konuşmaları sevmediğimi bilen Akara sözü devralıyor. "Ne yazık ki bizim için biraz küçük. Başka bir tane görmek isteriz."

Neil başını salladı ve üçümüzün arasına baktı. "Durumunuzu daha iyi bilseydim belki yardımcı olabilirdim." Banks'in boyuna bakıyor, sanki tek sorun buymuş gibi. Boyum yüzünden her zaman iki kez bakılan biri olmuşumdur, bu yüzden nasıl bir his olduğunu bilirim. Ama kesinlikle Banks'in maruz kaldığı ölçüde değil.

Neil ona "Yatakta mı yoksa tek kişilik odada mı uyuyorsun?" diye sorar.

"Neresi olursa," diyor Banks.

Akara ve ben birlikte "Yatak," diye karşı çıkıyoruz.

Neil gözlerini bana dikti. "Yani çift yatakta." Akara'ya bakıyor. "Ve sen de bekarsın."

Bir çift.

Çift!

Banks'le birlikte olduğumuzu sanıyor. Banks'in kafasını tutmam Neil'in bu sonuca varmasına neden oldu, değil mi? Yüzüm kızardı. "Um," diyorum, Akara'nın incinmişliğini havada hissederek. "Biz bir çift değiliz."

Banks'in çenesi

gerilir. Hay

sikeyim.

Bunu mahvediyorum.

Banks'ten Akara'ya doğru elimle işaret ederek, "Aslında ikisi de yatağı alıyor," diyorum. "Burada hepimiz sadece arkadaşız."

"İyi arkadaşlar," diyor Banks.

"Gerçekten iyi arkadaşlar," diye ekliyor Akara Banks'i geçmeye çalışıyormuş gibi.

Tamam, şu anda havaya bir sürü testosteron pompalanıyor. Hem tahrik oldum hem de arkadaşlıklarının sınırlarını test etmeye başlayacaklarından endişeliyim.

Ben bir Dostluk Suikastçisi değilim. Kafamda yeterince tekrar edersem, belki doğru olur.

Neil biraz korkmuş görünüyor ama hemen başka bir karavanı işaret ederek durumu örtbas ediyor. "Bu üç arkadaş için daha uygun olabilir."

Onu takip ederken telefonum çalıyor.

Sulli-Bear! Şu anda karavana yaşıyorum. Muhteşem yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum <3 - Nona-Frog

Bir sürü doğa emoji ekliyor ve göğsüm Noel sabahı aşağıya koşacakmışım gibi kabarıyor. Kız kardeşim burada. Sonra birden ondan sakladığım her şeyi hatırlıyorum.

Puma saldırıları.

Korumalarım la bekarlığa veda tarzı

randevular. Hey, en azından hala veganım.

Ne olursa olsun midem bulanıyor. Puma saldırısını saklayamayacağımı fark ettim. Giysiler iyileşen yaralarımızın çoğunu gizliyor ama yine de

görünür çizikler var. Ayrıca, Akara'nın dirseğindeki ısırık izi göz önünde. Soracaktır.

Yalan söylemeyeceğim.

Ve sonunda itiraf etmek zorunda kalacağım.

Ona hemen kocaman bir gülen yüz ve kalpler içeren bir mesaj attım.

Akara mikrofonuna fısıldıyor ve sanırım yerimizi Winona'nın korumasına bildiriyor. Greer Bell Güvenlik Gücü Epsilon'da, yani tüm bu yolculuk boyunca ilk kez Price'ın Üçlü Kalkanı'ndan biri burada.

Şirketinin Price'ınkiyle gayri resmi bir rekabet içinde olduğunu düşünürsek, bu durum Akara'yı zorlayacak.

Price Kepler *çok uzun zamandır* -ben daha doğmadan önce- annemin koruması olmasına rağmen, ailem Akara'nın gemiyi terk edip kendi şirketini kurmasına kızmamıştı. Annem onun için gerçekten çok heyecanlıydı. Kendi işinin patronu olmanın ona daha çok yakıştığını söyledi.

Neil şık siyah bir karavanın önünde durduğunda, uzaktan "Ca- Caw! Ca-Caw!"

Ellerimi ağzıma götürüyorum. "Ca-Caw! Ca-Caw!"

Küçük kız kardeşim kocaman bir gülümsemeyle köşeyi dönüyor. Bana doğru koşarken sırt çantası ona çarpıyor. Bakır saçlı koruması onun yanında koşuyor, on beş yaşındaki kız kardeşime ayak uydurmakta zorlanmıyor.

Aradaki mesafeyi kapatıyorum ve sıkıca sarılıyoruz. Sadece bir santim daha kısa ve kalın tabanlı Timberland botlarıyla aynı boydayız. Kargo pantolonu ve göbek deliğinden düğümlemiş bol, haki renkli bir erkek gömleği giymiş, oldukça havalı görünüyor.

"Uçuş nasıldı?" Ayrılırken sordum. "Acıktın mı? Booger'da atıştırma malikem var."

"Uçakta yemek yedim." Nona ayağa fırlıyor, sırt çantasını yere bırakıyor. Ve elini uzatır.

Elini yumruk yaparak sıkarken kocaman gülümsüyorum, sonra bu çok daha uzun bir sıraya dönüşüyor. Calloway Kampı'ndaki bunaltıcı bir yazda oluşan gizli bir selamlaşma. İki kalça tokuşturması, kollarımızı havaya kaldırıp gökyüzüne doğru salladıktan sonra iki daire çizerek dönüyoruz. Çömelerek tekrar yüz yüze geliyoruz ve parmak uçlarımız birbirine değiyor. Sonra onun dirseğini kendiminkiyle birleştiriyorum ve gökyüzüne doğru uluyarak dönüyoruz.

Ve birbirimizden ayrılmayız.

Onun yerine daha da yaklaştık, alınlarımız birbirine yapıştı. Benim kollarım onun omuzlarında, onun kolları benimkilerde. Bu kadar yakınken, tek gördüğüm o.

Tek gördüğü benim.

Özel. En azından bizim için. Diğer insanların bizi izlediğinin farkındayız. Her zaman izliyorlar, ama şu anda, toplandığımız yerde, sadece ben ve kız kardeşim varız.

Winona gülümseyerek fısıldıyor, "Keşke buraya gelirken uçakta olsaydın-Greer osuruklarıma bakıp duruyordu."

Onu ne kadar özlediğimi fark ederek gülüyorum, yüzüm acıyor.

"*Korkunç* kokuyorlardı. Onları tutmaya çalıştım." "Öyle mi yaptın?" Şüpheyile fısıldadım.

"Yaptım," diye sırtıyor. "İndiğimizde karnım ağrıyordu, çok uğraştım. Her yolcuyu boğmak istemedim, *o kadar* kötüydüler Sulli." Birlikte gülüyoruz. "Arkamızdaki hıyarın biri Greer'in farter olduğunu sandı. O kadar kötüleşti ki adam Greer'e gaz çıkarmayı kesmesini söyledi, ben de ona, *efendim, ben osuruyorum, o değil, dedim*. Adam hayalet görmüş gibi baktı. Hiçbir şey söylemedi, sadece koltuğunda geriye doğru büzüldü."

Tekrar gülüyoruz ve ses kaybolurken kahverengi, ela benekli gözleri usulca benim yeşil gözlerimde dinleniyor. Güvenli, özel buluşmamızda paylaşma sırası bende.

Komik bir şeyler anlatabilirim. Mesela en az üç karınca ısırığı yüzünden göğsümün nasıl kaşındığından. Ama paylaşmam gereken şey bu değil. Paylaşmak *istediğim* şey.

Çünkü ona yaptığım şeyle ilgili gerçeği söylemek istiyorum. Sadece kız kardeşimin tepkisinden korkuyorum.

Alınlar hâlâ birbirine yapışık, bakışlarımı indiriyorum. "Bitterroot Buttress adlı bu rotada bir alıştırma tırmanışından sonra, Akara, Banks ve ben kampımıza geri dönüyorduk... ve iki puma bizi takip etti."

Winona nefesini tutuyor. Bakmıyorum, ama arasında hava boşluğu hissediyorum. Biz.

"Bir puma öldürdüm, Nona." Göğsümdeki baskı hayvan gibi artıyor vücuduma geri döndü. "Babamın bana verdiği silahı kullandım ve onu öldürdüm." Sonunda gözlerimi onunkilere diktim.

Gözyaşları yumuşak yanaklarından aşağı akıyor. "Neden ağlıyorsun?" Sesim kesiliyor.

"Ağlıyorum çünkü sen ağlıyorsun." Çenesi titriyor. Yüzüm ıslak.

Gülmeye çalışıyorum ama çatlıyor. "Özür dilerim, Nona." Bana farklı bakacak diye çok korkuyorum ama ıslak kirpikleri ve cam gibi gözleri taziye ve sevgiyle üzerimde kalıyor.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Sulli." Benimle birlikte ağlıyor. "Pumanın beni öldürmesine izin verirdim."

"Dur."

"Hayır, yapardım. Ve bu iyi bir şey. Orada olanın sen olması iyi bir şey..." İkimiz de birbirimize başımızı sallıyoruz, alınlarımız birbirine değiyor, sümüklü gözyaşlarımızı içimize çekiyoruz. "Bu iyi bir şey," diye nefes alıyor Winona, "çünkü annem ve babam ikimizi de kaybedemez. Ben de seni kaybedemem, ne bir hayvana ne de bir dağa... Kaybedemem işte." Başlarımızı çevirip birbirimize sımsıkı sarılıyoruz, gözyaşlarımız birbirimizin omuzlarını ıslatıyor.

Birkaç dakika daha öyle kaldık. Ve bana yaralanıp yaralanmadığımı sordu. Ona herkesin yaralı olduğunu ama hepimizin iyi olduğunu söyledim.

Bir hayvanın canını aldığım için beni hayal kırıklığına uğratmadı. Sadece hayatta olduğum için mutlu. Göğsümdeki ağırlık hafifliyor.

Ayrıldığımızda yüzlerimizi gömleklerimizle kuruluyoruz ve o başını bir süre omzuma yaslıyor. Bir kez olsun kendimi abla gibi hissediyorum. Ve bu değişikliğe neden olan şeyin beni kaybetme korkusu olduğunu fark ediyorum.

AKARA karavan kiralamakla ilgili tüm evrak işlerini hallederken, Winona ve ben ofisteki otomatların etrafında dolanıyoruz. Ziff şişelerini açıyor ve açığa alınması hakkında sohbet ediyoruz.

Aşk üçgenini gizleyerek iyi bir iş çıkardım çünkü tek bir şey söylemedi ya da iki kere bile bakmadı.

Sulli için sayı! Yumruğumu havaya

kaldırabilirim. Ziff'ime gülümsüyorum.

Yanımızda Banks'in "Greer, sakalın güzelmiş." dediğini duydum.

Dikkatimi kız kardeşimin korumasına çekti. Greer'ın sakallarının biraz kalınlaştığından eminim. Saçlarıyla aynı bakır kırmızısı. Kaslı bir yapısı var ve sol kulak memesi ısırılmış.

Ben küçükken, bana bir köpekbalığının onu ısırıldığını söylerdi. Sekiz yaşındaki ben bu gerçekten çok etkilenmiştim. Büyüdükçe, onu bu konuda aradım.

Saçmalık. 18 yaşındayken bir bar kavgasında sarhoş bir adamın onu parçaladığını itiraf etti.

Görünüşe göre kavgayı kazandı, ama bu hala aklımda korkunç bir şey. Ayrıca ailemin biz çocukken neden onu bana ve Nona'ya gerçeği söylemesi için zorlamadığını da o zaman anladım.

Greer'in sekiz yıl boyunca benim korumam olduğuna inanmak biraz zor. O yirmi iki, ben sekiz yaşındayken arkadaş değildik. Ama bir pislik değildi ve kız kardeşime karşı hâlâ çok iyi.

Daha çok, Akara ve Greer'in belli bir noktada arkadaş olduklarını düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, kesin bir şey söyleyemem. Benim bakış açımdan koruma ilişkilerini kavramak zor. Ama Kitsuwon Securities'den önce en azından arkadaş olmadıklarını düşünemiyorum. Aile gezilerimde birlikte çok zaman geçirdiler.

"Ama seni cezalandırdılar mı?" Bu kısım belirsiz olduğu için Winona'ya soruyorum.

"Sayılır. Babam döndüğümde hafta sonu boyunca internete giremeyeceğimi söyledi." Gülümseyerek omuz silkiyor. Babamız bunun Nona için pek de büyük bir ceza olmadığını biliyor olmalı. Nadiren internete giriyor. "Annem kime yumruk attığımı duyunca gülümsediğini söyledi. Ama *ben bu evde şiddeti teşvik etmeye çalışmıyorum.*" Taklidi tam isabet.

Gülüyorum. "Yani seninle uçmak istemediler mi?" Bu yolculukta ailemle sadece birkaç kez konuştum, çoğunlukla check-in yapmak, merhaba demek ve *hayattayım* demek için. Telefon görüşmelerimiz alışkın olduğum neredeyse günlük görüşmelerin yakınından bile geçmedi, bu yüzden kafalarının nerede olduğunu bilmiyorum.

Winona spor içeceğini yudumluyor, sonra dudağındaki yara izinin olduğu yere bir damla siliyor. "Ben de aynı şeyi merak ettim. Seni tırmanırken görmek isteyeceklerini düşünmüştüm." Gülümsemeye başlıyor. "Ama annem bana bunun senin büyük, vahşi maceran olduğunu ve onlar olmadan bu zamana ihtiyacın olduğunu söyledi."

Gözlerim yanıyor ve duygularla doluyor.

Annem bu gezinin tırmanış ruhundan daha fazlası olacağını biliyordu. Çok daha fazlası olacağını.

Yumuşak bir kahkaha atarak gülümsüyorum. *Teşekkürler anne.* Belirsiz bir yol olsa da doğru yolda olduğumu hissediyorum.

AKARA KITSUWON

SULLI yerden en az yüz metre yüksekte. Rattlesnake Knuckle'a tırmanırken, kaya parçasındaki çatlak o kadar genişliyor ki bacakları gittikçe birbirinden uzaklaşıyor. Yarığın arasına sıkıca yerleştikten sonra sağ kolunu sallamak için bir elini kayadan kurtarıyor.

Hâlâ koşum takımı var.

Ve ip.

Tek başına tırmanıyor, kaya yüzeyine güvenlik teçhizatı yerleştiriyor ve zirveye ulaştığında aşağı inip her şeyi temizleyecek.

Düşerse güvende olduğunu kendime hatırlatıyorum - çünkü şu anda tırmanışını izleyen gergin seyirci *beni* daha sinirli ve endişeli yapıyor.

Sulli'ye aval aval bakan insanlarla dolu bir futbol stadyumu olmayabilir, ancak *çok sayıda* göz ve hatta birkaç kamera var.

Jane, Maximoff, Charlie'den Farrow, Thatcher, Oscar'a, Jack Highland-Oliveira'ya, on altı yaşındaki kardeşi Jesse'ye, Greer ve Winona'ya ve bebeği ve yavru köpeği unutamayız.

Ve *en boktanını* sona sakladım: Apex Takımı aniden taraftar olmuş gibi Sulli'yi bir günlüğüne gözlemlemeye karar verdi. Kızlarını bir tepeye park ettiler. İçimde yanan yoğunluğa bir de bu eklendi. Bakışlarım pek çok insan arasında gidip geliyor.

Gerçekten, keşke sadece Sulli'ye odaklanabilseydim. Herkes çıktığımızı bilseydi o kadar da kötü olmazdı. Çünkü en azından o tırmanmadan önce onu öpebilirdim. Kahretsin, onun tırmanışını *sayısız* kez izledim.

ama Yellowstone'da ne kadar farklı olduğunu fark ettim.

Onu şefkatle boğmak istiyorum. Yanaklarını tutup kulağına müstehcen şeyler fısıldamak. Dört yüz metre havaya tırmanmadan önce dudaklarımı onunkilere değdirmek.

Ama buradaki herkesle, sanki sadece onun korumasıymışım gibi. Arkadaşı.

Sanki geriye doğru ateş ettik ve olmak istediğim yere kürek çekemiyorum. Bu his içime bir testere gibi yerleşiyor. *Sadece arkadaşız.*

Sadece arkadaşlar.

Bir ilişkide sevgimi hiç saklamadım. Bundan nefret ediyorum. Ve en kötüsü de, ben ya da Banks'in Sulli'yle yaşayacağı tek şey *bu*. Birimiz asla daha fazlasını öğrenemeyecek.

Uçurumun dibindeki çimenlerin üzerinde Banks yanımda duruyor, dudaklarının arasında kürdan var. Bana kayanın etrafında volta atıyormuşum ve tırnaklarımı yiyormuşum gibi bakıyor.

Tek yaptığım avuç içlerimi ileri geri hareket ettirmek. Nefesimin altında ona "Önceden daha çok seviyordum." diyorum. Bir an için bakışlarını yakalıyorum. "Sadece üçümüz olduğumuz zaman."

"Evet." Banks yaklaşık beş kez başını sallar. "Ben de."

İkimiz de sertleşiyoruz. *Winona'nın* ablasına paralel olarak geleneksel bir rotaya tırmanışını izliyoruz. Malzemeleri yerleştirirken o lider tırmanıcı, Maximoff ise onun yaklaşık altı metre aşağısında tırmanıyor.

Winona yeni yerleştirdiği bir çapada dururken, boynuna asılı Canon kamerayı tutuyor. Ve Sulli'yi filme alıyor.

Jack orada olmalı.

Daha önce Sulli'ye tırmanmış ve filme çekmiş. Ama görünüşe göre çünkü karavan kampında SFO ve Jesse'nin çoğuyla basketbol oynarken omzundaki bir kası yırtmış.

Ben orada değildim. Ama hikayeye göre Oscar bütün karavanları buz için aramış, hatta *daha fazla* buz toplamak için diğer kampçıların karavanlarının kapılarını çalmış. Kocasının uygun ilk yardıma sahip olduğundan emin olmak için.

Jack'in on yedi yaşındaki tüylü saçlı, sörfçü kardeşi çekimlere yardım etmek için burada ama Jesse kaya tırmanışında o kadar da yetenekli değil. Winona sonunda yapım ekibi için bazı görüntüler çekmeyi teklif etti. Fotoğrafçılığı seviyor ama daha çok kız kardeşinin yanında tırmanacağı için heyecanlıydı.

Avuçlarımı birkaç kez daha birleştirip Banks'e bakıyorum. Apex Takımı'na bakıyorum. Kuzenlerine bakıyorum. Ripley'e bak. *Bebeğin bir korumaya ihtiyacı var.* SFO'ya ve Jack'in kameralarına bak. Banks ve benim yanıma bir tripod kuruldu. Objektif Sulli'ye çevrildi.

Jack tripodun üzerindeki kamerayı ayarlıyor. Genç kardeşi kayalıklara daha yakın bir yere çömelmiş, farklı bir açıdan çekim yapıyor.

Ani bir hareketle gözlerim kayaya geri dönüyor. *Winona.* Canon'unu düşürdü. Boynuna asılı fotoğraf makinesi göğsüne çarpıyor, sonra kayıyor.

Maximoff ayaklarıyla kayayı itiyor ve halat düşüşünü yakaladığı için ona gevşeklik veriyor.

Sulli asla irkilmiyor. Hâlâ odaklanmış durumda, ayağa kalkıyor.

"Şu ateş karıncalarına dikkat edin! Buralarda kötü olabileceklerini duydum!" Apex Takımından Lincoln Sulli'ye *bağırıyor.*

Şimdi irkiliyor ve içgüdülerim beni bu *aptallara* doğru itiyor. Kaynıyor ve koşuyorum, Banks de peşimden geliyor. Aynı derecede öfkeliydi ve kaçtıklarında yirmi adım bile gitmemiştik.

Racing away like-

"Kahrolası korkaklar," diye gürlüyor Banks, hissettiğim kelimeleri. Zor nefes alarak Sulli'ye dönüp bakıyoruz.

İple iniyor.

Çabucak tripoda yöneldim. "Kaydı mı?" Jack'e soruyorum. Başını sallıyor. "Sanırım korktu."

Kaşlarımı çattım ve Banks'in gözleri Sulli'ye dikildi, daha endişeliydi. Bir erkek arkadaşın olacağı gibi. Kıskançlık beni ısıtıyor.

Banks benim tarafımda. Sulli için aşırı endişelenmesi, kısmen endişelenmesinden iyidir. Ben de kendime bunu söylüyorum.

Ellerimi boynuma koyuyorum, pek çok yönden gelen hayal kırıklığıyla yanıyorum. Banks'e fısıldıyorum: "Onları ilk günden saf dışı bırakmalıydık, şaka savaşı yapmamalıydık."

"Artık çok geç."

Ne düşünüyordum ki?

Muhtemelen, *Sulli ile eğlenmek.* Evet. Elimde değil, onunla eğlenmekten, vakit geçirmekten, onu öpmekten hoşlanıyorum. Cırcır böcekleri için alışveriş yaptığımı, onun için ödeme yapmaya çalıştığımı, onu bir öğleden sonra randevusuna götürdüğümü hatırlıyorum.

Şaka savaşından pişmanlık duymak, o anları geri almak anlamına gelir ve ben onları geri vermeyeceğim. Ne bir bedel karşılığında, ne de herhangi bir şey için. Bu yüzden kase dolusu

Bu sefer anında pişmanlık.

Ama Apex Ekibi tırmanırken Sulli'nin dikkatini dağıtamaz. Eğer bugün tek başına tırmanıyor olsaydı, düşüp ciddi şekilde yaralanabilir ya da ölebilirdi.

Kaslarım geriliyor. Banks'e emir verir gibi, "Bir daha onu izlemeye geldiklerinde onları tehdit ederiz," diyorum.

Başını sallıyor, "İki kere söylemene gerek yok." Her şeye hazır. Gözdağı vermek en iyi seçeneğimiz.

SULLI GÜVENLİ BİR ŞEKİLDE YERDE, hepimiz ayrılmak için toplanmaya başladık.

Sulli'nin ipini sarmasına yardım ediyorum ve Banks ona bir şişe su veriyor. Yakınlarda Jack dizlerinin üzerinde tripodu bir çantaya yerleştiriyor.

Gözlerimi yakalıyor. "Aynı tas aynı hamam, değil mi?" diye soruyor, Jack-Highland'in o bilindik gülümsemesiyle. Parlak ve karizmatik; ona güvenmememe neden olan türden. Şimdi o gülümsemenin tamamen gerçek olduğunu biliyorum.

Ama gerçekçi olmak gerekirse, sürekli pozitiflik bir süre sonra bana itici geliyor. Haftanın her günü güneşli Care Bear ile takılmam, bu yüzden Jack'i küçük dozlarda alıyorum. Bu, sarsıntılı bir başlangıçtan sonra iyi bir arkadaşlığı sürdürmemizin birçok yolundan biri.

Aynı tas aynı hamam.

Prodüksiyon güvenlikle iç içe geçerken o rahat ve arkadaş canlısı olmaya çalışıyor. Jack'i severim ama prodüksiyondan *nefret ederim*.

Kameralar güvenliği engeller. Onların varlığı tüm müşteriler için bir hedef tahtasıdır. Yoldan geçenler ünlü kişiden önce kamera ekibini görecektir ve hemen *o ünlünün yerine geçmek* için koşacaklardır.

Neyse ki şu anda şehirde değiliz. Ve etrafta çok fazla tehdit yok.

Ben de gülümsüyorum. "Aynı eski şeyler benim için asla eskimez." Sulli'yi önümüzdeki yüz yıl boyunca her gün tırmanırken ve yüzerken izleyebilirim.

Başını sallıyor, siyah bir çantanın tokalarını takıyor. "Sana söylemek istiyordum, *We Are Calloway'de* bekâr olan yeni bir ekip üyesi var. Çok tatlı bir kız. Senden on dakika boyunca bahsettim ve ona numaranı verdim."

Midem yerle bir oldu. "Sen ne?"

Sulli kesinlikle duyuyor. Jack ve bana sırtını döndü.

Kahretsin.

Banks aramızda acı akıyormuş gibi görünüyor, teknede yeterince hızlı kapatamadığım bir delik.

Onu rahatlatmak istiyor. İsteddiğini biliyorum.

Kıskançlık içimi daha çok kemiriyor ama bir yanımda şu anda ikimizden birinin şüphe çekmeden ona sarılabilmesini diliyor.

"Ona senin numaranı verdim." Jack perişan haldeki tepkime kaşlarını çattı. "Sorun olur mu?"

Zar zor nefes

alıyorum. Jack bekar

olduğumu sanıyor.

Ama aslında sevgilim

var.

Şu anda zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak Sulli'den başka herkese kapalıyım ve Jack'e *bekâr olduğumu söyleme* düşüncesi beni öldürecek.

Bunu evrene yaymak gibi olacak. Gerçekliği ona üflemek gibi. Ve sonra Philly'de onsuz uyanacağım.

Bekar.

Ve yine yalan söyleyemem. Geçen seferki gibi olmaz. Benim içimi boşalttı, onun da içini boşaltacak.

Konuyu saptırmaya çalışıyorum. "Evli bir adam olarak hala benim için ekürilik mi yapıyorsun?"

Ayağa kalkıyor. "Kadınları sana doğru göndermek artık daha kolay.

Bu arada adı Jennifer."

Sulli sudan en büyük yudumu alıyor. Sırtı hala bana dönük.

Harika.

Başka bir *Jennifer*. Sulli Yellowstone'dan önce ilk Jenny'yi görmüştü ve şimdi orada beni bekleyen bir tane daha var.

"Seni arayabilir," diye ekliyor Jack.

Mükemmel.

Mükemmel.

Gülümsemeye zorluyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Teşekkürler," diyorum başımı sallayarak, bir *ama* eklemek üzereyken.

Sulli kışını yere vuruyor. Tüm vücudum acıyla kenetlendi. Sanki onu duygusal olarak tekmelemişim gibi.

Kahretsi

n.

Sadece

bok.

Banks, Sulli'nin yanına çömeliyor ve hızlıca Jack'e geri kalanını söylüyorum, "Ama ben ilgilenmiyorum. Bunu benim için ona söyler

misin?"

"Evet, sorun değil." Jesse yaklaşırken dikkati dağılır.

Jesse daha hızlı koşarak, "Kuya, onu kaldırma," diyor. "Bırak yardım edeyim."

Kaydım ve Sulli'nin etrafından dolaştım. Banks ayağa kalktığında onunla yüzleşiyorum. Güçlü bir nefes alıyor. "İki Jennifer mı?"

Elimi uzattım. "Bir Sullivan."

Dudakları kalkıyor ve elimi sıkıyor. Sulli'nin ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Ne yazık ki benim için Jane, Maximoff ve Winona

Sulli. Beni ve Banks'i ondan daha geriye itiyor.

Karavan kamp alanına doğru ilerlemeye başladığımızda, ben önden gidiyorum ve Banks koşarak yanıma geliyor. Üzerindeki stresin zehirli bir duman gibi yayıldığını hissedebiliyorum.

"Sorun nedir?" Telsizimi yeniden ayarlayarak soruyorum. Kampa giden patika bir süredir temizlenmemiştir ve çürümüş kütüklere takılmamaya dikkat ediyorum. "Sul mu?" Arkama bakıyorum ama o hâlâ ailesiyle sohbet ediyor.

Başını sallıyor ama Sulli'den bahsetmesi gözlerinin onu da bulmasına neden oluyor. "Az önce yemek şirketi aradı ve istiridyelerinin yeni bittiğini söyledi, benim de sikim yeni bitti." Isınıyormuş gibi dış ceketinin fermuarını açıyor. "Bekârlığa veda partisine getirmek için bir mezar taşı almayı düşünüyorum. Bunu planlamaya çalışırken milyarlarca kez öldüğüme göre."

Jack kulak misafiri olur. "Neden bu şeyde istiridye yiyoruz ki?"

Banks, "Çünkü ben bir aptalım ve Charlie Cobalt'a kardeşleriyle birlikte ne yemek istediklerini sordum" diyor.

"Seninle dalga geçiyor gibi görünüyor," diyor Jack. "Ona ne verirsen yer."

Nereden bildiğini sorardım ama Charlie'nin korumasıyla evli. Ve Charlie için kişisel bir seyahat videosu çekiyor, bu da Oscar ve Jack'e birlikte olmak için daha fazla zaman kazandırdı. Ayrıca, yeni evliler Oscar'ın oynamayı kabul etmesine şaşırdığım bir mini dizi olan *Suddenly Famous*'ı çekiyorlar. Daha fazla medya ilgisi işi zorlaştırıyor ve Charlie'nin koruması olmak zaten neredeyse imkânsız.

Banks yaralı bir ses çıkarır. "Yirmi bir yaşında bir genç tarafından serserileştiriliyorum."

Sulli, Banks ve benim aramda kayıyor. "Charlie yirmi iki yaşında." "Aynı fark," diyor Banks.

Sözleri sessizliğe gömülüyor ve gözlerimiz birbirimize kayıyor. Hiçbirimiz dokunmuyor ya da flört etmiyoruz. Bir özlem var. Sadece *olmak* için bir arzu. Elimden alınana kadar Sulli ve Banks ile ne kadar özgür hissettiğimi fark etmemiştim.

Şimdi kendimi kafeste hissediyorum.

Gergin bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Kendi karavanımıza gidip diğer herkesten ayrılana kadar bekliyorum. Böylece tekrar kendimiz olabiliriz.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

Ailem ve korumalarımızla birlikte bir KAMP ATEŞİ yaktıktan sonra herkes dağılıyor ve kendi açık hava konaklama yerlerine gidiyor.

Winona uyku tulumuna girerken ona "Tatlı rüyalar, bücür," diyorum.

"Seni her gün *daha* çok seviyorum abla," diyor esneyerek.

"Seni her dakika *daha çok* seviyorum." Gülümsüyorum ve çadırına uzanıyorum. "Avo- sarıl." Kollarımı kardeşime doluyorum. Winona daha da sıkı sarılıyor.

Çıkarken fermuarları kapatıyorum. Girişin dışında Greer toprağın üzerine bir köpük mat ve termal uyku tulumu açıyor. Şimdiye kadar Greer, Güvenlik Gücü Omega'ya iyi davranmış görünüyor. Hatta kamp ateşinde bize katıldı ve marşmelovsuz bir s'more yaptı.

Banks, Greer'ın buradaki tek Epsilon koruması olduğu için bir şey başlatmadığını düşünüyor. Sayıca üstün. Ama Akara şu anda hepsinin ortak bir düşmanı olduğunu söyledi.

Apex Takımı.

Bugün tırmanırken o lanet olası sürüngenler bana laf attıktan sonra, tüm korumalar yüksek alarmda. Umarım Pislik Takımı sadece benimle uğraşmakla yetinir. Winona'nın peşine düşerlerse.

Kıllandım.

Ve yüzünü buruştur.

Bunu düşünmek bile istemiyorum. Greer Ekim soğuşunda yıldızların altında kalmayı planlıyor. Sanırım kız kardeşimi korumak için en iyi yer orası ve onun arkasını kolladığını bilmek beni rahatlatıyor.

Greer bana başını salladı. "İyi geceler, Sulli."

"İyi geceler," diyorum yanından geçerken, Banks de peşimden geliyor. Orman yeşili cipimin yanında, ormanın içinde yer alan karavanımıza doğru yürürken beklenti artıyor. Ailem ve onun arkadaşlarıyla baş başa kalmayalı sanki *asırlar olmuştu*.

"Önden buyur, denizkızı." Banks bana kapıyı açtı.

Nefes aldığımda ciğerlerim hava gibi hafifliyor. "Teşekkürler." Gülümsememe engel olamıyorum ama perdeleri yarım pencerelerin üzerine çekmeye başladığımda Akara'yı sönmekte olan kamp ateşinin başında tek başına görüyorum. Kulağına bir telefon dayamıştı.

Bunun bir iş görüşmesi olduğunu biliyorum.

"Normalden çok daha uzun süredir telefonda konuşuyor." Endişe içinde Banks'e bakıyorum.

Banks yanıma gelerek pencereden dışarı baktı ve "İşini hiç kıskanmıyorum" diye mırıldandı. Bana baktı. "Bekârlığa veda partileri için geçici korumaları koordine ediyor. O gece hepimiz mesaiye gitmiyoruz, bu yüzden fazladan elemana ihtiyacımız var ve Akara da beline kadar *lojistiğe batmış durumda*."

"Lojistikle ilgilenen biri değil misin?" Perdeleri kapatarak soruyorum ama yemin ederim Akara da benim gibi karavana bakıyor.

"Hayır, bu tür karmaşıklıklar benim için akıl almaz." Banks yemek masasının üzerindeki panele ulaşmak için çerçevemin yanından geçiyor. Göğsü göğüslerimin üzerinde gezinirken kalbim çarpıyor. Birkaç düğmeye basarken devam ediyor: "Thatcher ve Akara'nın bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum." Arkadaki kraliçe yatağın üzerindeki klimadan daha sıcak hava üfleniyor. Başını bana doğru eğiyor. "Ben Akara'nın lojistik işlerini takip eden bir adamım."

Çok fazla gülümseyerek başımı sallıyorum. "Evet, anlayabiliyorum."

Sessiz bir anlayışla birbirimize baktığımız sürece ağzı çarpık, seksi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Birbirimizin arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyoruz.

İkimiz de yalnız olmak yerine birlikte olmak istiyoruz.

Banks önce kilitli kapıya, sonra da yaklaşırken bana bakıyor. Küçük karavanda hareket edecek fazla yer yok, zaten yeterince yakınız ki altı-yedi bedeninden yayılan sıcaklığı hissediyorum. Gözlerine kaçmaya çalışan bir tutam saç kulağının arkasına kıvrıyor. Beni terk etmeyen gözler. Ansiklopediler dolusu kelime ve cazibeyi konuşan gözler.

Tam bir et parçası.

Benim bifttek.

İçimde o karşı konulmaz duygular kabarıyor - Banks'in benim olmasını gerçekten ama *gerçekten ne* kadar çok istiyorum. Her biriyle yalnızken bu sonuçlara varmak daha kolay. Hep beraber olduğumuzda daha zor.

Banks bu kadar yakinken, daha fazla sıcaklık beni yıkıyor. Belki de karavanın kaloriferini açmamalıydı. Bana *suyu* hatırlatıyor.

Tırmanışa bu kadar odaklanmış olmak yüzmeyi geri plana attı ama bu her zaman keyif alacağım, her zaman seveceğim bir şey.

Yüksek sesle, "Yüzmeyeli uzun zaman oldu" diyorum.

Bakışlarımı tutuyor. "Sen ıslanmazsan ölecek türden bir denizkızı mısın?"

Bu cinsel ima o kadar iyiydi ki daha büyük gülümsedim. "Ben kesinlikle sırlıslıkla ıslanmaya ihtiyaç duyan bir denizkızıyım. Tercihen büyük su kütleleri tarafından."

Başını sallayarak onaylıyor. "Buralarda bir yerde büyük bir ceset görmüştüm."

İkimiz de sırtıtıyoruz, gözlerimiz birbirimizin dudaklarında, ama Banks başıyla kapıya işaret edince şaşıyorum. "Hava çok soğumadan gitmek ister misin? Nehir kenarında bulduğumuz kaplıca henüz hareket etmedi."

Bana çıkma teklif ediyor.

Nefes alıyorum ve hava sanki helyum soluyormuşum gibi kağıt kadar ince geliyor. Bu anın tadını çıkarıyorum. "Evet, buna bayılırım." Sonra kapattığım perdelere bakıyorum. *Akara*. Suçluluk duygusu içime işliyor ve irkiliyorum.

Banks ruh halimin değiştiğini fark etti. "Onu da davet edebiliriz."

Parçalanmış hissediyorum. Çelişkili. Ve başımı sallıyorum. "Bu senin için adıl değil."

Omuz silkiyor, ellerini iki yana açıyor. "Seninle daha fazla yalnız kalmak isterdim ama bunu yapmanın en iyi arkadaşımı inciteceğini biliyorum ve biz dışarıdayken sen de onu nasıl incittiğini düşünüyor olacaksın, muhtemelen benden bile fazla. Hayatımda pek çok acıyla yaşadım ve dürüst olmak gerekirse en az acı veren şeyi yapmayı tercih ederim."

"Ben de," diyorum sakın bir nefesle.

Biz de Akara'yı beklemeyi kabul ettik. Havluları bir sırt çantasına koyduktan sonra kendimizi yerde buluyoruz. Yatağın üzerinde bile değil. Yan yana, kraliçe yatağa yaslanıyoruz, kışlarımız yerde, sanki battaniyeden daha rahatmış gibi.

Banks her türlü tuhaf duruma, her türlü tuhaf yere uyum sağlayabilen biri gibi görünüyor. Pis bir motelden ilkel bir kampa ve küçük bir karavana kadar, gerçekten şikayet etmedi ya da geri dönmek istemedi.

Her şeye bu kadar hazır olması çok çekici.

"Çocukken," diyorum ona, "yağmurlu günlerde bu filmi tekrar tekrar izlerdim." Gözlerimiz buluştu. "*Küçük Devler*."

Dudakları kalkıyor. "Bunu görmüştüm." "Gerçekten mi?"

"Evet, şaşırtıcı bir şekilde." Kolunu omuzlarımdan geçiriyor ve bu manevrayla ilgili her şey bedenimi aydınlatıyor. Dokunuşu, *senden çok hoşlanıyorum* ve *bunun bitmesine asla izin vermeyelim* mesajlarıyla dolu. "Futbolla ilgili çocuk filmi mi?" diye soruyor. Başımı salladığımda, "Ben de çocukken futbol oynardım, o yüzden çok izledim" diye açıklıyor.

Daha çok içine çekiyorum. "Buz kutusu Becky'yi tanıyor musun? Koçun kızı ve futbol takımındaki tek kız." Başıyla onayladıktan sonra, "Gençken onunla birçok yönden akrabaydım - erkeklerle rekabet etmek istiyordu ama aynı zamanda Junior'a aptalca aşıktı, o da onu sadece Icebox olarak görüyordu: bir arkadaş, artı harika bir futbolcu."

Banks dinliyor.

"Ve lanet televizyona bağıırırdım, *Ona bak, Junior!* Film ne kadar sevsem de sonundan nefret ederdim."

"Neden?" Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Junior'ın sonunda Becky ile birlikte olacağını sanıyordum."

"Ama bu amigo kız olmaya karar verdikten sonra olacak." Bacaklarımı göğsüme yaklaşıtıyorum. "Bütün mesajı aldım. Hem prenses hem de futbolcu olmak istiyordu. Becky ve Icebox ve kızlar her ikisi de olabilir ama sanırım ben kendimi sadece Icebox olarak tanımladım. Ve bu bana bir gün erkeği elde etmek için amigo kız olmam gerekecekmiş gibi hissettirdi." "Belki de biraz da bu yüzden romantizm çocukluğumda hiç radarıma girmedi. Kendimin, olduğum gibi, hoşlandığım erkekler için yeterince çekici olmadığımı bilerek incinmek istemedim."

Banks bana daha derin bakıyor. "Ne olursa olsun, Junior'dan hiç hoşlanmadım." Şok olmuş bir şekilde gülümsedim. "Hadi canım, her erkek

Junior?"

"Onun bir aptal olduğunu düşünmüştüm." Banks benimkini görünce daha çok gülümsüyor. "Erkekler o yaşlarda aptaldır. Ve sonra çoğu daha büyük sersemlelere dönüşür." *Stunad* temelde aptal anlamına gelir. Çok kullandığı için bu İtalyan-Amerikan kelimesini hatırlıyorum. "Ama itiraf edeyim, ben de çocukken Junior'a benzer şeyler yaptım."

"Ne gibi?"

"Elimi kullanarak nasıl öpüşüleceğini çalıştım."

Gölerek göğsüme dokunuyorum. "Siktir, ben de öyle." İkimiz de tekrar sırtıyoruz. "Yine de, muhtemelen bana pek yardımcı olmadı. Gerçeğıyle alakası yokmuş gibi hissediyorum." Pazusunu daha ciddi bir şekilde kavıyorum. "Dürüst ol, berbat öpüşüyor muyum? Çünkü ben sadece..." Söylenmemiş, garip bir şey söyleyip duruyorum.

Sadece üç erkekle öpüştüm ve onlardan biri de benimle çıkıyor.

Banks gerginleşiyor, anlaşılır bir şekilde. Nefes vererek o garip kısmı atlatıyor ve ben onu bunun için seviyorum.

Kalbim yine çarpıyor.

"Berbat öpüşmüyorsun. Bence iki insan birbirini hissediyorsa, öpüşmenin kötü olması daha zordur." Kendine güveni o çarpık, seksi gülümsemesine eşlik ediyor. "Seni öpmenin Super Bowl'da gol atmak gibi olduğunu bilecek kadar *kötü öpüşmeler yaşadım*."

Nefes alıyorum. "Bu iyi bir cümle." Dudaklarına bakıyorum, nabzım hızla atıyor. "İlk kez kullanıyorum." Başıyla beni onaylıyor. "Ve bu doğru."

Tüm vücudum arzuyla, istekle titriyor. Milyonlarca watt gibi *açılıyor* ve onun sert tutuşu için acı çekiyorum, ileriye doğru patlamasını istiyorum.

Tam içeri girerken kapının kilidi açılır.

Akara donmuş durumda, anahtarlar elinde. Sanki Banks bekâretimi alırken içeri girmiş gibi. Böyle bir şey *olmadı* ama onu içimde düşünmediğimi söylemek büyük bir yalan olur.

Ama aynı zamanda içimdeki Akara'yı da düşündüm.

Duyduklarım dönüyordu ve ben hâlâ tahrik olmuşum. Banks'le birlikte çabucak ayağa kalkıyoruz. "Kaplıcalara gidiyoruz, Kits." Sırt çantasını ona fırlattım.

Göğsüne çarpıyor ve düşüyor. Lanet olsun.

AKARA KITSUWON

TAMAM.

Tamam.

Nefes al.

Daha önce flört ettiklerini görmüştüm. K a h r e t s i n , Banks'in onu yediğini gördüm bile.

Kıskançlık topuklarıma tırmanıyor, ama onu hızla uzaklaştırıyorum.

Sulli ile olan ilişkiye tutunuyorum. Ona olan hislerimden, onun bana olan hislerinden ve paylaştıklarımızdan eminim. Banks ile ne yaşadığına bakmaksızın.

Boğazımdaki bir çukuru temizliyorum. "Az önce Jane'e rastladım." Anahtarlarımı cebime koyuyorum. "Bu gece Charlie'nin karavanında kalmak isteyip istemediğimi sordu. Böylece ikiniz yalnız kalabilirsiniz."

Sulli bir elini yüzüne götürerek az önce yaşadığım tren enkazından saklanıyor. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "*Jane.*" İç çekerek elini bırakıyor. "Şimdi müstakbel gelinim hakkında şikâyet ettiğim için kendimi kötü hissediyorum - hoşlandığımı bildiği bir adamla yalnız kalmamı sağlayacak bir yol bulmaya çalışacak kadar radikal biri."

Bankalar gülümsemelerini tutamazlar.

"Şimdi *bu* nasıl adil oluyor?" Ona soruyorum. "Charlie'nin seni karavanına götürmeye çalıştığını görmüyorsun, böylece onunla yalnız kalabiliyorum."

"Hayır," diyor Banks, "o sadece muhtemelen dünyaya tweet atacak olan kişi, *Akara ve Sulli'nin bir ilişkisi var.*"

Haklı olduğu bir nokta var.

Yine de Jane'in Banks ve Sulli'nin kanat kadınlığını yapmasını kıskanıyorum. Ben her cehennemin dibinde zaman bulmaya çalışırken

Sul. Bu noktada, eğer bir iblis bana onunla fazladan bir saat geçirebileceğimi söylese, her türlü bedeli ödemeye hazırım.

Ama Sulli ve Banks'ten bir şey almış olabileceğimi bilmekten de nefret ediyorum. Neden onların küçük flörtlerini kısa kestiğim için sevinçten havalara uçmuyorum? Neyim *var* benim böyle? Ona karşı derin hislerim varken onları yarıda kestiğim için çok mutlu olmalıyım.

Onları önemsiyorsun, Nine.

Evet.

Ben de sadece burada olmak istiyorum. Bütün gün burada *onunla* birlikte olmak istedim ve Banks'i bile yanımıza alacağım. "Peki kaplıcalar?"

Sulli yaklaşıyor. "Bekle, Jane'e ne söyledin?" "Çalı fasulyesi yemeyi *sevdiğimi*."

Sulli yanıma vuruyor. "*Kits*."

Daha derinden, "Ona Sulli'yi korumam gerektiğini ve hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim" diyorum.

Sulli ciğerlerine bir nefes çekiyor. Sürekli dışarı çıkmam gerektiğinden, Banks'in yapmak zorunda kalacağından daha fazla ona güven vermem gerekebileceğini biliyorum, ama sonsuza kadar geri dönüp ona hatırlatarak, söyleyerek, onu ne kadar önemsedığımı *göstererek* yaşayabilirim.

Onu ne kadar
arzuladığımı. Ona
ihtiyacım var.

Sulli ayaklarımın dibindeki sırt çantasını almak için bir adım daha yaklaşıyor. Karavan o kadar küçük ki vücudu bizimkilerin arasına sıkışıyor. *Kahretsin.*

Cildi sıcak

hissediyor.

Ben ateşliyorum.

Gözleri beni ve onu dolaşıyor.

Bakışlarım onun 1.80'lik atletik vücudunda geziniyor. Kan sikime doğru pompalanıyor. Kaslarım esniyor ve Banks'e bakıyorum.

Ona uzun uzun bakıyor, sonra bakışları benimkilere yöneliyor. Aynı şeyi merak ediyoruz: *Bunu tekrar yapacak mıyız?*

Neden yapmayalım ki?

Anın emrettiği gibi yap. Burada, üçümüz sıfır engelleme ile liderlik ediyoruz. Kısıtlama yok.

Durmak için tek bir neden bulabiliyorum: Birileri bu anıların yasını tutacak. Ben ya da o, ama şu anda bunu geri itiyorum.

Sadece üçümüz varız. Yarın diye bir şey yok. Sadece bugün var.

Sulli sırt çantasını kapıyor ama ayağa kalkarken göğüsleri göğsüme bastırıyor. Kıçını Banks'e dayıyor, ben de bir elimi saçlarımda gezdirip dudaklarımı yalıyorum.

Sırt çantasını düşürüyor.

Göğsüm ona karşı sertçe inip kalkarken ona sertçe, "Git yatağa uzan, çalı fasulyesi" diyorum.

"Vay anasını, çok ateşliydi." diye mırıldandı. Gülmemeye çalışarak gülümsüyorum. "Sulli, *git*."

Sersemlemiş bir şekilde, bacakları orta boy yatağa çarpana kadar geri çekiliyor. Yere çöküyor ve ikimiz de tişörtlerimizi başımızdan çıkarırken Banks'e bakıyorum. "Bekâretini almayacağız," diyorum ona daha buyurgan bir şekilde.

Banks bana gülümsüyor. "Yani şimdi bana yatak odasında da emir mi veriyorsun?"

Dudaklarım kalkarak onu tersliyorum. Tamamen Sulli'ye odaklanıyoruz. Üzerinde bol bir pantolon ve eski bir Aquatic Club gömleği var. Biz onun yanındayken, Sulli'nin çırılçıplak soyunduğunu, sırtının dikleştiğini ve dudaklarının çadırda olduğu gibi ayrıldığını hayal ediyorum.

"Dur bakalım." Sığ nefes alıyor ve ikimiz de bir adım ötede duruyoruz. O kadar yakındı ki, uzanıp pantolonunu yırtabilirdim.

Banks elini çenesinde gezdiriyor.

Yüz ifadesini okumaya çalışıyorum. Tek gördüğüm uyarılmışlık, ama olumlu olmak için ona "Hiçbir şey yapmamıza gerek yok Sulli-" diyorum.

"Ondan değil, lanet olsun." Bir elini şakağına bastırıyor. "Henüz bunu *görmediğim* için ikinizin boşalmasını tercih ederim, ama baskı altında hissetmeyin ya da..." Sözüünü kesiyor çünkü Banks ve ben pantolonlarımızı çıkarmaya başladık bile.

Boxer-brief'ine kadar inmiş, neredeyse nefes nefese yatağa düşüyordu. "Oh lanet olsun."

Kızları boşaltmayı kesinlikle *seviyorum*. *Defalarca boşalmaktan* yorgunluktan uyuyakalmıyorlarsa, onlara dokunmamışım ya da onları doğru şekilde becermemişim demektir.

Banks nefesinin altında bana soruyor, "Geride mi kalayım?" Geri kalmalı mı diye sormuyor. *Bizim kalıp* kalmayacağımızı soruyor. Anlamak için güvenlikte onunla yeterince iletişim kurdum.

Başımı sallıyorum. *Geride dur*. Sulli striptizden daha fazlasını yapmak üzere.

İç çamaşırlarımızı çıkarıyoruz. Lastiği kalçalarımın altına yuvarlayarak giysiden çıkıyorum. Banks de aynısını yapıyor. Çırılçıplak duruyoruz ve onun yeşil

Gözlerini sikime dikti. Sonra onunkine. Kasıklarına bakıyorum ve ikimizin de sertleştiğini fark ediyorum.

Hırıltılı nefesi sessizliği dolduruyor. Benimkiyle onunki arasında bir ileri bir geri bakıyor. Uzun sikimi avuçluyorum. Sikimi seviyorum. *Sabahları* bana mükemmel boyutta olduğu söyleniyor, ama bunun nedeni kısmen onu nasıl kullanacağımı iyi bilmem.

Banks, boyuna uygun uzunluk ve genişliğe sahip, yani ortalamadan çok daha büyük. Rahim ağzına çarptığında bunun kendisine daha fazla sorun yarattığını söyledi.

Elim sürtünme yaratırken ve Banks kendini okşarken, Sulli pantolonunun düğmelerini açıyor. Boğazımda tahrik edici bir düğüm oluşuyor. Onu yatağa geri itmek ve kendim soymak için can atıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bundan daha fazlasını arzuluyorum ama istese bile gidip ip getirmem.

Hiç bir bakireyi bağlamadım.

Ve Sulli... bana göre *gerçekten* deneyimsiz. Bu kötü bir şey değil ama bu gerçeğin farkında olmak istiyorum. Vücudunda bir erkeğin eli yepyeni bir dokunuş ve çadırda üzerinde iki çift el vardı, bu yüzden hızlı bir şekilde bunaldı.

Sulli'nin kamp karavanındaki pantolonunun fermuarını indirişini izliyorum. Parmakları bacaklarının arasına ve külotunun pamuğunun altına dalıyor. Canlanıyorum, kaslarım kasılıyor ve daha sert ovuşturup diğer elimi yemek masasının üzerine koyuyorum.

Kadın kalçalarını kaldırdığında Banks'in nefesi daha da ağırlaşıyor.

"Siktir." diye küfrediyor. Bileğimi bileğine doğru kaydırıyorum ve bacaklarını açıyorum. Giyinik olsa bile dizleri birbirinden ayrılıyor ve alt dudağını ısırarak klitorisini daha hızlı ovuşturuyor. Kesik kaslarımıza ve

karın kaslarımıza bakarak ellerimizi

Mastürbasyon. "Sanki," diyor gırtlaktan, "sana ihtiyacım varmış gibi hissediyorum... içimde."

Burnumdan nefes alıyorum, neredeyse geliyorum. Elimini aşağı yukarı kaydırıyorum. Sürtünme vücudumdaki her sinire batıyor ve benimle mi yoksa Banks'le mi ya da ikimizle birden mi konuştuğunu anlayamıyorum. Ama Sulli'ye "Senin içinde olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum" diyorum.

"Sik... beni," diye haykırıyor usulca. "Lütfen."

Banks homurdanıyor, uyarılma hissi içine işlerken dişlerini sıkıyor.

Sulli'ye o kadar yakınım ki biraz daha oturursa bana dokunabilir. Banks'e bir bakış atıyorum, sadece ona ilerlediğimi söylemek için. Tek bir bakış attıktan sonra başının arkasını tutup onu yukarı kaldırıyorum.

Elleri hâlâ bacaklarının arasında olan Sulli, dudaklarına kadar gelen sikime bakıyor.

"Sadece sen istersen," diye hatırlatıyorum ona.

Elini kendi elimle değiştirirken, "Evet, *lanet olsun*," diye haykırıyor. *O kadar ıslak ki*. Ben bir parmağımı içine sokarken bakışları benimkinde kalıyor.

Kıvranıyor, gözleri neredeyse dönüyor. "*Kits*." Adımı böyle söylediğini duymak haftalarca, aylarca, *yıllarca* aklımdan çıkmayacak.

Sulli, Banks otuzbir çekmeye devam ederken onu çok iyi görebiliyor ve gözlerini açtığında onu izledikten sonra "Nasıl...?" diye soruyor.

Sert uzunluğumu dudaklarına doğru yönlendiriyorum. "Önce dilini kullan."

Dilini ucunda gezdiriyor. "Bunun gibi mi?" Yataktaki masumiyeti bana sakın olmamı hatırlatıyor.

Başımı salladım ve çenesini tuttum. "Şimdi aç."

Sulli ağzını açıyor, sonra duruyor. "Ya seni ısıırırsam-?"

"Kazımayacaksın." *Beni sıyrabilirsin*. Ama yanlışlıkla dişlerini kullanırsa bu konuda hıyarlık yapmayacağım. Banks'i izlerken kafası daha az çalışıyordu, ben de ona "Banks'i izle." dedim.

Bu öneri Sulli'yi neredeyse *rahatlattı*. Belki de içimizden birine yeterince dikkat etmediğinden korkuyordu. O Banks'i izlerken, ben yavaşça dudaklarının arasından geçiyorum. Ağzı açık, düşünmeyi bırakıyor ve sadece hissetmeye başlıyor.

Sulli'nin üzerinde dimdik durarak parmağımı içine pompalıyorum ve sadece birkaç kez ağzına doğru sallanırken yanağını avuçluyorum. Nefesi kesiliyor ve ben çekiliyorum.

"*Siktir*," diye inliyor, kıvranıyor. Banks'in bir elini karavanın kenarına köklediğini ve avucunun içine sertçe boşaldığını izliyor. Sulli parmağımın etrafında kenetleniyor.

Ona iki tane sokmayı denemek bile istemedim. Ve onun doruğa ulaştığını görmek beni kendime getirdi. Bir kez okşadım ve elime bıraktım.

Hepimiz ağır nefes alıyoruz. "İyi misin?"

Sulli'ye sordum.

Gülümsüyor ve geriye doğru çöküyor. "Vay canına."

"Bunu hissediyorum," diyor Banks gülerek ve boxer-şortunu tutuyor. Hiçbirimiz kaplıcaları unutmuyoruz. Giysilerimizi giyerek nehre doğru yola çıkıyoruz.

Otuz dakikalık yürüyüş bizi tekrar soyunmaya götürüyor. Nehirdeki küçük bir oyuk gibi olan bu ilkel, doğal kaplıcanın ılık suyuna dalıyoruz. Hiçbir web sitesinde ya da haritada bulunmuyor.

Buhar yükseliyor, Sulli'yi öpüyorum.

Ve sonra, Banks Sulli'yi öpüyor.

Onunla öpüşüyoruz. Konuşuruz. Şakalar yaparız. Gülüyoruz. Ayrılmak için son saniyeye kadar bekliyoruz. Etimizi ısırarak dondurucu soğuğu yenmek için karavana geri koşarken, hava daha kalın. Daha ağır.

Karavanı açıyorum.

Gerçeğe dönelim.

Neredeyse.

Sulli ranzayı aldı. Boyumuz uzun olduğu ve sıkışık olduğu için bizim almamıza izin vermiyor. Böylece Banks ve ben orta boy yatağı paylaştık. Yan yana uzanırken, karavanın tavanına bakıyorum.

Bir saat sonra Sulli kafasını dışarı çıkardı. Beni uyanık görüyor. Banks yarı karanlıkta gözlerini ovuşturarak kıpırdanıyor. Ay karavanın içinden parlıyor.

Sulli sessiz. Hiçbir şey söylemeden yatakta aramıza giriyor. Nabzım yavaşlıyor ve ben yan dönüp Sul'u kaşıklıyorum, o da Banks'in göğsüne gömülüyor.

Onu kollarımda güvende hissederken, sonunda uykuya daldım.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

YAĞMURUN CANI CEHENNEME.

Beş gündür devam eden fırtınalar hedefimin önünde büyük bir engel oluşturdu. Yağmur, özellikle tırmanmaya çalıştığım kaygan, düz kaya parçasında kayma anlamına geliyor. Bu berbat hava koşullarında, Jack'in çekim yaptığı günden beri Çingiraklı Yılan Mafsalı'na tırmanamadım. Ve o gün, teçhizatla *son deneme* tırmanışım olacaktı.

Şimdi, başka bir deneme sürüşü yapmadan serbest sürüş konusunda bile kendime güvenmiyorum.

Jane ve Maximoff beni izlemek için Yellowstone'a uçtular ve şimdi bu şansa sahip olamayacaklar. Yarın herkesle birlikte geri dönecekler. Biraz zamanlarını boşa harcamışım gibi hissediyorum ve amacım tırmanışımı izlemeleri olmasa da bu yüzden kendimi hırpalamamak zor.

Başarısız
olmadım. En
azından henüz.

Babamın eski tırmanış rotalarından en az *birini* serbest solo yapmak için hala zamanım var. Yani Rattlesnake Knuckle'ı serbest solo yaptığım ve babamın bir zamanlar yaptığı bir şeyi deneyimlediğim sürece, yapmak istediğim şeyi başarmış olacağım.

Dışarıda yağmur daha sert yağarken bile kendime bunu söylemeye devam ediyorum.

Thatcher ve Jane'in bugünkü bekârlığa veda partileri için yağmur o kadar da engelleyici bir unsur değil. Sağdıçları ve baş nedimleri, Montana'da, dönümlerce araziye sahip bir çiftlikte yer alan *devasa bir pansiyonda yer ayırttı*. Ayrıca bir bira fabrikası ve spa da var.

Resepsiyondaki insanlar bana bir harita bile verdiler.

Jane'e Montana'yı sırf bana kolaylık olsun diye seçmediğini umduğumu söyledim. Bekârlığa veda partisini Vegas'ta yapmak isteseydi, oraya uçardım. Ama o, pansiyon gibi tatil köyü tarzı bir yer aradıklarını ve buranın istediği her şeye uyduğunu söyledi.

Beş yıldız değerinde bir lüks.

Neredeyse bir aydır bir çadırda ve ardından karavanda zorlandığımı düşünürsek, biraz şımartılmayı memnuniyetle kabul edeceğim.

Jane'in bekârlığa veda partisi sabah mimozaları ve pedikürlerle başladı, şimdi de öğleden sonra çamur yüz bakımı ve yakında da çamur banyosu. Tıraşsız bacaklarıma bakmak bana bir haftadır tıraş bıçağı kullanmadığımı hatırlatıyor. Bir gün tıraş olmayınca kaktüs gibi oluyorum. Demek saçlarım uzadı.

Kaplıcaları hatırlıyorum.

Beş gün önce bacaklarım Banks'e değdi, sonra da suyun altında Akara'ya. Ve ikisi de ellerini bacağımdan çekmedi. Banks bacaklarımı kucağına çekti.

Gülümsüyorum.

O anılar beynime kazındı. Banks ile birlikte olmak istiyorum. Ama ben Akara ile olmak istiyorum.

İkisine birden sahip olamazsın, Sulli.

Bu düşünce her zaman midemi ve moralimi bozuyor. Aynı anda iki ilişkide birden olamayacağımı biliyorum. Biz buradayken durum farklı. Vahşi doğanın mahremiyetinde ve güzelliğinde her zaman farklı olacak.

Ev hiç bu kadar davetkâr olmamıştı.

Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum. Ama yakında seçim yapmam gerekecek. Akara ve Banks'e tamamen haksızlık etmeden önce sadece bir süre erteleyebilirim.

Seçim stresini üzerimden atarak gelin adayıyla geçirdiğim bu zamanın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Moffy benden parti için bir oyun planlamamı istedi. Nedime olarak tek görevim: Pansiyon çalışanlarına penis resimleri bastırdım. Bana yan gözle baktılar, ama lanet savunmamda, bazıları sebzeydi.

Pedikür sırasında, *Dick mi, değil mi?* oyunu Moffy'ye birincilik getirdi.

Bekârlığa veda partisindeki tek erkek o olduğu için kimse şaşırmadı.

Hayatı boyunca aletlerine baktı.

Hepimiz Jane'e yaltaklanıyoruz. Olması gerektiği gibi - *her zaman* bizim üzerimize titriyor, ama Jane'in kendine konsantre olmasını sağlamak gerçekten zor.

Onun için planladığımız bir günde bile. Sanki evrenin merkeziymişiz gibi bizimle ilgili tüm hikayeleri körüklüyor.

Şimdi olduğu gibi.

"Kardeşim seninle daha çok konuştuğunu söyledi," diyor Jane mavi gözlerini parlatan coşkulu bir gülümsemeyle. Bahsettiği erkek kardeşi *Beckett*. Yüzlerimizde çamur maskeleri, birlikte spanın içindeki havuz odasına doğru yürüyoruz. Bir sonraki durağımız çamur banyosu. "İkiniz aranızı düzelttiniz mi?" diye soruyor.

"Tam olarak değil." Yanağımdaki kurumuş çamuru karıştırıyorum. Burnumu kaşıdığım da tuhaf hissediyorum. "Sadece onu daha sık arıyorum."

"Onu bugün aramalısın," diye öneriyor Jane. "Buraya gelemediği için kendini dışlanmış hissediyor olabilir."

Bugün onu henüz aramadım. Ama bekarlığa veda partisinden *sonra aramayı* planlamıştım. "Bugün senin günün-"

"Benim için fark etmez," diye araya giriyor. "İkinizin yeniden arkadaş olduğunu görmek beni mutlu eder."

Muhtemelen birçok insanı mutlu eder. *Ben de* dahil. Ama topuklarımı şıklatıp her şeyin eski haline dönebileceğimden emin değilim.

Israrı üzerine, "Tamam, hemen geliyorum. Bensiz *Never Have I Ever* oynamayın." O çamur banyosuna giderken ben de havuz odasından sıvışıyorum. Ve boş bir masaj odasında biraz mahremiyet buluyorum.

Gözle görülür şekilde farklı olan şey: etrafımda dolaşan geçici koruma. Akara yok. Banks yok. Geçici koruma daha yaşlı, kırklı yaşların ortasında ve profesyonel bir güreşçi gibi kaslı.

"Muhtemelen birkaç dakika sürer," diyorum ona. Başını sallıyor, koridora göz atıyor.

Çok profesyonel, çok dikkatli. Michael Moretti'yi işe almanın bir yolunu bulduğu için Kits'le gurur duyuyorum. Benim bakış açım göre, Michael'ın eğittiği geçici koruma görevlisi yeteneklerine gerçekten güveniyor. Bu da beni güvende hissettiriyor.

Kapıyı kapattım ve geçici dışarıda koridorda bekliyor.

Üzerimde bir mayo ve göğsüme bağladığım bir havluyla masaj masasının üzerine çıkıyorum. Tam boy pencerelerden ürkütücü bir dağ manzarası görünüyor. Her yer yağmur ve sis.

Kuzenimin numarasını çevirdikten sonra konuşmaya başladık.

"Keşke orada olsaydım," diyor Beckett. "Bir bira fabrikası, Leo'ya Romeo olmadığını beşinci kez hatırlatmaktan daha eğlenceli geliyor. Hâlâ Romeo olduğunu sanıyor."

Tanrı'nın baleye hediyesi."

Beckett, Jane'in tüm erkek kardeşleriyle birlikte Thatcher'ın bekarlığa veda partisine davet edilmişti. Ama bale programı yüzünden gelemedi. Gerçi gelemeyen tek kişi o değil. Joana Oliveira'nın New York'ta bir boks maçı vardı, o da gelemedi. Onunla tekrar takılamayacağım için biraz üzgünüm. Hepimiz İskoçya'da sıkışıp kaldığımızda, benimle birlikte "Beckett Cobalt hayranı değilim" treninde başka birinin olması güzeldi.

Ayaklarımı masaya doğru kaldırarak bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum. "Belki de Leo küçük bir penis için aşırı telafi ediyordur. Ne derler bilirsiniz, *büyük ego, küçük penis*."

Gülüyor. "Bu asla doğru değil."

Gülümsüyorum. Onunla konuşurken gülümsemem çok garip. Charlie bana şantaj yaptığından beri yaptığımız telefon görüşmelerinin sayısını unuttum. On civarı mı? Belki daha fazla. Onu iki kez aradığım günler oldu.

Yine de kokainden ya da bana söylediği acımasız sözlerden hala bahsetmedi. Bu konu konuşmalarımızın köşesinde oturan gölgeli bir figür.

"Tırmanış nasıl gidiyor?" Beckett soruyor.

Bilekliğimin yıpranmış tellerini karıştırıyorum. "Henüz serbest solo yapmamış olmam berbat."

"Mükemmellik bir gecede gerçekleşmez."

Kalbim sıkışıyor, elim telefonda sıkılıyor. Bunlar çocukken birbirimize söylediğimiz sözler. On iki yaşındayken ve oturma odasında sınav çekerken. On dört yaşındayken kardeşlerimizin okula gidişini izlerken biz evde okul için kalırdık. On altı yaşındayken ve partilere davetleri reddettiğimizde. Gezilere. Eğlenceli şeylere.

Mükemmellik bir gecede gerçekleşmez.

Mükemmel olmak çok yorucu. İçimi çektim, "Bir gün yaşlanıp saçlarımız ağaracak ve birbirimize bakıp *tüm bunlara değdi mi diye* soracağız. Ve umarım evet diyeceğiz."

Beckett nefes alır. "Bu senaryoda, biz arkadaş mıyız?"

"Sanırım öyle." Dışarıda şimşekler çakıyor ve ben cep telefonumdan saati kontrol ediyorum. "Lanet olsun, geri dönmeliyim."

Beckett rahat olmaya çalışarak, "Charlie'ye bugünkü yükümlülüğünü başarıyla yerine getirdiğini söyleyeceğim," diyor ama sesinde bir hüzün seziyorum.

Acı göğsümde kabarıyor. Jane küçük kardeşini aramamı önerse de, bu aramanın bir zorunluluk olduğunu hissetmedim. Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum.

değişti, ama onu aramak istedim.

Ben daha bu sözleri söyleyemeden Beckett hızlıca bir hoşça kal diyor ve telefonu kapatıyor.

Kıçımı masaj masasından kaldırmadan önce iki dakika boyunca telefonuma bakıyorum. *Her şeyi geride bıraktım.*

Beckett'ı geride bırak.

Özür bile dilemedi. Söylenmesi gerekenler hakkında *konuşmadık* bile. Beni tekrar incitebilecek arkadaşımın kalbimin arasına tuğlalar örmeye çalışıyorum. Hiçbir kurdun -ben bile- yıkamayacağı bir duvar. Ama her telefon görüşmesinde, duvarı bunca zaman dal ve samandan mı inşa ettiğimi merak ediyorum.

Masaj odasından çıkıp koridorda dolaşırken şaşkınlık içindeyim. Havuz odasının cam kapılarına varmadan hemen önce Moffy çamur maskesi ve koyu yeşil mayosuyla bir köşeyi dönüyor. Dar kesim, boxer-şortu andırıyor ama kalçayı da örtüyor.

"Hey," diyor Moffy, eli boş.

Gerçekten, onu son gördüğümde oğlu kucağındaydı. "Ripley nerede?" Küçük dostumuz bütün sabahı bizimle geçirdi. Hatta Moffy her limonlu su içtiğinde o da damacanasından yudumlamaya devam etti. Babalarını bu kadar sevmesi çok sevimli.

"Onu Farrow'a teslim ettim," diye açıklıyor Moffy.

Ve bunun nasıl olduğunu düşününce neredeyse gülümseyeceğim. Moffy'nin çamur maskesi taktığını düşünürsek, kocası muhtemelen taşaklarını patlatmıştır. Hiç kimsenin Moffy'yi Farrow kadar kızdırdığını görmemiştim. Çocukken Moffy'ye bulaşan birinin gözü morarardı.

Ama Maximoff'un Farrow'a aşık olduğunu gördükten sonra, neden uyuştuklarını çok iyi anladım. Ona karşı dürüst olmaktan korkmayan birine ihtiyacı vardı. Tıpkı Jane'in iki insanın olabileceği kadar dengeli olabilmek için kendisi kadar mantıklı ve düşünceli birine ihtiyaç duyduğu gibi.

Ve ben... Neye

ihtiyacım var?

Moffy'ye "Belki de dişleri hâlâ ağrıyordur diye düşündüm" derken bu sözler aklımdan çıkmıyor. Daha önce Ripley, Farrow'un diş çıkarma ihtimaline karşı ona hazırladığı soğuk kerevizi çiğniyordu.

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır," diyor Moffy ama sanki gidip bir kez daha kontrol etmesi gerekiyormuş gibi çıkışa bakıyor.

"Oh hey, eminim iyidir."

"Evet." Bir ton başını salladı, gözleri bende idi. "Bebeklerin havuz odasına girmesine izin verilmiyor, bu yüzden babasıyla kaliteli zaman geçirmesi gerektiğini düşündüm."

"*Babasını mı* kastediyorsun?"

Maximoff gülümseyerek inliyor, "Tanrım, bizi karıştırdığına hâlâ inanamıyorum."

"Ya da ikinizi de doğru anlıyor."

"Belki." Maximoff bir parmak eklemine kırdı ve bilyardo salonuna gitmek için *itme* çubuğunu engelledi. "Montana'dan ayrılmalı ve Janie için Philadelphia'ya dönmeliyim."

"Biliyorum," diye araya giriyorum, kendini suçlu hissediyor olabileceğini düşünerek. "Bunu onu bana tercih etmen olarak görmüyorum."

Hâlâ sert. "Ama serbest uçuşa çıkmadan bir gün önce beni ara, mesaj at, lanet olası bir roket fişeği falan gönder. Çünkü buradan ilk uçuşu ben yapacağım."

"Moffy," diye araya girdim.

Hızla ekliyor, "Serbest solo büyük bir olay Sulli. Ben de orada olmak istiyorum."

Ciğerlerim su topluyor. Gözlerindeki korku hissediliyor. "Ben ölmeyeceğim."

"Evet, bunu biliyorum." Başını daha fazla sallıyor ama Moffy elinden gelse beni dağdan korumaya çalışacak biri. Ben serbest sürüş yaparken kilometrelerce uzakta olmak, yolcu koltuğunda bile değil, arka koltukta oturmak gibi bir şey ve Moffy direksiyonda olmayı seviyor.

Onu orada istiyorum.

Aslında annem ve babamın da izlemesini çok isterdim.

Çünkü Moffy başka bir güvenlik ağı. En azından bir yanılsama ve onun varlığını bilerek nefes almak ve tırmanmak daha kolay.

"Arayacağım," dedim ona.

Maximoff beni kucakladı. "Seni seviyorum Sul."

Ben de sarılıyorum. "Ben de seni seviyorum, Mof."

Bunun bir veda gibi hissettirmesinden nefret ediyorum.

Ve bekarlığa veda partisi daha bitmedi bile. Yarın herkes evine uçmuş olacak. Küçük kız kardeşim bile gitmiş olacak.

Kapıyı ittiğimizde havuz odasını tarıyorum. Winona, Vada, Kinney ve Audrey'nin hararetli bir tartışma yürüttüğü uzak uça normal bir jakuzi duruyor.

Çamur banyosuna doğru yürürken şaşkınlıkla onlara bakıyorum: Jakuzi kadar büyük, gri çamurdan oluşan bir çukur. Luna çoktan çenesine kadar

amıra batmışken Jane kollarını temiz tutuyor ve açık renkli bira kadehini yudumluyor.

Thatcher üç kat altımızdaki bira fabrikasındaiken, Jane'in seveceğini düşündüğü tadımlık bira boyutları gönderiyor.

Akara ve Banks'in bekarlığa veda partisinde ne yaptıklarını merak ediyorum. Görevde olmadıkları için kafayı mı buluyorlar yoksa sadece dinleniyorlar mı? Keşke aynı anda milyonlarca yerde olabilseydim. Hem onlarla hem de burada. Böylece hiçbir şeyi kaçırmazdım.

"Kızların nesi var?" Havlumu çıkarırken Luna ve Jane'e soruyorum. Jane omzunun üzerinden bakıyor. "Sanırım lise draması." "Ondan kurtulduğuma sevindim," diye ekliyor Luna.

Tanıdık bir *sızı* beni tekrar vuruyor. Normal bir gençlik deneyimi yaşamadığımı fark ettiğim anlar. Lise koridorlarında yürümek ve sabahları zile yetismeye çalışmak yok. Farklı bir yol seçtim ve pişman değilim, ancak bir parçam her zaman bir şeyleri kaçırmaktan hoşlanmayacak. Yaşanmamış bir macera. Ancak yüzmede başarılı olmak için ev okulu benim için daha iyi bir seçenektir. İki yolu da yürüyemezdim.

Ayaklarımı çamurun içine sokuyorum.

Moffy çıkıntıda oturuyor, ayak bilekleri suya batmış, ama ben Jane'in yanındaki çamur banyosunun içindeki jakuzi koltuğuna iniyorum. Kalın, ılık çamurun içinde kıpırdanırken gri çamur göğsüme kadar yükseliyor. Çamur vücudumu rahatlatıcı bir kucaklama gibi sarıyor. Sanki bir arada tutuluyormuşum gibi.

Güçlü bir şekilde nefes alıyorum.

Ve çürük yumurta sülfür kokusundan iğreniyorum. Lanet olsun, iğrenç kokuyor. Spa'nın lavanta mumları ve tütsüleri bile kokuyu bastıramıyor.

Luna aniden, "Tamam, yapacağım," diyerek kendini çıkıntıya doğru kaldırır.

Jane canlandı. "Hemen şimdi mi?" Luna için heyecanlı görünüyor. Moffy gergin görünüyor. "Metni oluştururken yardıma ihtiyacın var mı?"

Burada kafası karışan bir tek ben miyim? Üçünün arasına bakıyorum. Döngünün ne kadar dışındayım?

Luna elindeki çamuru bir havluyla siler. "Eminim. Fotoğrafla birlikte bir mesaj hazırladım."

Ne resmi?

Telefonunu eline aldığı anda, "Neler oluyor?" diye sordum.

Luna bana bakıyor. "Babamdan sakladığım galaksi dövmemi biliyor musun?"

"Evet," diyorum, Luna'nın bana kışının yanından bacağının bir kısmına doğru kıvrılan ince çizgili karmaşık dövme gösterdiğini hatırlayarak.

Doğru

şimdi, çamur mürekkepli cildini gizliyor.

"Artık bunu bir sır olarak saklayamam," diyor Luna. "*Celebrity Crush* Twitter hesabında bütün yaz bacaklarımı göstermediğime dair bir şeyler paylaşmış ve babamın benim gibi bir sonuca varmasını istemiyorum..." Üzgün bir şekilde nefes veriyor.

Jane bana "Sanki kendine zarar veriyor." dedi.

Daha anlayışlı bir şekilde başımı sallıyorum. Medyanın bu konuda onu zorlaması berbat bir şey. Ama Lo Amca *çıldırarak* olsa bile Luna'nın itirafta bulunması iyi bir şey. Dürüst olmak gerekirse, Luna'nın gözle *görülür* bir sırrı bu kadar uzun süre saklayabilmesinden etkilendim. Kelimenin tam anlamıyla vücudunda yazılı.

Puma saldırısı benimkinde yazılı, ama eve gittiğimde sessiz kalmak istediğim bir şey değil.

"Yani şimdi babana mı söylüyorsun?" Luna'ya sordum.

"Evet." Telefonunun ekran kilidini açıyor. "Ben daha çok Donnelly'nin başına gelecekler konusunda endişeliyim. *Benim* istediğim bir dövme yüzünden başının derde girmesini istemiyorum."

Moffy araya giriyor, "Donnelly babama söylemene bir şey demeyeceğini söyledi." Çenem bir parça düştü. "Ne zaman?" *Bunu* da mı kaçırdım?

"Bu sabah erken saatlerde," diye açıklıyor Luna, "Moffy, Farrow ve Donnelly ile babama bugün, hepimiz buradayken söylemek konusunda konuştum. Sanırım bu babama biraz zaman ve düşünmesi için alan kazandıracak."

Jane bira kadehini kaldırır. "Cesaretin şerefine."

Gülümsemek istiyorum ama küçük ben burada kocaman bir sırda oturuyorum. Ve Luna'nın son zamanlarda aldığı gibi Moffy ve Jane'den tavsiye almak güzel olurdu.

Luna alkışlar arasında parmağını kadehe vuruyor, sonra telefonuna dokunuyor. "*Gönderildi.*" Gerçekler kafasına dank ettikçe daha da gergin görünüyor. "Doğru şeyi mi yaptım? Babamın bilmesi mi gerekiyordu?"

Jane onun bakışlarını tutuyor. "Senden duymak medyadan duymaktan daha iyi." Moffy başını sallıyor. "Zamanı gelmişti."

Luna'ya cesaretlendirici bir gülümseme vermeye çalışıyorum. "Bunu yapabilirsin, Luna."

Jane'in telefonu Luna'ninkine aynı anda çalar. Jane kendi ekranına bakıp gülümserken, Luna kendi ekranına bakıp kaşlarını çatıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor Luna. "Bana *kimin* yaptığını mı soruyor?" "Babama gerçeği anlatmalısın," diyor Moffy.

Luna nefes alıyor, sonra bir mesaj yazıyor. Müstakbel gelini telefonuna bakarken yakaladığımda Jane'e yaklaşıyorum.

Bana gülümsüyor, sonra da ekranını gösteriyor. "Thatcher'ın annesi Lady Macbeth ve diğerlerini kontrol etmek için uğradı. Thatcher ona gönderdiği resimleri bana mesaj attı."

Kedileri.

Thatcher, Jane'e tüylü bebeklerinin halıda kedi burritoları gibi yuvarlandıkları ve aptal suratlar yaptıkları bir fotoğraf gönderdi. Gülüyorum. "Kedi nanesinin etkisinde mi bunlar?"

"Görünüşe göre aşk üzerine," diyor Jane, gülümsemesini engelleyemeyerek. "Gloria'ya bayılıyorlar. Thatcher annesinin sokak hayvanlarını besleyerek ve onları içeri getirerek büyüdüğünü söyledi."

Gloria. Bu aynı zamanda Banks'in annesi. Açıkçası, ama kendimi Jane'in sözlerine şimdi farklı nedenlerle bağlı buluyorum. Banks ve onu yetiştiren kadın hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

Kız iyi mi? Onunla iyi bir ilişkisi var mı yoksa babasıyla olduğu gibi daha gergin mi? Her şeyi... O kadar derinlemesine bilmiyorum ama *gerçekten* çok istiyorum.

Hiç yapmadığım bir yol var.

Banks'e asla yaklaşmadığım ve içimde bir sefalet ve ıssızlık topu gibi duran bir yer. Benim seçmediğim bir kıyamet sonrası senaryosu gibi.

Bunu asla seçmezdim.

Ama olabilir.

Bunu düşünürken bile irkilmemeye çalışıyorum ve Jane'e konsantre oluyorum.

Bana başka bir kedi fotoğrafı gösteriyor. "Ophelia ton balığı yedikten sonra dudaklarını yalıyor."

Çok sevimli ama gözlerim hemen fotoğrafın üstündeki mesaja takılıyor.

Islak amına gireceğim, tatlım. - Thatcher

Birdenbire hava milyonlarca derece oldu ve gözlerim yuvalarından fırladı. Jane'i uyarayım ve durumu garipleştireyim mi? Yoksa müstakbel kocasından gelen, son derece doğrudan ve iddialı bir mesaj okuduğum gerçeğini görmezden mi geleyim?

"Uh..." Kekeliyorum.

Jane kaşlarını çatıyor, sonra bakışlarımı takip ediyor. "Merde." Pancar gibi kızardı ve mesaj dizisinden çıktı.

Belki de üniversiteye gitmeli ve diğer insanları kendimden kurtarmak için Oyunculuk 101 dersini almalıyım. "Ben bir şey görmedim," diye yalan söyledim.

Gülümsüyor ama yüzü benimki kadar kırmızı. Yani, hepimiz seks konusunda oldukça açığız ve konuşuyoruz, ama Thatcher'ın Jane'e bunu yapmak istediğini söylediğini hiç duymadım.

"Bu koca bir yalan, Sullivan Meadows," diyor Jane tatlı bir sesle. "Ama benim adıma yalan söylediğin için minnettarım."

"Ne gördün?" Moffy bana soruyor.

Jane'e bakıyorum, bunun açığa çıkmasını isteyip istemediğini merak ediyorum. "Bir mesaj," diye cevaplıyor Jane.

"Seks mi yapıyorsun?" Luna gülümsüyor ama endişeyle kendi telefonuna bakıyor. Babasının cevabını bekliyor. Lo Amca kızını sinirlendirmek için tepkisini ortaya koyuyor olabilir.

"Bazen." Jane, Luna'nın telefonuna nasıl baktığını inceliyor. "Baban cevap verdi mi?"

"Az önce söyledi. *Eve döndüğünde daha fazla konuşacağımızı* söyledi. *İyi olmana sevindim ve hatırlat bana, Akara'nın numarası neydi?* Akara'yı arayacak." Başını Moffy'ye çevirir. "Bu kötü, değil mi? Eğer Akara'yı arıyorsa, Donnelly'yi kovduracak demektir."

"Kitler onu kovmaz," diye araya girdim. "Kovmaz."

Moffy başını salladı. "Farrow da Donnelly'ye kefil olacak."

"Ayrıca," diye ekliyor Jane, "Loren Amca'da zaten Akara'nın numarası var. Yani büyük ihtimalle sizi terletmeye çalışıyor."

Luna'nın omuzları gevşer. Daha da gevşeyerek tekrar kalın çamurun içine dalıyor.

Donnelly hakkındaki tüm bu konuşmalar bana bir şey hatırlattı. Kuzenlerime, "Donnelly'nin bir süredir evine kimseyi getirmediğini duydum," diyorum. "İlişki ya da randevu yok. Akara ve Banks bunun onun için garip olduğunu söylediler."

Hava çamurdan daha kalınlaşır.

Bu ne lan? Ailemle paylaşabileceğim küçük bir koruma dedikodusu verdiğimi düşünürken ağır bir patlayıcı düşürdüğümü sanırsınız. Kimse bir şey söylemiyor. Jane Moffy'ye bakıyor, o da Luna'ya.

"Neler oluyor?"

Şimdi Jane Luna'ya bakıyor.

Luna taş çıkıntının üzerine çamurlu bir yıldız çiziyor ama kehribar rengi gözleri üçümüzün arasında gezinip bana takılıyor. "Uzun zamandır sana söylemek istiyordum, gerçekten istiyordum ama yapamadım. Ne kadar çok insan öğrenmeye devam ederse, saklamak o kadar zorlaşıyor."

Kaşlarım çatıldı, kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne hakkında?" *Uyuşturucu*. Beckett yüzünden gizli uyuşturucu kullanımına atlamaktan kendimi alamıyorum.

"Bir yıl önce," diye başlıyor Luna, açık kahverengi saçlarının çamurla keçeleşmesine izin vererek, "Donnelly ve ben ilişkiye girdik - sadece oral. *Benim üzerimde*."

Beynim patlıyor. *Vay anasını*.

Hızlı bir şekilde devam ediyor, "Eğer babam öğrenirse, Donnelly'nin bana dövme yapmasına vereceği tepkiden on kat daha kötü olabilir, bu yüzden bunu gizli tutmaya *çalışıyorum*. Farklı insanlar kazara öğrenmeye devam ediyor ama senin bilmemenden nefret ediyorum."

Aslında bu beni daha iyi hissettiriyor. Ama *kimlerin* bildiğini sıraladığında - Jane, Maximoff, Thatcher, Farrow, Oscar ve Jack - ne kadar dışlanmış olduğumu bildiğim için midem takla atıyor. Sanırım Charlie ve Beckett da farkında değiller ama Luna'yla aynı odada kaldıktan sonra hep daha yakın olduğumuzu düşünmüşümdür.

Bu kadar kötü yalan söylediğim için belki Luna bana güvenemeyeceğini düşünmüştür. Sanırım bu mantığı yanlış bulmuyorum. Eğer Donnelly kovulursa kazara ona ya da Donnelly'ye acı çektirmek istemem.

"Kimseye söyleyemezsin, *lütfen*," diye yalvarıyor Luna. "Akara'ya bile." Zar zor duraksıyor. "Donnelly benden çok daha büyük, yani eğer öğrenirse babamın gündeminde *cinayet* olabilir."

Evet, Lo Amca'nın annemle babam çıkarken aralarındaki yaş farkından dolayı onlara çok sert davrandığını düşünürsek, bunun iyi gideceğini sanmıyorum. Ama belki zaman her şeyin ilacıdır ve o değişmiştir.

Luna'nın yumuşak, yalvaran geyik gözleri var.

Onun için doğru olanı yapmak istiyorum. Arkadaşlarım için. İyi arkadaşlara sahip olmak, benim de iyi bir arkadaş olmam gerektiği anlamına gelir.

Sır tutma konusunda pek iyi değilimdir ama bu konuda daha fazla deneyim kazanmaya çalışacağım. "Söylemeyeceğim, söz veriyorum." Çamurun içinde Luna'ya yaklaşıyorum. Sıvı çimentoda hareket etmek gibi, çaba gerektiriyor, ama Luna ve Jane'in arasına kayıyorum ve Luna ve ben daha büyük bir söz vermek için serçe parmaklarımızı kıvırıyoruz.

Aklım daha fazla mantık topluyor. *Eğer Donnelly ve Luna bir kez birlikte olduysa ve Donnelly garip bir şekilde kimseyle görüşmüyorsa, bu şu*

anlama mı geliyor?

Oh.

Sikey

im.

Luna ve Donnelly.

Çıkıyorlar mı?

Moffy şimdiden endişeli görünüyor. Ağabey modu başladı.

Dışarı çıktım ve Luna'ya "Donnelly ile gizli bir ilişkiniz falan mı var?" diye sordum.

Jane çenesini yumruğuna dayıyor. "Ben de tam bunu soracaktım." Yani Jane ve Moffy'nin bu konuda hiçbir fikri yok. Sadece bir yıl önceki ilişkiyi biliyorlardı ve bu bilginin yanı sıra onlara az önce anlattığım söylentiyle benim gibi gizli bir ilişkileri olduğu teorisini kurdular.

Luna başını iki yana sallar. "Nonono."

Jane, telefonunu ve kadehini çıkıntıya bırakarak, "Eğer öyleysen anlarınız ve bize güvenebilirsiniz," diyor. "Hepimiz o yollardan geçtik. Sulli hariç tabii ki."

Hayatımı sikeyim.

Ben *de oradaydım*. Şu anda da tam oradayım. Yine de tam olarak etiketlere karar veremedik. Muhtemelen kısa süreli flörtten uzun süreli erkek arkadaş kimin geçeceğini seçemediğim içindir. Sonunda birbirlerini seçebileceklerinden bahsetmiyorum bile.

Bir avuç çamur alıyorum. *Herkesle* doğrudan göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Neyse ki hepsi Luna'ya o kadar odaklanmış ki kötü oyunculuğumu fark etmiyorlar. "A r a m ı z d a gizli bir ilişki yok," diyor

Luna bize. Bakışları

daha uzun bir süre ağabeyinin üzerinde kalır. "Sana karşı dürüst oldum.

Sana bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylediğimde yalan söylemedim."

Gerçek yalancı

benim. Kötü

yalancı.

Tam burada.

Ben.

Kuzu postuna bürünmüş kurt.

"Sana inanıyorum Luna," diyor Moffy güçlü bir sesle. "Bu sadece garip bir tesadüf ve bunlar her zaman olur, inan bana. Ben de yanlış anlamalar ve şüpheler yaşadım."

HaleCocest dedikodusu. Medyanın Moffy ve Jane'in birlikte olduğunu düşündüğünü hatırladıkça içim sızlıyor. Çok iğrençti. Ailemizden bazılarının da neyin gerçek olduğunu bilmemesi daha da kötüydü. Birçok güvenlik bilgisi Moffy'nin aleyhineydi.

Luna önce rahatlıyor, sonra kaşlarını çatarak daha derin düşünüyor. "Donnelly ve ben grup etkinlikleri ve yaptığımız bazı dövme seansları dışında pek konuşmayız. Onun flört hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Kaşları çatıldı. "Ben de en az sizin kadar şaşkınım."

Yardımcı olamadan, "Belki cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapmıştır ve her şeyin düzelmesini bekliyordur," diyorum.

Jane'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Akara böyle mi söyledi?"

"Ne? Hayır!" Siktir, bu konuda çok kötüyüm. Birinin cinsel yolla bulaşan hastalığı olduğuna dair bir dedikodu başlatmak istemiyorum. "Sadece bir tahmindir. *Kötü* bir tahmindir. Hafızandan sil gitsin."

Jane elini hafifçe sallayarak, "Gitti," diyor.

Luna'nın dudakları büküldü. "Cinsel yolla bulaşan bir hastalığı olsa kimsenin onunla yatmayacağını mı düşünüyorsun gerçekten?"

"Luna," diyor Jane. "Hafıza silindi."

"Oh doğru." Luna avuç avuç çamur toplayıp kafasına indiriyor. "Hafıza silindi." Filmdeki *Carrie*'ye benziyor, sadece kan yerine çamura bulanmış.

"Bekarlığa veda oyunu zamanı." Moffy kararını verdi.

İşte bu! Kazanma zamanı. Kendimi sıcak çamur banyosundan çıkardım. Çıkıntıda oturuyorum, tam hakimiyet için hazırım.

Jane bira kadehini tekrar kapıyor. "Bekle, hazır konu koruma ilişkilerinden açılmışken, Banks hakkında daha fazla düşündün mü?" Konuşmayı bana geri çeviriyor.

"Bankalar mı?" Luna kaşlarını çatır.

"Sulli'den hoşlanıyor," diyor Jane.

Luna yüzündeki kurumuş çamur maskesinin üzerine yeni ıslanmış çamurdan bir bıyık çiziyor. "Akara'nın Sulli'den hoşlandığını sanıyordum."

Rüzgâr yelkenlerimde yana doğru dönüyormuşum gibi sallanıyor. Hala nefes alıyor muyum?

Jane, "Akara onu sadece bir arkadaş olarak gördüğünü söyledi," diye belirtiyor. "Huh," Luna başını öne eğdi. "Ama Banks ondan hoşlanıyor?"
"Evet."

Böyle bir şey olamaz.

Tek bir kelime edersem, yalanım ortaya çıkacak. Dudaklarım birbirine yapıştı ve soğukkanlı olmaya çalışıyorum. Tamamen rahat. Akara'nın yalanını hiçbir şey olmamış gibi geçiştirmesinin ne kadar kolay olduğunu hatırlıyorum ve göğsümde acı çiçekleri açıyor.

Bu konuda yalan söylemek kolay olmamalı. Onlar hakkında yalan söylemek.
Çünkü ikisini de önemsiyorum. Hem de çok.

Neyse ki Moffy sohbeti Banks ve Akara'dan alıp müstakbel geline odaklıyor. Moffy farkında değil ama kesinlikle sır tutma konusunda daha iyi olmama yardımcı oluyor. Onurlu adam için Tanrı'ya şükürler olsun.

BANKS MORETTI

Sağdıç olarak benim görevim, kardeşimin kendi bekârlığa veda partisinde iyi vakit geçirdiğinden emin olmak. Ama Thatcher Alessio Moretti bu görevi düşündüğümünden daha da zorlaştırıyor. Kıçımı aya uçursam daha şanslı olurum.

Birasına dokunmadı ve biz lanet olası bir *bira fabrikasındayız*. En azından nişanlısına buz gibi biralar göndermeye devam ediyor.

"Thatcher," diye kulağına eğildim ve bir elimi sert omzuna koydum. "Aldığın bebek yudumlarından daha fazlasını içebilirsin. Burada sıcaklık ve SFE var." Epsilon'a bu kadar övgü vermekten nefret ediyorum ama kardeşimin stresini azaltacaksa bu sözleri bütün gün ağzımdan düşürmeyeceğim.

Montana Moose Foot Bira Fabrikası bu devasa kulübenin zemin katında yer almaktadır. Fıçı-davul masalar, deri bar tabureleri ve monte edilmiş bizon kafaları ile tamamlandı. Lüks, ama aynı zamanda paramız olsaydı ve insanlar bize yan gözle bakmasaydı kardeşimle birlikte girebileceğimiz bir yer.

Mekan için kendimi övmek isterdim ama Jane ve Thatcher, Maximoff'un da yardımıyla mekanı kendileri seçtiler.

Bira fabrikasını tüm gün sürecektir bir "özel parti" için satın aldık ve şu anda çeşitli gruplar bar alanını, deri koltukları ve masa üstlerini dolduruyor. Bardaki kuzenlerimden -Morettis, Piscitellis ve Ramellas- kanepelerin bir bölümündeki Cobalt kardeşlere ve yüksek masalardaki Omega'ya kadar.

Sanki liseyi tekrar yaşıyorum.

Kardeşim ve ben şu anda bira fabrikasının tam ortasındaki bir masayı işgal ediyoruz. Şu anda Thatcher'ın olabileceği en kötü yer. Onun bir

Bu da onun evlenmek üzere olan bir adamdan çok bir koruma gibi davranmasına neden oluyor.

Thatcher göğsüne doğru ittiğim koyu renkli, fıçı biraya bakıyor. "Genç kardeşleri burada, Banks. Eğer onlara bir şey olursa -"

"Olmayacak," diye sözünü kestim.

Gözleri kanepeye doğru kayar. Eliot ve Tom Cobalt fısıltıyla konuşuyorlar. Bundan iyi bir şey çıkmayacak ama şu anda karamsar düşüncelerimin reklamını yapmıyorum. Bugün kardeşim için sevinçten gökkuşağı gibiyim. O övgüyü hak ediyor, Debbie Downer'ı değil.

Ama Tanrım, Cobalt kardeşlere bakıcılık yaparken ve Tony Ramella'nın kardeşime yaklaşmasını engellemeye çalışırken savunma yapan bir kaleci olduğumda bu çok zor. Tanrı biliyor ya, Tony kardeşimin ruh halini bozacak aptalca bir yorum yapacak.

Ki bu zaten çok gergin bir başlangıç.

"İçmelisin," diye cesaretlendirmeye çalışıyorum. "Görevde değilsin ve Jane'i daha sonra görmeyeceksin. Bekârlığa veda partisinde buluşmayacağız." Bu düşünce midemi bulandırıyor çünkü Sulli'yle bir bira fabrikasında, kaplıcada, ahırda, lanet olası at gübresi ahırlarında takılmaktan daha çok istediğim bir şey yok - dürüst olmak gerekirse her şeyi kabul ederim. Yeter ki onunla daha fazla vakit geçirebileyim.

"Anlaştık," diyor Akara, elinde birkaç birayla yaklaşırken. "Bunun tadını çıkarmalısın Thatcher. Sadece *bir* bekârlığa veda partin olacak."

Thatcher bu sözler karşısında rahatlamıyor. Bu gece buzlarını neyin eriteceğinden pek emin değil. "Güvenlik toplantısından ne haber?" diye soruyor Akara'ya. "SFO nihayet bir araya geldi, beyler sarhoş olmadan önce beşte bir yapabiliriz."

Akara saatindeki zamanı kontrol eder. "Belki yirmi dakika sonra."

Parmağımı sallıyorum, sonra *da* parmağımla masaya vuruyorum. "İş yok. Toplantı yok. Bu lanet olası bir parti. Siz ikiniz lütfen kalemleri ve hesap makinelerini *bir* geceliğine çekmeceye koyabilir misiniz?"

Akara gülümseyerek siyah bir bere takıyor. "Hey, damat ne isterse yaparım."

Thatcher bana bir bakış fırlattı. "Eğer iş hakkında konuşmuyorsak, konuyu neye getirmemi istersin?"

"Phillies, Eagles. Bir saat İsa ve Meryem'i izleyip İsa'nın doğumunu tekrar anlatacağım."

Thatcher neredeyse gülümsüyor.

İşte oldu.

Birayı kavırıyor ama henüz içmiyor. "Peki ya Sulli?"

Sertleşip yer değiştiriyorum, sonra başımın arkasını kaşıyorum. Kardeşim benim salaklığımın önerdiği gibi sıradan bir konuşma yapıyor ama Sulli'yi yüzeye çıkaracağını düşünmemiştim.

Bunu söyleyecek olan Akara. "Peki ya o?" Pantolonunda örümcek varmış gibi görünmemek için çok daha iyi bir iş çıkarıyor.

Thatcher'ın bakışları aramızda kesişiyor. "Biriniz ondan hoşlanıyor, diğeriniz sadece arkadaş olduğunuzu söylüyor. İkinizin şimdiye kadar konuşmuş olacağınızı sanıyordum."

İkizime yalan söylemek hayatımın en büyük günahı. Herhangi bir migrenden daha acı verici. Galonlarca benzin içip ciğerlerimde bir kibrit çakmak gibi. Bu yüzden gerçeği açıklığa kavuşturmak için mücadele ediyorum. Akara'nın Sulli'yle arkadaş olmadığını.

İkimizin de onunla çıktığını.

Sonunda kalbimin kırılacağını.

Akara, Thatcher'a "Henüz bir sonuca varamadık," diyor ve bir yalanın yanından geçerek benim de kolayca bulabileceğimden emin olmadığım lanet olası bir gri alana giriyor.

Thatcher, "Git konuş o zaman," diye karşılık verir. Güney Philedelphia'lı havası öfkesini açığa vuruyor. İkimizin de kafamızı kışımızdan çıkarmamızı istiyor. "Yalnız kalmak istersen Farrow'u bulabilirim."

Farrow'la bu kadar kanka olması gerçeküstü. Öyle ki Farrow beş sağdıçtan biri. Ben, Akara, Charlie ve Beckett ile birlikte. Farrow ve Thatcher arasındaki dostluğu hiç tahmin etmemiştim, Farrow'un kardeşimi bu kadar uzun süredir *küçümsediğini bilmiyordum*. Muhtemelen Thatcher Farrow'u dışlamak zorunda kaldığı için iyi bir nedeni vardı, ama sonunda kardeşimin içindeki iyiliği görebildiği için Farrow'u oldukça takdir ediyorum.

Farrow kadar yakın olmasam da bu benim için çok şey ifade ediyor.

Akara uzanır ve Thatcher'ın omzunu sıkarak. "Bu *senin* bekârlığa veda partin. Hiçbir yere gitmiyoruz dostum."

Thatcher bir kez başını sallarak, ama elindeki hamalı tekrar yere bırakarak.

Akara kuzenlerimden birini taklit ediyor, "Peki ya Kartallar?"

Hepimiz gülüyoruz.

Gerçi kardeşim *hâlâ* mekânı inceliyor, çoğunlukla şahin gözlerle Cobalt kardeşleri *izliyor*.

Burada uzun süre yalnız kalmayacağız. Oscar, Quinn ve Donnelly biralarmızı görünce masalarından kalkıyor. "Bana aldırmayın," diyerek

küçük bir tadım bardağına uzanıyor Donnelly ve birayı tek yudumda mideye indiriyor.

"Bu bir atış değil, kardeşim," diyor Oscar gülerek.

"Stout nerede?" Quinn uçağı inceleyerek soruyor.

Oscar bara bakarak, "Ben bakarım," diyor. Daha çok kocası için o yöne gittiğinden emin. Jack şanssız bir şekilde barmeni işaret ediyor. Kardeşi Jesse de onun kulağını çınlatıyor gibi görünüyor.

Donnelly tüm biraları bitiremeden, Akara uçuştan iki bira alıyor ve ikisini de bana uzatıyor.

"Teşekkürler," diyorum.

Kardeşim içmeyecekse, ben onun yerine içiyorum. İkisini de shot gibi içiyorum. Ilık sıvı boğazımdan aşağı kayıyor ve sonra Thatcher'a, "Sıcaklıklar aslında iyi eğitilmiş, bu yüzden gerçekten kimse için endişelenmemelisin" diyorum.

Bu ifade onu uyanık duruşundan şoke eder. "Ne?" "Dedim ki-

"

"Ne dediğini duydum." Bana üç boynuzum çıkmış gibi bakıyor. "Sadece babamı öveceğini düşünmemiştim."

"Eğer bu gece eğlenmeni sağlayacaksa, mecbur kalırsam onun ayaklarını öpeceğim."

Bu bana büyük bir göz devirmeme neden oluyor. "İyi vakit geçiriyorum." "Kimse öyle demiyor."

"Ben söylüyorum."

Bira bardağını tekrar elime alıyorum ve o da elimden alıp bardağın ağzını dudaklarına götürüyor. Gözlerimi devirmeme neden olan bebekçe bir yudum alıyor.

"Lanet olsun," diye küfrediyor.

Kaslarım geriliyor ve bakışlarını Kobalt kardeşlere doğru takip ediyorum. Eliot ceketinden bir matara çıkardı. Epsilon'da kimse onları reşit olmadan içki içmekten alıkoyamaz. Sadece yarın ailelerine rapor edecekler.

Ancak Thatcher, Jane'in yirmi bir yaşın altındaki aile üyelerinin bekârlığa veda partisine yalnızca içki içmemeleri şartıyla davet edildiklerini açıkça belirtmiştir.

Ayık Kobalt kardeşler yeterince zor zaten. Bok suratlı olanlara da ihtiyacımız yok.

Thatcher bir adım öne çıkar.

Elimi göğsüne koydum. "Ben hallederim." Bana bir bakış attı.

"Bu sağdıç görevlerine girer." Kendimi gösteriyorum. "Ben, sağdıç." Onu gösteriyorum. "Sen, *değil*."

Bana ters ters bakıyor ama ben kardeşimin huysuzluğundan hiç etkilenmiyorum.

"Jane bu geceyi kardeşlerinin peşinde geçirdiğini öğrenirse çok üzülür" diye ekliyorum.

Teslim olmuş bir nefes verir. "Peki. Ama bana ihtiyacınız olursa, telsizinizi kullanın." SFO'nun tüm telsizleri sadece Omega kanalına bağlı. Hepimiz görevde olmasak da, gerçekten acil bir durum olması halinde rahat kalmamızı kolaylaştırıyor.

"Anlaşıldı." Göğsüne bir şaplak attıktan sonra kıcımlı kaldırıp kanepeye gidiyorum. Charlie, Eliot, Tom ve Ben ben yaklaşırken konuşmayı kesiyorlar ve ben de bir dakika bile kaybetmeden Tom ve Eliot'ın arasındaki küçük boşluğa yerleşiyorum. Kalça kalçaya gelmemek için yoldan çekilmek zorunda kaldılar.

Eliot'ın soda bardağı neredeyse kucağına düşüyordu. Nefesinin altında küfrediyor.

"Hey, beyler." Cebimden bir paket sigara çıkardım. "Burada eğleniyor muyuz?"

Charlie ayaklarını pahalı görünen bir sehpanın üzerine koymuş. Çocukken bunu yapsaydım annem beni tavuk kanadımdan tutup sürüklerdi. Başını bana doğru eğiyor. "Eğlenceden ne anladığına bağlı." Sarı-yeşil gözleri içimi delip geçiyor.

Sanki Akara ve Sulli'nin öpüştüğünü biliyorum ve senin de bu sırrı koruduğunu biliyorum der gibi.

Bu gerçeği her an açığa çıkarabilir. Ailesi yanındayken, *eğlenmek için* dramayı ateşlemeye daha meyilli olabilir.

Bir an için gerildim ve sigaramı cebime geri soktum. Thatcher benden sadece altı dakika büyük olabilir ama ben kesinlikle ona çok fazla sorumluluk yükledim. Bu yüzden kendini hep büyük hissediyor ve ben çok fazla küçük kardeşle büyümedim. Sadece küçük kuzenlerle. Nadiren kimseye emir verirdim, sadece emir alırdım.

Yine de, puro içen, cennetten düşmüş ve cehennemden çıkmış Amerikan tanrıları gibi deri mobilyaların üzerine yayılmış Cobalt kardeşlerle başa çıkabilirim.

Kardeşimin iyiliği için buna inanmak zorundayım.

Eliot'a dönerek, "Mataranı gördüm. Onu bana vermeye ne dersin, ben de olay çıkarmayayım?"

Eliot yaramazca sırtıyor. "Ya bir sahne istersem?"

Ben karşı kanepede öne doğru eğilir. "Hadi Eliot. Ver şunu ona."

Eliot'ın ceketinin içine uzanıp matarayı çıkaran Tom'dur. "Susamış bir müşteriden neyi esirgeyeceğiz?" Bana uzattı.

Üstünü açtım ve küçük bir yudum aldım. Sadece şarap. "Şarap için teşekkürler. Tom haklıydı; susamıştım." Ayağa kalktım ve şişeyi yanıma aldım. Çabucak girip çıktım.

Bu gece sertifikalı bir itfaiyeci oldum. Her taraftaki alevleri söndürüyorum. Şişeyi dudaklarıma götürüp tıka basa dolu bira fabrikasında ilerlemeye devam ederken düşünceme gülüyorum.

Yok artık.

Tony Ramella'yı kartal gözüyle izliyorum. Bardaki gürültülü kuzen grubundan uzaklaşıyor. Uzaklaştığı bir konuşmaya gülüyor ama Thatcher'ı hedef almış.

Bir orospu çocuğu kadar hızlıydım, yolunu kestim.

Kahkahası yavaşça üzerimde kayboluyor, ama bok yiyen sırtışı devam ediyor, bu da yüzünü gerçek bokun içine sokmak istememe neden oluyor. Boyu daha kısa ama kendini yukarı çekmeye çalışıyor. "N'aber yeğenim?"

Kırılgan bir kahkaha göğsüme yapıyor. "Sana *amca* dediğim gün, ölüp gömüldüğüm ve senin beni lanet bir hayalet olarak dirilttiğin gün olacak.

Ve sonra, bunu sadece seni öldürmeden hemen önce söyleyeceğim."

Şişeden bir yudum alıyorum.

Tony yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, Banks." Ağırlığını kaydırıyor, gözleri tanımlayamadığım duygularla geriliyor. "Hâlâ bana kızgın mısın?"

Gözümü kırpmıyorum. "Kardeşim oraya *hiç girmemen* gerekirken seni kurtarmaya çalışırken neredeyse bir yangında *ölüyordu*, bu yüzden sinirlenmek hafif kalır."

Tony'nin burnu parlıyor, yere bakıyor. "Olanlar için üzgünüm ve o geceyi geri alabilseydim, ateşe doğru koşmazdım." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu geçmişte bırakamaz mıyız?" Omzuma dokunmak üzereydi ama elini tokatlayarak uzaklaştırdım. Kısa, sinirli bir kahkaha attı. "Thatcher'dan bunu beklerdim ama utangaç olanın sen olman gerekmiyor muydu?"

Öfkeyle bakıyorum.

Siktir et onu, dostum.

Siktir et onu.

Utangaç bir çocuktum ama hiçbir zaman utangaç bir yetişkin olmamışken yirmi dokuz yaşında bu özellik bana eklenmemeli. "Sık kafalı olan sen değil misin?"

Tony homurdanır. "Doğru, *komik olan sensin*." Birasını yudumlar. "Sen buraya gelmeden önce Thatcher'a viski içmek isteyip istemediğini soracaktım. Ben ve Ramellalar için." Bardaki ailemizi işaret ediyor.

Göz teması kuruyorum ve çocuklar bana başlarıyla selam veriyor. "Hey, paesan!"

"Kartalları duydun mu Thatcher?" diye sesleniyor kuzenlerden biri.

"Bu Banks, seni aptal." Başka bir kuzeni ona *aptal* dedi. "Siktir git, üzgünüm Banks!"

Tony gülüyor ve bardaki kuzenlerimize şöyle diyor: "Aynı şey. Aslında ikisi de aynı kişi, sadece biri önce evleniyor." Hepsi Thatcher için bağırır ve tezahürat yapar.

Tony'nin ağzından çıkan her kelime beni tırmıklıyor. Beynimi kıyılmış et gibi rendeliyor. Büyürken tüm bu saçmalıkları duyduğumu ve bunları geride bıraktığımı düşündüğümü göz önünde bulundurursak, içimi bu kadar kemirmemeli. "Aynı kişi gibiler" yorumları.

Nasıl da bütün bir birey yerine bir insanın yarısı olduğumu. Sessizce öfkelenirken, Tony'ye soğuk davranıp ailelerimizi parçalamayacağımı biliyorum. Tony'yi bardaki diğerlerinin yanına çekmeyi başardım. Onu Thatcher'dan uzaklaştırdım.

"Gloria gerçekten nikâhı kıyacak mı?" diye sordu kuzenim.

"Evet," diye cevap veriyorum, "Rose ile." Hem benim annem hem de Jane'in annesi mutlu çifti evlendirecek. Eagles'a diss attıktan sonra beni *yuhalayacaklarını* bildiğimden hızlıca çıkıyorum.

"Defol git buradan!"

"Ah siktirin gidin, Banks!"

Tam Akara yaklaşırken çıkıyorum.

Kuzenlerime ve peşimden gelen küfürlere bakıyor. "Desteğe ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. "Zararsızlar." Yine de aklıma *Tony geliyor*. Cebimden bir sigara çıkardım. "Tanrım, Tony'nin Connor Cobalt'ın koruması olduğuna inanamıyorum." Sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum. "Neden kışına tekme basmıyor ki?"

"Çünkü Tony müstakbel damadıyla akraba," diyor Akara cevabı gün gibi açıkmiş gibi. "Price'a Tony'nin işe yaramadığını söylerse, ailen Cobalt'lar hakkında ne düşünür?"

Cobalt'ların sadece Cobalt'ları önemsedini, diğerklerini önemsemediğini düşüncekler.

Bütün aile. Buna Ramellalar da dahil.

Cobalt'ları asla affetmeyecekler.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, çakmak ararken ağzımda sigara.

Akara başını sallıyor. "Keşke bıraksan."

"Zaten yaptım," diye hatırlatıyorum ona.

Gülümsememeye çalışıyor ve cebinden vızıldayan telefonunu çıkarıyor.

"Keşke takılı kalsaydı." Telefonunun ekranındaki ismi görür görmez yüzü asılır.

"Kim?" Ben soruyorum.

"Loren Hale konuşmak istiyor." Saatini kontrol ediyor. "SFO toplantısını aramam gerekiyor."

"Şimdi mi? Gerçekten mi?"

Akara, "Kardeşin de bir tane tutmak istiyor. Bunu ona bir bekârlığa veda hediyesi olarak düşün." İkisinin de bir parti sırasında bir *toplantıya* atlamaya bu kadar hazır olmaları bana onların en iyi arkadaş olduklarını hatırlatıyor.

"Siktir et." Sigaramı yakıyorum. "Hadi biraz alalım."

AKARA KITSUWON

ÇADIRIN DIŞINDA, Montana toprakları sisli dağ zirvelerine doğru yuvarlanıyor ve çiftliğin içinden bir sonbahar esintisi geçiyor. Quinn Oliveira ceketinin altındaki kapüşonlunun fermuarını çekiyor.

Quinn'i çok severim ama keşke Farrow'a benzemeseydi. Başına buyruk, kural tanımaz. Takımda bir tane olması yeterince zor. Quinn haydutluk yapmaya çalıştığında daha da zor oluyor - çünkü ona karşı sert olmayı gerçekten sevmiyorum. Omega'da benden genç olan *tek kişi* o. Bu yüzden onu disipline etmek küçük bir kardeşi disipline etmek gibi geliyor.

Ona rehberlik etmeyi tercih ederim. Ona öğretmeyi.

Neyse ki ekip toplantısı için burada ve onu bir yere çağırmak zorunda kalmadım.

Tüm SFO az önce çıktığımız bira fabrikasına giden taş merdivenlerde toplanırken parmağımı avucuma götürüyorum. Önlerinde duruyorum. En altta, ama otorite sahibi olmak için onların üzerinde yükselmeme gerek yok.

En tepede olduğumu biliyorlar.

Thatcher ve Banks orta merdivende yan yana oturuyorlar. Banks, Thatcher'ın yan bakışlarına aldırmadan sigarasını tütürüyor ama ikisi de sessiz, benim başlamamı bekliyorlar.

Aralarına baktığımda Thatcher'ın en iyi arkadaşım olduğunu söylemek benim için çok kolay. Ona her zaman daha yakın oldum. Aynı zamanda başroldeydik. Banks'in asla yapmak zorunda kalmadığı şeylerle uğraştık, ama Banks'i düşündüğümde daha güçlü bir nefes alıyorum ve son zamanlarda yaşadıklarımızı hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Sadece mahrem kısımları değil. Puma saldırısı. Orada bulunma şekli. O hep yanımdaydı. Ona ne kadar güvendiğimi. Ve ona ihtiyacım vardı.

Sulli olmadan yaşayamayacağımı biliyordum.

Ancak Banks olmadan yaşayamayacağımı daha net hissetmeye başladım ve arkadaşlığımızın yok olması senaryosundan nefret ediyorum.

Bu en makul sonuç. En olası şey.

Çünkü Banks'i seçerse, onun yanında kalıp onunla birlikte olmasını izleyemem. Onun da beni onunla görmeye dayanamayacağını biliyorum.

Çok acı verici.

Bunu düşünmek bile yüzümü aşağı çekiyor ve bu yüzden yeniden toparlanmaya çalışıyorum.

Farrow Ripley'i kucağına almış. *Bebeğin bir korumaya ihtiyacı var.* Bu sözleri yutuyorum. Daha fazla zamanım olsaydı, bu konuyu kesinlikle bugünkü toplantıya taşırdım, ama şu anda önemli değil. Ve bunun çabuk olmasını istiyorum çünkü hepimiz içtik ve hala Thatcher'ın bekarlığa veda partisi.

"Olay şu," diyorum onlara, "Hales'te Donnelly'nin kazara Ben'in havuza düşmesine neden olduğu olayı muhtemelen duymuşsunuzdur." Loren Hale'in konuşmak istemesinin nedeninin bu olduğunu tahmin ediyorum.

Donnelly başını öne eğip, ellerini birbirine kavuşturur. Oscar arkadaşının omzunu sıkıyor.

"Reşit olmayanların yanında *hepimizin* daha dikkatli olması gerekiyor," diyorum onlara. "Epsilon onları koruyor ve listemizdeki on sekiz yaşından küçük *tek* müşteri Xander. Bu yüzden onların refahı üzerinde hak sahibi olduklarını düşünüyorlar ve eğer haddimizi aşarsak ya da herhangi bir hata yaparsak, potansiyel bir zararı olmasa bile, kendilerini tehdit altında hissedecekler."

Beni dikkatle dinliyorlar ve Epsilon'la *iyi geçinmekten* bahsettiğimi duymaktan hoşlanmadıklarını biliyorum. İnanın bana, kirli oynamayı çok isterdim ama Michael Moretti'ye ve geçici personelimi eğitmek için harcadığım paranın hatırı için Price'ın Üçlü Kalkanı ile yasal savaflara girecek kadar kıpırdıyacak yerim yok.

Adamlarımın Epsilon'u yumruklamasına gerek yok. Bırak ilk yumruğu onlar atsın.

Ekliyorum, "İşimizi Epsilon'dan daha iyi yaparak kazanacağız. İşte böyle olacak." Donnelly'ye odaklanıyorum. "Aile üyelerinin arasına giremezsin. Bunu özel olarak yap, umurumda değil. Ama bunu Triple Shield'dan birinin seni ispiyonlayabileceği bir yerde yapma."

Daha dik oturuyor. "Anladım, patron."

Başımı salladım ve herkese seslendim: "Ailelerle birlikte hayatınızı zorlaştırmaya çalışacaklar. Onlara fırsat vermeyin."

Oscar güçlü bir şekilde
başını sallar. Farrow
başını sallar.

Quinn, Banks ve Thatcher başlarını sallarlar.

"Baba!" Ripley, Farrow'a doğru seslenir ve bu da adamların dikkatlerini bebeğe çevirmelerine neden olur.

Oscar sırtıyor. "Şuna bak, kelimeleri kullanıyor."

Ripley, Farrow'un ellerinden kurtulmak için kıpırdanıyor ve ardından gruptaki tüm erkekler inliyor.

Oscar burnunu tıkıyor. "Çocuk bir patlama yaşadı."

Farrow, "Hadi canım," der ve sonra Ripley'e şakacı bir şekilde soluk soluğa bakar. "Üstünü değiştirmek ister misin, küçük adam?" Ripley aptalca bir gülümseme takınır ve Farrow'un yanaklarına dokunur.

Farrow, ayağa kalkıp Ripley'i beline kaldırmadan önce bir eliyle beyaz saçlarını tarıyor. Bakışlarımı yakaladı ve kapıya doğru işaret etti.

Ona başımı sallayarak erken çıkmasına izin veriyorum.

Telefonum çaldığında diğerlerinin partiye dönmesine birkaç saniye kalmıştı. *Loren Hale*. Onu aramak üzereydim ama herkese "Toplantı bitmedi. Bekleyin." dedim. Telefonu kulağıma götürdüm. "Akara Kitsuwon konuşuyor."

"Akara," diyor Loren, sesi jilet gibi çıkıyor. "Az önce korumalarından biri hakkında beni rahatsız eden bir şey öğrendim."

Adamlarım Farrow'un kapıdan çıkışını izlerken donup kalıyorum. "Hangi koruma?"

"Bok listemde zaten yazılı olan kişi - ve eğer oğlum onu bu kadar çok sevmeseydi, bir sorun olmazdı."

Donnelly. Merdivenlerde ona ters ters baktım.

Sanki onu zaman aşımına uğratmışım gibi merdivene çöktü.

"Ne yaptı?"

"Kızımın kışına dövme yaptı. Bu ne zaman oldu ve neredeydiler?"

Kahretsin.

Galaksi dövmesini biliyorum ama Lo'nun sorduğu tüm detaylara sahip değilim. Bakışlarımı daha da daraltıyorum ve telefonumu indirip sesini kapatıyorum.

Lo duymasın diye hoparlörü kapatıyorum. "Donnelly, Luna'nın kıcına ne zaman ve nerede dövme yaptın?"

Her kafa ona doğru sallanır.

"Bu yaz." Donnelly kulağının arkasına bir sigara sıkıştırıyor. "Çoğunu onun yatak odasında yaptım."

"Ne?" Thatcher ters ters bakar.

"*Kardeşim*," diye inliyor Oscar, "yatak odası mı?" "Öyle bir şey değildi," diye savunuyor Donnelly.

Banks bana kaçamak bir bakış attı. Evet, o bakışı biliyorum. "*Biz kimiz ki yargılayalım?*" diyen bakış. Sulli ile çıkıyorduk. Ve babasının onun bir değil *iki* korumayla birlikte olduğunu öğrenmesi felaket olabilir.

Ama çıktığım kızın babası olarak Loren Hale yerine Ryke Meadows'u tercih ederim. Haftanın her günü.

Loren'in sesini açıyorum ve telefonumu kulağıma götürüyorum. "Bu yaz oldu ve senin evinde Luna'ya dövme yaptı. Dövmeyi o istedi."

Loren hatta sessiz.

SFO nefeslerini tutuyor.

Bekliyorum.

"Benim çocuklarım *genç*," diyor Loren sertçe. "Luna yaşından *daha genç* görünüyor ve daha *on dokuz* yaşında." Bu kelimelerin altını çok güçlü bir şekilde çiziyor. "Oğlum *genç*, etkilenebilir *on altı* yaşında. Kızımın Donnelly'ye kadar tek bir dövmesi bile yoktu. Ve şimdi oğlumun en sevdiği hoagie mekanı değişti."

Xander'ın favori bir sandviççisi olduğunu sanmıyorum.

Loren devam ediyor, "Ona geri çekilmesini söyle. O onların en iyi arkadaşı değil. O onların *yirmi sekiz* yaşındaki koruması. Ve kızımı *bir* daha çıplak görürse yolda ölür. Sadece bir dövme için olsa bile umurumda değil. Ben aptal değilim, bunun nasıl başka şeylere dönüştüğünü biliyorum."

"Olmadı, olmayacak," diye Lo'yu temin ederim. "Donnelly profesyoneldir." Birkaç güvence daha verdikten sonra telefonu kapatıyorum ve Donnelly'ye "Loren Hale'in daimi bok listesindesin. Bundan kurtulamayacaksın."

Birkaç kez başını sallıyor. "Beni transfer mi ediyorsun?"

"Hayır. Xander seni kendi ekibinde istiyor ve Loren de ayrılmanı istemiyor. Ama dost koruma rutinini azaltmalısın. Sadece işini yap. Artık onu Wawa'ya götürme."

"Yine de gitmek istiyor."

İç çekiyorum. "Sadece onu etkilememeye çalış." Bu zor olabilir çünkü Donnelly hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyor. Xander Hale'in gözünde sadece *havalı biri*.

Bira bardağımı elime alıyorum. "Toplantı sona ermeden önce," diyorum onlara, "Omega liderinizin *şerefine* demek istiyorum." Gülümsemeye başlayan Thatcher'a elimle işaret ediyorum.

Banks, Quinn, Donnelly ve Oscar içkilerini alırlar.

"Tebrikler Thatcher, imkansızı başaran ve Amerikan kraliyet ailesiyle birlikte olan ikinci koruma olduğun için. Orada olmak ve Jane koridorda yürürken seni ağlarken görmek için sabırsızlanıyorum."

Herkes gülüyor.

"Teşekkürler," diyerek gülümsüyor Thatcher ve diğerleriyle birlikte içkisini yudumluyor. Ama sıvı boğazımdan aşağı kayarken, üçüncü bir korumanın imkansızı başaracağını ve başka bir Amerikalı prensesle birlikte olacağını fark ediyorum.

Artık kimin olacağından emin değilim. Ben ya da Banks. Ne yöne çevirirsem çevireyim, tam bir tossup gibi hissediyorum.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

30 EKİMTH . Hallow Friends Eve. *Sonunda* özgürce tek başıma sikiştiğim gün.

Dün, son antrenmanım için hava açtı ve rotayı rahatça geçtim. Her tutamak, zirveye giden her yol aklıma kazındı. Öyle ki Çingiraklı Yılan Mafsalı'na gözüm kapalı tırmanabilirim.

Bugün yoluma çıkan tek bir şey kaldı. Pislik dağcılar.

Apex Takımı'ndan kurtulduğumuzu sanıyordum ama geri döndüler. Ve dağın tabanından bir tenis kortu kadar uzağa katlanabilir çim sandalyeler yerleştiriyorlar. Tırmanırken alaylarını ve laf atmalarını duyabileceğim kadar yakın.

Ellerimi tebeşir çantama daldırıyorum. Kayalığın dibinde durup Apex Takımı'nı *görmezden gelin* ve zihinsel olarak odaklanın.

İşte bu kadar.

Bu yıl Yellowstone bölgesinde serbest-solo yapabileceğim son gün. Hatta burada olacağımız son gün. Grand Teton başka bir zaman beklemek zorunda kalacak. Soğuk hava dalgası Montana ve Wyoming'e doğru ilerliyor ve kış koşullarının ötesinde, 1 Kasım'daki düğün için Philadelphia'ya geri dönmek zorundayızst . Bu gece yola çıkıyoruz ve bolca vaktimiz var.

Apex Takımı'nın dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Eğer bugün bırakırsam, gelecek yıldan önce hedefimi tamamlamak için başka bir fırsatım olmayacak. Oyalanmak istemiyorum. Tek yaptığımın *güvenlik* için oyalanmak olduğunu hissediyorum ve sadece tırmanmak istiyorum.

İstenmeyen kampçılar dışında sadece Akara ve Banks benim seyircilerim. Bu sabah Moffy'yi aradım çünkü açıkçası

havanın yeterince dayanacağını düşündüm. Fişi çekmem için buraya geri dönmesini istemedim. Anlıyordu ama benimle olmak istediğini söyleyebilirdim.

Hâlâ beni düşünüyor olması beni iyi hissettirdi. Fiziksel olarak tekrar uzakta olmak beni sevdiğim insanların zihninden silmedi.

Ellerimi başka zaman tebeşirle çizerim.

Akara ve Banks arkamdan fısıldaşıyor ve ne zaman yolculuğun sonunun yaptığımız her şeyin sonu olacağını hatırlasam midem bulanıyor. Ve nihayetinde onlar arasında karar vermek zorunda kalacağım.

Konsantre ol, Sulli.

Ellerimi birbirine vuruyorum, tebeşir dökülüyor. Kollarımı silkeliyorum, sonra ikisinin de Apex Takımına sabitlendiğini fark ediyorum.

Akara bileğimi yakaladı. "Tırmanmadan önce bekle,

Sul." Kaşlarımı çattım. "Planın ne?"

"Kıçlarına tekmeyle basacağız," diyor Banks bana sert bir şekilde. "Sonra o büyük kayaya tırmanırsınız."

"Ne yapacaksın, yanlarına gidip *siktir git mi* diyeceksin ve suratlarına yumruğu mu indireceksin?"

"Evet." Başını sallıyor. "*Aynen* öyle."

Akara belindeki telsizi çıkarır. "Kıç tekmelemenin bir parçası olmayacaksın, çalı fasulyesi. Sadece *burada* kal."

Alay ediyorum. "Ben bir aşığım, savaşçı değilim *zaten*."

Ve tırmanışıma tamamen odaklanmak istiyorum. İntikam beni raydan çıkarabilir. Bu yolculukta beni kesinlikle birden fazla kez geriye götürdü.

Akara gülümseyerek saçlarımı yüzüme savuruyor. "İşte benim Sulli'm."

Sulli'm.

Anında gülümsüyorum. "Git benim Kits'im ol, *Kits*," diyorum ona, "ve kıçlarını tekmele."

Eğiliyor, sonra elimi tutup parmak eklemlerimi öpüyor. "Yapacağım, leydim."

Omzunu itiyorum ve Banks dikkatle Apex Takımını izlerken o daha fazla gülümsüyor. Ama gözlerinin güçlü bir üzüntü nabızıyla bana kaydığını fark ediyorum.

Henüz seçmedim.

Sadece Akara'yı seçmedim, ama orada yolda olabileceğimi düşünmesini anlayabiliyorum.

"Sıcak kakao yapmışlar mı?" Lincoln yeni bir sinema filmini izlemeye hazırmış gibi termosunu çıkarırken soruyorum.

"Siktir et onları," diyor Banks kaba bir şekilde.

Akara ilerleyerek Banks'e onu takip etmesini işaret ediyor ve ben de kayalığın dibinde kalıp korumalarımın Apex Takımı'na saldırmasını izliyorum.

Onlarla arasına mesafe koyan Banks, öfkeyle yaklaşır ve bir fincanı ellerinden alır. Sıcak kakao havada uçuşur.

"Hey, burada olmaya hakkımız var!" Jordyn bağırıyor.

"Sonra gel," diye alay ediyor Akara. "Ne yaptığınızı biliyorsunuz. Bu onun için *ölüm kalım* meselesi."

"Serbest takılmayı seçiyor," diye tersliyor Jordyn. "Bu bizim suçumuz değil." "Saçmalık," diye küfrediyor Akara. "Onunla dalga geçmek için buradasınız."

Lincoln sandalyesinden fırlar ve Akara'ya doğru yönelir. "Siktir-"

Banks savurdu ve Lincoln bir un çuvalı gibi yere düştü. Arkadaşları onu aceleyle kaldırır, alt dudağı şişmeye başlamıştır bile. "Tanrım," diye bağırır içlerinden biri. "Gidiyoruz. Pekâlâ. Seni psikopat."

"Siktirin gidin buradan." Banks başka bir kanca taklidi yapar ve hepsi tökezleyerek hızlı bir çıkış yapar. Hatta bazıları ayakları takılıp düşerken sandalyelerini geride bıraktı. Banks ve Akara'dan kaçıyorlar. Ama en çok Banks'ten. Başka kimse yumruk yemek istemiyor.

Onlar yanıma dönerken gülümsüyorum. Banks'e "İyi iş çıkardın Herkül," diyorum.

Bir kolunu omzuma atıyor. Baş eğilip dudakları nefes kesici bir öpücükle dudaklarımla buluştuğunda tüm vücudum şarkı söylüyor. Tüm hislerimi çalan onun eli oluyor - ensemden çeneme doğru kayan eli. Yüzümü koruyucu bir şekilde tutuyor.

Öpücük uzun geliyor ama sadece saniyeler sürdüğünü biliyorum. Ayrılıyor ve karıncalanan dudaklarıma dokunuyorum. "Seni burada bekliyor olacağım." diye fısıldıyor.

Nefes alıyorum. "Pekala." Neden artık gitmek bile istemiyorum?

Banks daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor. Sevgi dolu sözcükler gözlerinin içinde çılgılık atıyor ve dışarı çıkmak için feryat ediyor, ancak onları kafesliyor, nefesi ağır bir şekilde yükselip alçalıyor.

Onun sendeleyeni nefesi benimkini de sendeletmeye başlıyor. Bu tür bir *sevginin*, kelimeleri söylemeden önce birinin bakışlarında nasıl yazılı olabileceğini hiç bilmiyordum, ama Banks'te onları *çok net* görüyorum.

"Sana geri döneceğim," diye fısıldıyorum.

Bu vermemem gereken bir söz ama düşünmekten çok hissediyorum. Başını sallıyor, dudağı yükseliyor. "Mutlu Cadılar Bayramı Arifeleri,

denizkızı."

Gülümsüyorum. "Belki de bu en iyisi olur."

Banks, "Üç ü n c ü s ü n d e uğur vardır," diyor ve sonra bizden birkaç metre geride duran Akara'ya bakıyor.

Yer değiştirdiler ve ben ona "Sen de orada o kadar kötü değildin, Kits" dedim.

Akara beresini çıkarıp saçlarını geriye doğru itiyor. "O pisliği yumruklardım ama şimdi davayı bekliyorum."

Korumaların sık sık dava edildiğini unutmuşum. Ailemi korumak için olsa bile saldırı suçlamaları yaygındır.

Banks sesleniyor, "Evrak işlerinde sana yardım edeceğim." Akara gülümseyerek karşılık verir. "İyi edersin."

Neşeli olmaya çalışıyorum ama sadece arkadaşlıklarını görüyorum. İyi ve sağlam ve benden önce de bir geçmişi var. Umarım benden sonra da devam eder.

Birbirlerini seçebilirler.

Belki de yapmalılar. Belki de her şeyin böyle bitmesi gerekiyordur. Ama en başa dönmeyi hayal etmek bile içimi *eziyor*. Özlediğim romantizmi ve aşkı kaybediyorum.

Akara bana odaklanıyor. "Konsantre ol. Benim, Banks'in ya da herhangi bir düşüncenin dikkatini dağıtmasına izin verme." Yanaklarımı okşuyor. "Tamam mı?"

Kireçli ellerimle yüzünü kavriyorum. "Tamam." Yüzüne dokunarak el izleri oluşturuyorum.

Gülümsüyor, sonra ellerini bırakıp yanağımı öpüyor. "Görüşürüz, sevgilim."

Görüşürüz, Kits.

Kelimeleri bile söyleyemiyorum. Zihnim yükselişte. Benim yolum. Rotam. Açık bir kafayla geriye döndüm ve nefes alıp kayanın ilk tutamağını kavradım. Kaslarımla bedenimi yukarı çekerek yükseliyorum.

Hızlı

hareket

ederim.

Aynen

öyle.

Uzuvlarım ne yapacağımı ve nereye gideceğimi biliyor ve ben sadece gidiyorum. İki parmağımı küçük yarığa sokarak daha iyi bir dayanak noktası buluyorum ve her yirmi adımda bir genişleyen çatlaktan yukarı doğru kayıyorum. Ta ki yerden iki yüz metre yüksekliğe ulaşana ve tüm vücudumu çatlağa sığdırana kadar. Kollarımı iki yana açıp sallıyorum. Tüm ağırlığımı bacaklarımda dengeliyorum.

Ve aşağı baktım.

Akara ve Banks uzakta beliriyor. Rüzgar dönüyor ama çok sert değil.
Son iki yüz metrelik tırmanışa gülümsüyorum.

Babamın bir zamanlar yaptığı şeyi.

Bir nefes verip tırmanmaya devam ediyorum.

Kendime olan güvenim ilerlediğinde korku hiçbir yerde bulunamaz. Tüm çekinceleri yok ediyorum. Daha iyi, daha hızlı ilerlemek için daha çok zorluyorum ve zirveye ulaştığımda kendimi zirvenin çıkıntısına çekip ayağa kalkıyorum.

Bu koca dünyada ne kadar küçük olduğumu hissederek en yüksek çıkıntıya oturuyorum. Yükseklikten korkmadığım için her tarafa bakıyorum.

Ve babamın gençliğini hayal etmeye çalışıyorum. "Başardım baba." Onu aramak, ona her şeyi anlatmak için daha heyecanlıyım, oysa o anın tadını çıkarmam gerektiğini biliyorum. Gülümsemem gidip geliyor.

Akara ve Banks'in bana el salladıklarını zar zor seçebiliyorum. Ben de onlara el sallıyorum ama sesleri duyulmuyor.

Ve masmavi gökyüzüne bakıyorum. Muhteşem sıradağlara bakıyorum ve yanımdaki boşluğa göz atıyorum. Sonra tekrar aşağıya, ben zirvede yalnızken aşağıda beni bekleyen insanlara bakıyorum.

Dört yüz metre tırmanmak daha önce hiç bu kadar uzak gelmemişti. Böyle hissettirmemeliydi.

Bu tamamladığım bir hedefti. Bir başarıydı. Yumruğumu havaya kaldırdığım bir *başarı*.

Bu yalnızlıktan nefret ediyorum. Bu, serbest dalış yaptığımda hissedeceğimi düşündüğüm şeyin tam *tersiydi*. Bu yüzden ayağa kalktım, aşağı inmek için burada bıraktığım ipimi aldım ve koşum takımına girdim.

Tek yapmak istediğim kollarına koşmak.

AKARA KITSUWON

Saatlerdir yoldayız ve Sulli'nin ruh hali kayadan indiğinden beri pek değişmedi. Eşyalarımızı toplayıp Yellowstone'dan ayrılırken bile. Rattlesnake Knuckle'da serbest dalış yaptıktan sonra mutlu olacağını düşünmüştüm. Otuz dakikadan kısa bir sürede bitirdi ve o yarım saat tam bir yüzyıl gibi geldi.

Banks ve ben zar zor nefes alıyorduk. Sanki tuttuğumuz her nefes için ona daha fazlasını verebilirmişiz gibi. Ayakları tekrar toprağa değdiğinde, önce ben etrafını sardım ve ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Sulli," diye fısıldadım, onu böyle üzgün görmek kalbimi acıtıyordu. Tek söylediği "Daha farklı hissedeceğimi düşünmüştüm" oldu.

Ona sarıldım.

Banks ona sarıldı ve ben de ona *gerçekten* ne kadar uzun süre sarıldığına kafamı takmamaya çalıştım. Sul için bir sığınak ve teselli kaynağı olması iyi bir şey.

Çok iyi.

Çok iyi.

Hiç sorun değil.

Direksiyona dokunuyorum, dikiz aynasına göz atıyorum. Arka koltukta Sulli'yi görmek için. Cipin camından dışarıya ciddiyetle bakıyordu. Her zamanki gibi sessiz.

Yolcu koltuğundan Banks de benim gibi endişeyle ona baktı. *Farklı hissedeceğimi düşündüm* derken neyi kastettiğini bilmiyordum ve ona bu konuda baskı yapamayacak kadar üzgündü.

Artık gece çökmüştür ve Booger kötü asfaltlanmış yoldaki çukurların üzerinden geçerken tek ses orman yeşili cipten gelmektedir.

"Sul?" Geri aradım. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Çenesini dizlerine dayıyor. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum." "Bizi deneyin," diye yanıtlıyor Banks.

"Sadece düşündüm ki..." Daha ağır bir nefes veriyor. "Serbest dalış yaptıktan sonra *oraya çıkmamanın* güçlü bir an olacağını düşündüm. Bir zamanlar babamın da serbest tırmanış yaptığı bir yerdi ama... değildi. Çok yalnızdım, yaptığım tüm hızlı tırmanışlardan daha yalnızdım. Sanırım bir başarıdan sonra havuzdan çıkmaya ve insanların yanında olmaya alışkınım. Bir bitiş çizgisinde koşarken bile başka birinin kollarına girebiliyorum, orada tek *başımaydım*." Bu kelimeyi özünden söylüyor, sanki özü acımasız bir hiçlikle doluymuş gibi.

Sanki ölümden betermiş gibi.

Tek başıma olmaya alışkınım. Sulli ya da Banks'ten daha fazla. Babam öldükten ve annem New York'a gittikten sonra, eve dönmek için sadece kendim vardım.

Yalnız olmak benim için yabancı bir kavram değil, ama tüm hayatımı bir erkek ekibinin etrafında kurdum. Bir kızı 7/24 korumak üzerine.

İnsanların etrafında.

Banks ve Sulli arkadaşsız bir hayatı hiç bilmediler ve ben de arkadaşsız bir hayata geri dönmek zorunda kalmamak için buna yakın bir şey inşa ediyorum.

Yani artık hiç yalnız değilim.

Yumuşak bir sesle ekliyor, "Belki de serbest-soloya baskı yaptığım içindir. Zamana ve hızıma bakmak yerine bir şeyler *hissetmek*. Bilmiyorum..."

Sertçe yutkunuyorum, acısı göğüs kafesimi zorluyor. "İşlerin tam olarak planladığın gibi gitmemesi sorun değil," diye hatırlatıyorum ona. "Zor olduğunu biliyorum ama bazen dönüp dolaşmak beklediğinden daha iyi sonuç verir."

"Güvenlikte yaptığın gibi mi?" Sulli amacımın güvenlik işi olmadığını biliyor. Ama spor salonum bir anda başarılı olmadı ve paraya ve yedek bir plana ihtiyacım vardı.

Yedek planın neredeyse hedeften daha iyi olduğu ortaya çıktı. "Evet," dedim. "Tıpkı ben ve güvenlik gibi."

Banks başını sallar, sonra ona şöyle der: "Keyif aldığın anlara tutun. Gerisini siktir et."

Dudakları hafifçe kalkmaya başlar. "Bu sloganı sevdim. Gerisini siktir et." Koltuğun üzerinde bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslanıyor. "Canımın sıkılmasının tek nedeni tırmanış değil."

D i r e k s i y o n u tutuşumu ayarlıyorum. Sessizliğin bilgeliğinde gerginlik geriliyor.

Kızarıklık boynuna doğru yükseliyor. "Eve döndüğümüzde her şey bitecek, değil mi? Seçmek zorundayım."

I başını sallama Yavaşça, benim kaslar sert. "Biz yapamam gerçekten tutmak yukarı Şehirdeki bu bekârlığa veda olayı, Sulli. İnsanlar bunu anlayacaktır."

Banks ekliyor: "Kardeşimden bir sırrı o kadar uzun süre saklayamam."

"Pekâlâ." Sesi kısık. "Bunu çözeceğim, söz veriyorum. Sizi oyalamaya çalışmıyorum." İkimiz de onu anladığımıza dair teminat verdik.

Kaslarım gerildi, avuçlarım terledi. Eve gidip onu kaybedebileceksen nasıl rahatlayabilirim?

Bank elini önce çenesinde, sonra da bacağına gezdirip Sulli'ye bakıyor. "Bir tarafa mı yoksa diğer tarafa mı meylediyorsun?"

"Yani, *dürüst olmak gerekirse*, her zaman gidip geliyorum." Gözlerini kapatıyor. "Ve sadece düşünüyorum, W.W.F.M.J."

Dikiz aynasında yüzümü buruşturdum. "Ne?"

Banks ağzına Skittles atıyor. "Farrow Moffy ve Jane Ne Yapardı?"

"Bir *D harfi* eksik," dedim.

Gülümseyerek bakıyor. "Hayır, *Moffy ve Jane'den Bilge Sözler*." Banks elindeki Skittles paketini uzatırken öne doğru eğiliyor. Bir avuç şeker alıyor. "İçinde bulunduğum durumu bilselerdi bana ne tavsiye verirlerdi diye düşünüyorum. Sanırım Moffy bana sürekli nasıl hissettiğimi sorardı ve Jane de bana bir Artılar ve Eksiler listesi yapmamı söylerdi." Skittles'ı tekrar ağzına atıyor.

"Bu iyi bir fikir." Banks'in ayaklarının dibindeki sırt çantama başımla işaret ediyorum. "İçinde bir defter ve kalem var."

Banks bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, bu kararı açık bir kafayla vermeli."

"Bu bir heceleme sınavı değil, Akara," diye tersliyor Banks, ama sırt çantasının fermuarını açmaya başlamış bile. "Bunun arkasında biraz duygu olmalı."

"Olmadığını söylemedim. Ve bu bir heceleme yarışması." Beni başından savdı.

"Hey," Sulli elini omuzlarımıza koyuyor. "Unutmayın, siz ikiniz birbirinizi seçebilirsiniz. Bu da başka bir seçenek."

Banks ve ben birbirimize gergin bir şekilde bakıyoruz. Evet, bu da bir seçenek ama bu senaryoda en çok Sulli kaybediyor. Bunu düşünmek acı veriyor, bu yüzden düşüncemi geri itiyorum.

Banks defteri ve kalemi Sulli'ye uzatır. "Sadece sen istersen."

Bir sayfa açıyor ve koltuğuna geri kayıyor. Kalemi tekrar tekrar tıklıyor.

"Acele etme Sul," diyorum. "Bu konuda stres yapma."

"Hayır, ben hallederim." Üç dakika boyunca deftere bir şeyler karalıyor ve ben yola konsantre olmaya çalışıyorum.

Ne yazıyor?

Banks ile aramızdaki eşleşmenin nasıl gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ben de merak ettim. "Nasıl gidiyor?"

"Her iki sütunda da pek çok artı var. Sıfır

eksi." Gülümsüyorum.

Banks de gülümsüyor.

Ona dedim ki, "Hadi ama, Banks'in bir sürü *eksisi* var. Kesinlikle uykusunda osuruyor."

Banks ona "Ve Akara'nın ayakları bozulmuş ekşi krema ve frenk soğanı gibi kokuyor" diyor.

Gülüyor, "İyi, tamam. Uykucu ve ayak koklayıcıyı eksilerinize koyacağım, ama birbirlerine eşit olacaklar." Bir şeyler karalıyor, sonra duraklıyor ve yüksek sesle kokluyor. "Kokuyu alıyor musun?"

"Ayaklarımın kokusu yok," diye

savunuyorum. "Hayır, Kits..."

Şimdiden görüyorum. Cipin ön kaputu kalın bir duman tabakasıyla kaplanırken şiddet bana çarpıyor.

Kahretsin.

BANKS MORETTI

CIP DUMAN ÇIKARIYOR VE GERİ TEPIYOR. Tanıdığım ritmik, tekrarlayan bir patlama sesi. Ve düşünüyorum da, *çok kolay*. Yolculuk sırasında mekanik bir sorun çıkarsa diye yanıma birkaç alet ve temizleyici aldım. Karbüratörü temizleyeceğim ve gitmeye hazır olacağız.

Gecenin köründe arabayı yolun kenarına çektik. Kaputu açtım ve on beş dakika boyunca onun içindeydim, sorun üstüne sorun buldum.

"Kötü mü?" Sulli soruyor, ben eksantrik milini kontrol edip supap kapaklarını çıkarırken bana bir el feneri tutuyor. Akara daha uzakta, ölü bir bölgede cep telefonu çekmeyen bir yer bulmaya çalışıyor.

Çalışırken Sulli'ye "Motor zayıf çalışıyor," diye açıklıyorum, "bu da motora çok fazla hava girdiği anlamına geliyor. Hava giriş körüğü yırtılmış ve bu da motorda ölçülmemiş havaya neden oluyor. Ayrıca, ana vakum hortumu kırıldı." Başka bir valfi çıkarıyorum. "Bu güç fren servosu besleme hattı. *Ve* bujiler aşınmış." Yola çıkmadan önce rutin bir kontrol yaptım ve bunların hiçbiri bu *kadar* berbat görünmüyordu.

"Tamir edilebilir mi?" Sulli soruyor.

Alnımdaki teri pazumla siliyorum. Dışarısı soğuk ama *ben* sıcaktan bunalıyorum. "Her şey tamir edilebilir. Sadece tamir etmek için ihtiyacım olan parçalara bağlı." Motoru çalıştırıyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum. "Işığı buraya tut." Supap yayı sargılarını görmek daha zor.

Yanımda duruyor ve ışığı aşağıya doğru tutuyor. Emme ve egzoz valflerinin açılıp kapanmasını gözlemliyorum ve yay sargılarını kontrol ediyorum.

Sikeyim.

"Bu kötü," diye kaşlarımı çatmamı fark etti.

"Kırık yayları da listeye ekleyebiliriz." İtme çubuklarına bakıyorum. *Hay sikeyim.* "Ve bükülmüş bir itme çubuğu." Kaba bir nefes veriyorum. "Supabın hareketini kısıtlıyor." Havlum olsaydı şimdi atardım. İçine uzanıp son bir karbüratör değerlendirmesi yapıyorum.

Geri çekiliyorum, göğsüm farkına vararak çöküyor. "Sanırım yeni bir karbüratöre ihtiyacı var."

"Yani sadece temizleyemez misin?"

Başımı salladım. "Denemekle vakit kaybetmenin anlamı yok. Zaten yeni bir hava giriş körüğüne ihtiyacı var. Burada tamir edilemez ama onu bir dükkâna götürürsek ihtiyacımız olan parçalar onlarda *olabilir.*"

Akara son kısmı duyunca geri gelir. "Servis yok. En yakın kasabanın ne kadar uzakta olduğunu söyleyemem."

"Neredeyiz?" Arabaya geri yaslanıp valfleri eski yerlerine yerleştirirken ona soruyorum.

"Minnesota."

"Siktir," diye mırıldanıyor Sulli, sönen el fenerine vurarak.

Akara cep telefonunun fenerini Booger'a tutarak görmeme yardımcı oluyor. Yağ lekeli ellerim iç organlarında geziniyor. Ailesinin arabasına yerleştirdiği takip cihazını söktüm ve şarjı bitmişti. Pili bitmiş olmalı, kim bilir ne zaman.

"Yolun aşağısına doğru koşabilirim," diye öneriyor Sulli. "Belki bir kasaba ya da benzin istasyonu, hatta cep telefonu servisi bile bulabilirim. Sonra bir çekici çağırıp Booger'ı en yakın dükkâna götürebiliriz."

Kaslarım esniyor, Akara daha işaret etmeden planındaki açıkları görüyorum.

"Seninle birlikte koşmak zorunda kalırdık Sulli," diye hatırlatıyor Akara ona, biz sadece çıktığı iki adam değiliz, onun korumalarıyız.

"O zaman benimle koş."

"Bu da cipi yol kenarında bırakmak anlamına gelir ki bunu *yapamayız.* yap."

Jeep'i sıradan bir araba değil. Adam Sully'ye ait. Hayranları bu şey için bir Instagram sayfası bile oluşturdu. Çok ünlü. Duygusal. Akara ve ben cipin Sulli için ne anlama geldiğini biliyoruz. Babası için ne anlama geldiğini.

-Meadows ailesi ve halk için ne anlama geldiğini.

Onu geride bırakmak, Sulli'ye bağlı başka bir kişiyi terk etmek gibidir.

Yapamayız.

Kaputu kapattım ve Akara ona ve bana şöyle dedi: "Üç seçenek var: Üçümüz birden arabayı en yakın dükkâna iteriz ya da Banks iterken Sulli ve ben önden gideriz ya da ben önden giderim ve siz ikiniz itersiniz."

Zor kararları vermekten nefret ediyorum ve neyse ki seçim yapmak benim işim değil. "Ne diyorsun?" Ona soruyorum.

"Koşmak için iki kişiye ihtiyacımız yok ama arabayı iki kişi iterse daha fazla yol alırsınız. Yani Seçenek 3: Ben koşarım. Siz ikiniz itin." Sulli'ye bakar. "Senin için sorun olur mu?"

"Keşke koşan ben olsaydım, ama anlıyorum işte." Başını sallıyor, en hızlı koşucu olsa bile bizim gibi tek başına koşamayacağını biliyor. Şöhretin tuzakları işte.

Planı hazırladıktan sonra işe koyuluyoruz.

Birinci saat, alnımdan ter damlıyor. Kaslarım ağrıyor ama Sulli'nin yanında itiyorum. Gecenin bir yarısı, çoğunlukla boş ve ıssız bir yolda yanımızdan neredeyse hiç araba geçmiyor. Duran birkaç araç ise sadece Sulli'yi endişelendiriyor. Onu hep engelliyorum. Her zaman onlarla konuşuyorum ve yardım edemeyeceklerini anladıklarında çekip gidiyorlar.

İkinci saat, Akara için endişeleniyoruz.

"Ayağı takılıp düşebilirdi," diyor Sulli dişlerinin arasından, yanımdaki cipin arkasını iterek, "ve bileğini falan kırabilirdi,"

"Onu geçeriz," diye homurdandım. "Biz de aynı yöne gidiyoruz."

Üçüncü saat, bacaklarıma kramp girmeye başladı. Sırtım zonkluyor. Tüm gücümü kullanarak ileriye doğru itiyorum. Devam ettikçe Jeep ağırlaşıyor, sanki bir Humvee'yi, sonra da bir tankı hareket ettirmeye çalışıyormuşuz gibi, ama asla durmuyorum.

Sulli asla durmaz.

Gerekirse her türlü cehennemi zorlarım ama asıl soru şu: Elimizdeki her şey yeterli mi?

"Kaç mil..." Sulli dört ayak kaslarını kullanarak cipi sırtıyla itiyor, "Sence gittik mi?"

Beş kilometre. "Belki 3 mil."

Saatimi kontrol ettim.

Saat sıfır dört yüz. Güneş doğmaya yakın değil. Saat 31 Ekim'in *erken saatleri*st. Mutsuz bir Cadılar Bayramı. Çünkü kardeşim yarın saat sıfır dokuz yüz de erkenden evlenecek.

Philadelphia'ya dönmek için yirmi dört saatten biraz fazla zamanımız var ve ben şu anda yüzlerce mil uzaktayım.

Sulli telefonunu çıkarır. "Servis yok."

Lanet olsun. Şakaklarımdan, çenemden ter damlıyor.

Ellerini tekrar itmek için kullanarak yer değiştiriyor. Sulli homurdanıyor ve ısıyor, pazıları daha sert iterken keskin bir şekilde kesiliyor.

O biliyor.

Philly'ye dönmenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Beni oraya götürmek için muhtemelen kendini öldürür.

"Ağır ol," diyorum derin bir nefesle.

"Başarabiliriz," diye tüm gücüyle bastırıyor.

Gözlerim yanıyor, bir şeyler tutuyorum. "Bunu yaparken kendine zarar verme." Sadece daha fazla çaba sarf ediyor, yüzü kızarmış, gömleği terden sıırıslam olmuş.

"Gidelim... daha

hızlı." Daha sert

nefes alıyorum.

Dördüncü saat, kızarmış, cam gibi gözlerle bana bakıyor.

"Hâlâ v a k t i m i z var," diyor Sulli, sesi kısılmış bir şekilde,

"...Booger'dan kurtulursak, koşabilir, Akara'yla buluşabilir, bir Uber çağırabilir, bir uçak rezervasyonu yapabiliriz-"

"Hayır."

"Onu bırakmak zorundayız, Banks!" Sulli gözyaşları içinde bağırıyor, ayağa kalkıyor ve dört saat sonra ilk kez cipi bırakıyor. "Aptal bir *araba* yüzünden kardeşinin düğününü kaçırmama izin vermeyeceğim."

Sulli'nin cipine hakaret ettiğini daha önce hiç duymamıştım. Bu onun için benim anlayabileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. "O aptal bir araba değil," diye karşılık veriyorum. "Akara on altı yaşındayken *ağladığını* ve babanın en iyi arkadaşından kalan *tek* şeyi sana verdiğini söyledi. *Sümüklü* gözyaşları dökmüşsün ve bana defalarca babana bu arabaya - Adam *Sully'nin* arabasına- gözün gibi bakacağına dair *söz verdiğini* söyledin. Ona söz vermiştin."

Şimdi de ağlıyor. Daha fazla gözyaşıyla savaşıyor, akan burnunun altına bir elini sürüyor. "Ve o senin *ikiz* kardeşin," diye karşılık veriyor. "Rahmini paylaştığın adam. Birlikte savaşa gittiğin adam. Hayatının yirmi dokuz yılını ikizinle geçirdin ve bana *defalarca* düğün gününde onun yanında durmak için sabırsızlandığını söyledin. Kardeşin. İkizin."

İkimiz de daha sert nefes alıyoruz.

Ve ona gittikçe daha çok aşık oluyorum.

"Biri bir anı," diyor Sulli gözyaşları içinde. "Diğeri ise hâlâ burada olan bir insan. *Lütfen* kendi başına iyi olabilecek bir cipi kurtarmak için onun düğününü kaçırmayın. *Lütfen*."

Görev söz konusu olduğunda özverili yollardan gitmeye alışkınım.

Sulli'nin ihtiyaçlarına bağlıyım. Kendiminkine değil ve o beni boğmaya, sarsmaya, kendimi ondan üstün tutmaya çalışıyor. Orada olmazsam kardeşimin ne kadar kırılacağını düşünüyorum ve bu da beni kırıyor. Onu Jeep'ten üstün tutuyorum.

Tam Booger'dan uzaklaşmak üzereydim *ki* bir bisiklet zilinin sesi duyuldu. Şafak yaklaşıyor ama karanlıkta bile Akara'yı seçebiliyorum.

Pembe bir çocuk bisikletiyle daha sert pedal çeviriyor, bir sepet ve tutacaklardan kurdeleler takıyor.

Tek parça halinde. Neredeyse gülümsediğim ilk anlardan

biri. Sulli rahatlamış bir şekilde nefes veriyor. "Ne oldu?"

Sen iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. İkiniz de iyi misiniz?" Bisikletten atlayıp yanımıza geliyor ve perişan halimizi değerlendiriyor. Sulli, Akara'nın üstelememesine yetecek kadar başını sallıyor ve o da şöyle açıklıyor: "En yakın benzin istasyonunda telefon çekiyordu. Çekici çağırdım ama en yakın çekici çok uzakta. Buraya gelmesi *dört* saat sürer."

Sulli ve ben hep bir ağızdan "Siktir," diyoruz.

Akara daha az endişeli görünüyor. "Dükkân aslında daha yakın. Sadece bir mil ötede. Onları çoktan aradım. Bir saat içinde açılacaktı ama kimse açmadı. Ben de benzin istasyonundan bir bisiklet aldım - kasiyerin yeğenleriydi ve dükkana gidip kapıyı çaldım ve bir tamirciyle görüştim. Ona Jeep'in modelini söyledim, o da ihtiyacımız olan hava giriş körüğü ve karbüratörün kendisinde olduğunu söyledi."

Şimdi gerçekten gülümsüyorum. "Neyi bekliyoruz?"

Akara gülümsüyor ve hepimiz ellerimizi cipe geri koymadan önce Sulli ile daha büyük bir gülümseme paylaşıyoruz. Bir mil daha kaldı ve birlikte itiyoruz.

Üçümüz de.

Jeep bir kez olsun hava gibi hafif hissettiriyor.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

Booger'ı beş saat boyunca ittikten sonra küçük Minnesota kasabasına ulaşıyoruz. Düğüne tam yirmi dört saat kala, hâlâ zamanında Philadelphia'ya gidebileceğimizi bilmek beni umutlandırıyor.

Balkabakları yanık kırmızı bir garajın yanına yerleştirilmiş. Ağaçlardan hayaletler sarkıyor ve içerideki alet kutularının arasına sahte örümcek ağları gerilmiş. Gökyüzü sabah mavisine dönüyor ama güneş hâlâ saklı.

Garajda sessizlik var. Biz Booger'ın yanında beklerken kapılar ıssız yola doğru açık. Tamirci parçaları getirdikten sonra Banks kaputu açıyor, konuşuyorlar ve sihirlerini konuşturmaya başlıyorlar.

Çok yoruldum. Tüm vücudum ağrıyor ama fiziksel olarak değil, duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Akara elimi tutabilmek için telefonunu cebine koyuyor ama daha parmaklarımız birbirine kenetlenmeden her şey yeniden yıkılıyor.

Banks hızla yanımıza geldi. "Bu eski model için yanlış karbüratör. Uyacaklarını düşünmüş ama uymayacak." Ellerindeki yağı silmek için beyaz tişörtünün altını kullanıyor. "Parça sipariş edebiliriz ama iki günden önce gelmeyeceğini söyledi."

Ben araya giriyorum, "Booger burada kalıyor. O *burada kalacak*." Onu terk edersek cipime kötü bir şey olmayacağına kendimi ikna ediyorum. Hayatta kalacaktır ve Jane ile Thatcher'ın düğününe yetişmek için mümkün olan her şeyi yapmazsak kendimi *asla* affetmeyeceğim.

O benim kuzenim. Benim ablam. Koridorda yürüyüşünü kaçıramam. Banks ikiz kardeşinin evlenmesini kaçıramaz.

Ben nedimeyim. Banks sağdıç. Akara sağdıç. Biz de *Hepsi* düşün ekibinde ve törenin bir parçası olmaları gerekiyor.

Güçlü bir şekilde ekliyorum, "Ve bu konuda tartışacak vaktimiz yok. Onu kurtarmak artık planın bir parçası değil." Babamın bana anahtarları verdiği günü düşündüğümde içim acıyor. Benimle birlikte nasıl ağlamaya başladığını. Babam nadiren böyle ağlar, sanki bir an için içinde bir şeyler yırtılmış ve arkadaşının küllerini bıraktığı gökyüzündeki bir yere geri getirilmiş gibi.

Jeep'i bana verdi çünkü onu daha çok kullanabileceğimi söyledi. Arabanın garajda çürümesini istemedi.

"Adam Sully arabasıyla tüm ülkeyi dolaştı ve birinin de aynı maceralara atılmasını istedi. Bu senin, Sulli. Sadece ona iyi bakacağına söz ver."

Ona söz verdim, ama ne kadar acı verici olursa olsun, Banks için sözümü bozacaktım. Banks usulca sordu, "Emin misin?"

"Hiç olmadığım kadar pozitifim," diyorum ona içimdeki her şeyle, sesim duygusallıktan titreyerek. "Seni o arabadan daha çok seviyorum."

Göğsü yükseliyor, dudakları beyanatım karşısında aralanıyor. Banks'e onu sevdiğimi söyledim. Birden ağzımdan çıktı. Akara'nın önünde söyledim. Hay sikeyim!

Sikeyim.

Akara'nın yüzünün kalp kırıklığıyla buruştuğunu gördükçe içten içe ölüyorum. Ciğerlerime saplanan yüzlerce bıçak gibi acıyor. Ve şu anda Akara'ya *seni seviyorum* diyecek kadar aptal değilim. Çünkü o bu sözleri sadece bir acıma olarak görecektir.

Doğru olsalar bile.

"Kits," diye

başlıyorum.

"Sorun değil," diye zorlukla yutkunuyor. "Jeep için bir çekici çağıracağım, böylece biz olmadan Philly'ye geri dönebilecek." Gözleri bende, benimkiler de onda kalıyor ve "Bu yeni bir farkındalık değil Sul. Onun hakkında ne hissettiğini biliyordum."

"Senin hakkında ne hissettiğimi biliyor musun?" Nefes alıyorum, boğazım şişmiş.

Hüzünlü bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Evet." Tekrar başını sallar.

"Sen de beni seviyorsun, çalı fasulyesi. Bu yüzden henüz seçmedin."

Evet.

Dudaklarımdan aşağı süzölmeye çalışan sümüğümü geri çekiyorum.

Akara bana ve Banks'e "Bunu atlatacağız," diyor ve sözleri arabamızın şu anki durumunu kapsıyor olsa da, sanki

çok daha fazlası hakkında da konuşuyor.

Telefonlarımızı çıkarırız.

Akara, Booger'ı taşımak için bir çekici ayarladı, böylece Jeep birkaç gün içinde eve dönecek. Ancak Philly'ye bundan çok daha erken gitmenin bir yolunu bulmamız gerekiyor.

Akara, "En yakın havaalanı arabayla iki saat uzaklıkta," diyor.

Telefonumu karıştırıp taksi, Uber, Lyft arıyorum. Bizi A noktasından B noktasına götürecek herhangi bir şey.

Banks uçuş arıyor.

Akara uzaklaşıyor ve tamirciyle konuşuyor. Akara "Bizi havaalanına götürmesi için arayabileceğimiz yerel bir yer var mı?" diye sorarken konuşmalarını zar zor duyuyorum.

Tamirci kıkırdar. "Eğer buralarda seni oraya götürecek birini bulursan, bana haber ver. Numaralarını istiyorum."

Hayranlık uyandırıcı.

Banks'e "Menzilde araç paylaşımı yok" dedim.

Tamirciyle birlikte dükkânın arka tarafında kaybolan Akara'ya bakıyor. "Akara bir şeyler düşünecektir. Her zaman bulur."

Beş dakika sonra Akara geri döner ve Booger'ın torpido gözünü açar. "Acil durumlar" için getirdiği *nakit* parayla dolu bir zarf çıkarır ve koşarak tamirciye geri döner. Tekrar ortadan kayboluyor.

Bir dakika sonra dışarı çıktı ve bir dizi anahtar salladı. "Hadi gidelim."

"Araba mı aldın?" Kalbim kabararak soruyorum.

"Evet."

Onu öpebilirim, ama sanırım Kit'lere bakışım herhangi bir öpücükten daha anlamlı. Bana gülümsüyor, gözleri yüz hatlarımda geziniyor. Bana ve Banks'e şöyle diyor: "Nakit ödedim ve evrak işlerini atlattım. Artık buradan çıkabiliriz."

Hiç vakit kaybetmeden eşyalarımızı Booger'dan indirdik. Çantalarımızı buruşuk ve yırtık, siyah deri koltukları olan eski, siyah bir Honda'ya aktarıyoruz.

Öğleden önce yola çıkıyoruz.

İkisi de telefonda olduğu için önce ben kullanıyorum.

"Yavaşla Sul," diyor Akara yolcu koltuğunda.

"Sadece on dört tur atacağım," diye karşı çıkıyorum. "Durdurulmayacağım."

"Fark etmeyecek," diyor Banks arka koltuktan. Dikiz aynasından bakıyorum. Cep telefonuna bakıyor. "Geri dönmek için sadece bir uçuş var."

Philly'ye. Ve bu gece yola çıkıyor."

"Saat kaçta gireceğimiz yazıyor?" Merak ediyorum.

"Ver bana," Akara eğilir ve Banks'in hücresi için elini uzatır.

Banks bana, "Saat altı yüz gibi varırız." dedi. Cep telefonunu Akara'ya verdi.

Sabah 6'da. Mekan Philadelphia'ya sadece yarım saat uzaklıkta. Düğün sabah 9'da.

Bu mükemmel.

"Rezervasyon yaptırıyorum," diyor Akara.

Arabayı hız sınırına kadar yavaşlattım. O zaman havaalanına yetişmek için vaktimiz var. Ama bu Honda'yı mahvedersem, kendimi asla affetmeyeceğim.

AKARA KITSUWON

Havaalanına gitmek acı vericiydi. Çarpmak üzere olduğunu bildiğim yavaş hareket eden bir trende olmak gibi. Ve bunun düğüne geç kalmakla hiçbir ilgisi yok. Saatler içinde orada olacağımıza *eminim*. Özel jetimiz olmasa bile.

O yolu ziyaret ettik. Sulli amcasını aradı ama Connor bizim bölgemizde uygun bir pilot bulamadı. En azından çalıştığımız pencerede.

Ancak son dakikada alabileceğimiz kısa aktarmalı dört olası ticari uçuş daha belirledim. Mevcut uçuşumuz rötar yaparsa diye.

Sulli Banks'e aşık.

Bu düşünce her birkaç dakikada bir üzerime çöküyor ve etime işliyor.

Onlar için mutlu ol, Nine.

Nasıl?

Ben de onu severken nasıl mutlu olabilirim? Sullivan Minnie Meadows'u *seviyorum* ve gitmesine izin vermek istemiyorum. Bu sözleri kulağına fısıldamayı bile düşündüm. Tüm gücümle bağırmayı. Onu ne kadar çok sevdiğimi bildiğinden *emin* olmak için her şeyi masaya yatırdım.

Eğer onu seçerse, bunun benim nasıl hissettiğimden emin olmadığı için olmasını istemiyorum.

Ama zamanlama doğru değil. Sulli ile yalnız değilim. Banks de burada. Ve Philly'ye geri dönmenin olması gerekenden daha acımasız hissettirdiğinin daha fazla farkındayım. Havaalanına yaklaştıkça daha az rahatlıyorum.

Sulli otoparkın üçüncü katına park ediyor. Bu katta sadece birkaç araba var, bu da dışarı çıkıp Honda'nın bagajını açarken bize bolca mahremiyet sağlıyor. Sulli arka koltuğu karıştırıyor, sırt çantasını ve eşyalarını topluyor.

Etrafımızı kolaçan ediyorum ve Banks bagajdan bir spor çantası çıkarırken, çantayı elinden alıyorum -bir şeyler *yanlış*.

Bir gözünü kapatıyor, kara bulutlar gökyüzünde yuvarlanırken yanıp sönen floresan, park güvertesi ışıklarından irkiliyor.

Katılaşıyorum. "Acı çekiyor musun?"

Banks bir elini arabanın yanına kökledi.

Çantayı bırakıyorum. "Banks, konuş benimle."

Başının yan tarafını tutarak kamburlaşıyor. "*Siktir*," diye dişlerini gıcırdatıyor.

Nabzım hızlandı. Cebimi karıştırdım, 911'i aramak üzereydim.

"Banks?" Sulli arabadan sürünerek çıkar ve bir elini omzuna atarak ona doğru koşar. "Başın mı ağrıyor? Sadece otur. Otur." Honda'nın tekerleğine yaslanmasına yardım eder.

Başını arabaya yaslıyor. İki gözü de kapalı. Ona "Ambulans çağırıyorum" dedim.

"Hayır," diye boğuluyor, burnundan zorlukla nefes alıyor. "Yapma." Telefonumu çalmak için sarkık elini uzatıyor. Kolayca tutup elinden kurtarıyorum.

Sulli onun yanına çömelir. "Neye ihtiyacın var?

Tylenol?" Sertçe başını sallar.

Sulli çantalarımıza koşuyor ve onları karıştırmaya başlıyor. Panik çoktan içime işlemişti. "Başın mı ağrıyor?"

Başını sallıyor. "Bir çivi tabancası gibi..." Kelimeleri bile çıkaramıyor. Başını çeviriyor ve betona kusuyor. "*Siktir*," diye inliyor ve tükürüyor.

"Suyum var," diye sesleniyor Sulli, Tylenol aramaya devam ederken şişeyi bana uzatıyor.

Suyu alıp yanına çömelıyorum, elimi omzuna koyuyorum.

Kafasını arkaya vuruyor, yüzünü buruşturuyor.

"Bir şeyler içebilir misin?" Su şişesinin plastik kapağını açarak soruyorum.

Banks şişeye uzanıyor ama şişeyi onun eline veriyorum. Ağzına biraz su fişkırttı, sertçe yutkundu.

Telefonumu tekrar elime alıyorum. "Bir doktora ihtiyacın var-" Başını sallıyor.

"Banks, burada öylece oturmana ve olanları ağı kesicilerle maskelemene izin veremem." Sesim titriyor. Onu daha önce bir doktora görünmeye zorlamadığım için kızgınlım, Farrow gibi. *Farrow. Haftalardır* lanet olası bir doktorun yanındayız ve Banks'in baş ağrılarından hiç bahsetmedim.

Ve korkarım ki bu, şu *anda yaşanmakta* olan daha büyük bir şeyin belirtisi.

Banks tek gözünü açıp ters ters bakar. "Kardeşim..."

Ambulans çağırırsam hastanede mahsur kalacağını ve düğünü kaçıracığını biliyor. Hepimiz kaçıracamız, çünkü onu bırakmamın *hiçbir yolu yok*.

O benim adamlarımdan biri. Ama bundan daha fazlası.

"Bir evlilik yapmak için kendi hayatını riske atmaya izin veremem-" "*Kardeşim,*" diye zorladı, gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Thatcher anlardı," diye karşılık veriyorum. Başını iki yana sallıyor.

"Bunu yapamam-"

"Ölebilirsin," diye sözünü keserek ayağa kalktım. "*Ölebilirsin,* Banks. Migrenin daha büyük bir şeyin belirtisi olabilir ve sonunda *bilincini* kaybedip *nöbet* geçirerek sırt üstü yatabilirsin. Ve ben seni Minnesota'nın ortasında ölmene izin vermeyecek kadar çok seviyorum!" Acı dolu sesim park güvertesinde yankılanıyor.

Kahretsin.

Etrafta yabancı var mı diye hızlıca bakıyorum.

Sulli güvende.

Burada başka kimse yok.

Sulli'ye onu sevdiğimi söylemeden önce Banks'e onu sevdiğimi söyledim. Harika. Hem de çok müthiş.

Saçlarımı geriye itiyorum. Kalp atışlarım daha da hızlanıyor ve Banks başını eğerek lastiğe yaslandığı yerden bana bakıyor. Bilen, anlayan bakışları beni daha da deliyor.

Çok nazik bir şekilde, "Beyin anevrizması değil." dedi.

Sulli geri geliyor, Banks'in yanında diz çöküyor. Ona ağı kesici ilaçları vermesine yardım ediyor ama sanki yere kusan ve yardıma ihtiyacı olan benmişim gibi bana bakıyor.

Kurumuş dudaklarımı yalıyorum, sonra parmak eklemlerime masaj yapmaya gidiyorum ama telefonum avucumun içinde.

İkisi de annemin beyin anevrizması nedeniyle hastanede olduğunu biliyor. Hayatı boyunca *altı kez* oldu. Üçü için ameliyat oldu. Şu anda Banks'te gördüğüm semptomların aynısı.

Işığa karşı
hassasiyet. Mide
bulantısı.

İlk nöbetini geçirdiği gün onu mutfakta buldum. On sekiz yaşıyordum. Babamı bir yıl önce kaybetmiştim ve annemi de kaybetmek üzere olduğumu düşünüyordum.

Teşhis konulduktan sonra New York'a geri taşınmayı seçti. Aile üstüne aile orada, kuzenler, teyzeler ve amcalar yakınlardan daha yakınlar. Annemle babamın beni doğurduklarında terk edip Philadelphia'ya yerleştikleri aile. Etrafında büyümediğim ailem.

Her zaman sadece ben, annem ve babam vardı.

Taylandlılar yaşlı ebeveynlerine bakarlar ve henüz yaşlı olmamasına rağmen annemin ona yardım etmeme izin vereceğini düşündüm. Onun için orada ol. Ona göz kulak olurdum.

Ama ben Philadelphia'da spor salonumu açtıktan bir yıl sonra New York'u ve kardeşlerini seçti. Babamın hayat sigortasını terk edemeyeceğim bir işe yatırdıktan bir yıl sonra.

Bir yıl sonra kendimi *onun* beni büyüüttüğü şehre adadım.

Benim onu takip edemeyeceğimi bile bile gitti.

On dokuz yaşıyordum.

Beni sağlığı hakkında kısaca bilgilendiriyor ama bana yük olmak istemediği için gitmiş gibi hissetmekten nefret ediyorum. Bazı günler sadece annemi özlüyorum. Bir mil uzakta da olsa, yüz kilometre uzakta da olsa onun için endişeleniyorum.

Ve şimdi Banks için korkuyorum.

"Beyin anevrizması olmadığından emin olamazsın," diyorum ona, "ya da daha kötü bir şey."

Banks ödediği ilaçları içerken gözlerini zorla açıp bana bakıyor. "Görevden döndüğümde beri migrenim var." Keskin bir nefes alıyor. "Yirmi iki yaşından beri böyle. Bundan daha fazlası yok. Söz veriyorum." O kadar solgun değil. Konuşabiliyor.

"Hiç nöroloğa gittiniz mi?" diye sordum.

Başını sallıyor.

"*Banks*," diyor Sulli şok içinde. "Seni şu anda yumruklardım."

Banks gülümsemeye çalışıyor ama yine kusmamak için kendini zor tutuyor. "Doktorlar pahalıdır."

"Senin sağlık sigortanı ben ödüyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Ve bu benim için çok iyi ve pahalı."

Dudakları titremeye başladı. "Belki de onlara güvenmiyorumdur."

"Bu kulağa daha doğru geliyor," diyorum, telefonum hâlâ elimde. Uçağa binmesine izin verseydim ve havada başına bir şey gelseydi, bununla yaşayamazdım. Bu şimdiye kadar verdiğim en kötü karar olurdu.

Ama sadece geçici bir migrense ve onu Thatcher'ın düğününü kaçıracadı hastaneye gönderirsem...

Kahretsin.

Ne yapacağım ben?

Telefonumu avucumun içinde çeviriyorum.

Kendine güven, Nine.

Telefonumu cebime koyuyorum. "Ayağa kalkabilir misin?"

Banks ambulans tehdidinin ortadan kalktığını görünce rahatlar. "Evet." Sulli'nin ve benim yardımımızla kendini güçsüzce kaldırıyor. Kendi başına ayakta durabildiğinde çantaları aldık. Birini kaldırmaya çalıştı, ben de göğsünü ittim.

"Her zaman söylediğin şey nedir?" Ona soruyorum, sonra parmağımı şıklatıyorum. "*Hayatta olmaz.*"

Banks zayıf bir gülümseme takınır. "Bu söz senin için geçerli değil, Akara. Cehennemde bir yol bulursun. İşte bu yüzden seni takip ediyorum, başka türlüünü değil."

Neredeyse ben de gülümseyecektim ama Philly'ye varana ve o iki ayağının üzerinde durana kadar tam olarak nefes alamayacağım. "Söz ver bana, eve döndüğümüzde migrenin için birine gideceksin."

Bana başını salladı. Zar zor bir söz.

Ama elimden geleni kabul ediyorum. Şu anda yakalamamız gereken bir uçak var.

BANKS MORETTI

TELEFONUM elimde ağırlaşıyor. Yarım düzine rölantideki uçağa bakan büyük cam pencerede duruyorum. Güneş battı; pistin etrafındaki ışıklar yanıp sönüyor ve yağmur cama, kaldırıma ve lanet *ruhuma* çarpıyor.

Havaalanı huzursuz ve uyuyan bedenlerle dolu. Elektronik panolarda *gecikme, gecikme, gecikme yazıyor*. Sulli ailesiyle telefon görüşmeleri yapıyordu. Kız kardeşi soluk sarı elbisesini buharda pişirmiş ve giysi torbasını elinde tutuyor. Her nedime farklı bir pastel, pamuk şekeri rengi giyecek.

Her damadın farklı bir pastel, pamuk şekeri renginde kravatı var. Annemde benim siyah smokinim, nane yeşili kravatım ve Akara'nın pastel pembesi var. Bize yardım ediyorlar, böylece geldiğimizde hemen içeri girip devam edeceğiz.

Ancak Minnesota'yı kasıp kavuran fırtına dinmek bilmiyor. Yağmur, dışarı baktığım camdan aşağı yuvarlanıyor ve şiddetli rüzgâr bavulları arabalardan fırlatarak pistte yan yatmalarına neden oluyor.

Bu hayatımda verdiğim en zor karar olacak. Ve ben bunu yapmak istemiyorum.

Keşke zorunda kalmasaydım.

Parmağım numarasına basıyor, midemde binlerce kilo kurşun. Ve telefonumu kulağıma götürüyorum.

İlk zil sesinde telefonu açıyor. "Şu anda uçuş takip cihazına bakıyorum." Bütün gece ona baktı. İkiz kardeşimi tanıyorum.

"Ne yazıyor?" Tıkanarak soruyorum. Hat, acımızla birlikte gürültülü.

"Uzun süre gecikmeyebilir," diyor, sesi de aynı gerginlikte. "Yeterli zaman içinde geçebilir."

"Thatcher." Sesim kesildi. Gözlerimi kısıtıyorum, göğsüm kabarıyor. *Artık çok geç.* Kelimeleri çıkaramıyorum. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." Özürleri katartık bir rahatlama gibi soluyorum ama hayati organlarımdan etrafındaki demir yumruğu uzaklaştırmaya yetmiyor.

Thatcher yüksek sesle burnunu çekiyor, boğazından gözyaşlarını tutuyormuş gibi keskin bir ses çıkıyor.

Arka planda Jane'in yumuşak, teselli edici sesini yakalıyorum. "Ben buradayım."

Bir elimi yüzüme sürüyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, ağırlığımı değiştirerek. "Çok özür dilerim."

Thatcher, "Hayır, özür dilerim," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Üzgün olmanı gerektirecek ne var?" Soruyorum, burnum alevleniyor ve gözlerim yanıyor. "Ha? Kayıp olan sen değilsin ki..." Yüzüm buruşuyor, çenem titriyor. *Bu oluyor.* Bu gerçekten oluyor.

Thatcher derin ve titrek bir nefesle, "Bu senin kontrolün dışında," diyor. "Ve eğer sana kızgın olduğumu düşünüyorsan özür dilerim, değilim. Bir saniyeden fazla kızgın olamayacağımı biliyorsun."

Yüzümdeki ıslak izleri siliyorum. "Orada olmak istiyorum." "Ben seni burada istiyorum."

Gözyaşlarımdan yeniden doluyor. Göğsüme bir ağırlık çöküyor. "Fiziksel olarak bunu yapamam."

"Biliyorum. Sorun değil."

Kendi kendime başımı sallıyorum.

İlk nefesten yirmi dokuza kadar biriyle birlikte büyüdüğünüzü hayal edin. Her dönüm noktasını birlikte paylaştığınızı. Arkadaşlık ya da aileden daha güçlü bir şeyle birbirimize bağlıyız. Derin ve görünmeyen bir şey. Hayatımızın geri kalanında, bu dünyada birbirimize bağlı olacağız. Ve ben onun hayatının en büyük anlarından birini kaçıracam.

Orada olamayacağımı hiç düşünmemiştim. "Asla iyi olmayacak," dedim ona.

Thatcher, "Düğünü erteleyebilirim," diyor ve Jane'in arka planda onayladığını duyuyorum.

Kendimi hasta hissediyorum, daha önce geçirdiğim migrenden daha kötü. "Bunu yapamazsın Thatcher *Alessio* Moretti," diyorum fısıltıyla. "Yapamazsın." Düğünle ilgili çok fazla insan olduğundan bahsedip duruyorum. Çok fazla

aile üyeleri. Jane'in yaptığı tüm işler. "Benim için her şeyi değiştirmeni asla istemem." diyerek bitiriyorum.

"Senin için dünyamı değiştirdim," diye fısıldıyor.

Ben de senin için aynısını yapardım.

Her şey içime çöküyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Elimle burnumu sildim. "Ben iyi olacağım. Sen de iyi olacaksın. Gökyüzü seninle olacak."

Ağabeyimizden bahsetmek Thatcher'ı yıkıyor. Hıçkırıklara boğulduğunu duyuyorum. Gözyaşlarımla savaşıarak asfalta daha sert bakıyorum. "Müsait olduğumda seni ve Janie'yi görecek." Nefes alıyorum. "Seni seviyorum."

Thatcher nefes alır. "Ben de seni seviyorum. Dikkatli ol."

Biraz daha nefes alıyorum ve ekliyorum, "Anneme ve büyükanneme iyi olduğumu söyle. Ve müstakbel kayınbiraderlerine her şeyi kaydetmelerini söyle. Her açıdan."

"Müstakbel baldızıma söyleyeceğim," diyor Thatcher usulca. "Audrey daha iyi bir iş çıkaracaktır."

Yüzümü tekrar sildim. "Güzel."

Güzel.

Bir süre daha hatta kaldık, sonra resmi vedalarımızı ettik ve telefonu kapattım. Bir an donup kaldım.

Berbat.

Ve sonra omzumda bir el hissettim. Bir başkası da belimde. Akara ve Sulli iki yanıma geliyor. Hiçbir şey söylemediler. Üçümüz birlikte durduk. Asfalttaki ışıklara bakıyoruz. Acı içimde gidip geliyor ve onların acımı taşımaya çalıştıklarını hissediyorum. Onu uzaklaştırmaya.

Tanrım, burada yalnız olmayı hayal bile edemiyorum. Kimse olmadan. Düşüncesi daha acı verici, bu yüzden rahatlatıcı gerçekliğe tutunuyorum.

Burada benimle birlikteler.

Her şey yoluna girecek.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

Ahşap kemerlere işlenmiş güllerle bir tür kraliyet Tudor şatosunu andıran taş konağın merdivenlerine ULAŞIYORUZ. Çarpıcı, *görkemli* ve Jane için mükemmel bir yer.

Pirinç tokmaklar devasa meşe çift kapıyı süslüyor ve kapılar çoktan açılmış. İçeride beyaz eldivenli bir garson bizi bir tepsi espresso martini ile karşılıyor ve resepsiyonun yarısının bittiğini anlıyorum.

Winona bana güncellemeleri mesaj atıyor, böylece ne kadar kaçırdığımızı takip edebiliyorum.

Tören sona erdi.

Akşam yemeği servis edildi. Levrek tabakları, ekmek ve tereyağı, dana bonfile, tavuk marsala, cavatelli: Banks'ın '*gavadeel*' olarak telaffuz ettiği bir makarna ve daha fazlası yenir ve yıkanır.

Yani en azından Banks, Akara ve ben açık hava resepsiyonuna gözlerimiz bağlı olmadan gidiyoruz. Neyle karşılaşacağımızı biliyoruz.

Espresso martini almak için duraklamadan, hızlıca sunucuyu geçiyoruz ve yarı koşarak, yarı yürüyerek uzun kale koridorundan aşağı iniyoruz. 1700'lerin Philadelphia'sından yağlıboya portreler koyu renk ahşap paneller üzerine çerçevelenmiş. Muhtemelen bir Rolls-Royce'dan daha pahalı olan avizeler aceleci adımlarımızın üzerinde asılı duruyor.

Yellowstone'da giydiğimiz kirli kıyafetleri giyiyoruz. Booger'ı ıssız bir yolda iterken giydiklerimizi. Havaalanında, uçakta ve taksiyle buraya gelirken giydiklerimizi.

Duş için zaman yok. Sadece hızlıca bir deodorant ve ağız çalkalama suyu. Saçlarım topuz yapılmış ve kokumuzu alma yeteneğimi saatler önce kaybetmişim.

Eminim *harika* kokuyorumdur.

Ama bunların hiçbir önemi yok. Resepsiyonu kaçırdığımız her saniye bir anı daha yok oluyor.

"Boş ver bu labirenti," diye homurdanıyor Banks, koridordaki bir çatalda sona erdiğimizde. Törenin yapıldığı büyük balo salonuna göz atıyorum. Rengârenk yıldız çiçekleri, parlak mavi peygamber çiçekleri ve bebek pembesi verbenalardan oluşan sepetlerle dolu. Jane bana çiçek listesini göstermese adını bile söyleyemeyeceğim çiçekler.

Mekân çalışanlarının sandalye yığınlarını kaldırdığını görünce kalbim sıkışıyor. Neredeyse romantik, duygusal töreni hayal edebiliyorum. Gülümsemeler, gözyaşları, mendiller ve Jane'in damadına yanaklarını pembeye boyayacak kadar parlak bir şekilde gülümsemesi.

Banks çıkış olabilecek bir kapıyı açar.

Bu bir süpürge dolabı.

"İsa'nın annesi" diye inliyor.

Bahçelere ulaşmak için mekanın içinden geçmemiz gerekiyor. Mahremiyet ve güvenlik için mükemmel ama sadece *orada* olmak isteyen üç geç gelen için çok zor.

Akara telsizinin düğmesini çevirir. Bir şey duymuş olmalı çünkü "Sağa dön" diyor.

Banks hızla ilerliyor, ben de hemen arkasındayım.

Birkaç saniye sonra, açık bahçelere açılan vitraylı çift kapıyı buluyoruz. Bu gece serin, güneş henüz kaybolduğu için konuklar palto giyiyor. Ağaçların arasına peri ışıkları asılmış ve dans pisti kalabalık.

Üçümüz taş binadan çıkıp partiye girer girmez şarkı değişiyor. İşte o ani sessizlik anında Banks'in ailesinden biri onu fark ediyor ve "BANKS BURADA!" diye bağırıyor.

Dev bir metaforik spot ışığı üzerimizde parlıyor.

Kot pantolonum, tişörtüm, kirlenmiş yanaklarım ve dağınık topuzumla kendimi yersiz hissetmiyorsam bile şimdi kesinlikle hissediyorum.

Banks homurdanıyor, "Tami Teyze."

Teşekkürler, Tami Teyze.

Thatcher ve Jane bize doğru *koşuyor*. Jane hız kazanmak için gelinliğini yukarı kaldırıyor.

Kuzenimi gelinliği içinde gördüğümde hemen gözlerim doluyor. Korse, çok renkli, ışıltılı yapay elmaslarla süslenmiş pastel bir bebek mavisi.

Bebek mavisi tül üzerine tül, elbisenin alt kısmını dolduruyor ve her tarafa daha fazla mücevher dikiliyor.

Bir peri prensesine benziyor.

Kolları omuzlarıma dolandığında gözyaşlarına boğulmamak çok zor. "Çok üzgünüm Jane" diyorum, aynı anda o da "Gelebildiğine çok sevindim" diyor.

Yüzümü kabaca sildim. "Başaramadım."

Ayrılıyor ve o yanaklarımda kalan gözyaşlarımı fırçalıyor. "Buradasın, değil mi?" Gözlerimdeki suçluluk duygusunu görüyor olmalı. "Bu senin hatan değil, Sulli."

Bu benim hatam. Tırmanışı bir gün önce bitirebilirdim. Bir hafta önce. Kahretsin, gezi düğün *sonrasına* ertelenebilirdi. Gelecek yıla kadar. Banks bu senaryoların hepsinde başarabilirdi. Ben başarırdım. Akara başarabilirdi.

Her zaman benim hatam olacak.

Kim bana aksini söylerse söylesin. Banks ne kadar öyle olmadığını iddia ederse etsin, suçluluk duygusu ait olduğu yerde, kalbimde kalacak. Bu yolculukta çok şey öğrendim. Affetmenin benim için ne kadar zor olduğunu. Kendimi affetmek daha da zor olacak.

Thatcher kardeşine "Geldiğine pişman olacaksın," diyor. Jane ve ben ikisinin konuşmasını yakaladık ve onlara baktık. Thatcher'ın yüzünde alışılmadık bir gülümseme var. "*Herkes* bu hikâyeyi duymak istiyor. Sonunda benden daha fazla aileyle konuşacaksın."

Banks yüzünü buruşturuyor. "Birkaç saatliğine bir ikiz değiştirme daha yapmaya ne dersiniz?"

"Tabii ki hayır. Karımla dans eden ben olacağım." Thatcher daha geniş sırtıyor ve sonra yüzü daha ciddileşiyor. "Haklıymışsın." Bir an durdu. "Onu orada hissettim."

Banks birden fazla kez başını sallar, konuşamayacak kadar tıkanmıştır. Skylar'dan bahsediyor olmalı. Banks'in Thatcher'ın göğsündeki kolyeyi okşamasını izliyorum: iki altın boynuz.

Sonra Thatcher kardeşine bir kez daha sıkıca sarılır.

Tam ayrıldıkları ve Thatcher Akara'ya sarıldığı sırada Jane elimi sıkıyor. "Ailen senin için endişeleniyor." derken dikkatimi çekti.

Sıkı bir nefes çekiyorum. *Ailem*. Havaalanında onlarla kısa bir telefon görüşmesi yaptım, bu yüzden endişelerinin Everest Dağı'nın zirvesinde olduğunu biliyorum.

Şimdi.

Jane'e bir gülümseme verip elini sıkıyorum. "Tebrikler, Bayan Moretti." Thatcher'ın ismini alıp almayacağı konusunda medyada çılgınca spekülasyonlar yapıldı.

Bana kararını haftalar önce söyledi.

Jane Eleanor Moretti.

Kobalt'ı bıraktı. Ama onun sözleriyle, "Kobalt olmak isimde değildir. Kanında ve kalbindedir." Ben de buna Meadows olmanın ruhu kadar inanıyorum.

Kuzenim ona Moretti dediğimi duyunca ısıldıyor ve ben de bir gün bu mutluluğu hissetmeyi umuyorum. Her şeyini paylaşmayı sevdiğin başka birinin içinde tamamen yutulmak. Zamanı, arkadaşlığı, kıyafetleri, bir isme kadar.

Ama içimi bir endişe kaplıyor. Bu seçimi düşündükçe kaburgalarım geriliyor.

Bir isim.

Kitsuwon

Moretti.

Evlilikten bahsetmiyorum. Bu benim radarımda bile değil. Ben sadece duyguyu, ilişkiyi, romantizmi istiyorum ve kesinlikle onlardan birini kaybetmenin kıyamet ve kasvetinden sıyrılıp Jane'in düğününün tadını çıkarabilmeyi diliyorum.

Bu yüzden unutmak için elimden geleni yapıyorum.

Jane ve ben, ailemin peşine düşmek üzere yanından ayrılmadan önce birbirimize bir kez daha sarılıyoruz. Uzaklaşır uzaklaşmaz Akara beni takip etmeyince şaşırıyorum. Onun yerine, geçici bir koruma sessizce benimle ilgilenmesi için talimat almış gibi yaklaşıyor.

Thatcher ve Banks'in yanından ayrılan Kits'i ararken, onu Akara'nın bir metre iki santimlik boyunun çok üzerinde, yaşlı görünümlü bir adamla konuşurken buluyorum.

Michael Moretti.

Akara sonunda Banks'in babasını resmen selamlayabildi.

BANKS MORETTI

KAVGALAR BENİ KORKUTUYOR ve Tanrı'ya şükürler olsun ki kısıklıkta harikayım çünkü olanları uçurum notları şeklinde her yöne savuruyorum.

Kardeşim ve Janie konuklara teşekkür turları atarken, ben de kendimi kırmızı gül çalılarının yanına konumlandırıyorum. Tamamen dolu üç barı, tıka basa dolu dans pistini, İtalyan klasiklerini çalan üç parçalı orkestrayı, çok fazla Sinatra (Üzgünüm Büyükanne) söyleyen bir şarkıcıyı, ayrıca bir DJ'i, dört tatlı masasını ve konuklar için birkaç yuvarlak, hasır masayı ısıtan açık hava ısıtıcılarından mümkün olduğunca uzağa.

Bazı aşırı konuşmacılardan kurtulmayı umuyorum ama görünüşe göre herkes hikayemi dinlemek için kışını dondurmak istiyor.

Tek bir noktada durmak işe yaramıyor, ben de sohbet eden misafirlerin arasına karışıyorum. Bahçede bir gölge gibi hareket ediyorum. Ve gözlerim Akara ve babama dönüyor. Pembe gül yapraklarının suyun üzerinde yüzdüğü bir göletin yanında konuşuyorlar.

Katı, sert babama gerçekten bakmak beni yolumda durduruyor. Burnum alevlendi.

Kardeşimin öldüğü gece on iki yaşındaydım. Kederli babamın gözümün içine bakıp "Sen vazgeçilebilir olansın" dediği gece on iki. Sen olmalıydın."

Çocukken bunu duymak çok acı vericiydi.

Ancak bir yetişkin olarak geriye dönüp baktığımda, babamın on iki yaşındaki oğluna on beş yaşındaki oğlu için ölmeyi dilediğini söylemesi... Bu benim için *düşünülemez bir şey*. Bırakın bir *çocuğu*, ben bunu asla birine yapmazdım.

Onun için kötü oldu, ben hala hayattayım.

Ve hiçbir yere gitmeyi planlamıyorum.

Babam Akara'nın söylediği bir şeye gülüyor ve Akara da gülümsüyor, elini babamın omzuna koyuyor, o da daha fazla gülüyor. Görünüşe göre çoktan anlaşılmaya başlamışlar.

Güzel.

Sulli ve Akara'ya babamın söylediklerinin sadece yarısını anlattım. Çünkü Kitsuwon Securities için, en iyi arkadaşım için gerçekten iyi şeyler istiyorum ve Akara babamın bana ölmesi gerekenin ben olduğumu söylediğini bilseydi ne yapardı emin değilim.

Etrafımdaki resepsiyona bakıyorum.

Gülümseyen yüzler. Dans eden bedenler ve ben kendimi hep hava gibi hissettim. Her yere gidebilirim ama kendimi arafta hissediyorum. Arafta.

Sıkıştım.

Ama kardeşimin Jane'i dans pistine doğru döndürdüğünü görünce dudaklarım kıvrılıyor. Onun mutluluğu beni yükseltmeye çalışıyor. Belki Sulli'yi kaybedersem, sadece onun için mutlu olmak yeterli olur.

Kimi kandırıyorum ki?

Onunla birlikte olamazsam yıkılırım.

Ellerimi mavi kargo ceketimin içine soktum.

Joe Amca yanıma geldi. Ben ve Thatcher dışında, burada altı-yedi yaşına ulaşan tek kişi o. Elini omzuma koyuyor ve kısık sesiyle "Burada tek başına ne yapıyorsun, ha?" diye soruyor.

"Moping, sanırım." Mutlu çiftlerden başka bir yere bakmaya çalışarak iç geçiriyorum. Lanet olsun, ne kadar çok var. *Düğünler.*

Joe Amca omzumu sıktı. "Sen buradasın. Aile artık bir arada. Gerisini boş ver."

Başımı salladım.

"Gel, bir şeyler içelim."

Amcamı çok sevdiğim için her zaman onun dediklerini yaparım. Ve gerisini unutuyorum. En azından şimdilik. Onu bara kadar takip ettikten sonra buzlu viski kadehlerini şerefe kaldırıyoruz. Gülümsüyorum ve o başka bir sohbeta daldıktan sonra Farrow'u donmuş bir aslan heykelinin yanında görüyorum.

Kendimi affettiriyorum ve koşarak boynu dövmele başına buyruk adamın yanına gidiyorum. "Hey," diye başımı sallıyorum.

Bebek bezi çantasını karıştırıyor, bir tutam çamaşır suyu beyazı saçları gözlerine kaçıyor. Delikli kaşları bana doğru kalkıyor ama elleri hareket etmeye devam ediyor. "Seni görmek güzel

buraya kadar gelebildim. Jane malikanenin içinde kaybolabileceğini düşündü." "Kayboldum," diye itiraf ediyorum.

Farrow'un gülümsemesi kahkahaya dönüşür. "Bok yok mu?"

Başımı sallıyorum, sonra ayağa kalkarken göğsüne bir şaplak atıyorum. "Teşekkürler, bu arada." Duraklıyorum. "Onun yanında olduğun için."

Farrow *sağdıç* olarak yerini aldı. Kardeşimin yanında durdu. Yüzüğü ona verdi.

"Charlie ve Beckett'in da orada olduğunu biliyorum ama bu bir arkadaşla sahip olmakla aynı şey değil. Kardeşimin yalnız olmaması benim için çok önemliydi."

Farrow'un gülümsemesi yumuşar. "Her zaman."

"Hey, Farrow!" Kucağında Ripley olan Loren Hale uzaktan sesleniyor. Bebek bezi çantasında bir şeye ihtiyaçları olmalı, bu yüzden Farrow'a başımla veda edip dışarı çıkıyorum.

Dans pistinin kenarında, bir metre boyundaki büyükannem Carol'ın bir bardak konyağını yudumladığı ve Sinatra eşliğinde sağa sola sallandığı yerde buluyorum kendimi. "Banks!" diye bağılıyor ben yaklaşıp yaklaşmaz ve eğilip pembe-kırmızı yanağından öpüyorum.

"Oğullarım hep birlikte." Eğildiğimde yüzümü avuçluyor. "Ne kadar yakışıklı görünüyorsunuz."

Hiç onunki kadar parlak gülen gözler görmemiştim. O hayatımızda olmasaydı hiçbirimiz başaramazdık.

Tamamen ayağa kalktım. "Sen benim yakışıklı görüdüğümünden daha güzel görünüyorsun büyükanne."

Sanki saçmalıyormuşum gibi elini sallıyor. "Hadi dans edelim. Duydunuz mu?"

Sinatra. "Andrea Bocelli?"

Annem homurdanarak yanımıza geliyor, "Yellowstone'a gidiyorsun ve ukala olarak dönüyorsun."

"Merhaba anne," diye selam veriyorum ve onu tekrar döndürdüğümde büyükannem hala sırtıyor. Elim hâlâ Büyükanne Carol'ın elindeyken annemin yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

Siyah payetli pantolonuna bakmıyor bile. Sanki çok zor günler geçirdiğimi ve her türlü sevgiye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi bana gülümsüyor. "Banksy. Seni özledik." Uzanıp yanağımı okşuyor. "Daha fazla belaya bulaşma. Kardeşin olmadan olmaz."

Sorun var.

Gülüyorum. "İyi evlatlar olduğumuzu sanıyordum."

"Hâlâ öyleyiz. Her zaman da öyle olacak." Parmaklarını öpüyor ve uzanıp yanağıma yerleştiriyor.

Beni yetiştiren kadınlar benim dünyam.

Annemle, büyükannemle dans ediyorum ve etrafımda Sulli'yi arıyorum ama onu göremiyorum. Annemin karısı Nicola arkasından gizlice yaklaşırken bile. Gülüyorlar, öpüşüyorlar ve büyükannem bana soruyor: "O özel kişiyi bulma sırası sana ne zaman gelecek Banks?"

"Evet," diye araya giriyor Nicola, "son zamanlarda hiç şanslı kız var mı?"
Sulli.

Bunu söyleyemem. Yarını geçip geçmeyeceğini bile söyleyemem.

Ben bir cevap bulamadan annem gülümseyerek ekliyor: "Ya da herhangi bir şanslı erkek."

Her ihtimale karşı kapsayıcı olmaya çalışıyor. Bir gülümseme daha atmaya çalışıyorum ama çabucak sönüyor. "Siz üçünüz bir araya geldiğinizde sorun oluyorsunuz. Bunu biliyor musunuz?"

Sırıttıyorlar ve büyükannem onlar dans ederken konyağını uzatıyor.

Tam başımı çevirdiğimde Sulli'yi görüyorum.

Şimdi geveze kız takımından ayrılıyor ve ailesinin yanına gidiyor.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

YANIP SÖNEN PERİ IŞIKLARININ ALTINDA, annem ve babam bir çikolata çeşmesinin yanında oyalanıyorlar. Goldilocks, yakasında bir fiyonkla annemin ayaklarının dibinde şirin bir şekilde oturuyor ve kuyruğunu sallıyor. Annem ve babamın ebeveyn gözleri üzerimdeyken, geldiğimden beri bana baktıklarından oldukça eminim.

Bana Jane ile bir dakika ayırmak istediler ve benim minnettarlığım onları görmek için duyduğum aciliyetin yanında ikinci planda kaldı. Onlarla konuşmak için. Özellikle de tüm genç kızlar beni hikayeyi *en ince* ayrıntısına kadar anlatmam için tuzağa düşürdüklerinden beri.

Ben iyi bir hikaye anlatıcısı değilim.

Kinney bile sonunda "Blaah" dedi. Bu benim eleştirimdi.

Blah.

Yellowstone'a yaptığım gezi boş *değildi*. Öyleydi...

Öyle... Derin nefes alıyorum.

Belki kelimeler yoktur. Belki de sadece bir histir. Belki de her zaman açıklanamaz bir duyguydu.

Yanıma yaklaşır yaklaşmaz annem kollarını bana doluyor. Herkesin en iyi sarılmayı Lily Teyze'nin yaptığını söylediğini biliyorum, ama benim önyargılı görüşüme göre, hiçbir şey annemin sarılmasından daha iyi olamaz. Güvenli, sıcak ve boyun eğmeyen bir sevgiyle dolu.

"Fıstık ezmeli kekim." Başımın üstünü öpüyor, topuklu ayakkabılarıyla benden birkaç santim daha uzun. "Evde olduğun için çok ama çok mutluyum. Ve güvendesin-"

Geri çekilip yüzümü kontrol etmek için kendini durduruyor. Kir ve sıyrıklar var ama puma saldırısından kalan çizik gömleğimin altında saklı.

Yeşil gözleri benimkilerle aynı parlak renkte ve yılların bilgeliğini, risklerini ve keşiflerini taşıyor.

"Özür dilerim, kokuyorum," diyorum.

"Macera gibi kokuyorsun." Kaşlarını sallıyor.

Gülüyorum ve akan burnumu kolumla ovuyorum. "Yani kraliyet boku gibi kokuyorum."

"Orman gibi kokuyorsun," diyor babam ve sarılmak için eğiliyor. Sarılmaları ayı sarılmalarına oldukça yakındır. Sert, koruyucu ve güç dolu. Ondan son gücümü de almak istiyorum. Bunu atlatmak için.

Ayrıldığımızda, bana aval aval bakan konuklara bakmamak çok zor. Burada ailemden çok daha fazla insan var. Terk ettiğim dağlardan çok daha fazla insan var burada.

"Hey, Sul," dedi babam. "Burada kalmak zorunda değilsin. Eğer gitmek istiyorsan-"

"Kalabilirim." *Jane için* kalmalıyım.

Yavaşça başını sallıyor, yoğun gözleri bir saniyeliğine beni zonkluyor. Güçlü endişesi bir okyanusun dalgaları gibi, sert dalgalar halinde bana carpıyor. "Çok uzun bir gün geçirdin. İyi misin?"

Göğsümde baskı oluşuyor. Genellikle şu an onlara Banks'in düğünü kaçırmasının benim hatam olduğunu anlatacağım an olurdu. Nasıl bir *bekarlığa* veda senaryosunda olduğumu ve son gülün yaklaştığını. Ve Akara ya da Banks'e zarar vereceğim. Tüm gezi boyunca *tek bir* kayalıkta serbest solo yaptığımı ve bunun *yeterli olmadığını*.

Onlara aşık olduğum iki kişiyle birlikte bir puma saldırısından kurtulduğumu söylemek istiyorum.

Ama hiçbirini söyleyemiyorum. Çok çığ geliyor. Sanki dokunursam kelimeler kalbimde patlayacak ve beni paramparça edecek.

Sonunda babama başımı salladım ve "Ben iyiyim" dedim. Omuz silktim. "Lightning Bolt! enerji içecekleri ve adrenalinle koşuyorum, bu yüzden sadece kazayı bekliyorum."

Annemle babam çözemediğim bir bakışı paylaşıyor. O kadar uzun zamandır yoktum ki artık bakışlarını bile okuyamıyor muyum? Yoksa o kadar çok değiştim ki bu daha önce hiç görmediğim yeni bir bakış mı?

Çok uzun düşünemem.

Annem şakacı bir şekilde burnuma vuruyor. "Benim bir teorim var."

Gülümsüyoruz. Onun teorileri benim favorim.

Ve çok yumuşak bir sesle bana şöyle dedi: "Kendini güvende hissettiğin bir yere düştüğünde, sabah mutlu uyanacaksın."

Derin bir nefes alıyorum. "Sanırım buna katılıyorum." Yanağımdaki kir lekesini sildim. "En azından bu gece, değişiklik olsun diye kendi lanet yatağımda uyanmak kulağa hoş geliyor."

Herkesin geceyi mekanın yakınındaki beş yıldızlı bir otelde geçirmesi gerekiyor. Hatta bir araba servisi, araba kullanamayacak kadar sarhoş olmaları ihtimaline karşı konukları otele götürüyor.

Babam bana, "Nona sana masalardan birinde bir parça vegan kahveli kek ayırdı. Gerçeği gibi değil, o yüzden dikkatli ol."

Gülümsüyorum.

Jane misafirler için ayrı bir vegan pasta hazırlayarak çok düşünceli davranmış. Hatta büyük düğün pastasıyla aynı kahve aromasına sahip. Süt ürünleri yemeye geri dönebilirdim ama vegan olmanın kız kardeşimi bu kadar heyecanlandırmasını seviyorum.

Birkaç kez daha sarıldıktan sonra yollarımızı ayırıyoruz. Jane buketi fırlatmaya hazırlanırken kız kardeşimi tekrar buluyorum. Biraz sohbet ediyoruz, Yellowstone'dan daha fazlası hakkında konuşuyoruz ve vegan pastayı deniyorum.

Benim için yeterince tatlı değil, ama midem şu anda her türlü yiyeceği takdir ediyor. Buket atma sırasında her lokmayı mideye indirdim.

Pastel çiçek demeti havada uçuyor ve Audrey'nin ellerine düşüyor. Bana yakın bir yere değil. *Bunun bir anlamı yok, Sulli.*

Evet.

Bu kesinlikle Akara ve Banks'in birbirlerini seçeceklerine dair bir işaret *değil.*

Hiç de bir işaret değil.

Batıl inançlı olmaktan nefret ediyorum ama Jane'in şimşek çarpmış küçük kız kardeşine takılıyorum. Baygın bir bakışla çiçekleri göğsüne bastırıyor.

Ben gülüyorum ve küçük kız kardeşim en iyi arkadaşını tebrik etmek için ayağa fırlayarak uzaklaşıyor.

Parmaklarımdaki kek kırıntılarını yalarken Akara beni dans pistinin yanındaki yuvarlak masanın yanında buluyor. Yanıma geldiğinde gülümsemesi gözlerine kadar ulaşıyor. "Kızı vahşi doğadan çıkarabilirsin. Ama vahşiyi kızıdan çıkaramazsın."

Başparmağımdan buz emiyorum ve sonra boştaki elimle omzuna vuruyorum.

Zar zor hareket ediyor. "Davamı geri çekiyorum."

"Hey, her bir kırıntısını yalamadığım sürece iyi bir pasta sayılmaz." Michael Moretti'yle işlerin nasıl gittiğini sormak üzere ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, ama bakışlarımı kucaklarken ifadesi mutlak bir şefkate dönüşüyor. Başparmağımı yavaşça ağzımdan çekiyorum, nabzım iki kez atıyor. "Kits...?"

Mikrofondaki sunucu sözümüzü kesiyor. "Tüm o güzel çiftler, dans pistine gelin. Bu sizin sloooooow jam'iniz."

The Righteous Brothers'dan *Unchained Melody* çalmaya başlıyor ve Akara'nın donmuş bir şekilde durduğu dans pistinin kenarından geri çekiliyorum.

Gözleri sadece benim üzerimde.

Çiftler el ele tutuşup bekârlar uzaklaştıkça dans pisti daha açık hale geliyor ve Banks'in Akara'dan sadece birkaç adım ötede tek başına durduğunu fark ediyorum.

Başını çeviriyor, gözleri gözlerimde ve ben daha sert nefes alarak Akara ve Banks'in arasına bakıyorum.

Banks ve Akara.

En romantik şarkı çalarken, bu kızın sevdiği adamın kollarına koştuğu kısımdır. Kiminle birlikte olmak istediğimi seçtiğim yer.

Bunun yerine, her ikisine de doğru koşmak için sızlayan bir özlem var.

Hepimiz aynı anda nefes alıyor gibiyiz ve ben eşzamanlılığı bozup Winona'yı tekrar buluyorum. On beş yaşındaki kız kardeşim, devasa bir çikolatalı kaplumbağanın bulunduğu tatlı masasına yaslanıyor. Elimi onunkinin içine sokuyorum.

Gülümsüyor ve ben onu sürükleyemeden o *beni* dans pistine sürüklüyor. Birbirimizin etrafında dönerek Akara ve Banks'i geçiyoruz ama gözlerini hep üzerimde hissediyorum.

Onları unutamam.

Bütün gece denedim. Ve büyük bir parçam asla unutmak istemiyor. Onları unutmak, bana nasıl hissettirdiklerini unutmak demek. Ve ben her zaman, *her zaman* hatırlamak istiyorum.

AKARA KITSUWON

Resepsiyon bitmeye başladığında Sulli bana otelde kalmak yerine eve gitmek istediğini söylüyor. Bu gece hiçbir şey tüm bu insanlardan uzakta olmaktan daha iyi gelmiyor. Herkesten uzakta. Yellowstone'da her şey daha basitti.

Sorumluluklarım burada üzerime çöküyor ve bir gece daha onları bir kenara bırakmayı düşünüyorum. Yarın farklı bir gün olacak. Ama bu endişeleri bir avuç saat daha omuzlarımdan atabilirim.

Düğün davetlileri bahçeden ayrılıp taş konağa geri dönerken, vitraylı çift kapıdan ağır ağır ilerleyen bir sıra oluştururken, Banks'i tatlı masasında bir amcayla vedalaşırken buluyorum. Kırıntılar ve yarısı yenmiş kahve kekenden başka bir şey kalmamıştı.

Amcası gittikten sonra Banks'e "Sulli'yi evine geri götüreceğim" dedim.

Şu anda ailesine son bir kez sarılıyor ve ben de bir dakikalığına onu izlemesi için bir geçici bıraktım.

Banks ona bakıyor ve nefret ettiğini bildiğim bir bardak maden suyu içiyor. "O zaman seni seçti?" Sesini şimdiden acı kaplıyor.

Kaslarım gerildi. "Hayır." Nefesimin altında gülüyorum. "Neredeyse tam tersi aslında." Kollarımı açtım. "Bizimle Philly'ye gelmek isteyip istemeyeceğini sordu."

İşte *bu* kadar.

Şehre döndüğünde, Banks onun 7/24 korumasından ziyade bir yüzücüdür ve Sulli için Banks'in onu ne zaman takip edeceği daha belirsizdir. Bu kararları ben veririm.

Şaşkınlık gözlerine ulaşır. "Ne dedin sen?"

Kurumuş dudaklarımı yalıyorum. "Ona sana soracağımı söyledim."

Kaşları daha sert bir şekilde çatıldı. "Bu onu yalnız yakalamak için tek şansındı ve sen bunu mahvettin öyle mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Sanırım öyle."

Banks'e söylemediğim şey, onun da gelmesini istediğim. Belki de tüm bu olanlardan sonra Banks'i bu gece bir otel odasında tek başına bırakma düşüncesi bana aptalca bir hareket gibi geliyor.

Acımasızım ama konu o olunca değil. Onun benim istisnam olduğu gerçeğini kabul ettim ve ona karşı bir pislik olmak istemiyorum. Asla.

Sulli'nin yaşadığı çatı katındaki tek insanlar biziz.

İki kabarık Newfoundland köpeği ve birkaç kedi bizi ön kapıda karşılıyor. "Selam Orion." Sulli Luna'nın köpeğini kucaklıyor ve kulaklarının arkasını okşuyor.

Banks, Arkham dışarı fırlamadan önce onu yakasından tutuyor ve ben de kapıyı arkamızdan kapatmak için birkaç kediyi uzaklaştırıyorum.

Kapı kapandığında, geçen 48 saatin ağırlığı kaslarımın üzerine çöküyor. Hepimiz daha önce dünyayı dolaşmışızdır, ancak bu yolculuk farklı bir şekilde katmanlandı. Rötarlı uçuşlar, bozulan araba, uçak yolculuğu ve bir düğünde sosyalleşmek ağırlara ve ağırlığa neden oluyor, ancak duygusal bedel de öyle.

Yolculuğumuzun bu kısmı uzun zamandır hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Sanki hepimiz mutluluk ve kalp kırıklıklarından oluşan bir çamaşır makinesine atlamışız gibi.

Acı, kahkaha. Neşe, acı.

Kayıp.

Babam öldükten sonra, benim için önemli olan şeyleri kaybetmemek için *çok* mücadele ettim. Spor salonumu. Koruma olarak işimi. Liderlik pozisyonumu, kendi güvenlik şirketimi, Sulli'nin arkadaşlığını.

Yellowstone'a yaptığım bu yolculuk, tutunmak konusunda hızlandırılmış bir ders oldu. Sevdiğim insanlara tutunmak.

Bu hayattan ne istediğime tutunmak.

Bir sondan, bir başlangıçtan korktuğumdan daha çok korkuyorum. Sulli ayağa kalkıyor, omzundaki bir düğümü ovuyor.

Mikrofonumun karışık kablolarını düzeltiyorum. "Banks ve ben çatı katında hızlı bir tarama yapacağız." Daha farklı, daha az ciddi bir

ama önce güvenlik.

Normalde 9,000 metrekarelik çatı katının her santimini kontrol etme ihtiyacı hissetmezdim ama Jane'in düğün tarihi herkes tarafından biliniyor. Biri eve girmeye *kalkışırsa, bu* gece olur. Binanın güvenliğini aşmaları için biraz rüşvet ve inanılmaz bir Görevimiz Tehlike saçmalığı gerekir, ama işimi şansa bırakmayacağım.

Sulli başını sallar. "Hayvanları besleyeceğim ve ikinizle de banyoda buluşacağım. Yolculuk kokusunu giderebiliriz." İkimiz de üç kat aşağıdaki kendi dairemizde kendi banyomuz olduğunu söyleyemeden o çoktan kilere gitmişti.

Sanırım Sulli'yle çıkmıyor olsaydım bile, yine de *kalmanın* bir yolunu bulurdum. Arkadaşları ve koruması arasındaki o bulanık çizgide bir profesyonel gibi yürümek için.

Şu anki fark, *onunla birlikte* yıkanmak istemem.

Banks'e "Önce mutfak al," diyorum ve çatı katının doğu tarafını kontrol etmeleri için onları yalnız bırakıyorum. Çoğunlukla odaları kontrol ediyorum. Kapıları ve dolapları açıyorum. Hızlıca süpürüyorum. Her adım ağır geliyor, enerjim tükeniyor.

Sulli'nin yatak odasına girdiğimde, banyodan akan su bütün gece duyduğum en tatlı sestir.

Banyonun çatlak kapısından buhar çıkıyor.

Bir an duraksadıktan sonra hemen içeri girmiyorum. Sulli'nin yatak odasını süpürüyorum. Yatağı dışında burada çok az zaman geçiriyormuş gibi oldukça sade bir şekilde dekore edilmiş. Turkuaz kadife bir yorganla örtülü yatağın üzerinde cupcake, donut, denizkızı, yengeç ve daha birçok deniz canlısı şeklinde tonlarca kitsch yastık o kadar üst üste dizilmiş ki yatağı zar zor görebiliyorsunuz.

Dolabımı açarken gülümsüyorum. Çizgili tişörtlerini bir kenara itiyorum, ceketlerinin arkasında da kimse saklanmıyor. Odasını bir kez daha hızlıca tarıyorum.

Köşedeki ağırlık sehpa yıpranmış, çizilmiş ve sevgiyle kullanılmış görünüyor. Gözlerim Sulli'nin madalya ve kupalarla dolu raflarına takılıyor. Kazandığını gördüğüm bazı ödüller. Olimpiyat altın madalyaları, on iki yaşındayken amatör yarışmalarda kazandığı madalyaların hemen yanında sallanıyor.

Bu geceden sonra odasına son kez girip girmeyeceğimi merak ediyorum. Eğer onu seçerse, sonunda zor seçimi yapacağım ve Banks'i kalıcı olarak onun 7/24 detayına transfer edeceğim. Zaten yapmam gerektiği gibi kendimi şirketlerime vereceğim.

Onu eskisi kadar sık göremiyorum.

Onu zar zor görüyorum.

Onu *nadiren* görüyorum.

Acı içimden fişkırıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve yumuşak bir ses duyuyorum. Birisi suya tırmanıyormuş gibi banyodan *sıçırıyor*.

Koridordan ayak sesleri geliyor ve Banks yatak odasına girerken kapıya bakıyorum. "Batı tarafı temiz," diyor ve gözleri madalya raflarına kayıyor.

Banks'in onlara nasıl baktığını görüyorum. Sanki her biri Sulli'nin korumayı umduğu bir parçasıymış gibi. Ben de onlara aynı şekilde bakıyorum. Gurur. Sevgi.

Adanmışl

ık.

Bu çok

açık.

Çok açık.

Birimiz yok olacak.

Banks gözlerime aynı saf anlayışla bakıyor.

Yarın seçim yaptığında acı çekebilir ama bu gece banyo var. Isı ve sıcaklık. Ona eşlik ediyor. *Kayıp* henüz gelmedi.

Hâlâ dayanıyoruz.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, sonra bırakıp banyo kapısına doğru el sallıyorum. "Önden buyurun," diyorum.

Banks gülümsüyor. "Liderlik etmeme izin versen bile, ben takip ediyorum." Ben daha cevap veremedim, ilerlemeye başladı.

Sıcak buhar yüzüme çarpıyor. Demir bir avizenin altında kocaman, çorba kasesi tarzı bir küvet duruyor. Sulli'nin banyosu şık olmaktan çok endüstriyel. Tuğla duvarlara asılı yeşil saksılar daha dingin bir atmosfer yaratıyor.

Sulli'nin çoktan banyoya *girdiği* konusunda yanılmışım. Hâlâ giyinikti ve küvetin yanında diz çökmüştü. Elini suya daldırıp sıcaklığı test ediyor.

Omzunun üzerinden bakıyor, içeri girdiğimizi görüyor. "Oh hey," diye fısıldıyor. "Hava hâlâ çok sıcak."

"Neden fısıldıyorsun?" Telsizimi belimden çıkarırken yumuşak bir sesle soruyorum.

Banks de aynı şeyi yapar ve kabloyu cihazın etrafına sarar.

"Kahretsin, alışkanlık işte," diyor biraz daha yüksek sesle. "Luna'nın şehir evindeki oda arkadaşırken, bu konuda hiç iyi olmasam da sessiz olmaya çalışırdım."

Banks önce küvete, sonra da duşa bakıyor. "Bizi nerede istiyorsun, denizkızı?"

"Düşündüm ki... hepimiz küveti paylaşabiliriz." Kızarıklık boynuna doğru yükseliyor. "O şeyin içinde ayakta duramayacak kadar yorgunum ve siz ikiniz de muhtemelen *bitkin* hissediyorsunuzdur - tabii duş almak istemiyorsanız."

"Ben küveti alacağım." Kirli gömleğimi başıma geçirdim bile.

"Benim için de iyi," diyor Banks, tişörtünü çıkarırken. Gömleğini hasır sepete fırlatıyor ama gömlek beton lavabo tezgahının üzerine düşüyor. "*Tabii*, altı-yedi kışımın sığmayacağını düşünmüyorsanız."

Gözleri parlıyor, dudakları sanki bir meydan okuma duymuş gibi kalkıyor. "*Hepimiz uygun.*" Ayağa kalkıyor ve kot pantolonunun düğmelerini açıyor.

Banks ve ben Sulli'nin sütyenini çıkarışını, külotunu indirişini izliyoruz; bir yandan da boxer-şortlarımızı çıkarıyoruz. Üçümüz banyoda çıplak dururken buhar çıplak bedenimi öpüyor.

Bunun olacağını hiç düşünmemiştim.

Ama burada olduğum için şok olmadım. Aramızdaki hava sınırsız ve huzurluyken değil. Neden bundan kaçayım ki?

Yarım saniye boyunca banyoyu inceledim. İçinde nasıl manevra yapacağımı bulmak bir insan bulmacası gibi olacak. Küvet çarpıcı, neredeyse odanın odak noktası gibi. Üç kişiyi rahatça taşıyabilir ama hepimiz 1.80 ve üzerindeyiz.

"Önce sen," diyorum Sulli'ye. "Ortada kal." Buhar yumuşak suyun üzerinde süzülüyor ve Banks'in eline uzanıyor. *Hiçbir anlamı yok.* Onu öylece seçmedi. O sadece daha yakındı.

Banks, Sulli'nin her iki ayağını da banyoya sokarken dengede durmasına yardımcı oluyor. Dengesi iyi, bu yüzden kısmen birbirlerine dokunmak için olduğunu biliyorum.

Bakışlarım Sulli'nin üzerinde eriyor, atletik vücudundan aşağı damlıyor. Her santiminde belirgin kaslar var. Bacakları geniş omuzlarından daha zayıf ve amındaki koyu renkli tüyler ihtiyacımı körüklüyor.

Sulli beni bakarken yakaladı. "Bu bakış da ne?"

Elimi her santiminde gezdirmek istiyorum. "Sen tam bir bebeksin, Sul."

Dudakları sevimli bir gülümsemeyle kıpırdıyor.

Ben de gülümsüyorum ve göğüslerini avuçladığımı, onu yatağa sabitlediğimi, kalçalarının arasına *girdiğimi* hayal ediyorum. Ve yoğunluğun içinde çözülürken onun üstesinden gelen yüzünü.

Zevk.

Sikim seğiriyor ve dalgın bir şekilde uzunluğumu avuçluyorum, hala bakışlarını tutuyorum.

Dudaklarının arasından sığ bir nefes çıkar. Sıcak ve rahatsız, saçlarını daha sıkı, daha dağınık bir topuz haline getiriyor. Yumuşak bir "Siktir" mırıldandığına yemin edebilirim.

Kız 21 yaşında.

Ve bakire.

Bazen onun çok daha genç ve deneyimsiz olduğunu unutuyorum, ta ki kendime olan güvenim, eminliğim ve açık sözlülüğüm karşısında şaşkına döndüğü o küçük anlara kadar.

Banyoya doğru eğiliyor. Su göğüslerine vuruyor.

Banks'e baktım. "Sırada sen varsın. Ben sonra gireceğim."

Küvete tırmanırken daha beceriksiz davranıyor ve Sulli kaymadan önce onun kalçalarına tutunuyor. Bacakları bükülmüş ve Sulli'nin aralarına sığabilmesi için açılmış bir şekilde yere çöküyor. Ben de aynısını yapıyorum. Sıcak su *harika* hissettiriyor ve kaslarımdaki her ağrı *rahatlamam* için bana bağıyor.

Hepimiz rahat bir pozisyona gelene kadar yer değiştiriyoruz. Bacaklarımı açtığımda, ayak bileklerim Banks'in ayak bileklerine neredeyse kancalanıyor, dizlerimiz suyun dışında bükülüyor. Sırtımı küvetin bir tarafına yaslıyorum. Hâlâ Sulli ile göğüs göğüse olmaya yakınım.

Başını suyun altına daldırışını izliyorum. Sikime çok yakındı ve sonra ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak yukarı fırladı.

Kahretsin.

Çok güzel bir kız.

Sulli Banks'in göğsüne yaslanır. Kolu suyun altında hareket ediyor, belki de beline dolanıyor. Her ne yaparsa yapsın, Sulli son *derece* memnun görünüyor, macun gibi gevşiyor ve bu beni gülümsetiyor.

Sulli suya biraz sabun atar ve parmaklarıyla köpükleri karıştırır.

Sıcak banyoda kaslarım yavaşça gevşiyor. Rahatlama beni dibe çekiyor. Elimi Sulli'nin bacağında gezdiriyorum. Baldırındaki tüyler suda daha yumuşak hissediliyor ama dikenli Sulli'yi de en az tüylü Sulli kadar seviyorum.

"Lanet olsun," diye nefes veriyor Banks gözleri kapanırken. Kolları iki yanındaki küvetin dudaklarını kavırıyor. "Burada uyuyakalabilirim ve asla uyanamam."

Sulli bir avucunu onun pazusunun üzerinde kaydırıyor. "Uyumak yok o zaman. Uyanmanı istiyorum."

"Ben de." Ona su sıçratıyorum ama onun yerine Sulli'nin yüzü ıslanıyor.

Kaşları kalkıyor. "Benimle su sıçratma kavgası başlatmak istemezsin, Kits. Bu banyoyu gelgit dalgasına çeviririm."

Banks, "İyi ki deniz kızları boğulmuyor." diye ekliyor.

Sulli gülümser.

Ve biraz öne eğildim. Banks'e "Bunu test etmemize gerek yok" derken göğüsleri göğsüme sürtünüyor.

Bu sefer *üzerime* sıçratmış.

İkinci kez denemeden önce bileğini tutuyorum. Nefesi kesildi.

Kahretsin, tüm vücudum alarma geçti. Çılgılık atan kelimeler.

İstiyo

rum.

İhtiya

ç.

Sulli.

Banks'in kolunu suyun içine nasıl bıraktığını daha net fark ediyorum. Onu göğsüne nasıl daha sıkı çektiğini ve uyluğunun iç kısmını kavrayıp bacaklarını daha geniş açması gerektiğini - çünkü dizleri küvetin kenarlarına çarpıyor ve dudaklarından *acılı bir* ses çıkıyor.

Sertleşiyorum. Sikimdeki damarlar zonkluyor. Tam önümde açık ama su sabundan bulanık.

Elimi kalçasından yukarı, karın kaslarının üzerinden memesine doğru kaydırıp yumuşak meme ucunu okşuyorum. Dokunuşumla sertleşmesine izin verdim.

Usluca pantolonunu indiriyor, başı Banks'in omzuna yaslanıyor. Onu öpmek için başını eğiyor. Dilini ağzına sokmasını izliyorum.

Banyo aniden boğucu bir sıcak hissettiriyor. Tüm buhar. Tüm hisler.

Tüm uyarılma.

Sulli'yi olağanüstü hissettirmek gündemde. Banks de notu almış olmalı. Ellerimiz vücudunun üzerinde sıcak, doyumsuz dalgalar halinde hareket ediyor. Kalçalarını sallıyor, "Kits. Banks. Siktir...evet." Onun içinde bile değilim.

Öne eğilip meme ucunu dudaklarımın arasına alıyorum, önce nazıkçe sonra sıkıca emiyorum. Vücudu titriyor ve uyarılmış bir şekilde sarsılırken diğer bacağını açık tutuyorum. "Oh, lanet olsun." İnliyor ve parmakları saçlarımın arasından geçiyor.

Başına dokunmak için uzandım ama dirseğim Banks'inkine çarptı. *Kahretsin.* "Özür dilerim," diyerek memesinden çekiliyorum.

Gülümüyor. "Sorun sende değil, bende." Nefes almaya çalışan Sulli'nin arkasına doğru kayıyor. "Onu kıcımdan dürtmemeye çalışıyorum."

Başımı eğiyorum. Fark etmemiştim ama kucağında oturuyor gibiydi.

Sulli tamamen onun göğsüne yaslanmış, zor nefes alıyor. "Kıçımдан dürtülmek umurumda değil. Sizi hissetmek hoşuma gidiyor. Gerçekten çok ateşli... ne kadar sert olduğunuzu bilmek."

Dudaklarımı ovuşturuyorum - arkasında değil de önünde olduğum için pişman mıyım?

Banks ıslak saçlarını omzunun sol tarafına doğru çekerek boynunu ortaya çıkarıyor. Dudaklarını ensesine gömüp derin derin emişini izlerken kanım daha da pompalanıyor.

Tahrik olmuş gözleri üzerimde. Bu sefer anında pişmanlık yok.

Dudakları baş döndürücü bir nefesle ayrılıyor ve ben onun gezinen elini tutup avucunu ereksiyonuma yönlendiriyorum. Suyun altında, parmakları sert uzunluğun etrafında kıvrılıyor ve neredeyse ihtiyaç içinde kıvranıyor.

Etrafımdaki tutuşu ve akan arzusu benimkini yüksek hızda çalkalıyor. Banks açlıkla boynunu öpüyor, ben de güçlü bir elle çenesini kavriyorum. Hareketlerimiz sertleşiyor, bana mastürbasyon yapmayı unutuyor ve benim ona ihtiyacım yok.

Onu açmışım gibi öpüyorum, alt dudağını ısıriyorum ve memelerine masaj yapıyorum. Kalçalarını yukarı kaldırıyor, bacakları benim ve onun tutuşuyla sarsılıyor. Onu açık tutuyoruz.

"Oh...siktir," diye inliyor.

"Lütfen..." Yanıyorum, suyun içinde yanıyorum.

Banks onun boynunun en hassas noktasını öpüyor ve emerken gözleri bana kayıyor. Elinin tekrar suyun altında sikimi bulmasını izliyor. Beni birkaç kez okşuyor. Onu delirtmesini izliyorum. Vücudu muhtaç dalgalar halinde titremeye devam ediyor.

Bu alış veriş yüksek gerilime girmek gibidir. Tüm şok dalgaları ve elektriklenmiş enerji.

Meme ucunu tekrar emiyorum ve o da hırıltılı bir nefes veriyor. Eli uzunluğuma sürtünüyor, ama bacaklarının arasına dalmak için can atıyorum.

Odada bir şeyler değişiyor. Sıcaklık on kademe artıyor ve hareketlerimiz daha tutkulu, daha acil hale geliyor. Sanki bu iş bitebilirmiş gibi.

Sanki beklenmedik bir figür kum saatini devirmiş ve zaman kumla birlikte akıp gitmiş gibi.

Dudaklarım bir kez daha onunkileri buluyor ve öpüşmemiz oksijeni hortumluyor. Banks ve ben yine dirseklerimizi çarpıştırıyoruz ama bu sefer özür dilemiyorum. Boynunu emerken yüzü benimkinden birkaç santim

uzakta ve eli göğüslerini kavrarken parmaklarının üst kısımlarını göğsümde hissedebiliyorum.

Banks'in boynundan çekilmesiyle aynı anda dudaklarından ayrılıyorum. Eli boyumdan kayıp kalçamı kavrarken kesik kesik nefes alıyor.

Kulağının dibinde nefes alırken sert bedenim onunkine bastırıyor, "Yavaşlayabiliriz."

"Yavaşlamak istemiyorum," diyor çok hırıltılı bir sesle. "Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum." Suyun altında kalçalarını tutan ellerimize dokunuyor. "Seks yapmak istiyorum." Nefes alıyor. "Bu gece."

O bir bakire. Bu düşünce kafamın içinde çınlıyor. *Ona karşı dikkatli ol.* Doğum kontrol hapı bile kullanmadığını biliyorum.

Banks ona bakıyor. "Sulli-"

"Eğer ikinizin de istediği buysa," diye hızlıca tükürdü. "Bir kuralımız olduğunu biliyorum - ben seçene kadar P-in-the-V eylemi yok. Ama bu gece sadece..."

"Mükemmel," diye bitiriyorum.

Gözleri benimkilerin üzerinde geziniyor. "Evet." Göğüsleri daha büyük bir nefesle yükseliyor. "Bu mükemmel. Yoksa sadece bana mı öyle geliyor?"

"Öyle değil," diyor Banks, ben de aynı anda, "Sadece sen değilsin," diyorum. Güçlü bir şekilde başını sallıyor.

Banks ve ben bir bakış paylaşıyoruz. *Anı hisset.*

Doğru hissettiriyor.

Önemli olan tek şey bu olmalı.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

AKARA küvetten cırılçıplak çıkar.

Aman Tanrım. Onu izlerken göğsüm ağır bir şekilde inip kalkıyor, omuzları ve göğsünün üst kısmı güzelce mürekkeplenmiş. Deniz mavisi banyo paspasına basarken vücudundan su damlıyor. Arkamda Banks uzanıp küvetin fişini çekiyor.

"Gidiyor muyuz lan?" diye soruyorum, biraz daha fazla sersemlemiş bir şekilde. Gitmek istemiyorum. Burada her şey mükemmeldi. Çok yakın olmak. Çok sıcak.

Su.

Bankalar.

Kitler.

Onlar. Ve biz.

Banks bana ne yaptığını bildiğini düşündüren bir şekilde, "Hayır, sadece suyun bir kısmının akmasına izin veriyorum," diyor. Benden daha fazla.

"Daha önce küvette seks yaptın mı?" Soruyorum ama gözlerim Akara'ya kayıyor. Çömelmiş ve pantolonunun cebini karıştırıyor.

Banks bir kolunu küvetin kenarına dayıyor. "Bu benim için bir ilk olacak." "Aynen," diyor Akara, elinde bir şeyle ayağa kalkarak.

Sırıtiyorum. "Şuna bakın. İkiniz de bakiresiniz." Banks çarpık bir gülümseme takınıyor ve sertçe gülüyor.

"O kadar ileri gitmeyelim," diyor Akara ve küvete doğru ilerlerken elinde ne olduğunu görüyorum. İki prezervatif paketi. *Bu gerçekleşiyor.* Karın kaslarım beklentiyle sıkılıyor. Heyecan damarlarımda dolaşiyor, sanki bir yüzme yarışından önce start almak üzereymişim gibi.

"Bu nasıl çalışıyor?" Ben soruyorum.

Bakışlarının yoğunluğu bir anda üzerime çöküyor. Çabucak ekliyorum, "Seksin nasıl işlediğinin farkındayım-"

Banks, "Bunu bildiğinizi biliyoruz," diyerek bana güvence veriyor.

"Ayrıca"-başımı omzuna *yaslayıp* ona bakıyorum-"Ben de bir sürü pozisyon biliyorum. Porno bu konuda gerçekten yardımcı oldu."

Bana bakışında nefesimi kesen bir baş dönmesi var ve bana karşı daha da sertleşiyor. Nabzım bacaklarımın arasına iniyor. "Bir denizkızı ne tür pornolar izler?" diye soruyor boğuk bir sesle, gözleri dudaklarıma düşüyor.

"Farklı şeyler," diyorum, biraz da Akara'nın dikkatini dağıtarak. Tekrar küvete giriyor, prezervatifler hâlâ parmaklarında. Su akmaya devam ediyor, çıplak bedenim daha çok görünüyor ve soğuk tenimi kemiriyor.

"DP bile," diye ekliyorum. *Gerçi bu benim için pek alışıldık bir şey değil.* Akara sertleşiyor.

"Çifte penetrasyon," diye açıklıyorum.

"DP'nin ne anlama geldiğini biliyorum, çalı fasulyesi." Küvetin içine battı. Çıplak dizlerimiz birbirine çarpıyor. Banks gideri tıkıyor, geriye sadece birkaç santim su kalıyor. Sanki okyanus tabakası olan bir kumun üzerinde oturuyormuşum gibi hissediyorum.

Nefes alıyorum. Bu konuyu açmamın bir nedeni var ve sanırım Akara noktaları birleştiriyor. Bu yüzden ortaya çıkıp söylüyorum, "İkiniz de ilk kimin gideceğini seçmek istemezseniz diye, bu lanet şeyi bir seçenek olarak ortaya atmayı düşündüm."

Banks ellerini başımın üzerine koyuyor. Yüzü eğlence, kahkaha ve biraz da şok arasında gidip geliyor.

"Çok düşüncelisin Sul," diyor Akara önümde diz çökerek. Aleti hiç görmediğim kadar sert görünüyor. Bacaklarımı dikkatlice ayırarak diz kapağımı kavıyor. "Ama daha önce hiç sakin olmamışken aynı anda iki siki birden alamazsın."

"Ya büyük oyna ya da evine dön," diyorum sırtarak.

Banks gülüyor, göğsü sırtıma doğru inip kalkıyor.

Nefesim daralırken sırtışım kesiliyor, özellikle de Banks'in eli kalçamın iç kısmına kayarken. Bu gece daha önce yaptığı gibi sol bacağımı daha fazla açıyor.

Bunu yapmasına *gerçekten* bayılıyorum. Akara'nın daha önce diğer bacağımı ele geçirmesine de bayıldım.

Bu gece suyun içinde, onlarla kendimi çok güvende hissediyorum. Sanki sonsuza kadar bu zevkin ve duygunun tadını çıkarabilirmişim gibi.

Bu küvette yaşayabilir miyim? *Burada ihtiyacım olan her şey var.*

Banks ve Akara bir saniye boyunca göz göze konuştuktan sonra Akara bana, "Eğer bir sorunun yoksa bekaretini alacağım. Banks de izleyecek."

Siktir, vay canına.

"Karar vermek bu kadar kolay mıydı?" Aralarında daha uzun bir tartışma olacağını düşünmüştüm.

Banks bana baktı. "Ben küçük değilim."

"Akara da öyle," diyerek bana bakan ve beni arzuyla kıvrandıran lanet olası bariz şeyi işaret ediyorum.

"Sığacak," diyor Akara, sanki bunun benim takıntım olduğunu düşünüyormuş gibi. "Siktir, *sığacağını* biliyorum." İçime giren sikleri hakkında konuşmak

tüm hassas sinirlerimi aydınlatıyor. Dokunuşları için gittikçe daha fazla acı çekiyorum. Ellerinin tekrar vücudumda dolaşmasını istiyorum.

"Önce ben gidersem cüssem sana zarar verebilir," diye açıklıyor Banks.

"Ben daha büyüğüm, Sulli. Seninle ilk kez seks yaptığımızda yine de canın yanabilir ama en azından hâlâ istiyorsan beni almaya daha hazır olacaksın."

"İstiyorum," diyorum, hiç vakit kaybetmeden.

Akara'nın kaşları çatıldı. "Önce Banks'in gitmesini mi tercih edersin?"

Yellowstone'da, her biriyle milyonlarca farklı şekilde seks yaptığımı hayal ettim. Bazılarında Banks bekaretimi alıyor. Diğerlerinde Akara alıyor.

Ben de gerçeği söyledim, "Her iki şekilde de hayal ettim, ama siz ikiniz bu şekilde daha az acı vereceğini düşünüyorsanız, o zaman ilk sizin gitmenizi istiyorum, Kits."

Bunu söylememi umduklarını söyleyebilirim çünkü ikisi de rahatladı.

Akara prezervatif paketini dişleriyle yırtıyor ve Banks elini kalçamda gezdiriyor, kolu belimin etrafında kıvrılıyor ve bacağım aşağı inerken onu tekrar geriyor.

Ne kadar açılmam gerektiğinden ya da Akara için pelvisimi yukarı eğmem gerekip gerekmediğinden emin değilim. "Nasıl yapmalıyım...?"

"Seni yakaladım." Banks'in dudakları kulağımı okşuyor. "Sadece rahatla." Kolunu kalçamın altından geçirip göğsüme doğru biraz daha yukarı kaldırıyor. Soğuk hava tenimi ısırmıyor. Banks'in dokunuşuyla bedenim ısınıyor.

Akara'nın beni izleyişine.

Prezervatifi şaftı boyunca kaydırıyor. *İçime giriyor.* Kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Banks'in eli kalçalarımın arasına iniyor. "Hâlâ ıslak değil," diyor Akara'ya.

"Ne?" Yüzüm şaşkınlıkla dolu. "Bu imkansız. Ben *ötesindeyim* tahrik oldum." Bana ihanet eden amıma bakıyorum.

Akara yaklaşıyor, açılmış bacaklarımın arasına diz çöküyor. "Su doğal kayganlaştırıcıyı yok eder."

Tamam.

Bunu biliyordum ama kendimi onlara kaptırdığım için gerçekler yavaş anlaşılmış olmalı. Ve açıkçası seks konusunda pek tecrübem yok.

Banks'in küveti neden boşalttığını şimdi anlıyorum. Yani *ikisi* de bu gerçeği biliyordu ve bu da nabzımın daha da sert atmasına neden oldu. Daha yaşlı. Daha tecrübeli. Güçlü ama kesinlikle benden daha güçlü *değil*. Ben daha fazla bench press yapabilirim, bunu biliyorum. Yine de benimle ilgilenmeye hazırdılar.

Üzerime büyük bir rahatlık çöküyor. Sanki etrafımda koruma varmış gibi. Burada, onlarla birlikte özel bir vaha.

Banks hassas göğüslerimi yoğururken, Akara kalçamın iç kısmını öpüyor. Banks'in ağzı boynumdaki *o* noktaya değdiğinde nabzım düşüyor ve sertçe kenetleniyorum.

"İşte oldu," diyor Akara, parmağını içime sokarak. Birkaç kez pompalıyor, başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor, bu da gözlerimi dalgalandırıyor - lanet olsun *ahh*.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "İhtiyacım var..."

Banks'in kasları altımda esniyor. Boğazından çıkan derin, hırıltılı bir ses bacaklarımı titretiyor.

"Sul," diye inliyor Akara.

Zirveye ulaşıyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Sadece bir kez de değil, ikinci bir yanmayla karşılaşana kadar dokunmaya, sürtünmeye, sıcak sürtünme yaratmaya devam ediyorlar.

Ben onlarınım. Götürün beni. Hayatımda hiç bu kadar zevk almamıştım. Onları bütün olarak yutmak istiyorum, ama önce onlar beni yutuyor ve bu benim için sorun değil.

Akara parmağını çeker, sonra da onun boyunu sıkıca kavrar. "Sana ihtiyacın olanı vereceğiz Sulli. Sadece nefes al."

Nefes vermeyi hatırlıyorum.

Akara yaklaşıyor. Eli dizimden aşağı kayıyor, sonra bacağımı dövmeli omzunun üzerine kaldırıyor. *Aman Tanrım.*

Üçümüzün arasındaki sıcaklık artarken, Akara yüzüme doğru eğiliyor ve beni dudaklarımdan doyumsuzca öpüyor, dili sıcak bir şekilde dudaklarıma değiyor.

Dilini. Ayrıldığıımızda alnı benimkine değiyor. "Acırsa söyle," diye fısıldıyor.

"Yapacağım."

Vücutlarımıza bakıyor ve ben tam olarak hizalanmamış olmalıyım çünkü Banks kıcıımı kaldırıyor, böylece daha iyi bir açıda oluyorum. Banks'in göğsüne daha çok yaslanıyorum. Ağırlığımı daha fazla almasına izin veriyorum. Elleri kalçalarımnda duruyor ve ben başımı kaldırıyorum, ağızlarımız içgüdüsel olarak buluşuyor. Beni güçlü bir şekilde öpüyor. Ben de daha fazlasını, daha fazlasını, çok *daha* fazlasını isteyerek öpüyorum, böylece bu asla sona ermiyor.

Dudakları dudaklarımdayken, ateşime karşı bir baskı hissediyorum. Nabız atışlarım hızlanana kadar o anın içinde kayboluyorum; Akara'nın içime girdiğinin farkındayım.

Keskin bir acıyla irkiliyorum ve öpüşmeyi kesiyorum.

"Tamam mı?" Akara şefkatli elini çeneme götürerek soruyor.

Acı hızla azalıyor. "Evet," diye nefes alıyorum. "İçeride misin?" "Tam olarak değil." Hâlâ hareket etmiyor.

"Sul?"

"Öyle mi?"

"Yüzün buruşuyor. Acımadığına emin misin?"

"Artık yok. Söz veriyorum." Yüzümü rahatlatmaya çalışıyorum. "Yeterince ıslak mı?" Banks amıma doğru uzanıyor. "Sırılsıklam," diye garanti veriyor Akara.

Banks klitorisimi melodik daireler çizerek ovuyor ve beni kaynama noktasına kadar ısıtıyor. Neyse ki sinir yumağı henüz dokunuşa karşı çok hassas değil, çünkü elini orada tutmasını istiyorum.

Vücudum şarkı söylüyor ve destek için Banks'in pazusunu kavrayarak uzanıyorum. Düşme tehlikesiyle karşı karşıya olmasam da, şimdiden havada süzölüyormuşum gibi hissediyorum.

Akara elini kalçamda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Biraz daha hafifleteceğim."

Yanaklarım Sullivan Meadows is A- Roused denilen kırmızı bir tonda kızardı. Benim hakkımda konuşmalarına bayılıyorum. Sanki benim isteklerim ve ihtiyaçlarım onların öncelikleriymiş gibi.

Akara belini ileri iterek içimde daha derine itiyor ve ben yeni ve farklı olan basınç karşısında nefes nefese kalıyorum ve onun sıcaklığı, dolgunluğu zevk noktalarına ulaşıyor. Tekrar sallandığında nefesim kesiliyor, sonra irkiliyorum.

Durdu.

Banks beni ovmayı bile bıraktı.

"Git, *git*," diye mırıldanıyorum. "Lütfen... İhtiyacım var... Gerçekten acımıyor."

"Gerçekten mi?" Akara şüpheli bir tavırla soruyor. Nedenini anlıyorum. *Yeni* şeyler deneyimlemeyi seviyorum ve *belki de* hemen fren yapmayacağım kadar rahatım. Ama bu büyük bir belki ve olan şey bu değil.

"Bu sadece farklı, iyi bir farklılık."

Akara yanağıma okşuyor ve bir an için yüz hatlarımı inceliyor.

"Bazı şeyleri çok fazla bekliyor olabilirim," diye açıklıyorum. "Sadece, lanet olsun... lütfen devam et." Banks'e bakıyorum. "Söz veriyorum iyiyim."

Dudaklarıma tekrar bir öpücük kondurdu.

Akara omzunun üzerinden kaldırdığı bacağıma öpüyor. Ve sonra, daha derine iniyor. İçimde santim santim kayboluşunu izliyorum. Bacaklarımdaki titreme hissi tekrar yükseliyor. Geldiğinden daha hızlı bir şekilde dışarı kayıyor, sonra yavaş bir yürüyüşle geri giriyor.

Amına koyayım. Dolgunluk ezici. Tekrar yaparken inliyorum. Dışarı. İçeri.

Dışarı. İçeri. Kalçalarını sallıyor. Yardım etmek için ne yapmam gerektiğini unutuyorum. Sadece o anın içinde boğuluyorum.

Banks'in boynumu öpmesi ve dikilen göğüs ucumla oynaması gibi. Duygular etrafımı aydınlatıyor. Her sinir ucuma ulaşıyor.

Akara'nın nefes alış verişini zorlaştı ve ben tüm vücudunun nasıl esnediğini izliyorum. Karın kasları, pazuları ve keşke bir ayna olsaydı da kışımı görebilseydim.

Ve inkar edilemez derecede muhteşem dörtlüleri var.

O benim

içimde.

O benim

içimde.

"Kits," diye ağlıyorum. "I..."

"Sen ne?" diye yakın nefes alıyor, eli kalçamda sallanırken. Banks kışımı daha da yukarı kaldırıyor ve Akara daha derin bir noktaya vuruyor. Yıldızlar görüyorum.

"Bununla başa çıkamıyor musun?" Kits nefes alıyor; sesi tam anlamıyla seks. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Tam bir *zevk delisi*. Akara bir hayalperest.

Banks kulağıma ne kadar güzel olduğumu fısıldıyor. Ne kadar ateşli olduğumu, ne kadar sert olduğunu ve sanırım ona *devam et diye* mırıldanıyorum. Çünkü onun sözleri adrenalin gibi geliyor.

Daha fazlasını istiyorum.

İçeri ve dışarı. Akara beni tekrar tamamen dolduruyor, bu sefer daha sert, daha kısa itişler yapıyor. Tempoyu değiştiriyor. Onun hızı, onun ritmi hipnotik.

Ben göğsüne doğru eğilirken, Banks bacağımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. Sürtünmeden dolayı vücudum titriyor ve "Siktir!" diye bağıyorum. Yoğunluk, beni tüketme şekilleri - gözlerimin kırışıklıklarından su damlıyor.

Banks ağır bir ses çıkarır.

Akara inliyor, "*Sul*. Çok ıslaksın." Uyarılma kaslarını esnetir. "Ne kadar sert olduğumu hissediyor musun?"

Onu hissediyorum.

Onu birden fazla şekilde hissediyorum.

"Durmuyacağım." Daha fazla doğruluyor ve tekrar kısa, derin darbelerle içime girerken kendini izliyor. Küveti tutmaya çalışan elimi tutuyor ve avucumu Banks'in diğer pazusunun üzerine koyuyor.

Dayanıyorum.

Banks kulak mememi ısıyor. Ayak parmaklarımı karıncalandıran yerleri nasıl bulduğunu asla anlayamayacağım.

Onlara Akara'nın ne kadar iyi hissettirdiğini söylemek istiyorum. Banks'in ne kadar iyi hissettiğini. Ama kelime bulamıyorum. Vücudum diğer duyularımın önüne geçen yeni, ham hislerle yanıyor.

Sıcaklık.

Çok sıcak.

Bir ihtiyaç içime işliyor, Akara ona yaklaşıyor ama tam olarak değil. Tekrar inliyorum, bu seferki daha perişan. "Gelmek istiyor musun?" Akara soruyor.

Başımı salladım.

Dudaklarımı nazikçe öpmek için itmeyi bıraktı. Ve sonra dedi ki,

"Kelimeler." "Lütfen..." Ellerinde kıvranıyorum.

"Lütfen ne?" "Ben..."

ihtiyacım var..."

Aklımı başımdan alan yeni bir ritimle

pompalıyor. Tekrar haykırıyorum. "Ben..."

Yapamam..."

"Neyi yapamam?" Akara nefes alır.

Biliyor musun, Kits!

"Lütfen," diye ağlıyorum, "İstiyorum..."

Banks'in arkamdan gülümsediğini hissedebiliyorum. "Denizkızı söyleyecek söz bulamıyor." Sesi o kadar boğuk ki kendimi daha da ıslanmış hissediyorum.

Akara, uyarılma hissi onu sarsarken ısıyor. Göğsü daha ağır bir şekilde
inip kalkıyor. O benim içimde, bu yüzden uyarılmış telaşı hissetmiş
olmalı. Gözleri

Banks'le konuşurken benimkini. "Onun söylediğini duymak istiyorum."

Nefesimi zor tutuyorum. *Söylemek istiyorum*. İyi bir meydan okumayı severim. Banks ona "Yatakta patronluk taslayacağını bilmeliydim." diyor.

"Hayatta bir patron..." Nefes veriyorum. "Yatakta bir patron."

Akara bana bir bakış attı. "Öyle diyebilirsin ama *ben gelmek istemiyorum*." Omzumun üzerinden Banks'e bakıyor. "Gelmek istemiyor olmalı."

"Yapmamalıyım.

" "Hardy-har-ha-"

Banks hassas klitorisime dokunduğunda sesim kesiliyor. Akara tekrar tamamen içime girmeden önce bir saniye boyunca bizi izliyor. "Sulli-"

"Boşalmak istiyorum," diyorum telaşla, sesim yüksek çıkıyor. "Siktir lütfen."

Onun hızı artıyor. Banks'inki de öyle. Beni su gibi olana kadar çalıştırıyorlar. Onlarla ve aramızda oluşan zevkle akıyorum. Banks beni öpüyor ve Akara benimle sevişiyor.

Nefes nefese kalmış, bunalmış gelgitler içinde titrerken, bundan sonra onlarla hissettiğim yakınlığı nasıl kaybedebileceğimi merak ediyorum.

Elleri doymak bilmez ama şefkatli. Duygular etrafımızı sararken bedenler benimkilere karşı duygulu, her nefeste, her güçlü kalp atışında bir akım.

Dolgunluk. Sürtünme. Tüm bu hisler beni daha önce hiç yaşamadığım şekilde aydınlatıyor. Orgazmımı zirveye taşıyana kadar.

Saf mutluluğa ağlıyorum. *Oh lanet olsun!*

Akara'nın nefesi ağırlaşıyor, boşalırken inliyor, dışarı kaymadan önce birkaç kez daha pompalıyor ve bacağımı yavaşça aşağı indiriyor. Banks de benim kalçamı küvete yatırıyor.

O yüksekliğin etkisiyle rahatlarırken, Akara'nın prezervatifi çıkarışını, bağlayışını ve küvetin üzerine eğilip şeyi fayansların üzerine koyuşunu izliyorum. Banks giderin fişini tekrar çekiyor. Ve suyun hafif pembe olduğunu fark ediyorum.

"Kirazımı patlattın," diye şaka yapıyorum Akara'ya.

Gülümsemesi dudaklarında oynatıyor. "İyi misin? Bir yerin acıdı mı?"

İkisinin de beni nasıl değerlendirdiğini görüyorum. Gözleri beni incelerken, duygusal ve fiziksel olarak iyi olduğumdan emin oldukları çok açık. Ve neredeyse gözlerim doluyor çünkü beni bu kadar önemsemelerini *seviyorum*.

Bu hayal ettiğimden de iyi oldu. Küvetin drenajını anlamadığım garip başlangıcı bile sevdim.

Milyonuncu samimi deneyimimmiş gibi davranmaya alışmıyorum. İlk seferimmiş gibi hissediyorum.

"Hiçbir şey acıtmıyor," diye nefes alıyorum. "Sadece içim dolu hissediyorum."
Artık içimde olmasa bile, bu his azalmadı. Dikkatlice ayağa kalkıyorum,
sonra küvete tekrar oturmadan önce dönüyorum.

Bu sefer sırtım Akara'ya
dönük. Gözlerim Banks'e
kilitlendi.

Aramızda şehvetli bir şey geçiyor. Benden ona basit bir cümle.
Senin sıran.

BANKS MORETTI

Cehennem ruhuma merhamet etsin.

Dizlerimi sıcak, boş küvete bastırıyorum. "Yine mi?" diye soruyorum.

"Yine mi?" diye mırıldanıyor, gözleri beni arzuluyor, ben de onu arzuluyorum.

Onu.

Yine de tereddüt ediyorum, çünkü gerçekten o kadar derin bir seks yaptıktan sonra benimle seks yapmak istemiyor. Onu incitmek istemiyorum.

Mükemmel bir ilk sefer geçirdi ve ben bu deneyimi mahvedeceğim diye ödüm kopuyor. Akara'ya bakıyorum.

Islak saçlarını ellerinin arasına alıyor. Saç tellerini sarmallar halinde büküp gevşetiyor. Onunla aramızdaki havada garip bir sakinlik var. Açıklayamadığım bir saygı ve bir tür sevgi, ama bu gece her şey çok kolay geliyor, oysa hayatın en büyük karmaşası olacağını düşünebilirsiniz.

Hadi, Banks.

Sadece "Çok yorgun olmadığına emin misin, denizkızı?" diye soruyorum.

"Tamamen uyanığım," diye itiraf ediyor, kalçalarını biraz kamburlaştırarak. "Sen...?"

Yaklaşıyorum, elim bacağından aşağı, kalçasının iç kısmına doğru iniyor. Onu biraz aşağı çekiyorum ve Akara kalçalarını kaydırıyor. Bir kolunu yakasına doladıktan sonra göğüslerinden birini yoğururken kahverengi gözleri bana kayıyor.

İsa.

Sulli'nin içinde olmak için ölüyorum. Tenimde ter parlıyor ve bu sadece benim terim de değil. Baş döndürücü nefeslerimiz yeniden havayı doldururken bir elimi tıraşsız çenemde gezdiriyorum.

Çoğu durumda, bence normalde onun tarafından dövüldükten sonra bayılırdı - en azından ben bir piliç olsaydım, Akara beni bayıltırdı

Nefesinin yumuşak saniyelerinde. Onun. Benim. Bu anın aşkın olduğunu hissediyorum. Bundan sonra geri dönüş yok. İtiyorum, ama

ona tam boyunu vermiyor ve yine de dudaklarından istemsiz bir ses çıkıyor.

Bir ılık.

Bir inilti.

Bu sesler beni mahvedecek. Lanet olsun, uyuşturucu gibiler. Daha fazlasını duymak istiyorum. Yavaş, aç bir hareketle ona karşı sallanıyorum.

"*Lütfen*," diye inliyor, kalçalarını savurmak üzereyken Akara daha fazla içime girmesini engellemek için belini kavıyor. Eğer rahim ağzına vurursam, bir daha *asla* seks yapmak istemeyecek.

Her duygu dolu saniyeye, her bunaltıcı vuruşa dikkat ediyorum ve onun içinde olma hissini iliklerime kadar hissederek anı dakikalarca uzatıyorum. Ve sonra Sulli patlıyor. Gözleri dönüyor, vücudu titriyor ve *kenetleniyor*. Sikimin etrafındaki basınç beyzbol sopasıyla bayılmış gibiydi. Boşalırken aya çarpmış gibiyim ve doğal bir içgüdü olan daha derine itme ve doruk noktasını sağma içgüdüsünden korunmak için esniyorum.

Daha derine inemem.

Sert nefes alıyorum, o bana karşı nabız atmaya devam ederken sikim seğiriyor. "*Sulli*," diye inliyorum ve nazikçe, çok nazikçe çekiyorum.

Bitkin bir halde gülümsemeye alışıyor. İçimden bir gülümseme geçiyor, ağzım kıvrılıyor. Bu iyi hissettiriyor. Akara musluğu çeviriyor, ben prezervatifi attıktan sonra küveti ılık suyla dolduruyor.

Hepimiz geri çekiliyoruz.

"Bu..." diyor yumuşak nefeslerle. "...çok harikaydı..." Gözleri tamamen kapanıyor. "Burada uyuyabilirim."

Akara ve ben bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Artık burada yaşıyorum," diye esniyor. "Küvet benim yeni evim." Kolumu Sulli'nin üzerine uzatıyorum. "Kira daha ucuz olacak."

"Ferah," diye takılıyor Akara. "*Kesinlikle* tüm ofisimi buraya sığdırabilirim." "Sen kendi lanet ofisini düşünüyorsun," diye gülüyorum ona.

Küvet dolarken bana su sıratıyor.

Sulli ona doğru kıvrılır. "Mmh... Çok fazla çörek var."

"Üzülerek söylüyorum ki, burada yaşayamayız, denizkızı."

"Yine de su..."

Akara ve ben bir kez daha bakışıyoruz. Bu sefer gülümsemelerimiz soluyor, bunun çok yakında gerçek bir sona yaklaştığını biliyoruz.

Yıkanırız. Kurulandık. Sulli yarı uykulu.

Akara, "Seni yatağa götürüyoruz, çalı fasulyesi." diyor.

Ayağa kalkıyorum ve Sulli'yi kolayca kollarıma alıyorum. Başını göğsüme yaslıyor. "Ben de burada uyuyabilirim."

Bu hoşuma giderdi ama gerçek bir yatağa ihtiyacı var. Kaymamaya dikkat ederek küvetten çıkıyorum. Akara kullanılmış prezervatifleri çöpe atıyor, birkaç havlu alıyor ve beni yatak odasına kadar takip ediyor.

Onu nazıkçe yatağa yatıramadan yastıklarının çoğunu deviriyor. Kadife yorganın içine kıvrılıyor ve aniden korkuyla gözleri açılıyor. "Siz ikiniz burada kalıyorsunuz, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Doğru." Sulli'yle seviştikten sonra onu terk edecek değilim. Yatakta onun yanına sürünüyorum ve bir kolumu geniş omuzlarına doluyorum.

"Elbette," diyor Akara ama telefonuyla mesajlaşıyor.

"Kits..." Sulli'nin endişesi artıyor.

"Alarm kurmam gerek Sul. Oda arkadaşların erken dönebilir. Gittiğimizi göremezler."

Bu odayı ayıltır. Bunun kalıcı olmadığına dair daha fazla hatırlatma. *Sonsuza kadar sürecekmış* gibi hissettiren şey sadece bir yanılsamadır. Sonsuzluk yarın sona erecek.

Islak saçlarını alnından iterek sırt üstü dönüyor. "Saatini sabah 5'e ayarlayabilir misin? Ben de o saatte uyanırım."

Gözleri ona kayıyor. "Senden kaçmıyoruz."

"Biliyorum. Ama bu şekilde tükeniyormuşsunuz gibi hissetmeyeceksiniz."

Başının üstünü öperim.

Akara başını sallar, sonra yatağa döner.

Sulli göğsüme doğru kıvrılıyor ve Akara da onu göğsüne doğru tutuyor. Dudaklarını onun boynunun arkasına bastırıyor. Bir kez daha, uyku onun için geliyor, ama bu sefer onunla savaşıyor.

Hiçbirimiz bilmiyoruz.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

NE YAPTIM BEN?

İki adama umutsuzca aşışım. Ve bugün bir seçim yapmak zorundayım. Dün gece, bunun imkansız olduğunu düşündüm. Ama bu sabah, onları çatı katımdan ayrılırken izlediğimde, her şey netleşmeye başladı.

Sanırım kararımı verdim.

Ama Akara ve Banks'le yüzleşmeden önce bir yere uğramam gerekiyor. Hızlıca giyiniyorum, bacaklarımın arasındaki acıyı hâlâ hissediyorum. Sanki hâlâ amımın içindeymişler gibi. Nefret etmediğim yeni, garip bir duygu. Belki hoşuma bile gidiyor.

Akara'ya bugün nereye gitmek istediğimi mesaj atıyorum ve gönder tuşuna basıyorum. *Kahretsin, başka bir şey daha var.* Bu konuda ona mesaj atmak kabalık olur, bu yüzden o cevap vermeden önce aramaya karar verdim.

İlk zil sesinde cevap veriyor. "Sul?"

"Selam, özür dilerim. Mesajımı aldın mı?"

"Evet. Ne zaman gitmek istiyorsun?"

"Yakında." Telefonumun hoparlörünü açıp dolaptan bir çift koşu ayakkabısı aldım. "Bugün benim için geçici bir görev ayarlayabilir misin?"

Hava geriliyor. "Her şey yolunda mı? Dün gece-"

"Mükemmeldi," diyorum hemen. "Hayal edebileceğim her şeyden daha iyiydi. Sadece ben yalnız başıma düşünürken siz ikinizin de konuşması gerektiğini düşünüyorum." Birbirlerini *seçmek isterlerse diye*. O seçenek hâlâ var.

Rahatlamış bir nefes verir. "Tamam, evet. Bu iyi bir fikir."

Midem takla atıyor. Bu konuda hiçbir şey kolay olmayacak. Bir karar vermiş olabilirim ama bu basit ya da kolay değil.

herkes mutlu.

Hiç de değil.

"Gabe beş dakika içinde seni almak için orada olacak" diye ekler. Gabe, Michael Moretti'den önceki en iyi geçici korumalardan biridir, ancak Oscar Gabe'i çoğunlukla Jack'i korumak için kullanır.

"Teşekkürler, Kits."

BECKETT'in New York'taki dairesindeki yatak odası koyu maviler ve altın tonlarının bir karışımı. Kendisi baştan aşağı minimalist, ancak tarzı duvarında mükemmel bir şekilde çerçevelenmiş soyut altın gravürlerde hala parlıyor. Bir an için onların içinde kayboldum.

Birkaç kutu Fizz Life ile döndü. Gravürleri incelediğimi fark edince onlara daha uzun süre bakıyor, sonra duvara gidiyor. Çerçeveyi bir kıl kadar düzeltti.

Çerçevenin daha önce mükemmel bir şekilde hizalandığından bahsetmiyorum. Yoksa önümüzdeki beş dakikayı yeniden ayarlamakla geçirebilir.

Beckett yanıma geldi, soda hala elindeydi.

Onu kanlı canlı görmek geçtiğimiz haftalarda yaptığımız telefon görüşmelerinden çok farklıydı. FaceTime bile yapmadık. Sadece birbirimizin sesini duyduk.

Tamamen yağsız kaslardan oluşuyor ve çene çizgisinde sanki bu sabah tıraş olmamış gibi bir kirli sakal gölgesi var. Çoğu kız onun kolundaki çiçek dövmelelerine, dalgalı koyu kahverengi saçlarına ve eşsiz sarı-yeşil gözlerine bayılıyor.

Kot pantolonu bugün dizlerinden yırtılmış ve Carraways grubunun tişörtünü ilk ticari tasarımlarından biri olarak tanıyorum.

Yirmi iki

yaşında.

En iyi

arkadaşım.

Eski en iyi arkadaşım.

Bana bir kutu soda uzattı. "Charlie gerçekten seni bu ziyarete göndermedi mi?"

Sekmeyi açıyorum ve tanıdık gazlı sesi duyuyorum. "Gerçekten yapmadı," diyorum. "Buraya kendi özgür irademle geldim. Sana söylemem gereken bir şey var."

Onun arkadaşlığını geri istiyorum ve eğer eskisi gibi olmasını

istiyorsam, ona eskiden olduğu gibi güvenmem gerektiğini anladım. Ve bunu istiyorum. Tanrım, lanet olsun.

Bunu istiyorum.

Kaşları kalkıyor. "Başlamadan önce benim de sana söylemem gereken bir şey var." Yatağını işaret ediyor. "Oturun."

"Bu bir tür oturma sohbeti mi?" Bacaklarımı çaprazlayarak yatağına uzanıyorum. Onun odasında olmak düşündüğümünden daha rahat hissettiriyor, ama beyanı nabzımı tutuyor. Bir saniyeliğine öldürüyor. *Bana arkadaş olmak istemediğini mi söyleyecek?* Belki de ona bir şey olmuştur.

Yine kaçırdığım bir şey var.

"Bu gecikmiş bir konuşma," diyor. "Sadece seni tekrar görene kadar bunu yapmak istemedim." Yüzünü buruşturuyor. "Ve muhtemelen sana gelmesi gereken kişi ben olmalıydım ama bale ve..." Elindeki soda kutusuna bakıyor. "Bu boktan bir bahane. Hepsi çok boktan, gerçekten." Gözleri benimkilere kayıyor. "Gösterilerden önce kokain kullanmaya başladığımda hep seni düşündüm."

Ağzım bir an açık kaldı. *Kokainden bahsediyor.* Elim kutunun buğusundan dolayı soğuk.

Devam ediyor, "Ne yapacağını hayal edip durdum. Bunu bilseydin bana ne söyleyeceğini değil. Ama seni yarışmalardan diskalifiye etmeyecek bir ilacın olsaydı ve tüm acılarını dindirip seni daha iyi bir yüzücü yapsaydı ne yapardın diye merak ettim."

"Bu kolay bir çıkış olurdu," diyorum. "Ben olsam yapmazdım. Yapmayacağımızı hep söyledik."

"Emekli olmasan bile mi?" diye soruyor bana, kaşları çatık. "Önümüzdeki on yıl boyunca hâlâ yarıştığını düşün Sul. Madalya alamadığını düşün. Otuz yaşında hâlâ o hayal için savaştığını ve vücudunun eskisi gibi olmadığını düşün. O zaman ne olacak?"

Ben alırdım.

Altın için her şeyi alırım. "Otuz yaşında değilsin Beckett."

"Dört yaşından beri dans ediyorum Sul. Vücudum berbat durumda."

Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Kariyerinin zirvesindesin. Zaten altının var."

İçkisinden küçük bir yudum alıyor ve sertçe yutkunuyor. "Sanırım seninle benim aramdaki fark bu. Bir madalya alıp günü bitirebilirsin." Başını sallıyor. "Ben bale olmadan yaşayamam."

Onun için bale sadece dans değildir. Sanattır. Tüm performans. Zanaat. Seyirci. Tutku. Ruh. Onu ikna etmeye çalışmıyorum.

onsuz da yaşayabilir. Ama bunun da bir son kullanma tarihi var ve baleyı bıraktığı günün onun da sonu olmasını istemiyorum.

"Hâlâ kullanıyor musun?" Ben soruyorum.

Başını sallar ve Fizz Life'ını masanın üzerine koyar. "Hayır. Yapmayacağıma dair söz verdim." Gözleri benimkilere takılıyor. "Sana palavra atmayacağım, bu çok *zor*."

"Biliyorum. Şimdi anlıyorum."

Bu onu neredeyse kırıyordu. Gözleri yaşlarla doluyor. "Öyle mi?"

"Evet," diyorum. "Hâlâ yarışıyor olsaydım kabul ederdim ama bu berbat bir şey olmadığı anlamına gelmez. Ve bana durmamı söylemeni isterdim."

Gözlerini ovuşturuyor. "Bana kızgın olmana sevindim." Bir adım öne çıkar. "Sana söylediklerim için çok ama *çok* özür dilerim Sulli."

Sertçe nefes alıyorum. Bu özrü beklemeyi uzun zaman önce bırakmıştım ve bu yüzden bu sözleri şimdi duyacağımı düşünmemiştim.

Şöyle devam ediyor: "Bedenini anlamsızca yok ettiğini düşünmüyorum. Bence yirmi bir yaşında, yirmi bir yaşındaki birinin yaşaması gerektiği gibi, boktan şeyler yaşıyorsun."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "O zaman neden söyledin?"

"Çünkü neden kullandığımı anlayacağını düşündüm. Hatta belki de benimle aynı fikirde olacağına kendimi ikna ettim. Bu yüzden sana daha önce söylemedim. Düşündüm ki... eğer benim tarafımda olursan, ağabeyimden, kız kardeşimden, Maximoff'tan tepki alırsın. Onlara karşı biz olmak istemedim. Seni o duruma sokmak istemedim. Zaten onların tarafında olduğunu fark ettiğimde çok sinirlendim. Ben de öfkelendim."

Sessiz gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. Bunca zaman... Beckett önce arkadaşlığımıza ihanet ettiğimi düşündü. Onun yerine onları seçtiğimi.

"Özür dilerim," diyorum yataktan kalkarken.

"Hayır, sen doğru taraftaydın Sul." Aradaki mesafeyi kapatıyor ve sarılıyor. "Kullanmayı bırakmalıyım. Bıraktım."

"Güzel." Başka bir odadan gitar akorları duyulurken ondan ayrılıyorum. Tom pratik yapıyor olmalı. Cebimi karıştırıyorum ve turkuaz, kırmızı ve mavi dostluk bileziğini çıkarıyorum. "Senin için. Yellowstone'da yaptım. Eğer o gün gelirse bunu sana vermeyi düşündüm. Dürüst olmak gerekirse bunun yıllar alabileceğini düşünmüştüm ama ne mutlu ki öyle *olmadı*."

Bileğini uzatıyor, dudakları yükseliyor. "Ben de öyle. Eğer o gün gelirse sana arkadaşlık kızartmalarımı vermeyi düşündüm ama Eliot kızartmaları yedi.

sakladığım son çanta."

Beckett patates kızartmasını hep benimle paylaşırdı. Bu onun her zaman en sevdiği gün ortası atıştırma zamanı olmuştur. Bu yüzden onlara Arkadaşlık Kızartması derdik.

Kocaman gülümsüyorum ve bileziğin iplerini bileğine bağlıyorum. "Biraz hayali dostluk kızartması alacağım."

Düğümü bitirdiğimde Beckett, "Bana ne söylemen gerekiyor?" diye soruyor. Daha çok gülümsüyor. "Her şeyi duymak istiyorum. Hayatının onlarca yılını kaçırmışım gibi hissediyorum."

Bana da öyle geliyor. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden ikimiz de onun yatağına bağdaş kurup oturuyoruz ve ben en baştan başlıyorum. Banks ve Akara'ya bekâretimi almalarının harika olacağını söylediğim lunapark. Banks'in beni öptüğü motel. Sonra Akara'nın da beni öptüğü sabah koşusu.

Nasıl çıktığımızdan bahsediyorum. *Bekarlığa veda* tarzı. Beni nasıl hissettirdiklerinden. Hep birlikteyken bile rahatça şakalaşmamızdan. Onları puma saldırısında kaybetmekten ne kadar korktuğumu.

Nasıl bu kadar farklılar, ama farklı olmalarını ve aynı olmamalarını seviyorum. Ve onlarla geçen her gün açıklanamaz bir anlam kazanıyor.

Diğer cinsel anları dışarıda bırakıyorum. Sadece şimdilik. O dinliyor.

Dinleme konusunda her zaman çok iyiydi.

Ben konuşmaya devam ederken yere iniyoruz ve atıştırma zamanı getiriyoruz. Boğazım gıcıklanıyor ama sanki her şey akıp gidiyor. Sadece düğüne ulaştığımda duruyorum.

"Ve anlaşıştık," diyorum. "Bugün bir karar verecektim." Başparmağımı soda kutusunun kenarında daire içine alıyorum. "Sanırım bir tanesine geldim. Ama önce, ne kadar aptal olduğumu düşündüğünü duymak istiyorum-"

Gülümsüyor. "Neden senin aptal olduğunu düşünüyem ki?"

"Çünkü ben *iki kişinin* bekarlığa veda partneri olmaya karar verdim. korumalar!"

"Bana göre ve bu sadece benim fikrim" - ellerini göğsüne koyuyor - "Kulağa daha çok çok eşli bir ilişki içindeymişsin gibi geliyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Başının arkasını kaşıyor. "Bunu nasıl açıklayacağım...?" Yeşil bir M&M çıkarır. "Bu sensin." Yanına mavi bir M&M koyuyor. "Bu Banks."

"Bu onun en sevdiği renk," diye not ediyorum.

Sırada turuncu bir tane seçerken biraz gülümsüyor.

"Kırmızı olmalı," diyorum hemen. "Akara'nın en sevdiği renk kırmızıdır." *Yani elma şekeri kırmızısı.* Ama o kadar detaya girmiyorum.

Beckett yaptığıım arkadaşlık bilekliğine bakıyor, listelediğim renklerin aynısı ve ikimiz de katıla katıla gülüyoruz. Başını sallıyor, "Çok aşıksın."

Bunu bir hastalık gibi söylüyor.

"Beni iyileştirmek mi istiyorsun?" Yeşil M&M'i ağzıma atarak ona soruyorum. Kahretsin, bu seferlik veganlık çizgimi bozuyorum.

"Hayır. Sen çok ileri gittin." Gülümsüyor, yeşil bonibonu yerine koyuyor. "Kendini yemeyi bırak."

"Ama çok eğlenceli." Sodamı yudumluyorum, midemde bir beklenti çukuru oluşuyor. "Devam edebilirsin."

"Tamam, Akara kırmızı." Kırmızı M&M'i benim yeşilimin çaprazına koyuyor. Mavi M&M ile birlikte küçük bir üçgen şekere benziyorlar. "Çoklu ilişkilerin farklı türleri olabilir. Başka partnerleri olan partnerleriniz olabilir." Akara'nın kırmızısının yanına sarı ve turuncu bir M&M koyuyor.

Hemen kafamı sallıyorum.

Gülüyor. "Bu bir gösteri." "Hayal etmek bile istemiyorum."

Fazladan M&M'leri fırçalıyor. "Ya da *kapalı* bir ilişki yaşayabilirsiniz. Ne kadar çok partneriniz olursa olsun, birbirlerine sadece romantik olarak bağlı olurlar. Görünüşe göre sen, Banks ve Akara Yellowstone'da böyle bir ilişki yaşadınız."

"Ama bir ilişkimiz yoktu. Sadece öylesine çıkıyorduk."

Başını öne eğiyor. "Rastgele biriyle çıkıyorum. Ve randevularım hakkında asla senin Akara ve Banks hakkında konuştuğun gibi konuşmam - ama sen istediğin etiketi kullanabilirsin, Sul."

"Yine de bu etiketlerle ilgileniyorum." Üç M&M'i gösteriyorum. "Bu lanet şeyin adı ne?"

"Bir üçlü." Bacaklarını yerde çaprazlıyor.

"Cinsel anlamda hiçbir şey yapmamış olsak bile, üçümüz yine de bir üçlü mü olacağız?"

"Evet, mesele seks değil," diyor Beckett. "Bir ilişki içinde olabilirsin ve hayatın boyunca bakire kalabilirsin. İnsanlar ilişkileri sadece bildikleri şeylerle düşünme eğilimindeler ve bu saçmalık, Sul. İki kişi, üç kişi, *on kişi* - eğer yürütebiliyorsanız, rızaya dayalı ve sevgi dolu ise, bu neden yanlış olsun ki?"

Vay canına.

Derin bir nefes alıyorum. "Sadece üç kişinin bir arada ciddi bir ilişki içinde olmasının mümkün olduğunu düşünmemiştim." Ve bunun benim cehaletim olduğunu biliyorum. Beckett'in bana anlattığına göre, dünyada mutlu çokeşli ilişkiler yaşayan insanlar var.

"Zor olmayacağını söylemedim. Zaman eksikliği var. Kıskançlık. Ama her ilişkinin, hatta tek eşli olanların bile zorlukları vardır. Sonunda, sadece çaba ve bağlılık gerektirir. *Tüm* insanlar için en zor şey budur. -bağlılık."

Bu yeni olasılığa sahip olmak çok büyük bir düşünce. Bu yeni seçenek. M&M'lere bakıyorum. "Ama ya yeşil olan kırmızı ve mavi olanla seks yaptıysa?" Beckett'in gözlerine bakarak biraz kızarıyorum.

Kaşları kalktı. "Bekaretini mi kaybettin?" "Dün gece," diyorum. "Destansı bir şeydi."

Gülüyor. "Sevindim. Sana zarar vermediler mi?"

Başımı salladım. "Onlar... *birlikte* değillerdi. Yani aynı odada birlikteydiler ama benim içimde birlikte değillerdi. TMI için de özür dilerim." Neden özür dilediğimi bile bilmiyorum. Belki de son zamanlarda pek konuşmadığımız içindir, ama seks bizim için yasak bir konu değil. Çoğu insanla seks hayatı hakkında çok özel olsa bile, benimle paylaştı.

"Sordum," diyor omuz silkerek. "Sadece sana karşı pislik olmadıklarından emin olmak istiyorum."

"Değiller. Benimle uğraşırlarsa onları tekmeleyeceğimi biliyorsun."

Ağızına turuncu bir M&M attı. "Evet, ama ben de onları tekmelemek isterdim."

Gülümsemem bir an için duraksıyor ve sonra içimi bir duygu kaplıyor. "Üçlü mü?"

Fizz Life'ından bir yudum alıyor. "Yine de fark etmez, değil mi?" diye soruyor bana. "Zaten bir karar verdiğini söylemiştin. Yine de kimi seçtin?"

Midem alt üst oldu. "Hiç kimse."

"Ne?" diye kaşlarını çatıyor.

"Onlar için arkadaşlıklarını seçecek ve çekip gidecektim." Bana ikonik bir *ne sikim* suratı verdi. "İşte *bu* aptalca."

"Hep birlikte olabileceğimizi bilmiyordum!" Geriye doğru tüylü halının üzerine çöküyorum. "Peki ya bu seçeneği istemezlerse? Bir üçlü. Ya kulağa çok karmaşık, çok zor ve çok *farklı* geliyorsa?" Ben bir

Amerikan prensesi. Eğer dünyaya *iki* erkek arkadaşım olduğunu açıklarsam, yem olurum. Belki Akara ve Banks bana bunu yaşatmak istemezler, ben istesem bile.

Lanet olsun,
istiyorum.

Onları
istiyorum.

İkisini de.

Beckett dürüstçe, "Bunu yapmak istemeyebilirler," diyor. "Bu herkes için değil."

Çok eşli ilişkilerin iç ve dış yönleri hakkında daha fazla konuşuyoruz. Beckett bana hızlandırılmış bir kurs veriyor ve ben de ona daha önce bir ilişki yaşayıp yaşamadığını soruyorum. *Hayır*, sadece öylesine çıkıyormuş. Ama üçlü seks yapmış, ki bunlar ilişki değilmiş. Sadece seks.

Bu sadece seks
değil. Bu yüzden
zor.

Duygular ve sevgi var... işin içinde çok fazla sevgi var. Kaçınılmaz olarak, eğer hep birlikte olamazsak, acı çekeceğiz.

BANKS MORETTI

GİZLİ RENDEZVO noktamız daha sıcak olabilirdi. Taşaklarım donuyor. Kargo ceketimin fermuarını çekip ellerimi ceplerine sokuyorum. Calloway Kampı'ndaki bir tepenin zirvesi kamp kabinlerine, ısıltılı bir gölün yanındaki kano rafına ve bir grup ağaca bakıyor. Kasım sonbaharında sarılar, kırmızılar ve turunculardan oluşan sonsuz denizler.

Akara ayaklarının üzerinde sallanıyor ve sıcak nefesini ellerine üflüyor. Yola bakıyor ve telsizimden bir ses duyuyorum.

"Gabe'den Akara'ya, Sulli ile yoldayım. Yaklaşık beş dakika içinde orada ol." "Anlaşıldı," diyor Akara mikrofonuna.

Gözlerimiz kenetlendi. Söylenmemiş sözleri söylemedik.

Birimiz bu tepeyi onsuz terk edecek.

"Onu sevdiğini söyledin mi?" Akara bana soruyor.

Başımı salladım. "Bunu sana yapmak istemedim." Akara da onunla birlikte olmak için savaşıırken ona olan aşkımdan bahsetmek yanlış geliyordu. Bir oyunun ortasında kazanan eli oynamak gibi. Ve bu benim için bir oyun değil. Ona karşı hislerim bugün gökyüzünden daha net. Bir süredir de öyle. "Ona söyledin mi?" diye sordum.

"Doğrusu, sen yokken ona söylemek istedim ama hiç doğru gelmedi. Ve sen oradayken de doğru gelmedi. Her iki durumda da bir arkadaşımı incitmiş olacaktım."

Tekrar tekrar başımı sallıyorum. "Yani ikimiz de aptalız." Gülümseyerek başını eğiyor. "Temel olarak."

"Sence ona söylemeli miyiz?" Yerdeki çakıl taşlarını tekmeliyorum. "En azından o zaman kimi seçmezse, seçtiklerini bilerek rahat edebilir ve

söyleyebilecekleri her şeyi söylediler."

Akara yavaşça başını sallar.

Göğsüm sıkışıyor. Bu konuda çenemi kapatamam. Bunu şimdi duyması gerekiyor, sonra değil. "Ve eğer sensen, bir çeşit yeniden görevlendirme istemek zorunda kalacağım-"

"Dur." Yüzünü buruşturuyor.

"Onunla birlikte olmanı izleyemem, Akara," diyorum, acım şimdiden göğüs kafesime vuruyor.

Gözleri kan çanağına dönmüş, bir şeylere karşı koyuyor. "Dün gece onunla birlikte olmamı izledin."

"O farklıydı. Ben de onunla birlikteydim." Sinirli bir nefes verdim. "Ve bana neden zorluk çıkardığını anlamıyorum. Eğer beni seçerse, onun detaylarını bırakacaksın." Bu sonuçtan ben de nefret ediyorum. Onunla arkadaş olamamaktan nefret ediyorum.

"Evet, yapacağım," diyor. "Ama belki de kızın bende, senin de bende kalması senaryosunu seviyordumdur. Beni dava et, açgözlüyüm."

Göğsüne bir şaplak attım. "Bence yeterince dava ediliyorsun dostum. Buna bir de benim eklememe gerek yok."

Gülüyor. "Kahretsin, beni güldürdüğüne inanamıyorum." Esprisi azalıyor ve hava bir an için duruluyor. "Her iki durumda da birbirimizi kaybediyoruz, değil mi?"

Dudaklarımın arasına bir kürdan yerleştirdim. "O buna değer." Akara başını sallıyor. "Evet, her zaman öyleydi."

Lastikler çakılları çatırdatıyor ve ikimiz de dönüp güvenlik aracının yolda ilerleyişini izliyoruz. SUV bizimkinin yanına park ediyor. Sulli atlıyor, Gabe'e el sallıyor ve araba geldiği yere geri dönüyor.

Nefesini dışarı üflüyor. Saçları rüzgârda dalgalanıyor ve kollarını göğsüne sarıyor. Onu bedenime çekmek, ısıtmak istiyorum ama Akara ve ben yerimizde çakılıp kaldık.

"Sulli-" diye başlar Akara.

"Siz ikiniz bir şey söylemeden önce," diye araya giriyor ve elini kaldırıyor. "Yellowstone'da ikinizle birlikte geçirdiğim zamanın hayatımın en güzel zamanlarından biri olduğunu bilmenizi isterim. Ve bugünden sonra ne olursa olsun, ikinizi de sevdiğimi bilin." Bu sözler içimden geçti.

Akara'ya bakıyorum. *İlk o mu söyleyecek?*

Bana bakıyor. Bekliyor.

Gülümsüyor. "İkinizin de beni sevdiğini biliyorum ve bunu söyleyerek birbirinizi incitmeyecek kadar birbirinize değer vermenizi seviyorum." Bana bakıyor. "Yani resmi olarak aşık olduğun *ikinci* kız benim, öyle mi Banks?" Bunu büyük bir gururla söylüyor.

Güzel zamanını mahvetmekten nefret ediyorum. Ama lanet bir aptal gibi sırtıyorum. Gülümsemesi kayboluyor. "Ne?"

"Sen ikinci değilsin, Sulli."

Parmakları dudaklarına dokunuyor, kafası karışmış. "Bekle, ama daha önce bir kez aşık olduğunu söylemiştin."

"Evet." Güçlü bir şekilde başımı salladım. "Seninle, denizkızı."

"Ta o zamanlar mı?" Bunun farkına varması onu bir saniyeden daha uzun bir süre boğuyor.

Başımı sallıyorum ama başka bir şey söylemek istemiyorum. Bu oynadığım bir el değil. Bu sadece gerçek, ama Akara'nın gergin enerjisini yanımda hissedebiliyorum.

Aramıza bakıyor. "İkinizi de bu işi daha fazla uzatamayacak kadar önemsiyorum. Bu yüzden kararımı zaten bu sabah vermiştim." "Arkadaşlığınızı seçecektim" demeden önce nefes veriyor.

Öyleydi. Geçmiş zaman.

Kanım dondu. Bu haber karşısında yıkılsam mı yoksa çok mu sevinsem bilemiyorum.

Kürdanımı ısııyorum. "Yani bu senaryoda ikimiz de senin başka bir adamla birlikte olmanı mı izleyeceğiz?" Merak ediyorum.

Omuz silkiyor. "Ya da sonsuza kadar bekar kalabilirim.

Kim bilir?" "Bundan hoşlanmıyorum," diyorum huysuzca.

"Ben de öyle." Akara beresini çekiştiriyor ve ona başını sallıyor. "Yeni karar nedir, fasulye?"

Parmaklarını dudaklarına götürüyor. "Bu... alışılmadık bir şey. Bugün Beckett'la konuşana kadar bunun bir seçenek olduğunu bile düşünmemiştim." Elini bırakıyor. "İkiniz de benimle bir ilişki içinde olmak ister misiniz... birlikte? Bir üçlü. *Kapalı* bir üçlü."

Sanki İspanyolca konuşuyor gibi - ki o *akıcı bir şekilde* konuşuyor ve ben kesinlikle değilim. "Bu kelimelerin hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyorum ve Akara'ya bakıyorum.

Akara başını sallar. "Hiçbir fikrim yok."

Sulli omzunun üzerinden yola bakıyor. "Kahretsin, M&M'leri getirmeliydim." *Bunun da neyle ilgili olduğunu bilmiyorum.* Sinirli bir nefes verir. "Özür dilerim. Ne bu konuda ne de kelimeler konusunda iyi değilim."

"Sorun yok Sul," diyor Akara. "Dinliyoruz."

"Tüm dikkatim sende, denizkızı."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Pekâlâ, yani temelde bir ilişkimiz olacak. Yellowstone'da yaptığımız gibi. Sadece endişelenmemiz gereken bir bitiş tarihi yok. Yapmamız gereken bir seçim yok. Hepimiz sadece... birlikteyiz."

Bir sürü sorum var ama ben lojistikten anlamam. Çoğunlukla tek duyduğum *hepimizin bir arada olduğu*.

Ağzım Sulli'nin takıldığı bir gülümsemeyle
kıvrılıyor. Rüzgar beni nereye sürüklerse oraya
giderim.

Beni buraya gönderdi.

Akara'ya. Sulli'ye. Eve ve aşka.

Kök salmaya hazırım ve onun da burada olması bana bir teselli ödülü
gibi gelmiyor. Her şeyi kazanmışım gibi hissediyorum.

En iyi
arkadaşım.

Ve onu.

Akara'ya bakıyorum, onun da aynı şeyi hissedeceğini umuyorum. Ama
onun gözlerinde daha çok soru görüyorum. Ve benim aksime o lojistikçi
adam.

AKARA KITSUWON

"BEN VARIM." Banks zar zor tereddüt ediyor. Tereddüt edeceğini düşünmemiştim.

İkisi de cevabım için bana bakıyor. Geri adım atabilirim ve atarsam onu kaybederim. Ama ben daha çok *bunu kaybetmekten* korkuyorum. Yellowstone'da sahip olduğumuz şeyi. Bu bir rüya gibi. Bir rüyanın içinde sıkışıp kaldığımı düşünürdüm ama kar yağmıyor.

Bu gerçek.

"Yavaşla," diye elimi uzattım. "Bu nasıl çalışıyor ki?"

"Her şeyi açıklayabilirim," diyor Sulli, "Ama çoğunlukla ilişkimizi biz seçiyoruz. Sınırları biz belirleriz. Başka kimse değil." Sırıttıyor. "Vahşi, değil mi?"

Banks gülümsüyor.

Onların heyecanlı enerjisinden beslenmemek için kendimi zor tutuyorum ama dudaklarımın şimdiden yükseldiğini hissedebiliyorum. "Bu işe yaramayabilir," diyorum gerçekçi bir şekilde. "Yani, birbirimize ne diye hitap ediyoruz ki?"

Bir eliyle göğsüme dokunuyor. "Sen benim erkek arkadaşımsın." Bir elini Banks'in elinin üzerine koydu. "Sen de benim erkek arkadaşımsın."

Banks'e gözlerimi kısıyorum. "Bu seni erkek arkadaşım mı yapar?"

Sulli gülümser. "Birbirinizle bu terimi kullanmayı sevmiyorsanız hayır," diyor. "Eğer romantik bir ilişkiniz yoksa, bu bir V-üçgeni gibi, sanırım Beckett böyle demişti. Bu bir üçgen değil ve V'de ben ikinizin arasındaki menteşeyim. Birbirinize metamour diyebilirsiniz. Bir arkadaştan daha yakın ama tam olarak bir erkek arkadaş değil."

Metamour.

Banks benim metamour'um.

Garip ama ilginç. Bu kelimeyi bugüne kadar *hiç* duymamıştım ve kulağa gerçek hayattan değil de fantastik bir romandan alınmış gibi geliyor. Telefonumu açıp *metamour'a* bakmak istiyorum. Ama yine de Sulli ilişkimizi tanımlamamız gerektiğini söyledi.

Birbirimize Pop-Tarts da diyebiliriz.

Kahretsin, şimdiden kafamda bunu gerçekmiş gibi onaylıyorum. Sanki bunu istiyormuşum gibi.

Çünkü biliyorsun, Nine.

Derin nefes alıyorum.

Tüm yolculuk boyunca hissettiğim acı, onlardan birini kaybetme fikrinden kaynaklanıyordu. Banks ya da Sulli. Bu sonuç en az acı vereni ama aynı zamanda onun için en zoru olacak. Onun mutluluk balonunu patlatmak istemiyorum ama istediği her şeyin bu olduğundan emin olmalıyım.

"Sul," diyorum. "Gizlice senin erkek arkadaşın olamam."

Yüzünde acı ifadesi belirir. "Olmazdın." Banks'e bakar. "Sen de olmazdın. *Herkese* gururla çoklu bir ilişki içinde olduğumu söyledim. Ve bunun ne olduğunu bu sabah öğrenmiş olsam da, ikinize karşı bundan çok daha önce var olan hislerimi değiştirmiyor."

"Medya-"

"Medyanın canı cehenneme," diyor Sulli.

"Sulli," diye araya girer Banks. "Akara haklı. Bunu bir kez daha düşünmelisin. Bu senin normal ilgi nöbetin olmayacak. Hayatına çok fazla odaklanmana neden olacak."

Sertçe yutkunuyor. "Ve bunun zor olacağını biliyorum. Medya sırf aralarındaki yaş farkı yüzünden babamı annemle çıktığı için yerden yere vurdu ama babam anneme olan aşkında her zaman özür dilemedi. Manşetlere, yalanlara, dedikodulara rağmen birlikte kaldılar - medyanın onlara kimi seveceklerini ya da hayatlarında ne yapacaklarını söylemesine asla izin vermediler." Sesindeki inançla gözleri doluyor. "Hayata özür dilemeden saatte yüz elli mil hızla devam etmeseydim bir Meadows olamazdım. Fren yok." Nefes veriyor, "Güvenli oynamaktan yoruldum."

Sulli yanılıyor.

Kelimelerle arası çok iyi. Bunlar üzerimden coşkulu bir arınma gibi geçiyor. Ben daha konuşmadan ekliyor: "Diğer seçenek de birbirimizi kaybetmek ve bu kulağa çok daha kötü geliyor. Yalnız olmaktansa güçlü olmayı tercih ederim. Haftanın her günü."

Rüzgar daha da sertleşiyor. Rüzgarı engellemek için aramızdaki mesafeyi kapatıyoruz. Bir toplanma oluşuyor. "Eğer üçümüz bir ilişki içinde olacaksak," diyorum - bu da ikisinin de genişçe gülümsemesine neden oluyor. Gözlerimi deviriyorum. "-o zaman bir konuda anlaşmamız gerekiyor."

"Her şeyi yaparım," diyor Sulli ve elimi sıkıyor. Banks bir elini omzuma koyuyor.

İçimde güç birikiyor. Sevgi beni çevreliyor. Hayatımda ne kadar çok şey kaybettiysem, bugün her şeyi kazandım.

"Bunu büyük bir duyuru haline getirmiyoruz," diyorum onlara. "Biri sorarsa, bu konuda açık oluruz. O anı hissediyoruz."

"Anı hisset," diye başını sallıyor Sulli, elimi sıkarak. "Anı hisset," diye katılıyor Banks.

Anı hisset.

SULLIVAN ÇAYIRLARI

PHILLY'NİN ÜÇ SAAT DIŞINDA, BABAMLA TIRMANIYORUM. Bana neden taş ocağındaki bu rotaya tırmanmamız gerektiğini söylemedi ama *benimle orada buluşacağını söyledi.*

Ben de buradayım. Ama babamı *hiçbir yerde* bulamadım. Şimdi bunun puma saldırısıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etmeye başladım. Dün Booger sağ salım Philly'ye döndükten sonra aileme hikayeyi tekrar anlattım. Gözyaşları, uzun uzun sarılmalar ve hayatta olduğum için genel bir mutluluk vardı. Korumalarım hayatta.

Kimse geride kalmadı.

Belki de bu aslında bir güvenlik dersidir. Bana bir puma gibi sinsice yaklaşmak üzere. Omzumun üzerinden bakıyorum. Hayır, onu hiçbir yerde göremiyorum.

Düz kireçtaşının tabanı boyunca yürüyorum. Akara ve Banks arkamdan geliyor ama Philly'de fısıldaştıkları bir güvenlik sorunu var. Bugün farklı bir sonuç olabilirdi. Tek başıma.

Yalnız.

Onun yerine, erkek arkadaşlarım var.

Erkek *arkadaşlarım.*

Telefonu kulağıma götürdüğümde gülümsüyorum. Hat tıkırdıyor. "Hey, neredesin?" Babama soruyorum.

"Yukarı bak."

120 metre yükseklikte, babam kayanın tepesinde oturuyor, bacakları uçurumun üzerinden sarkıyor.

"Birlikte tırmanmak istediğinizi sanıyordum?" Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. "Benimle burada buluş."

"Ama ben bunu çoktan serbest bıraktım." Winona ve ben bu taş ocağında sürekli pratik yapardık. En kolay kayalıklardan biriydi.

"Bu farklı olacak," dedi babam bana. "Söz veriyorum."

O HAKLI. Bu serbest tırmanışta her şey farklı. Daha sert bir kaya yüzeyinde haftalarca çalıştıktan sonra daha güçlüyüm. Ama nefes nefese, hafif adımlarla ilerlememin nedeni bu değil. Otomatik bir his, sanki buradaymışım ama burada değilmişim gibi. Sadece gidiyorum.

Kayanın en sert kısmında kendimi sadece iki parmağımla destekliyorum. Ayaklarım bir çatlakta iyi bir kaldıraç buluyor ve sonra devam ediyorum. Son on metre çocuk oyuncağı.

Bir bacağıma kenara uzatıp tekrar sağlam bir zemin bulduğumda zar zor terliyorum. Dizlerimden kıpırdamıyorum ve o yüz yirmi metrenin yoğunluğu beni mahvediyor. Çünkü yukarı bakıyorum ve onu görüyorum.

Benim babam. Dağınık, hava şartlarından hırpalanmış bir yüz. Sertleşmiş çene ve gözler, isteyebileceğim en sevgi dolu baba.

Bunca zamandır bağlantı kurmak istediğim kişi. Şimdi ayağa kalktı ve ağır bir anlayışla beni izliyor.

Oturuyorum. "Neden bu kadar farklı hissettin?" Ona soruyorum.

Yanımda çömeldi. "Bu her zaman tırmanmak için en sevdiğim kaya olmuştur." Bir an durdu. "Çünkü Adam Sully ile tırmanırdım. Onunla zirvede buluşurdum." Elini dizime koydu. "Tırmanış yalnız olabilir Sul. En iyi tırmanışlar öyle değildir."

Göğsüm daha derin bir nefesle yükseliyor. Yellowstone'daki tırmanıştan nefret etmişim ama bunu sevmişim. Buna *ihtiyacım vardı*. "Teşekkürler," diyorum ona. "Şimdi tamamlanmış hissediyorum."

Başımın tepesine dokunuyor. "Artık rotalarım tırmanmak yok mu?" Sesindeki neşe hissediliyor.

Gülüyorum. "Sesin çok üzgün çıkmasın."

"Sadece mutlu olmanı istiyorum Sulli," diyor. "Sen doğduğundan beri tek istediğim buydu."

Hayatımın ayrıldığım zamandan ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Tam olarak aşk hayatımı sormadı ve bir yanım sormasını istiyor, böylece ona anlatabilirim. En çok korktuğum şey onun tepkisi olsa da. Onun

Onay benim için her şey demek, özellikle de dünyadan gelecek çok daha sert yargılarla mücadele edeceğimi bildiğim zamanlarda.

Akara ve Banks'i benimle birlikte seveceğine inanmak istiyorum ama kesin olarak bilemiyorum. Ben hâlâ onun kızıyım ve o da hâlâ son derece korumacı. Bir değil iki korumayla birlikte olduğumu öğrenirse çılgına dönebilir.

Sonunda gerçeği söylüyorum. Hepsi olmasa bile.

"Mutluyum. Gerçekten çok mutluyum."

Sarılacağız.

Ve sonra iniyoruz.

Yere geri döndüğümüzde, iple iniş ekipmanlarımızı çıkarıyoruz ve Akara ile Banks bulundukları yerden yaklaşıyorlar. Babam dikkatlice bir halat sarıyor.

"Efendim," diyor Banks kolayca.

"Merhaba Banks," diye başını sallıyor, yeterince dostça. "Akara." "Selam," diyor Akara.

Garip bir sessizlik oluyor ve babam bir an kaşlarını çatarak bizi süzüyor. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyor. Çünkü kesinlikle öyle. Banks'in göğsüne yaslanmak istiyorum. Akara'nın elini tutmak istiyorum. Ve üçümüzün burada babamla yalnız kaldığı her saniye, sanki bir yalanı saklıyormuşum gibi geliyor.

Anı hisset.

Ben hallederim.

"Baba," dedim. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Yazı turadaki bir hakem gibi babamla erkek arkadaşlarımla arasında durana kadar Akara ve Banks'e yaklaşıyorum.

Onlardan bana bakarken babamın şaşkınlığı artıyor.

Nefes alıyorum. "Baba, seni erkek arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum. Akara Kitsuwon ve Banks Moretti."

Tepkisinden kaçınmak için neredeyse gözlerimi kapatmak istiyorum. Ama yapamıyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Teşekkür ederim!

Wild Like Us'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Akara, Banks ve Sulli'nin aşkı henüz bitmedi! Ryke Meadows'un Sulli'nin erkek arkadaşlarının haberine nasıl tepki verdiğini Bizim Gibi Vahşi serisinin 9. Kitabı olan BİZİM GİBİ [KORKAK](#)'ta görün.

Ayrıca, Banks Moretti'nin POV'unda bonus bir sahne için kaydırmaya devam edin!



BİZİM GİBİ KORKUSUZLAR - 9. KİTAP

MFM ROMAN

Akara & Sulli & Banks

Bizim Gibi serisini tamamladınız ama hala Maximoff & Farrow, Jane & Thatcher, Oscar & Jack ve Sulli, Akara & Banks'ten daha fazlasını mı arzuluyorsunuz? Eğer

En sevdiğiniz karakterleri tekrar ziyaret etmek ve nerede olduklarından haberdar olmak isteyen türden bir okuyucuysanız, Patreon'umuz tam size göre! Biz

tüm favori karakterlerinizi (yan karakterler dahil!) içeren Like Us serisinin tamamından bonus sahneler, podcast'ler ve sahne arkası parçacıkları var. Ve yeni içerikler yayınlanıyor... Her. Tek. Ay! Hepsi [Patreon](#)'umuzda mevcut!

Patreon'umuza kaydolmak, geçmişteki tüm bonus sahnelere (200.000 kelimedenden fazla materyal - 2 kitap boyutunda!), podcast'lere ve ekstralara erişmenizi sağlar
artı bu ayki yeni içerikler.

Bu seriye sadık kaldığınız ve 8. Kitaba kadar geldiğiniz için teşekkür ederiz! Bu dünyada çok daha fazlası var ve... şu anda Banks'in POV'unda sizinle paylaşacağımız bir BONUS SAHNEMİZ var!

Sevgilerimle,
xoxo Krista & Becca

Banks Moretti - Kapıyı Tekmele

Bu bonus sahne Bizim Gibi Aşıklar'ın 33. Bölümünde (Bizim Gibi Vahşi'nin başlangıcından 1 yıl 8 ay önce) yer almaktadır. Bunun gibi daha fazla bonus sahne için [Patreon](#)'umuzu ziyaret edin.

BANKS MORETTI

Yaş 27

KARDEŞİMİ FENA BİR ŞEY GİBİ ÖZLÜYORUM. Meteor büyüklüğündeki bok topları etrafında boktan kraterler oluşturduğunda ve ben kilometrelerce uzakta sıkışıp kalmış, yardım eli uzatamayan şanslı sik kafalı olduğumda daha da fazla.

Kalın beyaz tozun içinde kar küreği kazıyorum. Garaj yolunu temizliyorum.

Güvenlik Gücü Epsilon'un konağı bu lüks mahallede arkamda yükseliyor. Şu anki evim. Bazen beni hala şaşırtıyor. Kızımın Bugatti kullanan zenginler arasında kalacağını hiç düşünmemiştim.

Bir Bugatti'nin kaputunu açmasına izin verilecek adam bile değilim. (Bunu şimdiden yaptığıma inanamıyorum.) Belki lastikleri yıkamak için izin alabilecek biriyim.

Garaj yolundan karları atarken gözlerim malikâneye kayıyor.

Cobalt, Hale ve Meadows'un çocukları (müşterilerimiz) bir sokak ötedeki malikanelerinde güvende oldukları için Epsilon korumalarının çoğu geceyi burada geçiriyor.

Beş yıl geçti ve müvekkilim hâlâ Xander Hale. Şimdi on beş yaşında ve küçük kız kardeşi Kinney ile evde yalnız. Aileleri New York'ta çocuklar için düzenlenen bir hayır etkinliğinde.

Görevden ayrılalı çok olmadı ama Lily ve Loren'in Philly'ye döndüğünü duyana kadar dışarı çıkmayı planlamıyorum.

Küreğimi karlı bahçeye saplıyorum. SFO iletişim menzili dışında olduğu için telefonumu kontrol etmeye ara veriyorum. Ağır nefesim gece havasını tütürüyor.

Çok eskiden - tam olarak *ne zaman olduğundan* emin değilim (zaman tutucu olmaya çalışmıyorum) -Akara benimle ve Thatcher'la birlikte kırmızı balon emojili *Kaybedenler Kulübü* adında bir grup mesaj sohbeti oluşturdu.

Bir film göndermesi.

Eğer trend ve ana akım ise, Akara muhtemelen filmi çoktan izlemiş ya da şarkıyı duymuştur, ancak kardeşim ve ben yıllar önce onunla ve bir grup korumayla birlikte izlemiştik. Güvenlik görevlisi olduğumuz ilk günlerde.

Alfa ile telefonda konuştuklarından beri mesaj dizisi sessizdi. Yukarı kaydırıp gönderdiğim mesajları ve onların yanıtlarını okudum.

Mesaj attım: *Otelden çıkış yok mu?*

Yakın zamanda alabileceğimiz bir şey yok - Thatcher

Omega ve müşterileri, hayranları ve paparazzilerin binayı basmasının ardından Los Angeles'ta bir otel odasında mahsur kaldı. Luna Hale'in bugün Philly'ye geri dönmesi gerektiğinden telsizler patlıyordu.

Öyle bir şey olmadı.

Los Angeles, yardım amaçlı FanCon turunun bir durağı. Kardeşimle ayrılmamızın sebebi de bu. Bana nerede ihtiyaç duyulursa oraya giderim.

Ve şu anda burada olmam gerektiğini hissediyorum, en azından Xander için bu geçiş döneminde. Thatcher, Jane'i korumak ve Maximoff'un Farrow'la olan ilişkisini turne sırasında medyadan gizlemeye yardımcı olmak için müvekkilimizden ayrıldı.

Farrow altın kuralı çiğnediğinde korumalar çok sinirlenmişti. Thatcher onu takımda tutmak için oy verdiğinde daha da kızdılar. Olaylar Aralık ayında yaşandığı için hâlâ taze. Şimdi 4 Şubat.

Damar patlatan öfke ve yığılmalardan uzak durmaya çalıştım.

Farrow'a kesinlikle ihtiyacımız var ve Maximoff da bir yetişkin. Birbirlerine aşık oldukları için ikisini de eleştirmek zor.

Ve bence hayat, ruhunuzu besleyen şeyleri yapmamak için çok kısa. Thatcher "müşteriyle yatma" kuralını yıkmayı düşünemez ama

Sizi besleyen "ne "nin aynı zamanda bir "kim" olabileceğini fark etme sorunu.

Her neyse, Thatcher bir tur otobüsüyle ABD'nin hiçbir yerinde dolaşmaya başladığından beri Xander'ın işi zorlaştı.

Son zamanlarda istifa etti, benimle pek konuşmuyor.

Onun için bir koruma daha talep etmek istiyorum. Böylece iki kişi oluruz ve geceleri de dahil olmak üzere 7/24 nöbete geri dönebiliriz ama şu anda Epsilon lideri *yok*. FanCon devam ederken ve Thatcher bu belirsiz eş Omega liderliği pozisyonundayken olmaz.

Alfa liderine sormam gerekecek ve içimden bir ses bana rapor vereceğim biri olana kadar beklememi söyleyecek. Müvekkilim reşit değil. Ne zaman güvenlik protokollerinde bir değişiklik olsa, atlanması gereken on ila yirmi çember ve konuşulması gereken daha fazla ebeveyn var.

Hâlâ mesaj dizisinde gezinirken, gönderdiğim başka bir mesaja rastlıyorum: *Sulli'nin doğum günü için ne yapıyorsun?*

Yirmi yaşına giriyor ve bir su parkına gitmeyi planlıyorlardı.

Hiçbir şey, sadece burada sıkışıp

kaldım - Akara En azından

keklerini aldı - Akara Jack onları

topluyor - Akara

Dudağım neredeyse yukarı doğru kıvrılıyor. O ve Sulli hakkında bir yorum yapacaktım ama Omega bir video sızıntısıyla uğraşıyor.

Her 7/24 korumaya SFO'nun kırmızı iç çamaşırı giydiği ve tur otobüsünde sahte bir yarışmaya katıldığı "Ateşli Noel Baba" videosu mesaj olarak gönderildi.

Thatcher jockstrap ile görüldüğünde kıcımla gülmüştüm. Görüntüler internette dolaştığı için artık daha az komik.

Kardeşim kıcının haber sitelerinde dolaşmasını umursamayacak. Jane'i önemseyecek. Ve bunun beni nasıl etkilediğini umursayacak.

Ben sadece onun işi için endişeleniyorum... ve benim işim için. Çünkü tıpkı *Thatcher Alessio Moretti*'ye benziyorum ve Meryem Ana korumaların müşterileri gibi ünlü olamayacağını iyi bilir. Ekipte böyle söylenir. Ama bence Alfa lideri, hepimizin *yaltaklanırken* ve aval aval bakılırken ne kadar çok şey yapabileceğimizi hafife alıyor.

Zaten daha yakışıklı korumalara da bir ölçüde böyle oluyor. Oliveira kardeşler ve neredeyse tüm Omega da buna dahil.

Ve ben.

Altı-yedi yaşındayım. Gittiğim her yere *uyum sağlayamıyorum*.

Ama Thatcher birdenbire Ateşli Jockstrap Bodyguard olursa, o zaman insanlar benim de öyle olduğumu düşüneceklerdir. Bu sadece özdeşleştirilme şekli.

Yani yakında işsiz kalabilirim. *Yippe-ki-ya orospu çocuğu*.

Ve bu, Akara da dahil olmak üzere *tüm* SFO için yolun sonu olabilir. Takım onların yerini doldurmakta çok zorlanacak.

Bu belirsizliğin yanı sıra, videoyu kimin sızdırdığını kimse bilmiyor. Ama Epsilon değil.

Ben SFE'yim.

Burada benimle birlikte yaşayan adamları da uzun zamandır tanıyorum. Birkaçının çenesini kapatıp sadece işini yapmayı öğrenmesi gerekiyor ama aynı şeyi Alpha ve Omega'daki bazı gardiyanlar için de söyleyebilirim. Çoğunlukla, etrafımdaki adamlar kötü değil. Onlara güveniyorum ve Thatcher yıllardır onların liderliğini yapıyor.

Eğer yeni bir muhafız değilse, aileden biri olmalı - Akara

SFE olamazdı - Thatcher

O iki mesajı hatırlıyorum ve sızıntının bir aile üyesinden gelmiş olabileceğini düşünmek hiç de iyi bir his değil.

Zaten güven sorunu olan Xander'ı mahvedecek.

Sızıntı güvenlikten geldiyse, Tri-Force o bok çuvalını kovabilirdi.

Telefonumu cebime koyuyorum ve küreğimi kar yığınınından alıp işimin başına dönüyorum.

Garaj yolunu küreklerken kemiklerim gıcırıyor ve kaslarım zonkluyor. Soğuk, açıkta kalan yüzümü ısıyor ve ben iki görevden kaynaklanan ağrı ve sızıları zorluyorum.

Bu gece *yirmi soruya* tahammül edebilseydim, içeride SFE ile Flyers maçını izliyor olurdum.

Birçok şeyi omuzlarımdan atabilirim, ancak Thatcher ve Omega ile ilgili güncellemeler hakkında soru bombardımanına tutulmak istemiyorum.

Cevaplar bende. Bir başrolün ikiz kardeşi ve başka bir başrolle arkadaş olmanın avantajları. Muhtemelen çok şey biliyorum.

Akara ve Thatcher bana henüz bilgi yaymamamı söylediler ve o adamlara ihanet etmektense ses tellerimi koparmayı tercih ederim.

Telefonum çalmadan önce garaj yolunun belki dörtte birini küremiştim.

Cebimden cep telefonunu çıkardım ve dişlerimle eldivenimi yırttım.

Kardeşimden gelen bir telefona tıklıyorum.

Omega'nın takımdaki geleceğıyle ilgili haberleri

olmalı. Telefonu kulağıma götürdüm. "Hey-"

"Xander'ın başı dertte," diye sözümü kesiyor Thatcher, sesi bir beton blok gibi. "Kendini odasına kilitledi."

"*Gitmen gerek*" dediğini zar zor duyuyorum. Düşünmüyorum, sadece tepki veriyorum, adrenalin beni Hale malikanesine doğru itiyor. İttirdim.

Araba anahtarlarını alamıyorum.

Vakit yok.

Geri dönemem.

Vakit yok.

Yarı kürekli garaj yolunda kalın karın içinden koşarak geçiyorum. Acı bedenimden çekiliyor, aciliyetin ardında sessizleşiyor ve posta kutusuna ulaşıyorum. Bir bisikletin durduğu yere.

Ben alırım.

Tırmanıyorum.

Telsizler kulağımda vızıldıyor.

Zengin mahallesi her *gün* sürülüyor ve bu yüzden sokaklar temiz. Hızlı pedal çeviriyorum, ayağı kalkıyorum ve zincirlerimin ağırlığı ve boyum altında gıcırdadığını duyuyorum.

Soğuk hava yüzümü üşütüyor ve dudaklarımı çatlatıyor, gözlerim dondurucu rüzgârdan yanıyor ve pedal çevirmeye devam ediyorum. Kar yağmaya başlasa bile. Nabzım sert ve derin atarken bile.

Zincir kırılsana kadar pedal

çeviririm. Ve sonra koşarım.

Karmakarışık düşünceler için fazla lazer odaklıyım. *Xander'a yardım et* diyen tek bir iz üzerindeyim. Sevdiğin çocuğı yardım et.

Korumakla görevli olduğun kişi.

Bahçedeki köknar ağacını hızla geçip verandanın merdivenlerini çıktım. Ve elimi kapı koluna koydum. *İsa'nın annesi, kilidi aç.*

Kapı açık.

Ve çevremde, garaj yoluna park etmiş bir araba görüyorum. Rose Calloway, Daisy ve Ryke Meadows da çoktan ön kapıya yönelmişlerdi.

Onları selamlamak için durmadan evin içine, antreden geçiyorum ve içgüdülerim beni merdivenlerden yukarı yönlendiriyor. Kinney'nin sıkıntılı *hıçkırıklarına* benzer garip bir ses duyuyorum.

Nabzım atıyor.

"Kinney, geliyorum!" Bağırıyorum. "Geri çekil!"

Kardeşinin kapısını kıran kişi o olmamalıydı. Xander'ı görmemeli, eğer o...

Dur, dur, dur.

Tek parça zihin.

Tek hedef.

Asla yavaşlamıyorum, ikinci kata ulaştığımda bile. Daha hızlı koşuyorum ve olay yerine geliyorum. Kinney Hale mutfak bıçağını yumrukluyor ve ağlayarak dizlerinin üzerine çöküyor. Xander'ın kapısının parçalarını oymaya çalışıyordu.

Rose bir şekilde bana yetişti ama ben onu geçtim. Doğruca müşterimin odasına koşuyorum ve botumu tahtaya vurduğumda Ryke hemen yanımda.

O da aynısını yapıyor.

Bir kez daha ve kapıyı tekmeleyerek içeri giriyoruz. Duvara çarpıyor. Biz girerken Rose arkamızdaydı.

Odası darmadağın. Tıpkı ayrıldığım zamanki gibi. Giysileri dört direkli yatağının üzerine yığılmış ve gerçek boyutlu zırhlı şövalyesinin üzerine asılmış.

Hepsini atlıyorum.

Ve koşarak banyosuna girdim.

Xander irkilir - boylu boyunca küvete gömülmüştür, kulaklıklar kulaklarını kapatmıştır ve bangır bangır müzik çalmaktadır. "Ne oluyor be?" Sesi çatallaşıyor, bir bana bir amcasına bakıyor. Xander'ın gözleri şişmiş ve yanakları ağlamış gibi kızarmış.

Banyoda tıraş bıçağı arıyorum ve mikrofonumu tıklayarak sessizce ekibe rapor veriyorum. "Bankalardan Alfa-Epsilon'a, Xander iyi." Birinin bunu telefonla Omega'ya iletceğini umuyorum. Thatcher muhtemelen aklını kaçıırıyordur.

"Lanet kapıyı kilitleyemezsin," diye homurdanıyor Ryke.

Xander derin bir nefes alıyor. Şimdiden yıkılmış görünüyor ve Kinney'nin bıçağını tezgâhın üzerine koyarken Rose'a bakıyorum.

"Artık banyo yapmama izin yok mu?" Xander karşılık verir. "O da mı yasak?"

Üzerinde boxer var ve suya batmış durumda. Bunu fark eden tek kişi ben değilim.

"Neden giyiniksin lan?" Ryke soruyor.

Xander boğuk bir ses çıkarıyor ve sanki ona yardım edebilirmişim gibi bana bakıyor. Ama gözlerini indiriyor çünkü sanırım benim sadece onun koruması olduğumu hatırlıyor. Teyzesi ve amcasının önünde sıram gelmeden konuşamam.

"Kendine zarar vermeyi mi planlıyordun?" Rose soruyor, sesi o kadar nazik değil ama gözleri öyle olmaya çalışıyor.

Xander yeniden ağlamaya başlayacakmış gibi yüzünü buruşturur. "Sadece... beni yalnız bırak. Tanrım." Kulaklıklarını kulağına takmak üzereydi.

Çömelip küvetin etrafında keskin bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum. "Konuş bizimle," diyor Ryke ona.

"Konuşmak istemiyorum!" Xander gözyaşları içinde bağırır.

"*Anlamıyorsun.*" Rose yaklaşıp. "Xander-"

"Burada olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum." Keskin nefesler alıyor ve kendi içine doğru eğiliyor, elleri başında ve dizleri göğsünde.

Kalbim parçalanıyor ve ayağa kalkıp banyoyu son bir kez hızlıca gözden geçiriyorum. Onu teselli etmek için fazla bir şey yapamam. Ailesi yanındayken, bu benim haddime değil.

Rose küvetin yanında diz çöker ve elini onun omzuna koyar. "Nefes al, Xander."

Nefes nefese kalmış, yüzü sümük ve gözyaşlarıyla kaplı. "Annemi istiyorum." Sesi titriyor.

Ryke çoktan Lily'i arıyor.

Keskin nesneler yok.

Yatak odasına geri dönüyorum. Onları yalnız bırakıyorum. "Alfa'dan Banks'e, müvekkiliniz kendine zarar verdi mi?"

Gözlerim parlıyor, kaslarım hâlâ gergin ve mikrofonumu dudaklarıma götürüp cevap veriyorum: "Olumsuz. Xander küvetteydi ve kulaklığı takılıydı. Kimsenin kapıyı çaldığını duymamış. Şu anda ailesiyle telefonda konuşuyor."

Mikrofonumu yakama geri takıyorum ve koridordan gelen gürültüleri duyuyorum. Kapı çerçevesinin dışına bakıyorum.

"Bırakın onu görelim!" Winona bağıarak korumasının bacaklarının arasına dalmaya çalışır, ancak koruma onu kaldırır ve yontulmuş kapiya ulaşmasını engeller.

"Hadi ama dostum!" Tom korumasına bakakalır. "Geçmemize izin ver."
"O bizim kuzenimiz!" Ben aceleyle ileri atılmaya çalışıyor. Onun koruma onu da zapt ediyor.

"Bu zorunlu!" Audrey panik içinde bağıırır.

Çocuklar daha fazla itiraz etseler de korumaları geri adım atmaz.

Alfa liderinden kesin emirler geldi bile. Çocuklardan hiçbirinin Xander'ın odasına girmesine izin vermememiz gerekiyor. Aileler çocuklarının onu görmesini istemiyor. Her ihtimale karşı.

O iyi.

Bir kez gözlerimi kısıtım ve silkeledim.

Daisy Kinney'i yerde tutuyor, onu yatıştırıyor ve Alfa lideri Lo'nun Xander'ın kapısının menteşelerinin sökülmesini istediğini söylediğinde Xander'ın odasına geri dönüyorum.

Mikrofonumu tıklıyorum. "Ben yaparım."

O benim müşterim. Ve şu anda fiziksel olarak bir şeyler yapmam gerekiyor. Duygularımla oturmak istemiyorum. Ayrıca, ellerimle çalışmayı seviyorum. Aletlerle. Genelde arabalar üzerinde, ama her şeyi kabul ederim.

Garaja gidip bir alet çantası aldım ve Ben'in koruması Novak'la birlikte birkaç dakika içinde kapıyı menteşelerinden söktük.

Tüm çocuklar çıkıp gittikten sonra, görevimden "azledildiğim" söylendi. Görevime geri döndüm. Görünüşe göre Ryke ve Rose, Xander'ın ailesi gelene kadar onunla kalacaklar. Lily ve Lo gece boyunca oğullarıyla birlikte olacaklar ve böylece benim işim bitti.

Aynen böyle.

Ayrılmak çok zor. Ama iyi olacağına ve onu yarın göreceğime inanmak zorundayım.

Epsilon ve Alfa korumaları evden çıkarken omuzlarımı okşuyor. *Sorun olmadığına dair* küçük bir onay. Bu gecenin benim için ne kadar zor olduğunu anlamıyorlar.

Yapmayacaklar.

Az önce olanlarla tam olarak yüzleşemedim.

Thatcher'ın anlayışla karşılayacağını biliyorum ama eski bir tarihi gün yüzüne çıkarmakta zorlanıyoruz. Yine de kardeşim için endişeleniyorum. Los Angeles'tan gelen bu haberle nasıl başa çıktığını bilmiyorum - ve bu yüzden Epsilon'un malikanesine doğru yavaşça yürürken numarasını çeviriyorum.

Thatcher bana, "Ben de tam seni aramak üzereydim," dedi.

"O iyi," diyorum sertçe, sağ elim soğuk. Tek eldiven giydiğimi şimdi fark ettim. Diğerini çıkardım ve tekrar takamadan Hale'lere koştum.

Thatcher nefesinin altında konuşuyor. "Üzgün görünüyor muydu?"

"Evet" demeden önce başımı sallıyorum. Yağan kara bakıyorum. "Üzgündü."

"Geçen seferki gibi mi?"

Evet, bu onu ilk kez dibe vurmuş ve hayatına son vermek isterken gördüğümüz an değil...

Dilimi azı dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, duygularım boğazımda düğümleniyor. "O kadar da kötü değildi," diyorum. "Ama iyi olduğunu da söylemiyorum - o iyi." Bunu pekiştiriyorum. "Sen nasılsın?"

"İyiym. Sen?"

Ağzımı ovuyorum. "Evet, ben iyiym." O sessiz.

Göğsümdeki ağırlığı dışarı veriyorum. "Banks-"

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum daha sıcak bir sesle, soğukta nefesim görünüyor. Xander'dan bahsetmediğimi biliyor.

On beş yaşından sonra hiç yaşamamış olan ağabeyimizden bahsediyorum. Thatcher "Eve uçabilirim." demeden önce duraksıyor.

Benim için. "Hayır," diye karşılık veriyorum. "Aptallık etme, ben iyiym." Yine de bir şeyi çabucak fark ediyorum. "Tabii eve gelmen gerekmiyorsa. Hâlâ bir işin var mı?"

"Hâlâ katı bir şekilde yürüyen, arkadan konuşmayan bir koruma, evet." Thatcher, video sızıntısından sonra Omega'nın işini kaybetmemesi için yeni kuralları açıklıyor. Bunlardan biri: sosyal medyayı silmek zorundalar. Ben de öyle yapıyorum ama Akara gibi sadece Facebook'ta aktifim.

"Tamamdır," diyorum ve telefonu kapatıyoruz.

Epsilon'un malikanesine doğru yürürken zihnim dolaşıyor. *Onu* hatırlarken elimin tersini akan burnuma sürüyorum.

Skylar Moretti.

Öldüğü geceyi hatırlıyorum.

Babamın Thatcher'a bağırma şekli. Daha *on iki* yaşındaydık. Tanrım, Thatcher taş ocağında Skylar'a yetişmek için bisiklet sürmüştü. Çok geç kalmıştı.

Neden bu gece lanet bir bisiklete binmek zorundaydım ki? Neden posta kutusunun yanında duruyordu ki? *Xander'a zamanında ulaştım.* Ama neden bendim?

Thatcher olması gerekmez miydi?

"Ha?" Gökyüzüne bakıyorum, sıcaklık ciğerlerimi yakıyor. "Neden? Bu benim tekrarım değildi." Ben ruhaniyim, belki kardeşimden daha fazla. Ve batıl inançlarım var.

Bana hiç mantıklı gelmiyor.

Neden bu gece burada olmak zorundaydım.

Neden bu affı ikizime vermiyorum? O başarı hissini, ilk seferinde başaramadığın şeyi başarma hissini.

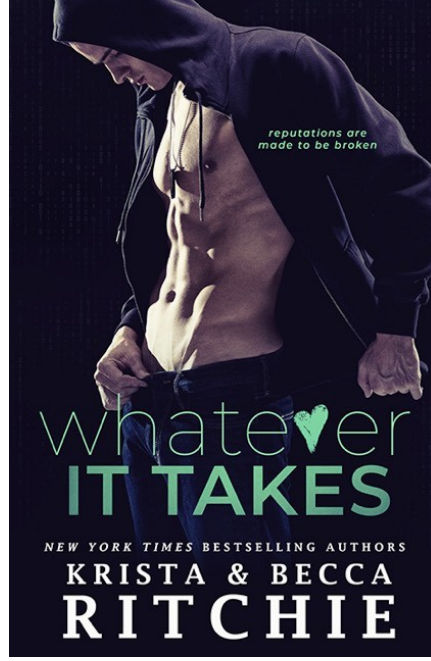
Dönüş yolu boyunca benimle kalıyor. Evime ulaştığımda ağrı vücudumu yeniden zonklatıyor. Ağrılar beni tekrar yakalıyor ve on kat artıyor ama içeri girmeye hazır değilim.

Düşürdüğüm eldiveni takıp küreğimi alıyorum. Başladığım işi bitiriyorum.

Bu bonus sahneyi okuduğunuz için çok teşekkürler! Banks, Sulli ve Akara hakkında daha fazlasını [**Bizim Gibi Korkusuzlar**](#)'da okumak için [**sabırsızlanıyoruz!**](#)

Bunun gibi daha fazla bonus sahne okumak istiyorsanız, [**Patreon**](#)'umuza göz attığınızdan emin olun! Katılmak size [tüm bu bonus sahnelere](#) erişim sağlayacaktır ([tam liste için tıklayın](#)). Ayrıca her ay yeni içerik ve ekstralar yayınlanıyor! Patreon'umuz, sahne arkası gönderileri ve tüm ekstra güzellikleri seven okuyucular için harika bir yerdir :D

KRISTA & BECCA'DAN OKUYACAK DAHA ÇOK ŞEY



NE GEREKIYORSA
Yeni Yetişkin Romantizm

*Kendisine dokunulmasından hoşlanmayan utangaç bir duvar çiçeğidir.
Ona dokunmak için can atan kötü şöhretli bir adam.*

Bizim Gibi serisi ve daha fazla kitap için kitap duyurularını kaçırmamak için
BÜLTENİMİZE abone olduğunuzdan emin olun!

Ayrıca Krista & Becca tarafından

BAĞIMLI SERİSİ

Sana Bağımlıyım

Ricochet

Şimdilik Bağımlı

Her

Şeye Rağmen

Thrive Bağımlısı

Bağımlı Serisi Kutu Seti

KÖTÜ ŞÖHRET DÜETİ

Nerede Olursanız

Olun Ne

Gerekirse

CALLOWAY KARDEŞLER SERİSİ

Gökyüzünü

Öp Sera Çiçeği

Yakıtı Ateş Uzun

Yol Aşağı

Bir Çeşit Mükemmel

BİZİM GİBİ SERİSİ

Bizim Gibi

Hasarlı Bizim

Gibi Aşıklar

Bizim Gibi

Alfalar Bizim

Gibi Karışık

Bizim Gibi

Günahkâr

Bizim Gibi Dik

Başlı Bizim Gibi

Büyüleyici

Bizim Gibi Vahşi

Bizim Gibi
Korkusuz Bizim
Gibi Rezil Bizim
Gibi Uyumsuz
Bizim Gibi Şanssızlar

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Amour Amour
Infini

Yazarlar Hakkında

KRISTA & BECCA RITCHIE HAKKINDA

Krista & Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir - biri bilim ineği, diğeri çizgi roman ineği - ancak ortak yazma tutkularıyla, çocukken zihinsel güçlerini birleştirdiler ve hikaye anlatmayı asla bırakmadılar. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh eşi aşkını seviyorlar.

KRISTA & BECCA İLE BAĞLANTI KURUN

www.kbritchie.com
www.facebook.com/KBRitchie
www.instagram.com/kbmritchie
www.pinterest.com/kbmritchie

Bizim Gibi serisi için her ay Ekstralar, Bonus İçerik ve Podcast'ler:
[Krista & Becca'nın Patreon'una Katılın](#)

KRISTA & BECCA'NIN KİTAPLARININ HAYRANLARI

Diğer okurlarla etkileşime geçmek, kitaplar hakkında sohbet etmek ve özel [Fizzle Force](#) çekilişlerine katılmak için Fizzle [Force Facebook Grubuna](#) katılın.

Telaffuz Sözlüğü

Bu kitapta kullanılan İtalyanca, İtalyan göçmenler tarafından geliştirilmiş bir İtalyan-Amerikan dilidir. Tamamlanmamış bir dildir ve İtalyanca, İngilizce veya her ikisini de kullanır. Farklı İtalyanlar belirli bölgelerde farklı lehçeler konuşmaktadır ve Bizim Gibi serisinde kullanılanlar Doğu Yakası'nda öne çıkmaktadır. Kelimeler farklı topluluklarda telaffuz ve yazım açısından değişiklik gösterebilir.

gabbadost': gaa-baa-dahst olarak telaffuz edilir (Köken: capa dura/capa tosta)

gavadeel': okunuşu: gaa-vaa-DEEL (Kökeni: cavatelli)

paesan': okunuşu pai-ZAAN (Kökeni: paesano) **rigott'**:

okunuşu ree-GAUWT (Kökeni: ricotta)

scustamad': skoo-stoo-MAAD olarak telaffuz edilir (Kökeni: scostumato)

stunad: stoo-NAAD olarak telaffuz edilir (Kökeni: stonato)

Teşekkür

Bizim Gibi serisi güzel, macera dolu, *vahşi* 8. Kitaba ulaştı. Çalışmalarımıza şans veren siz okurlarımıza, dünyada bu kadar çok kitap varken bu kitapları elinize aldığınız için inanılmaz derecede müteşekkirimiz. Sekizinci romana kadar bizimle ve bu ailelerle birlikte olduğunuz için.

Bunun bizim için anlamı çok ama çok büyük. Bizim Gibi serisi yıllardır kalbimizde ve ruhumuzda yer etti ve sizin sayenizde hala güçlü bir şekilde devam ettiğini görmek çok değerli bir hediye.

Fizzle Force FB Yöneticilerimiz Lanie, Jenn ve Shea'ya, *Wild Like Us*'ı ve yayınladığımız her kitabı kutlamak ve desteklemek için harcadığınız tüm zaman ve sevgi için çok teşekkür ederiz. Küçüklüğümüzden beri en büyük amigomuz olan güzel annemize teşekkürler. Bunu sensiz yapamazdık. Hepinizi çok seviyoruz.

Fizzle Force'a ve destekçilerimize teşekkür ederiz. Patreon'a katılan her okuyucumuz, hepimiz hayatımızı değiştirdiniz. Ve siz olmasaydınız 8. Kitaba ulaşamazdık. Bu karakterlere olan sevginiz bize ilham vermeye ve bizi canlandırmaya devam ediyor. Her biriniz için çok minnettarız. Ne zaman kendimizi tükenmiş, üzgün ya da şüpheli hissetsek, hepimiz farkında olmadan bize yazmayı neden sevdiğimizi hatırlatıyorsunuz. Yazmanın, hikâyeler ve karakterler yaratmanın ruhu asla kaybolmuyor. Bu kitapların, bonus sahnelerin, ekstraların, podcast'lerin hepimizde nasıl yankı bulduğunu görmek bizim için hala gerçeküstü. Birbirimize bakıp "*vay be*" demediğimiz bir gün bile geçmiyor. Kendimizi çok şanslı hissediyoruz.

Bu seriyi yazmak uzun zamandır bizim için gerçek bir keyif ve *sevgi* kaynağı oldu. Bu karakterler bize sık sık hayatın kısa olduğunu ve sizi koşulsuz seven insanlarla çevrili olmaktan daha iyi bir hayat olmadığını hatırlatıyor.

Umarız bu karakterler bizim için burada oldukları gibi ihtiyaç duyduğunuzda sizin için de orada olabilirler. Ve daha fazlasını yazmak için sabırsızlanıyoruz ;)

Vahşi evrendeki tüm sevgilerimle,
Krista & Becca

